

தளம்

கலை இலக்கிய இதழ்

தளம்:4 இதழ்:17 & 18 2017 ரூ50/-

புகழ்ப்பெயர் : ஓவியர் மருது
பி.சி.சி. தட்சிணாமூர்த்தி

"நான் சிற்பத்திற்கு வந்ததன் பின்னணி, என் சிறு பிராயம், ஊர், அங்கிருந்த குயவர், குளம், களிமண் என எதுவாகவும் இருக்கலாம். 'நாம் இந்தியர்கள் அதனால் நம் கலை இந்திய தன்மை கொண்டிருக்கவேண்டும்' என்ற கருத்தியல் எனக்கு ஒரு பொருட்டே இல்லை. இந்தியத்திற்காக வாதாடுபவர்கள்தான் தங்களது சுயத்திலிருந்தும் பண்பாட்டிலிருந்தும் விலகியுள்ளனர். அவர்களுடையத் தயக்கத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால், என் வளமானப் பின்னணியாலேயே அவர்களில் ஒருவனாகாமல் நான் உள்ளேன்."

- சிற்பி சி. தட்சிணாமூர்த்தி

இந்த இதழில்...

முகப்பு புகைப்படம்
சிற்பி. சி. தட்சிணாமூர்த்தி
புகைப்பட அமைப்பு - ஓவியர் மருது

கட்டுரைகள்

அரவக்கோன்.....	30
சசித்தா	34
லக்ஷ்மி வெங்கட்ராமன்	37
அவனிந்தரநாத் டாகூர்	
ஹிந்தியில்: அனுபூதி அகர்வால், பாஸ்கர் சேன்	
தமிழாக்கம் - க்ருஷாங்கினி.....	39

கவிதைகள்

பொன். குமார்	45
பொன். வாசுதேவன்	46
ஞா. தியாகராஜன்.....	48
அப்சல்.....	50
ப. செல்வகுமார்.....	53
மு. முகமது பாட்சா	54
துரை. நந்தகுமார்.....	56
மனுஷி.....	89
தமிழ் உதயா.....	90
தயானி தாயுமானவன்.....	92
போலந்து மொழி கவிதைகள்.....	93
மூலம் : விஸ்லவா சிம்போர்ஸ்கா	
ஆங்கிலம் : கிளாரே காவென் மற்றும் ஸ்டனி	
தமிழில் : தி. இரா. மீனா	
லதா அருணாச்சலம்.....	96
சு. இந்துமதி.....	97
கலைமகள்.....	98

கதைகள்

கலைச்செல்வி	60
வளவ. துரையன்	66
சக்தி ஸ்வரூப்	72
உத்தமன்.....	79
ஆர். வத்ஸலா	102
சர்வோத்தமன்.....	106
தாஜ்.....	112
கண்ணன் மகேஷ்	125

கலைந்துரையாடல்

சிற்பி சி. தட்சிணாமூர்த்தி பற்றி ஓவியர்கள்	3
தளம் கலை இலக்கிய இதழ்	
4ஆண்டு செயல்பாடுகள்	
தொகுப்பு : அதங்கோடு அனிஷ்குமார்.....	143

நினைவுகூரல்

அசோகமித்ரன் படைப்புலகம்-சிறுகதைகள்	
- மு. வித்யா	57
மா. அரங்கநாதனுடன் ஒரு உரையாடல்	
- ரமேஷ் கல்யாண்.....	84
கடலூர் அஞ்சலை அம்மாள்	
- எஸ்ஸார்சி	99

நூல் அறிமுகம்

தாத்தா காலத்து பீரோ சிறுகதைகள்	
எஸ்.எம்.ஏ.ராம்	
- லாவண்யா	141

எதிர்வினை

வே.மு. பொதியவெற்பன்.....	151
--------------------------	-----

அதிர்வுகள்

ஆசிரியருக்கு கடிதங்கள்.....	153
-----------------------------	-----

புதிய புத்தகங்கள்

பார்வைக்கும் படிப்புக்கும்	159
----------------------------------	-----

பதிவுகள்

பரணி (பின் அட்டை)	
-------------------	--

உள் ஓவியங்கள் :
ஓவியர் ஜே.கே., ஓவியர் விஸ்வம், ஓவியர் மருது,
ஓவியர் ராஜராஜன், சிற்பி ஜெயராமன்,
ஓவியர் ரெ.ரவி.

ஜல்ஸ்க்கட்பு

தடை எதிர்ப்பில்

தன்திறனாளர்கள்

■ பரணி

“They are enjoying Not protesting” ND TV தொடங்கி பலரின் கவனத்தையும் ஈர்த்த செயலையே நான் பகிர விரும்புகிறேன்.

போராட்டம், எதிர்ப்பு என்றாலே கோஷம், தடியடி, குண்டர்களின் வன்முறையை மட்டுமே கண்ட தலைமுறைக்கு இந்த போராட்டம் ஒரு கூத்தாய்த்தான் தோன்றும். கவிதை மூலம் பாரதி சுதந்திர தாகத்தை சாமானியன் வரை கொண்டு சென்றார், காந்தியை பொய்யிலிருந்து விலக்கி வைத்ததே சினிமாதான். (சினிமாவின் ஆரம்பமே தெருக்கூத்துதான்). தெருக்கூத்தே சாமானியனின் தோள் மேல் கை போட்டு சமூக சிந்தனையை விதைத்தது.

இவை யாவையும் மறந்த ஒரு தலைமுறைக்கு ஞாபகம் ஊட்டும் செயலே

இது. (திட்டமிடாத செயலும் கூட).

போராட்டக் களத்தில் யாரும் பார்க்கத் தவறாத செயலே, இளைஞர்கள் தங்கள் கருத்தையும், தங்களுக்கே உரித்தான தம் தனித் திறனைக்கொண்டு வெளிப்படுத்திய கலை வடிவங்கள், இந்தத் திறமைகளில் பல நம் வழக்கொழிந்து விட்டது என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் கலைகள் என்ற பட்டியலில் சேர்க்க யோசிக்கும், நம் பாரம்பரியக் கலைகளான பறையடித்தல், ஒப்பாரி, கானா, தெருக் கூத்து, கும்மியடித்தல், மேடை நாடகம், பொய்க்கால் குதிரை, மண் சிற்பம், சிலம்பாட்டம், (மற்றும் பல) இந்தக் கலைகள் அனைத்தையும் அடுத்த பரிமாணத்துக்கு எடுத்துச் செல்லும் சோதனை முயற்சிகள் இன்னும் பல இடங்களில் அரங்கேறிக்கொண்டுதான்

இருக்கிறது என்பதையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியது இந்தப் போராட்ட களம். இது போராட்டக் களம் மட்டுமல்ல, ஒரு வகையில் இது இக்கலைஞர்களின் சோதனைகளை (experiment) திரை போட்டு காட்டும் கண்காட்சியும் கூட என்பதாகக் காட்டியது.

இவர்கள் யாரும் பாராட்டுக்கோ அங்கீகாரத் திற்கோ, தன் திறமைகளை வேடிக்கை காட்டவோ வந்தவர்கள் இல்லை என்பதால், ஊடகங்கள் மற்றும் சமூக வலைத்தளங்களின் வெளிச்சம் இவர்கள்மேல் படாமல், வழக்கம்போல கோட்டை விட்டதை வழக்கம்போல கண்டு கொள்ளவில்லை! சோதனைகள் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. பாரம்பரியம் காக்கப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

கறாரான பயிற்சி இல்லா தொடர் அமைதிப் போராட்டம் நிச்சயம் வன்முறைக்கே வழிகாட்டும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டே சுதந்திர போராட்ட கால சௌரி சௌரா காவல்நிலைய வன்முறை. இதன் பின்தான் காந்திக்கும் ஆயுதப் போராட்டத்தைவிட, அகிம்சைக்கே அதிகப் பயிற்சி தேவை என்று புரிந்தது. அவ்வகையில் இந்தப் போராட்டத்தை வன்முறை கலவாமல் அமைதியாய் வழிநடத்திச் சென்றதில் இளைஞர்களின் பங்கு மிகவும் முக்கியமானது.

கலை நிச்சயம் ஒருவனுக்குள் கோபத்தையும், சாந்தத்தையும் சமமாக விதைக்கும். மெரினா மேடைகளில் கோபத்தையும், சாந்தத்தையும் இந்த தன்திறனாளர்கள் பகிர்ந்து, சரிபாதி யாய்க் கலந்து காத்து போராட்டக்காரர்களை வன்முறைகளில் இருந்து விடுவித்தனர். (முடிவையும் இவர்கள் கைகளில் கொடுத்திருக்கலாம்.)

தன்னால்தான் மரமும், மரத்தால் தான் தானும் வாழ்கிறோம் என்று இயற்கையை அறியாமல் வாழும் டோடோ (dodo) பறவையும், கால்வரின் (kalvaria) மரத்தைப் போலவும் இப்போராட்டத்தை இளைஞர்கள் நடத்திச் சென்றனர்.

இப்போராட்டத்தை பாதுகாத்த இந்த இளைஞர்களுக்கு நன்றியைத் தவிர வேறு என்ன சொல்லிவிட முடியும்? நன்றி!

நாங்கள் கூத்தாடிகளே

அமைதியை பாதுகாக்கும்

விரும்பும் கூத்தாடிகள்.

Yes, we are playing melodrama
to protect peace in earth.

தளம்

கலை இலக்கிய இதழ் (காலாண்டு)

இதழ்-17 & 18, 2017 (தனிச்சுற்றுக்கு)

ஆசிரியர்
பாரவி

இதழ் வடிவமைப்பு
அ. கணேஷ்

அனைத்து தொடர்புகளுக்கும்
தளம்,

C/O. சிக்ஸ்த்சென்ஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ்,
10/2 (8/2) போலீஸ் குவார்டர்ஸ் ரோடு,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017.

தொ. பே. 044 - 2434 2771

(தியாகராய நகர் பேருந்துநிலையத்திற்கும்
காவல் நிலையத்திற்கும் இடைப்பட்ட சாலை)

மொபைல்: 94452 81820

மின்னஞ்சல்: thalam.base@gmail.com

முகநூல்: www.facebook.com/thalambase

இணையம்: www.pratilipi.com/thalam

படைப்புகளை யூனிகோட்டில்
அனுப்புதல் வேண்டும்.

உரிய படங்களை இணைக்கலாம்.

தனி இதழ் ரூ. 50/- + ரூ. 10/- (அஞ்சல்
செலவு) ஆண்டுக்கு ரூ. 200/- + ரூ. 40/-
'தளம்' எழுச்சிக்கான ஊக்கத்தொகை

மற்றும் இதழ் கட்டணங்களை,

THALAM என்ற பெயரில், இந்தியன் வங்கி,
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழக

வளாகக் கிளை, சைதாப்பேட்டை.

சென்னை-15 CURRENT A/C NO:

6087653615க்கு செலுத்தலாம் அல்லது

காசோலை முதலானவற்றை

'தளம்' முகவரிக்கு அனுப்பலாம்.

வலை வங்கி செலுத்த. எண்:

IFSC - IDIB000TI46, MICR - 600019228

Swift Code - IDIBINBBT5Y

'தளம்' இதழில் வெளியாகும்
படைப்புக்களின் உரிமை, படைப்புகளின்
கருத்துக்களின் பொறுப்பு அனைத்தும்
அவ்வவற்றின் படைப்பாளிகளுக்கே
உரித்தானதாகும். மறுவெளியீடு செய்ய
விழைவோர் உரிய படைப்பாளிகளிடம்
அனுமதி பெறக்கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

இப்போது

வலிந்து திணிக்கும் வாழ்வை வாழத்
தள்ளப்படுகிறோமா நாம்? சவுக்கின் வீறலுக்கு
அஞ்சும் உடலும் மனமும் உணர்வும் ஆகியன
உடன்படுகின்றனவா? எம்மாதிரியான மனிதராக
நம்மை இருத்திக்கொள்ளப் போகிறோம்? வெளிப்படப்
போகிறோம்! பல்வேறு முனைகளிலும், நாம்
எப்படி இருக்க வேண்டும், எப்படியானவர்களாக
அறியப்பட வேண்டும், எப்படிப்பட்ட பாவனைகளுடன்
இனங்காட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்பவையெல்லாம்
யாரால் எதற்காகத் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதைப்
பார்க்கக்கூட நாம் தயாராக இல்லை. விலை போகிறோம்
என்பது பற்றியும் கவலைப்படுபவர்களாகவும் இல்லை.
விளம்பர யுக்திகள் ஊடகவழி கருத்துருவாக்கம்,
இதுதான், நம் கருத்து, இதைத்தான் நாம் விழைகிறோம்,
இதுதான் நாம் என பிம்ப உருவாக்கத்துக்குள் 'எதற்கு
வம்பு' என நம்மை பொருத்திக் கொள்கிறோமா?
தலைமைப்பண்பு என்பதும் ஆளுமை மிக்கத் தலைவர்
என்பவரும் இன்று உருவாகும் நிலை, நமக்கில்லாத
இருக்கமுடியாத 'கல்யாண குண விசேடங்கள்'
அனைத்துமே நிரம்பியதான பிம்ப உருவாக்கம் நம்
வழிபடு நம்பிக்கைகளுக்கு ஏற்படையதுதானோ?
நம்பிக்கை, வழிபாடுகளை கேள்விக்குட்படுத்தக்கூடாது
எனும் நம் மன அமைவை அறிந்தவர்கள், இன்று
உடலின் எல்லா முனைகளிலும் ஊடுருவிவிட்டனரோ
எனவும் தோற்றம். நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள்,
என்கிறார்கள், ஆம் நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்
என்கிறோம்! புற மனநிகழ்வு பற்றி அக உள்ளுறை
மனதில் நமக்கு எந்தக் கருத்தும் இல்லையா?

இன்று உருவாக்கப்பட்டுவரும் பிம்பங்கள்
எந்த வழியியெல்லாம் தம்மை உருவாக்கிக்
கொண்டுவருகிறது. என்பதை ஒவ்வொரு
ஊடகமுனையிலும் காணமுடிகிறது. இந்த உருவமைப்பு
உண்மையில் மக்களின் இயல்பான பரிணாமப்
போக்கில் நிகழவில்லை, மாறாக, திட்டமிட்ட வணிக

சூழ்ச்சியாலும் பிரச்சார உத்தி, பொய்ப்புனைவுரைகளாலும், நம்முடைய அறியாமையை, அச்சத்தை, அவநம்பிக்கைகளை கொண்டு உருவாக்கப்படுகின்றன. அச்சமும் பேதமையும் அடிமைச் சிறுமதியும் மீளா உச்சத்தில் கொள்பவர்களாக மாறிவருகிறோம். செயல் மறந்தவர்கள் ஆவது தற்செயலில்லை. இது பற்றி யாரெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டும்?

- இதுபற்றியே அறம் என்பது இப்போது பேசப்படவேண்டும் விவாதிக்கப்படவேண்டும் என்கிறது தளம். ஒருமை என்பது என்ன, எங்கு நிலவமுடியும் என்பதை அறியாதவராய், பொய்ப்புனைச்சுருட்டுக்கு இரையாவதன் மூலம் பன்மை என்பதும் ஒருமையும்கெட்டு அழிவுச்சிதைப்புக்குட்படுவதே நம் மரபு என்பதா. நோவுகளிலிருந்து, வலியிலிருந்து தற்காலிகமாக 'மரக்க' மயக்கமும் 'அபினும்' தேவைப்படலாம். ஆனால் உடலையே உடல் வலிகளையே உள்ளுணர்வுகளையே எப்போதும் 'மரக்கடிக்க ஒரே 'மதம்' ஒரே 'இனம்' ஒரே 'மொழி' ஒரே 'நாடு' முதலான போலி மயக்க 'உருண்டைகள்' ஏன்?
- அறம்சார்ந்த எழுத்து தேவைபற்றி விவாதம் தொடர்கிறது. சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு கூறுகளிலும் தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்பவர், அவரவர் சார்ந்த புரிதலுக்கான செயலில் அறம் எதுவோ அதனை வாழ்வாகக்கொள்வதும் தேவையாக இருக்கிறது. நம்மை இழப்பதன் மூலம் நாம் பெறும் அடையாளங்கள் எவை? இதுவரையிலான 'நாம் எதுவுமே இல்லை' என்றால், அது உறுத்தலைக்கூடத் தராது?
- எனவேதான், தேசிய இனங்கள் அங்கீகரிக்கப்படுவதும், அதுவழி தேசிய இனங்களின் மொழிகளை தேசிய மொழிகளாக அறிவிப்பதும், ஆட்சி மொழியாக நிர்வாக மொழிகளாக அவை ஆக்கப்படுவதும் வேண்டும். இதுபற்றி, முனைப்பான விவாதம் தேவை. வெளிப்படையான விவாதங்களுக்கான அறிவார்ந்த சமூகமாக இருப்பதே நம்மை நாம் இழக்காமலிருக்கச்செய்யும்.
- தளம் நான்காண்டுகள் முடித்து ஐந்தாம் ஆண்டினைத் துவக்குகையில், எதிர்பாரா இடர்ப்பாடுகளை சந்திக்க நேர்ந்ததால், சென்ற காலாண்டின் (ஜன-மாரச் 2017) இதழினைக்கொணர இயலவில்லை. ஒவ்வொரு இதழும் ஒரு பொருளைப் பேசுவதாக வெளிப்படும் நிலையில், எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு நியாயமாக இருக்க முடியாது என ஒரு நிலை இருக்குமானால், அப்பொருளைப்பற்றிப் பிறிதொரு இதழில் பேசலாமென முடிவெடுத்து, இரு காலாண்டுகளுக்குமான இதழாக, எம்மாதிரியான கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் இப்போது உள்ளன என்பதை ஓரளவு காட்டும் வகையில் இவ்விதழ் வெளியாகிறது. உடலுழைப்புக்குத் தோள்கொடுக்க நண்பர்களை அழைக்கிறது தளம்.
- கடந்த சில மாதங்களில், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், ஓவியர்கள், போராளிகள், அறிஞர்கள் இறப்பு மனச் சோர்வையும் வருத்தத்தையும் அளிக்கிறது. அவர்களின் பங்களிப்பை நினைவு கூர்வதும், பரவலாக அவர் பற்றி பகிர்வதும் பல்வேறு ஊடகங்கள் வழி சாத்தியமாகியுள்ளது மகிழ்ச்சி தந்தாலும், அரசு என்ற அமைப்பு, மற்ற மொழி மாநிலங்களைப் போலல்லாது, இங்கு வணிக சினிமாக்காரர்களுக்கும் அரசியல்வாதிகளுக்கும் தவிர மற்றவர்க்கு மரியாதை செலுத்துவதில்லை என்பது தொடரும் ஒரு மானக்கேடு.

சிஃசு

சி. தட்சிணாமூர்த்தி [1943-2017]

தளம் : இன்னிக்கு நாம கூடி இருக்கிறது ஓவியர் சிற்பி தட்சிணாமூர்த்திக்காக. 3 dimension ஓவியத்துல கிடைக்கலன்னு சொல்லி சிற்பத்துக்கு போனவர் தட்சிணாமூர்த்தி. சிற்பி என்ற வகையில் ஒரு உன்னதமான இடம் இருக்கு அவருக்கு. இன்னிக்கு நாம தட்சிணாமூர்த்தி அவர்களைப்பற்றிப் பேசும்போது முன்பு, ஓவியம், சிற்பத்தோட இன்னிக்கு நாம யதார்த்தபூர்வமா இருக்கறோமா, இல்ல என்னமாதிரியான ஓவிய நிலைப்பாடு, சிற்பக்கலை நிலைப்பாடு எப்படி இருக்குது, அவர் வழிமுறைகள், நெறிமுறைகளில் இன்னிக்கு எப்படி ஓவியமோ சிற்பமோ போயிட்டிருக்குதுங்கற விஷயத்தையும் கலந்துரையாடலாம். ஏன்னா அவரை வெறும் நினைவு மட்டும் கூராம, அவரை முன் நிறுத்தி சொல்லக்கூடிய விஷயமா பேசலாம்.

சிற்பி முருகேசன் : இந்த நாளை ஒரு மாதத்துக்கு முன்பே இந்தமாதிரி நடக்கணும்னு விருப்பப்பட்டேன்.

".... பேசிட்டு இருக்கும்போது நாம பேசறத்துக்கு *space* கொடுப்பாரு. அதேபோல நாம ஏதாவது கருத்து சொல்லும்போது உடனடியா மறுத்தெல்லாம் பேசமாட்டார். இல்லன்னு சொல்லியெல்லாம் முடிக்கமாட்டாரு. "என்ன சார் இப்படி இருக்குது?" அப்படின்னு கேட்டா "என்ன செய்யலாம்?" என்று திருப்பி கேட்பாரே ஓழிய...."

எதையுமே அந்தந்த நேரங்களில் நாம் செய்யும்போது இருக்கும் பிடிப்பு, நாள் கடத்தி செய்தால் இருக்காது.

பொதுவாகவே தட்சிணாமூர்த்தி ஒரு சிற்பி. இன்னிக்கு தமிழ்நாட்டுல எல்லாரும் சொல்லக்கூடிய ஒரு சிற்பி.

தமிழ்நாட்டுல மட்டுமல்ல. எல்லா ஓவியர்கள்கிட்டயும், சிற்பிகள் கூடவும் நண்பனாக, நன்றாகப் பழகக்கூடிய, கூடப் பழகி உதவி பண்ணி ஒரு *inspiration* ஐ *create* பண்ண ஒரு பெரிய சிற்பி அவர். அவருக்கும் எனக்கும் அம்பது அறுபது வருடம் பழக்கம்.

ஒரு காலத்துல லலித்கலா அகாடமி தெரியாது.

அப்பறம் அது பில்லிங்கா உருவாகறத்துக்கு நாங்க *help* பண்ணோம்.

அந்த இடத்தை எம்.ஜி.ஆர். கிட்ட இருந்து வாங்கும்போது, அவர் நெறைய இடம் கொடுக்கறேன்னார். அப்ப *secretary* ராஜாராமன் 'எங்களுக்கு இந்த இடமே போதும்' அப்படின்னு சொல்லிட்டார். அதனால *space* சின்னதாயிடுச்சு.

காலேஜ்ல இருந்து ஓய்வு பெற்ற பிற்பாடு லலித கலா அகாடமிலதான் இருப்பாரு. எப்படி தேனீக்கள் பூக்களைத்தேடி

போகுமோ, அந்தமாதிரி அவரை பார்க்கறதுக்காகவே நாங்க நெறய பேரு அங்க போவோம். அவ்வளவு அன்பாக இருப்பாரு. எல்லார்கூடவும் பேசுவாரு. இருந்து பேசிட்டு நாங்க சாயந்தரம் கிளம்பிப் போகும்போது ' இருங்க சாப்பிட்டு போகலாம்னு சொல்லுவாரு. அந்தமாதிரி ஒரு அன்போட இருக்கக்கூடியவரு. பெரியவங்க, சின்னவங்கன்னு வித்தியாச மெல்லாம்பார்க்கமாட்டாரு. எல்லாருக்குமே அவரால முடிஞ்சா உதவியைப் பண்ணுவாரு.

அதுக்கு இவ்வளவுதான் வரைமுறை என்று இல்லை. கையில் 500 ரூபாய் இருந்ததுன்னா 499 ரூபாயுமே கொடுத்துடுவாரு. அந்த அளவுக்கு அவருக்கு நல்ல குணம். ஆதிகிட்ட அவருக்கு இருந்த நட்பு பற்றி சொல்லனும் அவர்களிடம் நெருங்கிய நட்பு இருப்பதை நான் பார்த்திருக்கேன். அந்தமாதிரி ஒரு அன்பு, நட்பு. அவருகிட்ட இன்னொரு நல்ல குணம் என்னன்னா சரியான உழைப்பு. அதுக்கு உதாரணம் என்னன்னா கல்லூரி காலையில் 10 மணிக்குன்னா 7 1/2, 8 மணிக்கு கல்லூரியில் இருப்பாரு. செராமிக் செக்ஷன் பக்கத்துலதான் கல்லெல்லாம் போட்டு work பண்ணுவாரு. அப்பல்லாம் கல்லுல மகாபலிபுரத்துலதான் work பண்ணிக்கிட்டு இருந்தாங்க. இங்க கல்லுல செய்யறதுக்காகவே ஒரு ஆசிரியரை appoint பண்ணோம்.

அவரு பேரு குணபூஷணம். அவரு எங்க இருக்காருன்னு யாருக்கும் தெரியாது. அந்த அளவுக்கு sculpture section இருந்தது. கல்லை செதுக்கறது ஒரு உன்னதமான மீடியம் அப்படிங்கறதை மாணவர்களுக்கும், மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் ஆர்ட்டிஸ்ட்களுக்கும் தெரியப்படுத்தினதே தட்சிணாதான்.

ஒரு contemporary approachல, contemporary styleல தனக்கு விருப்பப்பட்டதை கல்லுல எப்பிடி கொண்டுவரணும் அப்படிங்கறதை சரியான உழைப்புல பண்ணவர் தட்சிணா மூர்த்தி. அதை மறுக்கவே முடியாது. ஆர்ட்டிஸ்ட்குன்னு

குடியாத்தத்துல ஒரு பள்ளியில படிச்சிட்டு இங்க வந்து சேர்ந்தாரு. அவரு சேர்ந்த குரூப் சூப்பர் குரூப். எப்பவுமே ஆர்ட்டிஸ்ட்களுக்கு தன்னை வளர்த்துக்கொள்வதற்கு வாய்ப்பு எப்ப இருக்கும் என்றால், அவரை சூழ்ந்திருக்கற ஆர்ட்டிஸ்ட்களை பொறுத்துதான் இருக்கும். உலக வரலாற்றிலேயே அப்படித்தான் இருக்கு. Franceலயும் அதுதான், Germanyயிலும் அதுதான், Americaவிலேயும் அதுதான். ஏன் சிலோன்ல கூட அதுதான். நான் போயிருக்கும்போது ஜார்ஜ் அப்படின்னு ஒருத்தர் இருந்தார். அவரை பார்க்கப் போகும்போது வீரகேசரி அப்பிடின்னு ஒரு பத்திரிகை. அந்தப் பத்திரிக்கையிலிருந்து காலேஜுல படிக்கறதுக்காக சபாநாயகம்னு ஒருத்தரை அனுப்பி இருந்தாங்க. அவரு என்னை கூட்டிட்டு போயிருந்தாரு. அப்ப ஜார்ஜ், பண்டாரநாயகாவோட sonக்கு teach பண்ணிக்கிட்டு இருந்தாரு. அங்க எல்லாரும் ஒண்ணாக்கூடி பேசிக்கிட்டு இருந்தாங்க. இந்தமாதிரி ஒருத்தரோட ஒருத்தர் interact பண்ணி ஒருத்தரைப்பத்திப் பேசி எப்படி வர்றோம், எப்படி இருக்கணும், movement ன்னா என்ன அப்படிங்கறதை எல்லாம் கலந்து பேசினாத்தான் ஒரு development, முன்னேற்றம் வரும். எப்பவுமே உங்களுக்கு ஒண்ணு சொல்றேன். தனிமரம் தோப்பாகாதுன்னு சொல்லுவாங்க.

இதுல ஒரு பெரிய அர்த்தம் இருக்கு. இங்க ஆர்ட்டிஸ்ட் ஒவ்வொருவரும், தனிப்பட்ட முறையில அவங்கவங்க படைப்புகளும் வித்தியாசமானது. ஒரு படைப்புக்கும் இன்னொரு படைப்புக்கும் சம்மந்தமே இருக்காது. But as a human நாமெல்லாம் ஒண்ணா இருக்கலாம் இல்லையா? தனித் தனியா பிரிஞ்சுபோயிட்டிங்கன்னா ஒரு movement create ஆகாது. Franceல எடுத்துகிட்டிங்கன்னா ஒரு குரூப் இருந்தது. அந்த மாப்பசான் இந்த மாதிரி ஆர்ட்டிஸ்ட்டுங்கல்லாம் இந்தமாதிரி eveningல ஒண்ணாக்கூடி பேசுவாங்க.

சாப்பாடுகூட இருக்காது. artன்னா என்ன? artல என்ன movement? இதைபத்திஎல்லாம்

discuss பண்ணுவாங்க. அந்தமாதிரி *develop* பண்ணிகிட்டதாலதான் இன்னிக்கு 59 இசங்கள் இருக்கு. இசம்கறது சாதாரணமா வேற எதிலிருந்தும் வரல. *Art*ல இருந்து வந்த இசத்தைத்தான் மத்தவங்க எடுத்துகிட்டாங்க. இசம் எப்படி உருவாகுது எப்பிடி வளர்ந்ததுன்னு தெரிஞ்சுக்கும்போது நம்ம தமிழ்ல ஒண்ணுமே இல்லை. ஆர்டிஸ்ட் *contribution*க்கு *western countries*ல தனி மரியாதை கொடுக்கறாங்க. ஏன் கொடுக்கறாங்கன்னு கேட்டிங்கன்னா வரலாறோட சேர்ந்துதானே இருந்திருக்காங்க. வரலாற்றையே படிச்சிருக்காங்க. வரலாறை படிக்கிறவங்களே ஓவியர்கள்தானே. நீங்க இத்தாலியில போயி பாத்தீங்கன்னா அவங்க இல்லைன்னா இத்தாலியே இல்லைங்கற மாதிரி தெரியும். *France*ல பாத்தீங்கன்னா ரோதார், நவாபி, பிகாசோ. அவங்க இல்லைன்னா அவ்வளவுதான். வற்றவங்க முதல்ல அதைத்தான் கேக்கறாங்க. ஒரு *musician*க்கும் *artist*க்கும் உள்ள நட்பு அங்க வேற மாதிரி. இங்க இருக்கக்கூடிய *musician*ம் *artist*ம் சம்மந்தமே இல்லாம இருக்காங்க. காரணம் அவங்க *interactive*ல இல்ல. *Artist*ங்க எப்பவுமே *individual*ஆக இருக்கணும்னு விருப்பப்படறது உண்டு.. அவங்க படைப்புகள்தான் *individual*ஆக இருக்கணும். *As a human being, as a friend* ஒருத்தருக்கொருத்தர் என்ன ஏது? நீங்க ஏன் பண்றீங்க? அப்படின்னு கேக்கலாம் இல்லையா? *Jacson Bowlah* அப்படிங்கறவர் ஒரு பெயின்டர். அவரும் அவரோட மனைவியும் சேர்ந்து நெறைய *figurative* பண்ணியிருக்காங்க. அவர் பண்ணி பண்ணி பாத்திருக்காரு. ஒண்ணும் விக்கல. ஒருநாள் *frustrate* ஆகி பெயின்ட் டப்பால இருக்கற பெயின்டை பத்து பன்னெண்டு ஓவியங்கள் மேல ஊத்திட்டாரு. அவற்றை *exhibit* பண்ணும்போது லைவ்ல பிரமாதமா ஃப்ளாஷ் ஆச்சு. அன்னிக்கிருந்து அவர் வேர்ல்ட் லெவல்ல *famous* ஆயிட்டாரு.

தளம் : தட்சிணாமூர்த்தி முதல்ல ஓவியத்தை வரைஞ்சிட்டு இருந்தாரு. அதுல 3 டைமன்ஷன் வரலைன்னுட்டு சிற்பத்துக்கு

மாறினாரு அப்பிடின்னு சொல்றாங்க. சிற்பத்தை எப்படி அறிமுகப்படுத்தி என்ன மாதிரியான *trend* create பண்ணாரு?

சிற்பி முருகேசன் : இந்த காலேஜைப் பொறுத்தவரை செளத்ரியே *painter*தான். அவரு காலேஜ் பிரின்சிபாலா இருந்தாரு. அதுக்கு பின்னாடிதான் *sculptor* ஆனாரு.

எப்பிடின்னு கேட்டிங்கன்னா *individuality*ஐ *recognize* பண்ணுது என்பது ஒரு வார்த்தையில சொல்ல இயலாது. எப்படி ஒரு *music*ஐ நீங்க கேட்டு கேட்டு கேட்டு அது இந்த ராகம் இந்த தாளம் இந்த சுருதின்னு சொல்லிங்களோ அதேமாதிரிதான் ஆர்ட்டும். ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட்டுனுடைய ஹிஸ்டரிபைப் பார்த்தாத்தான் தெரியும். திடீர்னு போயி அவருடைய *individuality*ஐ பத்தி கேட்டிங்கன்னா சொன்னா உங்களுக்கும் புரியாது. கேக்கறவங்களுக்கும் புரியாது. தட்சிணாமூர்த்தியோட *work* எல்லாம் நீங்க *collect* பண்ணிப் பாத்திங்கன்னா அவரோட *individuality* தெரியும். இல்லைனா அவர் *follow* பண்ணிட்டு இருக்கறவங்களுக்கு அவரோட *individuality* தெரியும். பிக்காசோவை பத்தி புகல் எல்லாம் வந்திருக்கறதால அவருடைய *individuality* தெரியுது. ஆனா உன்னதமான ஒரு சிற்பி தட்சிணாமூர்த்தி. தட்சிணாமூர்த்தியோட படைப்புகள் மொத்தமா வெளியில வந்ததா ஒரு *evidence* இருக்கா? ஒரு டாகுமென்ட் இருக்கா? இல்ல. அந்த மாதிரி கொண்டுட்டு வற்றத்துக்கு நம்மை மாதிரி ஆர்ட்டிஸ்ட்டுகளுக்குள்ள ஒரு ஒத்துமை இருக்கணும்.

இப்ப சிங்காரவேலனை எடுத்துகோங்க. அவரோட *work* எல்லாம் *collect* பண்ணி ஒருத்தர் வாங்கி இருக்கார். அச்சுதன்னு ஒரு *lawyer*. அவரு எல்லாத்தையும் *collect* பண்ணியிருக்காரு. தட்சிணாமூர்த்தி ஒரு *100 sculpture* இருக்கும். அவரு என்ன பண்ணுவார்னா யாராவது அவர்கிட்ட வந்து ஓ ரொம்ப நல்லா இருக்கு அப்பிடின்னா கொடுத்துடுவாரு. நீங்க எவ்வளவு கொடுக்கறீங்கனு

கேட்கமாட்டாரு. 10000 ரூபாய் மதிப்புள்ள ஒரு sculptureஐ 500 ரூபாய் கொடுத்துட்டு எடுத்துக்குட்டுமானனு கேட்டா கொண்ணாந்து உங்க கால் மடியிலேயே வெச்சிடுவாரு. ஏன்னா அவர் அதை பணத்துக்காக செய்யலை. நம்ம sculptureக்கு இவ்வளவு பணம் வரும் என்கிற நினைப்பெல்லாம் கிடையாது அவருக்கு. தன் படைப்புகளை விரும்பறாங்க என்கிற எண்ணம்தான். சிற்பமாக்கறத்துக்கு எத்தனையோ மீடியம் உண்டு. அதுக்கு முன்னாடி வந்த மீடியம் எல்லாம் bronze. bronzeல காஸ்மெடிக். காலேஜ்ல எடுத்திகிட்டிங்கன்னா பெரிய பெரிய sculpt எல்லாம் தனபால் காஸ்டிங் பண்ணுவாரு. சௌதாரி காஸ்டிங் பண்ணுவாரு. ராம்கோபால் காஸ்டிங் பண்ணுவாரு. வெண்கலம் use பண்ணுவாங்க. கல்லை வந்து, சின்ன கல்லிலிருந்து பெரிய கல் வரையிலும் ஒரு சிற்பி கையாண்டு contemporaryஆக கொண்டு வந்து traditionஐ எல்லாம் break பண்ணி, அளவுகள் எல்லாம் எடுத்து சிலர் ஸ்கேல் எடுத்திகிட்டு வருவாங்க. ஆனா தட்சிணா அதையெல்லாம் break பண்ணாரு.

ஓவியர் மருது : நான் காலேஜ்ல படிக்கும்போது இளைஞர்களாக உள்ளே வந்தவங்க இவரும் பாஸ்கரும்தான், ரெண்டு வருஷம் கழிச்சுத்தான் நான் ஆதி சாரை பாத்தேன். ஆதி சாரோட ஓர்க்கை frame பண்ணுவாங்க. பிரின்சிபால் ரும்ல மாட்டி வெச்சிருப்பாங்க. அவ்வளவுதான் எங்க அறிமுகம் ஆதி சாரோட. ஆனா எங்களோட everyday lifeல கிட்டத்தட்ட நான் 4 வருஷம் விஜயவாடாவுல இருந்த காலத்தைத் தவிர இப்ப கடைசியா ஒரு ஐந்தாண்டு, தினமும் சந்திக்கலையே ஒழிய தட்சிணாதான் என்னுடைய day today life ல இருந்தாரு. நாங்க படிக்கும்போது தட்சிணா extremely dynamic. அங்க பாதி paint பண்ணிட்டு இருக்கும்போதே இங்கவந்து sculpture பண்ணுவாரு. செராமிக் பாதி வெச்சிருப்பாரு.

சிற்பி முருகேசன் : அவரு எறும்பு மாதிரி சுறுசுறுப்பு.

ஓவியர் மருது : நான் வந்து கிராபிக்ஸ்க்காக திருவான்மியூர்ல ஆபீஸ் வெச்சிருந்தப்ப ஆதி சார் அங்கிருந்து வந்தார்னா.. இப்ப... நான் சொல்றது சார் அதிகமா வெளியே வராம வீட்லயே வரய ஆரம்பிச்சார்ல கடைசி பத்து வருஷம்.. அதுக்கு முன்னாடி அவர் வரும்போதெல்லாம் நான், தட்சிணா, அவரு exhibition போவோம். அந்த காலகட்டத்துல என்னன்னா சாரங்கள் ஆபீஸ்ல பாதி ஏரியா நான் use பண்ணிட்டு இருந்தேன். animation section.. அங்க வந்து ஆதி சார் எங்ககிட்ட வந்து ஒரு மணி நேரம் பேசிட்டு இருப்பாரு. திடீர்னு ' நான் கௌம்பறேன் மருது.. நான் தட்சிணாகிட்ட வர்றேன்னு சொன்னேன். நான் போகலைனா அவரே இங்க வந்திடுவாரு' அப்பிடின்னு சொல்வாரு. அவரைப் பத்தி perfectஆக ஆதி சொல்வாரு. அவங்க ரெண்டுபேரும் நகைச்சுவையா பேசிக்குவாங்க ஆதி சார் sarcasticஆகப் பேசுவார். தட்சிணா வந்து self-made.

அவரு நெறைய தடவை சொல்லி இருக்காரு. 'நான் எப்படி இருந்தேன்? எப்படி வந்தேன்?' சிந்தாதிரிப்பேட்டைல இருந்ததில இருந்து எல்லாத்தையும் சொல்வாரு. அவரு school days விஷயம்கூட சொல்வாரு. அவருடைய திருமணத்தை பத்தி ஆதி சார் சொன்னாரு மறுநாள் கல்யாணம்னா முதல் நாள் சாயங்காலம்தான் சொல்றாப்பல!!

சிற்பி முருகேசன் : இன்னிக்கு அவரைப்பத்தி உயர்வாப் பேசறத்துக்குக் காரணம் நான் அவருக்கு ரொம்பக் கடமை பட்டிருக்கேன். நான் காலேஜ்ல இருந்தப்ப பணிக்கர் ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட்டை இறக்கியும் வைப்பாரு. திடீர்னு ரொம்ப உயரத்துல தூக்கியும் வைப்பாரு. ஆர்ட்டுக்கு அளவுகள் கிடையாது யார்ட் ஸ்டிக் கிடையாதுங்கறது அவரோட எண்ணம். அதுக்கு காரணம் என்னன்னு கேட்டிங்கன்னா ஒரு treatment உதாரணத்துக்கு சொல்றேன். ரொம்ப hardஆக work பண்ணினும்தான் சொல்லிகிட்டே இருப்பாரு. ஒரு

தடவை நாங்க exhibitionக்கு progress பண்ணிட்டு இருந்தப்ப சந்தானபாரதி work முதற்கொண்டு எல்லார் படத்தையும் வெச்சிட்டிருக்கும்போது அவர் அதாவது பணிக்கர் select பண்ணாரு. கூட ரெண்டு பேரை, அதாவது தனபாலையும், கிருஷ்ணாராவையும் கூப்பிட்டுகிட்டு போவாரு. அவங்க ரெண்டு பேரும் எதுவும் பேசாம அமைதியாக இருப்பாங்க. எது சொன்னாலும் ஆமாம்னு சொல்லுவாங்க. சந்தானபாரதிகிட்ட வரும்போது “நோ நோ நோ. திஸ் இஸ் நாட் குட். வி மஸ்ட் ரிஜக்ட்”. நான் சொன்னேன் சார் artist வந்து established artist அப்பின்னு recognize பண்ணிட்ட பிறகும், அவர் எது கொடுத்தாலும் பழையபடி review பண்ணிகிட்டு இருக்கிங்களே... அது எப்படி? How you could think and take it? அவரு artistன்னு prove பண்ணியிருக்காரு. எவ்ளோ வருஷம் பண்ணிக்கிட்டு இருந்திருக்காரு. அவர் இவ்ளோ நாள்

பண்ணிட்டு இருந்ததெல்லாம் நல்லா இருக்குன்னு சொல்லிட்டு திடீர்னு இது வந்து நல்லா இல்லேன்னு சொல்றீங்களே... எந்த baseல சொல்றீங்க எனக்கு ஒண்ணும் புரியல’ அப்பிடின்னு கேட்டேன். அதுக்கு அவர் “no.. no.. no.. his skill is not there’ அப்பிடின்னாரு. அவரு already proved... அப்பறம் என்ன நெனச்சாரோ தெரியல. மறுநாள் ரெண்டு படத்தை include பண்ணிகிட்டார். உள்ள போயி realize பண்ணியிருப்பார் போல. தட்சிணாக்கு இருக்கற vigourousness ஒவ்வொரு artistம் தெரிஞ்சிக்கவேண்டிய ஒண்ணு. அவங்களே inspire ஆயிடுவாங்க. ஒரு மாசம் அவர்கூட பழகனீங்கன்னா, கூட work பண்ணீங்கன்னா போதும். உங்களுக்கே அந்த influence வந்துடும்.

ரொம்ப emotional person. ரெண்டாவது வாக்கு கொடுத்தார்னா மாறவே மாட்டாரு. ரொம்ப ஒரு உன்னதமான மனிதர்.

என்னுடைய ஆசை என்னன்னா... இவரை உதாரணமா வெச்சு சில suggestions சொல்ல விரும்பறேன். artist வந்து apart from அவருடைய படைப்பு, creative field தவிர as social animal ஆக வரும்போது ஒரு கான்செப்டை உருவாக்கிக்கணும். இந்த மாதிரி ஆர்ட்டிஸ்ட்களனு வரும்போது உடனடியா அவங்களுக்கு செய்யவேண்டிய condolance மீட்டிங், அல்லது மத்ததோ தெரிவிக்க வேண்டியதை உடனடியா தெரிவிக்கறமாதிரி சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கிக்கணும். இந்த சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கினது இப்ப நம்ம தளம். artist இல்ல.

ஒரு உதாரணத்துக்கு எடுத்துகோங்க. literary field ல எழுத்தாளருக்குள்ளே எவ்வளவோ controversies இருந்தாலும் பொதுன்னு வந்தா ஒண்ணு சேர்றாங்க. சேர்ந்து அதுக்கு வேண்டியதை செய்யறாங்க.

ஓவியர் மருது : நாமெல்லாம் ஒண்ணா இருக்கறோம். எழுத்தாளர்கள்தான் தனியா இருக்காங்கன்னு அவங்க பேசிக்கறாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : உதாரணமா பத்திரிகையிலேயே பாருங்க. illustratorன்னா தனியா ஒதுக்கிடறோம். அந்த காலத்திலிருந்தே illustratorன்னா அவங்களை வேறமாதிரிதான் இது பண்ணோம். illustrationஐயே மாத்தி அமைக்கறத்துக்குள்ள முயற்சிகளை எல்லாம் மருது, ஆதின்னு எடுத்திருக்காங்க.

ஓவியர் மருது : இப்பல்லாம் இந்த divisionலாம் கிடையாது. conservative attitude தமிழ்நாட்டுக்குள்ளதான் இருக்கு. அப்பறம் ப்யூரிடேரியன் art இருக்கு பாருங்க. கம்ப்யூட்டர்ல வரையும்போது... இந்த கணக்கு போடறதுக்கு பயந்துதான் ஆர்ட்டிஸ்ட் ஆனேன். ஆனா கம்ப்யூட்டரைத் தேடுவேன். கூட இருந்த fellow artist அது கம்ப்யூட்டர்... ஆர்ட்டே இல்லைன்னார். அப்ப நான் வரைஞ் சிட்டுதான் இருப்பேன். அப்ப இவங்க யாருக்கும் தெரியாது. நான் மவுஸ்ல வரைவேன். அப்பவே நான் vacuum

ஆகத்தான் use பண்ணிட்டிருந்தேன். அது... ஒரு சின்ன fear. இப்ப வந்து அப்படியில்ல சார்.

இப்ப கான்வாஸ் ஒண்ணாயிடுச்சு. முன்ன போட்டோக்ராபி, சினிமா, பெயிண்டிங் எல்லாம் தனித்தனி கான்வாஸ் இருந்தது. பலபேருக்கு தெரியாது.. 2D world வேற 3D world வேற கிடையாது. Photography, 2D, 3D எப்படி செசார்டு காலத்துல இருந்ததோ அப்ப இருந்த அதே நிலை இப்ப ஆர்ட்டிஸ்ட்டுக்கு இருக்கு. ஒரே கான்வாஸ்தான். அதே கான்வாஸ்ல 3D வேணும்னா 3D போட்டுக்கலாம்.. 2D வேணும்னா 2D போட்டுக்கலாம். ஆர்ட்டிஸ்ட் எந்த கணத்துல எப்படி முடிவெடுக்கறானோ அப்படியான வசதி இன்னிக்கு வந்திடுச்சி.

சிற்பி முருகேசன் : sculpture... clayல நாங்க எல்லாம் பண்ணிட்டு இருந்தோம். தட்சிணா clayக்கு என்ன தன்மை இருக்கோ அதே தன்மையை stoneக்கு கொடுத்தார்.

clayல எப்படி எப்படி எல்லாம் உருவாக்கமுடியுமோ அதை எல்லாம் stoneலயும் செஞ்சார்.

ஓவியர் மருது : melted figure மாதிரிதானே பண்ணிட்டு இருந்தார்.

சிற்பி முருகேசன் : அவர் மறக்கமுடியாத ஆர்ட்டிஸ்ட். இந்தமாதிரி ஆர்ட்டிஸ்டுகளை எல்லாம் வரலாற்றுல பதிவு பண்ணறதுக்கு நாம எல்லாம் சேர்ந்து முயற்சி பண்ணணும்.

ஓவியர் சிவராஜ் : எனக்கு வரையத்தெரியுங் கிறதனாலத்தான் எங்க அப்பா இந்த காலேஜ்ல சேத்தாரு. ஆனா நான் ஒரு கலைஞனா இருக்கணும்னு ஆசை பட்டது தட்சிணாமூர்த்தியை பாத்துதான். அவரு கல்லூரியில இருந்தது மட்டுமில்லாம ஓவியனா சுதந்திரமா புகழையும் சம்பாதிக்கறதை பாத்து நானும் 'நாம ஏன் ஒரு கலைஞனா சுதந்திரமான ஓவியனா இருக்கக்கூடாது' என்று முடிவெடுத்தேன். நான் காலேஜ் முடிக்கற கட்டத்துல நெறைய pentamedia, animation sideல

எல்லாம் 2500 ரூபாய் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யலாம் அப்படிங்கற நிலை இருந்தது.. ஆனா நான் காலேஜ் முடிச்ச வெளியே வந்து அவரோட தாக்கத்துல நான் பண்ண ஒரு சிற்பத்தை 2700 ரூபாய்க்கு sale பண்ணேன். அப்ப அவங்களை விட ஒருபடி மேலாகவும், என்னை நானே உயர்வாக நெனச்ச வாழ்ந்துட்டு இருந்த காலம். அப்பறம் கம்ப்யூட்டர் மேலே மேலே வந்துகிட்டு இருக்கும்போது அவங்க நெறைய சம்பாதிச்சுக்கிட்டு இருந்தாங்க. இருந்தாலும், நான் அதைப் பத்தியெல்லாம் கவலை படாம நான் எடுத்த நிலையில் சரியா இருக்கணும்னு அதை நோக்கியே வேலை செஞ்சுகிட்டு இருந்தேன். அது நான் கல்லூரியில் ஒரு ஆசிரியரா நுழைய ஒரு தகுதியை பெற்றுக்கொடுத்தது. கடைசிவரை நான் ஒரு கலைஞனா வாழணும்னு அதுலயே நான் survive பண்ணிட்டு இருக்கும்போது எனக்கு இந்த தகுதியை பெற்று கொடுத்திருக்கு. *sculpture different materials* பண்ணலாம் அதாவது *clay, stone*, கான்வாஸ் இப்படி. என்னை சுற்றியுள்ள நெறைய ஓவியர்களை பாத்திருக்கேன். ஒவ்வொரு *material* இல் பண்ணும்போதும் ஒவ்வொரு மாதிரி இருக்கும். அதாவது, கான்வாஸ்ல ஒரு உருவத்தை பதிக்கும்போதும், *stone* ல உருவத்தை பதிக்கும்போதும் *metal* ல பதிக்கும்போதும் *different different* ஆக இருக்கும். அதை ஒற்றுமை படுத்த முடியவே முடியாது. தட்சிணா எந்த *material* ல கை வெச்சாலும் அவரை மட்டும்தான் பாக்கமுடியும்.. அவரால மட்டும்தான் அது சாத்தியம்.

(அனைவரும் கை தட்டுகிறார்கள்.)

stones ஐ பாக்க முடியாது. *sculpture* மட்டும்தான் நம்ம கண்ணுக்குத் தெரியும். ஹார்டு ஸ்டோனோ, ஸாஃப்ட் ஸ்டோனோ, செங்கல்லோ, அது களிமண்ணோ அதெல்லாம் விஷயமே கிடையாது. அந்த உருவத்தை பார்க்கும்போது தட்சிணா மட்டும்தான் ஞாபகம் வருவாரு. அதுதான் கடைசிவரைக்கும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கிற விஷயம். அவர் செஞ்சதை எல்லோருக்கும்

பிடிச்சப்போய் வாங்குவாங்களே தவிர மத்தவங்க சொல்லி இதுவரைக்கும் அவர் எந்த ஒரு படைப்பையும் செய்யல.

(அனைவரும் கை தட்டுகிறார்கள்.)

நான் அதை பெருமையா, அவரை ஒரு சுதந்திரமான சிற்பியாக உணருகிறேன். எனக்குத் தெரிஞ்சி இப்பக்கூட அதுமாதிரி யாருமே இல்ல.

ஓவியர் எம்.ஜெயகுமார் (ஜே.கே.) : இந்த சந்தர்ப்பத்துல அவர்கிட்ட படிச்சேன் என்கிற முறையில் நினைவு கூரும்போது, அய்யாகிட்ட நான் ஃபைனல் இயர் படிச்சேன். படிச்சமுடிச்சபிறகு ஒரு 5 வருஷம் கழிச்ச என்னை ஒரு ஓவியனாக நிலைநிறுத்திக்க *exhibition* நடத்தினேன். *One man show* வாக பெருசா வெச்சபோது சில சந்தர்ப்பங்களால வரவேண்டியவங்க எல்லாம் வரமுடியாம போனது. வாக்குறுதி கொடுத்தவங்களாலயும் அதை நிறைவேத்த முடியாம போனது. கடைசியா கன்னியப்பன் சார்தான் 'தட்சிணா சார் வந்து உனக்கு *display* பண்ணி கொடுப்பாரு' அப்படின்னு சொன்னார். தட்சிணா சாரும் ரொம்ப *enthusiastic* க்கா வந்து பண்ணி கொடுத்தாரு. ஒரு *student* க்கு ஒரு ஆசிரியர்னு *aloof* ஆக இருந்தப்ப கலைஞனா ஓவியனா இருக்கறதைவிடவும், ஒரு நல்லவனா இருந்ததை அவர்கிட்ட நான் பாத்தேன்.

(அனைவரும் கை தட்டுகிறார்கள்.)

எனக்கும் அவருக்கும் சில கருத்து வேறுபாடுகள் வரும். முன்கோபம் வரும். அவற்றை மீறி ஒரு ஓவியருக்கு ஓவியராக ஹெல்ப் பண்ணி முன்னின்று எனக்கு பண்ணிகொடுத்தார். அந்த *exhibition* மூலமாகத்தான் பிரிட்டிஷ் கவுன்சில்ல ஸ்காலரா *south* ல இருந்து போற சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிடைச்சது. *Exhibition display* பண்ணி முடிச்சவுடனே "உன்கிட்ட நல்ல *drawing* இருக்கு. பிரிட்டிஷ் கவுன்சில்ல இந்தமாதிரி விஷயங்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கறாங்க. நீங்க ஏன் *try* பண்ணகூடாது" அப்பிடின்னு எனக்கு

சொன்னவரே அவர்தான். இந்தமாதிரி வெளி விவகாரங்கள், ஓவியம் ரீதியான விஷயங்களுக்கு வெளியில் என்ன மாதிரி scope இருக்குதுன்னு நான் தெரியாம இருந்திருக்கேன். அந்த நேரத்துல “உனக்கு drawingல strength இருக்கு. try பண்ணி பாரு” அப்டின்னு அவர் சொன்னபோது அதை நான் மேலோட்டமாக, விளையாட்டாக எடுத்து பண்ணேன். But I got through. அதிர்ஷ்டவசமாக எனக்கு கிடைச்ச படிக்கும்போது விஸ்வம்கிட்டகூட பர்சனலாக பேசும்போது சொல்வேன்... தட்சிணா சாரை பார்க்கும்போதெல்லாம் எனக்கு முதலில் தோன்றுவது அந்த நன்றி உணர்ச்சிதான்.

அதன் மூலமாக மட்டும்தான் ஓவியக்கல்லூரியிலும் சரி ஓவிய நண்பர்கள் மத்தியிலும் சரி.. என்னை ஒரு ஓவியனாக... recognize பண்ணிக்கறத்துக்கு ஒரு முக்கியமான சந்தர்ப்பத்தை கொடுத்தார் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் என் நன்றியை பதிவு பண்ணனும் என்று நினைக்கிறேன். கல்லூரியில், work பண்ணும்போது தட்சிணாவோட பேசிட்டு இருக்கும்போது அவரோட எக்கச்சக்கமான drawings பார்த்திருக்கேன். அடுக்கி வெச்சிருப்பார். பேஸ்டல் பண்ணியிருப்பார். கலர் இந்தியன் இங்கல் பண்ணியிருப்பார். சிவா சொன்னமாதிரி இதுக்கும் அதுக்கும் கொஞ்சம்கூட வித்தியாசம் இருக்காது. ஓவியத்துல எந்தமாதிரி formல இருக்கோ, அதே மாதிரிதான் அவர் sculptureலயும் இருக்கும். நான் சொல்லணும்னு நெனச்சேன். அவர் முந்திகிட்டார்.

அதைத்தவிர தனிப்பட்ட மனிதனாய் பார்க்கும்போது, கோபத்தை எண்ணெய் ஊத்தி வளக்கற ஆளு. நானே சிலசமயம் அவர்கிட்ட கடினமாக பேசி இருக்கேன். அந்த நேரம்தான் கோபமெல்லாம். அப்பறம் உடனே ‘யோவ் வாய்யா’ அப்பிடின்னுவாரு. ஒரு தாய் தன் குழந்தையை தள்ளிவிட்டுட்டு உடனே அணைச்சிக்கற மாதிரி இருக்கும்.

எனக்கு நானே வெட்கப்படும்படி நேரிடும். இன்னிக்கு சண்டை போட்டுக்கிட்டே

நாளைக்கு ‘யோவ் வாய்யா’ அப்டின்னு கூப்பிட்டு திரும்பவும் recognize பன்றது பெரிய விஷயம். அதை நான் மென்மையான தருணங்களாக நினைக்கிறேன். கடைசியா விஸ்வம் arrange பண்ணி நான், குணா எல்லாம் சிங்கப்பூர்ல சைனீஸ் காலரில் கூப்பிட்டு இருந்தாங்க. அப்ப அவர்கூட ஒரு பத்து நாள் இருந்தேன். அது எனக்கு வாழ்நாள் பூரா ரூபகம் இருக்கக்கூடிய விஷயங்கள். ஒரு ஆசிரியர், மாணவன் என்பதற்கு மேலாக ஒரு companion, ஒரு friend.

ஓவியர் மருது : ஒரு விஷயம்... சொல்லணும்னு நினைக்கிறேன். Fourth year டீர் ப்ரோக்ராம் போட்டோம். அப்ப அவர் எங்களோட வந்திருந்தார். அடுத்த வருஷம் நான், பாண்டியன், கலை சேர்ந்து மறுபடியும் டீர் போகும்போது” நானும் வர்றேன்யா” ன்னு கேட்டு விருப்பத்தோட எங்களோட வந்தார். (சிரிப்பு)

ஓவியர் மனோகரன் : சாரை வந்து என்னுடைய student lifeல இருந்து ஒரு 35 வருஷமாத்தான் தெரியும். நான் எல்லாம் கும்பகோணம் student என்கிறதால சென்னைல பாஸ்கரன் சார், தட்சிணா சார் இவங்க ரெண்டு பேரைத்தான் எனக்கு தெரியும். அதுக்கப்பறம் தாஸ் மாஸ்டர். எல்லாரும் இருந்தாகூட தொடர்ச்சியாக, நேராக work பன்றது நம்ம தட்சிணா சார்தான். அதாவது சிலர் வீட்ல work பண்ணுவாங்க. இங்க வந்து display பண்ணுவாங்க. சிலபேரு கொஞ்சமா work பண்ணுவாங்க. டெக்னிகலான விஷயங்களை வீட்லயே work பண்ணிட்டு வருவாங்க, எனக்கு தெரிஞ்சு, பசங்களுக்கு நேரா work பன்றது தட்சிணா சார் மட்டும்தான். இதை நான் நேரடியாக பார்த்திருக்கிறேன். இன்னொண்ணு, நாங்க லலித் கலா அகாடமி ஆரம்பிச்ச புதுசுல ‘தங்கறத்துக்கு இடம் இல்லாம அங்கதான் stay பண்ணுவோம். அப்ப தூங்கிட்டு இருக்கும்போது காலையில் 6 மணி ஆனவுடனே வெளிச்சம் லேசா வரும். அப்பவே உளி சத்தம் டக்கு டக்கு டக்குனு

கேக்க ஆரம்பிச்சிடும். நாங்க எழுந்திரிச்சு வந்து பாக்கும்போது கண்ணாடி ஒண்ணு போட்டுக்கிட்டு, உளியால செதுக்கிட்டு இருப்பாரு. அப்ப ஆரம்பிச்சார்னா காலேஜ் போறவரைக்கும் அடிச்சுகிட்டிருப்பாரு.

நடுவுல ஒரு டீ சாப்பிட்டு வருவாரு. திரும்ப அடிப்பாரு. நாங்க ஒரு வாரம் தங்கி இருப்போம். அதுக்குள்ள ஒரு பெரிய sculpture முடிவு பெற்றிருக்கும். ஒரு முழு sculpture செய்து முடிக்கறதை முழுசா பாக்கற சந்தர்ப்பத்தை எங்களுக்கு அவர்தான் கொடுத்திருந்தார். அது மாதிரி நெறைய விஷயங்கள் பாத்திருக்கேன். கடுமையான உழைப்பாளி. மனிதாபிமானம் உள்ளவர். யாரையும் குறை சொல்லமாட்டார். நாங்கள்லாம் பேசும்போது யாரைப்பத்தியாவது குறை சொன்னா, 'ஏய்.. விடுய்யா... அதை எல்லாம் ஏன்யா பேசறே? அப்பிடின்னு சொல்லுவார். எப்பவாவது கோபமா பேசுவார். நாங்களும் கோபிச்சுகிட்டு போயிடுவோம். 2 நாள் கழிச்சு அவரே வாய்யான்னு சொல்லுவாரு.

அதாவது கோபம் வந்தாகூட அடுத்த செகண்டே அதை மறந்திடுவாரு. அதேபோல எல்லாருக்கும் நல்லா ஹெல்ப் பண்ணுவாரு. Paint exhibition by work பத்தி யாரும் சொல்ல மாட்டாங்க. ஆனா இவரு, பக்கத்துல இருக்கற sculptorsஐ எல்லாம் வர சொல்லி எல்லார்கிட்டயும் யார் யார் எந்த bywork பண்ணாங்கன்னு introduce பண்ணி விடுவாரு.

எனக்கு தெரிஞ்சு, அவரை தவிர வேற யாரும் அந்தமாதிரி செஞ்சதில்லை.

டெல்லி கேம்புக்கு அவரோட நானும் விஸ்வமும் போயிருந்தோம். நான் விஸ்வம்கிட்ட 'ரொம்ப ஏஜ் ஆயிடுச்சு அவருக்கு. நடுவுல ஏதாவது பிரச்சனை வந்தா என்ன பன்றது' அப்பிடின்னு கேட்டேன். விஸ்வம்' அதெல்லாம் ஒண்ணும் வராது. நான் கூப்பிட்டுகிட்டு வர்றேன். அவர் கரெக்டா இருப்பாரு. ' அப்பிடின்னார். டெல்லியில paintingதான் பண்ணணும். sculpt பண்ணக்கூடாது.

சார் sculpt பண்ணதைதான் அதிகமா பாத்திருக்கேன். நான் 'நாம எல்லாம் கொஞ்சம் நல்லா work பண்ணுவோம். சார் கொஞ்சம் சுமாராத்தான் பண்ணுவாரு. அப்பிடின்னு நெனச்சேன். வெளியில போயிட்டு திரும்பி வர்றோம். திடீர்னு ஒரு painting இருந்தது. சார்கிட்ட 'எப்ப செஞ்சீங்க' அப்படின்னு கேட்டேன்.

'இப்பத்தான்' என்று பதில் வந்தது. எனக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியல. எனக்கெல்லாம், materials வாட்டர் கலர் brush, காஸ்ட்லி brush இருந்தாத்தான் work பண்ணுவேன்னு சொல்லுவேன். ஆனா அவர் சாதாரண பிளாஸ்டிக் materials use பண்ணியிருந்தாரு... சும்மா கையாலேயே அப்பிடி இப்படின்னு தீட்டினாரு... அற்புதமான painting ரெடி பண்ணிட்டாரு. மிரண்டுட்டேன். இத்தன வருஷம் கழிச்சு paint பன்றாரு. எவ்வளவு சீக்கரம் செஞ்சிட்டாரு. எதைக் கொடுத்தாலும் அவரால செய்ய முடியும்னு அப்பத்தான் பாத்தேன். அந்த work பார்த்த பிறகு அவர் மேல உள்ள மரியாதை பலமடங்கு ஜாஸ்தியாச்சு. எனக்கு தெரிஞ்சவரையில் காலேஜ்ல எல்லா ஸ்டூடன்ட்ஸும் பாத்து கத்துக்கற அளவுக்கு work பண்ணதுல முக்கியமானவர் அவர்தான்.

சிற்பி முருகேசன் : இங்க ஒரு interruptionக்கு மன்னிக்கணும். அவரைப் பத்தி சொல்லும்போது முக்கியமானதை சொல்ல மறந்துட்டேன். நான் 1962ல முதல் one man showவை டெல்லியில் வெச்சேன். மொதல்ல தமிழ்நாட்டுல இருந்து டெல்லியில வெச்சவன் நான்தான். அதுக்கு பின்னாடி சில situation காரணமாக சில exhibitionsல நான் participate பண்ணலை. அதுக்கு பின்னாடி தட்சிணாவும் ஆதியும் லலித் கலா அகாடமியில executive லெவெல்ல போயிட்டாங்க. திடீர்னு ஒருநாள் லலித் கலா அகாடமியில இருந்து 'national award' வந்திருக்குன்னு information வந்தது. எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். " நான் exhibit பண்ணவே இல்லை. எப்படி எனக்கு award வந்தது?" அப்படின்னு

யோசிச்சுகிட்டே இருந்தேன். மறுநாள் காலேஜுக்கு வந்தேன். அப்ப தட்சிணா வந்தாரு. ” சார்.. உங்களுக்கு லெட்டர் வந்ததா?” அப்படின்னு கேட்டாரு.

“ஆமாம். எப்படி இது?” ன்னு நான் கேட்டேன்.

அதுக்கு அவர்” நீங்க இல்லாதப்ப உங்க *sculpture* ஒண்ணை *parcel* பண்ணி எடுத்துட்டுபோயி *exhibit* பண்ணிட்டோம். அதுக்கு அவாட்டு கிடைச்சிருக்கு” அப்படின்னார்.

(கைதட்டல்)

என்னிக்கும் அந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எந்த ஒரு *artist*-டாலும் மறக்க முடியாது. இதை யாரும் செய்வாங்கன்னு நெனச்சுக்கூட பார்க்கமுடியாது. அந்த அளவுக்கு என்மேல ரெண்டு பேருக்கும் ஈடுபாடு இருந்தது. எனக்கு *national award* கிடைச்சதுன்னா அதுக்கு தட்சிணாவும் ஆதியும்தான் காரணம்.

ஆதி ஸார்கிட்ட பேசும்போது தட்சிணாங்கற ஒரு வார்த்தை பேசாம முடிக்கவேமாட்டார்.

தட்சிணா சாரும் நூறுவாட்டி நான் அவரை மீட் பண்ணினாலும் ஒரு மணி நேரம் பேசினா அதுல ஒரு 15 தடவையாவது ஆதிங்கற பேரை சொல்லாம முடிச்சதே கிடையாது. அவரு கண்கலங்கி நான் பார்த்ததே கிடையாது. ஆதி பேச்சை எடுக்கும்போது அழுகை முட்டுது அவருக்கு. கை எல்லாம் நடுங்குது. அந்தமாதிரி ஒரு *friendship*ஐ நான் எங்கயும் பாத்ததே கிடையாது.

ஓவியர் மருது : ஆதி சார் இறந்த பத்து இருபது நாள் கழிச்சுத்தான் தட்சிணா சாரை நான் திருச்சியில சந்திச்சேன். என்னை பார்த்தவுடனே உடைஞ்சு போயி கட்டிப்புடிச்சு அழுதாரு. அதை கருணாநிதி *photo* எடுத்தாரு. அந்த போட்டோவை நான் வெச்சிருக்கேன். தட்சிணா *work* பன்றதை நான் ஒரு *series of photos* எடுத்திருக்கேன்.

ஓவியர் விஸ்வம் : மருது சொன்னதுமாதிரி

நாங்கள்லாம் ரொம்ப லேட்டாத்தான் அவரை சந்திச்சிருக்கோம். 71, 72ல தனபால் சார் கும்பகோணத்துல இருந்தபோது, கும்பகோணம் மகாமக குளத்து பக்கத்தில் மண்டபத்தில் பெரிய *exhibition* வெச்சோம். சந்தானம் சார்கூட இருந்தாரு. அப்ப தட்சிணா சார், ஆதி சார் எல்லாம் இங்கிருந்து பைக்கலையே வந்தாங்க. கன்னியப்பன் சார்கூட *exhibition*க்கு வந்திருந்தாங்க. அப்பதான் இவங்களை எல்லாம் தெரியும்.

அப்பவே நாங்கள்லாம் ABCDன்னு சொல்லிட்டிருப்போம். ஆதி, பாஸ்கரன், சி. தட்சிணாமூர்த்தி.... அதுக்கு பிறகுதான் ராஜவேலுவை, சூரியமூர்த்தியை எல்லாம் *students*ஆக இருக்கும்போது பாத்தோம். தட்சிணா சார் டெய்லி *shave* பண்ணிக்கிட்டு வந்திடுவாரு.

‘ஆமாய்யா... இதுல என்னய்யா இருக்கு? ’ அப்படின்னு சொல்லுவாரு.

அதேபோல ஒருநாள்கூட முகத்துல சோகம்கறதையே காட்டமாட்டாரு.

74க்கு அப்பறம் ரெண்டு மூணு வருஷத்துக்கு பிறகு திரும்பவும் *course* படிக்க வர்றேன். அப்ப நீங்க எல்லாம் *course* முடிச்சிட்டீங்க. 78ல தட்சிணா *foreign* போயிட்டு வந்தார். அவரை பாக்கும்போது நெறைய முடியெல்லாம் வெச்சிருந்தாரு. ஓவியர்கள்ல நெறைய பேரு எல்லாத்துறையிலும் ஈடுபட்டு இருக்காங்க. தட்சிணா சார் *bed*க்கு கீழ் நெறைய கிராபிக்ஸ் பிரிண்ட்ஸ் வெச்சிருந்தாரு. நான் பாத்திருக்கேன்.

டெக்னிக்ஸ் மாறினாகூட *sculpture*ல என்ன பாக்கறோமோ அதே மாதிரி உருவங்களின் *form* பார்க்கமுடியும். அதுல வேற இதுல வேறன்னு இல்லாம எல்லாம் ஒரே மாதிரி இருக்கும்.

கடைசில நானும் அவரும் ஒரு மாசம் மலேசியாவுல இருந்தோம். *Landscape*ல பண்ணாரு. பெரிய பெரிய *stones*. 8அடி உயரம், 4 அடி அகலத்துல... பெரிய நாலஞ்சு பீஸ்.

“வா.. நாம ரெண்டுபேரும் செய்வோம்”

ன்னு சொல்லிட்டு செய்வாரு. நான் help செஞ்சிட்டிருந்தேன். அங்க எல்லாரும்” என்ன வயசு அவருக்கு? இந்த வயசுலயும் இப்படி இருக்காரே? retired ஆயிட்டாரா?” அப்பிடின்னல்லாம் கேப்பாங்க.

பெரிய landscape. வித்தியாசமா செஞ்சிருந்தாரு.

இடையில் இங்கெல்லாம் படிச்சுமுடிச்சுட்டு திரும்பவும் சென்னைக்கு வர்றத்துக்கு முன்னாடி சேலத்துல state exhibitionக்கு படம் கொடுக்கணும்... நேரா கொண்டுவந்து இறக்கி வெச்சிட்டு இருந்தப்போ அவருடைய சுறுசுறுப்பை நான் எட்டத்துல இருந்து பாத்துகிட்டு இருந்தேன்.

ஆதிக்கும் அவருக்கும் இருக்கற humor இருக்கே... ஆதி சொல்ற humor எல்லாம் நான் கொஞ்சநேரம் கழிச்சுத்தான் புரிஞ்சிப்பேன். ஆனா தட்சிணா உடனே react பண்ணுவாரு.

உதாரணத்துக்கு அவரு sculpture ஒண்ணு marbleல பண்ணி இருந்தாரு. நான்” இங்க இருந்து பாத்தா பக்கத்துல இருக்கற பொண்ணு மாதிரியே இருக்கில்ல?” அப்படின்னு சொன்னேன்.

“ஆமாமா... இந்தபக்கத்தில இருந்து பார்த்தா அந்த பொண்ணுமாதிரி இருக்கும். அந்தபக்கத்திலிருந்து பார்த்தா அவங்க அம்மா மாதிரி இருக்கும்” அப்பிடின்னு சொன்னாரு. அதேபோல exhibition முடிஞ்சபிறகு நாங்களே pack பண்ணுவோம். அவரு மத்தவங்க யாரையும் எதிர்பார்க்கமாட்டாரு. முழுசா எல்லாத்தையும் அவரே சுறுசுறுப்பா பண்ணிடுவாரு. “Exhibition ஒண்ணு வருது. போவோமா” அப்படின்னு கேட்டா “சரி போகலாம்” என்பார்.

அது யாருடைய exhibition? ஏன் அதுக்கு போகணும்? இன்விடேஷன் வந்ததா? அப்படின்னெல்லாம் கேக்கவே மாட்டாரு.

ஓவியர் மருது : 1977ல கோயம்புத்தூர்ல ஜி. ஆர். டி... ஜி. ஆர். தாமோதரன் ரும்ல நாந்தான் DOODLE பண்ணேன். அதுமுலமா நம்ம கல்லூரிக்கு connection

வந்துச்சி. அவர் அப்ப என்ன கேட்டார்னா “நாங்க 60 வருஷமா PSG மோட்டாரை ஒரே shapeல செய்யறோம். sculptors எல்லாம் engineersகூட connect ஆகணும்.” பெரிய vision அவருக்கு. ” படிக்கறவங்க உங்கமாதிரி கலைஞர்களோட சேரணும்” அப்படின்னு சொன்னாரு. நான் உடனே “எங்க கல்லூரிக்கு வாங்க” அப்படின்னு சொல்லி கல்லூரிக்கு கூட்டிகிட்டு வந்தேன். அதன் பிறகு campக்கு கூட்டிக்கிட்டு போனேன். தட்சிணாவை மாடல் sculpture பண்ண சொன்னார். அவரும் godownக்கு போய் பழைய இரும்பெல்லாம் எடுத்து ரெண்டு பெரிய huge figure. பத்தடி உயரம். இப்பவும் இருக்கு அங்க. நாலு நாள்ல முடிச்சாரு. அவர் கண்ணெல்லாம் ஒரு வழி ஆயிடுச்சு. பத்தடி sculpture 4 நாள்ல முடிச்சாருன்னா எவ்ளோ fast ஆக செஞ்சிருக்கணும்... பம்பரம் மாதிரி சுழலுவாரு.

ஓவியர் விஸ்வம் : பேசிட்டு இருக்கும்போது நாம பேசறத்துக்கு space கொடுப்பாரு. அதேபோல நாம ஏதாவது கருத்து சொல்லும்போது உடனடியா மறுத்தெல்லாம் பேசமாட்டார். இல்லன்னு சொல்லியெல்லாம் முடிக்கமாட்டாரு. “என்ன சார் இப்படி இருக்குது?” அப்படின்னு கேட்டா “என்ன செய்யலாம்?” என்று திருப்பி கேட்பாரே ஒழிய “இல்ல. அதுதான் கரெக்ட்.” அப்படின்னு சொல்லமாட்டாரு. பேசும்போது நமக்கு ஒரு space இருந்துகிட்டே இருக்கும். அகாடமி election வரும்போதெல்லாம்” வாங்க சார் நாம சாரைப் பொய் பாத்துட்டு வரலாம்” என்று சொன்னால் “ம்... போலாம்” என்று சொல்வார். சார் mount road ஹோட்டலில் இருப்பாரு. அவர்கிட்ட சொல்லாமலேயே திடுதிடுன்னு அங்க போயி நிப்போம். எதுக்கு சொல்றேன்னா தட்சிணா அந்த அளவுக்கு எளிமையானவர்.

friendship பத்தி.. மூழ்காத கப்பல்லு சொல்லி கல்கியில் எழுதி இருந்தாங்க.

ஆதியும் தட்சிணாவும்தான் அது. சென்னையில நீங்கள்லாம் நெறைய galleries பார்க்க வாய்ப்பு இருக்கு.

நான் கும்பகோணத்துல இருந்துகிட்டு அதுக்கெல்லாம் போனதில்ல. ஆனா இங்க வந்ததுக்கு இதையெல்லாம் பார்த்துட்டு திரும்பவும் சிரியஸ் ஆயிட்டேன். நாங்க மூணு பேரும் பாம்பேல ரெண்டுமுறை show வெச்சோம். அவங்க ரெண்டுபேரும் என்னை அரவணைச்சு போனாங்க. இப்பத்தானே சேர்ந்திருக்கோம் அப்படின்னு இல்லாம சமமாக நடத்தினாங்க. அதையும் தாண்டி நேசமா இருந்தாங்க. ரெண்டு பேரும் ரூம்க்கு வருவாங்க. இவரு 5 நிமிஷத்துல கிளம்புவாரு. அண்ணன் ஆதி அரை மணி நேரம் ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக்குவாரு. தட்சிணா இந்த நிமிஷம் ரிசர்வ் பண்ணிட்டு 5, 10 நிமிஷத்துல ரெடி ஆயிடுவாரு. தட்சிணா எதுலயும் மறுத்து கருத்துகள் சொல்லி நான் கேட்டதில்லை. கடைசிகாலத்துல நல்லாத்தான் இருந்தாரு. எனக்கு எதுவும் தெரியலை. அண்ணி சொல்வாங்க” சமயத்துல மறந்துடறாரு” நான் “இல்ல அண்ணி... நல்லாத்தான் இருக்காரு” அப்படின்னு சொன்னேன்.

கடைசிவரைக்கும் ஒரு தொய்வில்லாம இருந்தாரு. painting எல்லாம் நாங்க complete பண்ணறத்துக்கு முன்னாடியே complete பண்ணிடுவாரு. மனோகர் சொன்னமாதிரி நம் மக்களைவிட வெளிமாநிலத்துல அவரை ரொம்ப பாராட்டுவாங்க.

ஒருநாள்கூட இது சரி இல்லைய்யா அது சரி இல்லைய்யா அப்பிடின்னு சொல்லவே மாட்டாரு. அவர் டல்லா இருந்து நான் பாத்ததே இல்லை.

டெய்லி அவரை shaveலதான் நான் பார்த்திருக்கேன். ஒருநாள்கூட அவரை ஷேவிங் இல்லாம பாத்ததே இல்லை. “எப்படி சார் டெய்லி ஷேவ் பண்ணிக்கிறிங்க” அப்படின்னு கேட்டா “ஆமா.. ஃபிரெஷாக இருக்க வேண்டாமா” அப்படின்னு கேப்பாரு. நடந்து போறது, வர்றது எப்படிமே சோகத்தை அவர்கிட்ட பாத்ததில்லை. கடைசிவரை ட்ரிம்மாகவே இருந்தார். அதே போல பிள்ளைகளைப் பத்தியோ மத்தவங்களை பத்தியோ விமர்சனமே பண்ணமாட்டாரு. நான்

சாப்பிட்டதை எடுத்து சாப்பிட்டு “நீ சாப்பிடறதை நான் சாப்பிட்டா ரெண்டுபேரும் ஒண்ணாயிட்டோம்னு அர்த்தமா?” அப்படின்னு கேட்டாரு. பக்கத்துல சினு யாரையோ “டேய் இங்க வாடா” ன்னு கூப்பிட்டுகிட்டு இருந்தான்.

“என்ன நீ வாடா போடான்னு எல்லாம் சொல்றே?” அப்படின்னாரு. மீறிமீறிப் போனா அவருக்கு வார்த்தை வரலைன்னா “ஏய் இவனே” அப்படின்னுவாரு.

இதைத் தவிர வேற மரியாதைக் குறைவா பேசவே மாட்டாரு. எந்த exhibitionலாவது “சார் உங்க பேரை போட்டுட்டோம் சார்” அப்படின்னு சொன்னா “ஏன் என்னை கேக்காம போட்டீங்க” ன்னு எல்லாம் கேக்கமாட்டாரு. “ஓகே” ன்னு சொல்லுவாரு. எங்க இருந்தாலும் அவரை அழைச்சுகிட்டு போகணும். எழுத்தாளர் கூட்டமாக இருந்தாக் கூட சரி.

ஓவியர் சிவராஜ் : அதேபோல அவர் ஒரு galleryஐ ஒரே நாள்ல முழுசா சுத்தி பாத்ததை நான் பாத்ததே இல்லை. ஒரு நாலு படத்தை பார்ப்பாரு. அப்புறம் வந்திடுவாரு. மீதியை அப்புறம் பாத்துக்கலாம் அப்படின்னு சொல்வாரு. ஒரு நாளைக்கு ஒரு ஏரியாதான் பார்ப்பாரு. எல்லா மீடியமையும் டச் பண்ணி பாத்துட்டாரு.

அகாடமியை சுத்தம்பண்ணும்போது அவரோட கல்லெல்லாம் தூக்கி வெளியே போட்டுட்டாங்க. நாங்கள்லாம் கோபப்பட்டோம். காலேஜ்லயும் சரி. அகாடமியிலயும் சரி. அவருடைய எல்லா மெட்டிரியல்சையும் நாங்க எடுத்து வைப்போம். அடிச்ச முடிச்சபிறகு தண்ணி போட்டு கழுவி, ” அதை குளிப்பாட்டிட்டேன்யா” அப்படின்னு சொல்லுவாரு.

அவரை இன்ஸ்பயர் பண்ணி நெறைய பேர் நெறைய models sculpture பண்ணாங்க. அவர் கடுமையான உழைப்பாளி. பறவைகளே அவருடைய chisel சத்தம் கேட்டுத்தான் விழித்தெழுகிறது அப்படின்னு

சொல்லுவாங்க.

அவர் சென்னையில வீடு, காலேஜ், அகாடமி இந்த மூணைத்தவிர வேற எங்கயும் போனதில்லை.

executive மெம்பராக இருந்ததினால் national லெவல்ல, அகாடமி லெவல்ல அவர் service பிரமாதம். பிரமாதமா english பேசுவாரு. நாங்கள்லாம் அசந்துபோவோம்.

தட்சிணா சார் அவரோட பணியில ரொம்ப calculative எல்லாம் இல்ல. அவர் அவருக்கான ஸ்டுடியோ arrangement பண்ணியிருந்தாங்கன்னா இன்னிக்கு அவரோட ஓர்க்குக்கான விலைக்கு தமிழ்நாட்டிலேயே மிகப் பெரிய கோடீஸ்வரர் ஆயிருப்பார். யாருமே சொல்லமுடியாத ஒரு நிலையில இருந்திருக்கலாம். ஆனா அவர் பணத்தை ஒரு பெரிய விஷயமா மதிக்கவே இல்லை கடைசிவரைக்கும்.

ஓவியர் மருது : ரொம்ப calculative எல்லாம் கிடையாது அவரு. எல்லாரும் சொன்னமாதிரி 25 ரூபாய் கொடுத்த வங்களுக்கும் படத்தை கொடுத்திருக்காரு. 1000ரூபாய் கொடுத்தவங்களுக்கும் படத்தை கொடுத்திருக்காரு. 2000ரூபாய் கொடுத்த வங்களுக்கும் கொடுத்திருக்காரு.

சிற்பி முருகேசன் : சிங்காரவேலன் வந்து அகாடமியில இருந்தே ரொம்ப நெருக்கமா இருந்தார்.

ஓவியர் மருது : நாகராஜ் இருக்காரில்லையா அவர் தட்சிணாவோட shadowதான்.

கிராபிக்ஸ் teach பண்ணாரே. அவர் இல்லைன்னா நான் இல்லைன்னு நாகராஜ் சொல்லுவார். அவர் என்ன drawing பண்ணாலும் தட்சிணாவோட influence ஜாஸ்தியா இருக்கும்.

அவருடைய பிரிண்ட் making எல்லாத்துலயும் 20% தான் difference இருக்கும்.

சிற்பி முருகேசன் : அதாவது நாகராஜன்லாம் ரொம்ப வேண்டியவரு. தெரிஞ்சிருந்தா... ம்.. அன்னிக்கு பூரா அங்கேயே வந்து

நின்னுட்டு இருந்தாரு.

ஓவியர் சீவராஜ் : இது முதல் முறை... அழைச்ச அவங்களோட கருத்துகளைகேட்டு கட்டுரையாக கொண்டு வர்றது இது முதல் முறை. இதுக்கு முன்னாடி எந்த கலைஞர்களுக்கும், பத்திரிக்கைல கூப்பிட்டு இப்படி பண்ணதில்லை.

சிற்பி முருகேசன் : ஓவியர்களை கூப்பிட்டு பத்திரிக்கையில கொண்டு வர்றது இதுதான் முதல்முறை. தளத்துல ஓவியர்களுக்கு தனிஒருspaceகொடுக்கணும்னு கொடுத்திருக்காங்க. எத்தனையோ பத்திரிக்கைகள் வந்திருக்கு. ஓவியர்களுக்குன்னு ஒரு importance கொடுத்தது ரொம்ப கம்மி. கணையாழிலகூட நெறைய ஆர்ட்டிஸ்ட்டை introduce பண்ணாங்க. ஆனா அதைவிட தளத்துல ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்காங்க. வசந்தன்... நீங்க சொல்லுங்க..

ஓவியர் வசந்தன் : எனக்கு வந்து சாரை ஒரு டீச்சராத தெரியும். நான் படிச்ச முடிச்சுட்டு இங்க இல்ல. நான் abroad போனதினால... இப்ப நடுப்புற போயிட்டு வந்துட்டும் இருந்ததினால் சார்கிட்ட நல்ல பழக்கம். இப்ப ஒரு 4 வருஷமா செட்டில் ஆகி இங்கத்தான் இருக்கேன். நான் பெரும்பாலும் விஸ்வத்தையும் தட்சிணா சாரையும் சேத்துத்தான் பாத்திருக்கேன். எங்க போனாலும் ரெண்டு பெரும் twins மாதிரி எப்போதும் இருந்துக்கிட்டு இருப்பாங்க. சார் வந்து கடைசிவரைக்கும் sculptorஆக work பண்ணிட்டு இருந்தார். சோழ மண்டல், தக்ஷிண சித்ரா பாத்துட்டு கருணாமூர்த்தி வீட்டுல இருக்கும்போது அவர் என் கையை பிடிச்சுப்பாரு. இரும்பு மாதிரி இருக்கும். என் கைக்கும் அவர் கைக்கும் சம்மந்தமே இல்லாம ரொம்ப hardஆக இருக்கும்.

‘ஏன் சார் இப்படி’ன்னு கேட்டா அது அப்படித்தான் அப்படிம்பாரு. சுத்தியல் மாதிரி இருக்கும் அந்த கை. தொடர்ந்து work பண்ணிக்கிட்டே இருந்ததுனால கை அந்தமாதிரி ஸ்ட்ராங்காக இருந்திருக்கு.

சிற்பி முருகேசன் : தட்சிணா சாருக்கு கோபம் வந்து பாத்திருக்கீங்களா?

ஓவியர் வசந்தன் : நான் பாத்ததில்ல. சார் இறந்துட்ட பிறகு அவரை பத்தி ஒரு ஆர்ட்டிகல் ஹிந்து பேப்பர்ல வந்திருந்தது. ஒரு பக்கம் சாரோட வாட்டர் கலர் *portrait* வந்திருந்தது. அதுல பாத்திங்கன்னா அந்த *sculpt* டும் வாட்டர் கலர் *work* க்கும் பெரிய வித்தியாசம் தெரியாது. ரெண்டுத்துலயும் *same style of work* இருக்கும்.. அதை நான் முக்கியமான ஒரு விஷயமா பாக்கறேன்.

ஓவியர் சிவராஜ் : 2008ல கல்லூரி முடிச்சேன் நானு. சாரை முதல் முதலா பார்த்தேன். சீனியர்ஸ் எல்லாம் சார் நல்ல *sculptor* பான்னு சொன்னாங்க.. அவர் தோற்றத்தை பாத்துட்டு 'இவர்கிட்ட பேசமுடியுமா'ன்னு நெனச்சேன்.

2008ல கல்லூரி முடிச்சப்பறம் லலித் கலா அகாடமியில *join* பண்ணும்போது சார் கூட நெருங்கி பழகற ஒரு அற்புதமான தருணம் எனக்கு கிடைச்சது. கடைசிவரைக்கும் ரொம்ப நெருக்கமா பழகியிருந்தார். ரொம்ப எளிமையான மனிதர். எப்பவுமே நெகடிவ் ஃபோர்ஸ் இருக்காது. எல்லாமே பாசிடீவ்தான். 'ஏன் சும்மா உக்காந்துட்டு இருக்கேன்னு கேப்பாரு.

"சார் *material* இல்ல சார்' அப்படின்னு சொன்னா பேப்பர் எடுத்து *drawing* பண்ணு அப்படின்னு ரொம்ப *casual* ஆக சொல்லுவாரு. *work* பண்ணிட்டு இருக்கும்போது எனக்கு கொஞ்சம் *clay* கொடு... நானும் *work* பண்ணேன்னு சொல்லுவாரு. எல்லாத்தையும் ஷேர் பண்ணிப்பாரு. எப்பவுமே ஃபிரெஷா *shave* பண்ணிஇருப்பாரு. " சார்.. நீங்களே *shave* பண்ணிப்பீங்களா" ன்னு கேப்பேன். ' நான்தான் பண்ணிப்பேன்' அப்படின்னுவாரு. ஏன்னா *professionals* பண்ண மாதிரி அவ்வளவு கிளீனாக இருக்கும்.

நான் நேஷனல் கேம்ப் போனப்போ அவரோட *machine* தான் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தாங்க. கட்டிங் *machine*..

நான் *camp* அட்டென்ட் பண்ணும்போது சென்னையில இருந்து வர்றேன்னு சொன்னவுடனே 'தட்சிணாமூர்த்தி சார் எப்படி இருக்காங்க? ரொம்ப *hard worker*." அப்படின்னு சொல்லி அவங்க *experience* எல்லாம் ஷேர் பண்ண ஆரம்பிச்சாங்க. நாங்க எல்லாம் சின்ன சின்னதா *stone choose* பண்ணும்போது அவர் மட்டும் பெரிய *stone choose* பண்ணுவாரு.. எப்படி முடிப்பாருனு யோசிக்கும்போது, எங்களைவிட அவர்தான் சீக்கரம் முடிச்சிருப்பாருன்னு அவரைப் பத்தி வியப்பா பேசுவாங்க. எனக்கு ரொம்ப ப்ரௌடா இருந்தது. நம்ம நாட்டுல இருந்து ஒருத்தர் இப்படி எல்லாம் பண்ணியிருக்காரே. நான் டெரகோட்டா பண்ணேன்னா சார்தான் எனக்கு *inspiration*. அவர் டெரகோட்டா பண்ண உக்காரும்போது, *feel* பண்ணும்போது, *clay apply* பண்ணும்போது, ரசிக்கும்போது, அவரோட *style* ஒண்ணொண்ணும் நான் பாத்திருக்கேன். ஏதாவது கமென்ட் பண்ணிட்டே பேசிட்டு இருப்பாரு. *stone*ல, *drawing*ல எல்லாத்துலயும் அவர் பீல் பண்ணி கரெக்டா கொண்டு வருவாரு. என் முதல் கண்காட்சியை சார்தான் திறந்து வெச்சாரு. ரொம்ப பாசிடீவான *energy*. 'நீ *work* பண்ணிகிட்டே இரு' அப்படின்னு *encourage* பண்ணுவாரு. சாரோட *client* தான் என்னோட முதல் *work* ஐ வாங்கனாரு. சார் *work* பாக்க வரும்போது என்னை *introduce* பண்ணாரு. அப்பதான் *first* காஸ்ட்டிங் பண்ணி வெச்சிருக்கேன். பாத்து வாங்கினாரு. வர்றவங்க எல்லார்கிட்டயும் என்னை *introduce* பண்ணுவாரு. 'இவன் நல்லா பண்ணான்பா அப்படின்னு சொல்லுவாரு. ரொம்ப பாசிடீவான எனர்ஜியுடைய ஒரு நல்ல மனிதர்.

சிங்காரவேலன் : நான் கும்பகோணம் காலேஜ்ல படிச்சிட்டு இருக்கும்போது சார்தான் எனக்கு வாத்தியாரு. அதுக்கப்பறம் அகாடெமிக்கு வந்தப்பறமும் அவர்தான் எனக்கு வாத்தியாரு. என்னுடைய *work* எல்லாம் அவருடைய *style* லத்தான்

இருக்கும். அவர் மாதிரியே பண்ணிட்டு அவர்கிட்டே கொண்டுபோய் காட்டி “சார்.. எப்படி இருக்கு சார்?” “அப்படின்னு கேட்பேன்

(சிரிப்பு)

“நல்லா இருக்குய்யா” அப்பிடின்னு சொல்லுவாரு. “ஏன் என் work மாதிரியே பண்ணே?” ன்னு ஒரு வார்த்தை கேட்டது கிடையாது. அவருக்காக நெறைய work நான் பண்ணி இருக்கேன். ஒரு work முடிச்சுட்டு 45000ரூபாய் கொண்டுவந்து கொடுத்தாங்க... வெறும் 500ரூபாய் மட்டும் எடுத்துகிட்டு மீதி என்கிட்டயே கொடுத்துட்டாரு. ” எடுத்துனு போய்யா” அப்பிடின்னு சொன்னார்.

“சார்.. எதுக்கு சார் இவ்ளோ காசு எனக்கு?” அப்படின்னு கேட்டேன்.

“நீ போய் உன் wife கூட, பசங்களோட ஜாலியா இரு” அப்படின்னு சொன்னாரு. அவரு கூட ரொம்ப work பண்ணினால, இப்ப அவர் இல்லாதது எனக்குத்தான் பெரிய loss. ரொம்ப மிஸ் பண்ணேன். அவர் என்கூட இருந்திருந்தார்னா இன்னும் நெறைய work பண்ணியிருந்திருப்பேன். நெறைய project நாங்க பண்ணியிருக்கோம். இப்ப எல்லாம் யோசனை பண்ணி பாத்தோம்னு வெச்சுக்கோங்களேன்.. அவரு பண்ணும்போது சும்மா ஒரு drawing போட்டு, அதுக்கு மூஞ்சி இப்படி தூக்கிட்டு இருக்கும், அப்படி தூக்கிட்டு இருக்கும்.. உள்ள போயி sculpture பண்ணும்போதுதான் தெரியும். 7 அடியில ஒரு panel பண்ணோம்.

நான் நெனச்சேன்.. ‘என்னாடா... இவர் ஏதேதோ பண்ணிகிட்டிருக்காரே”

ஒரு drawing போட்டு கட் பண்ணி கொடுய்யான்னு கேட்டார். நானும் கட் பண்ணி கொடுத்தேன். finish பண்ணி பாத்த பிறகு ஒவ்வொரு phase லயும் கார்டன்குள்ள இருந்து ஒரு மெசேஜ் அழகா pass பண்ணியிருந்தார்.

தளம் : ஒரு நிமிஷம்... பெங்களூர்லேர்ந்து எழுத்தாளர் கலைஞர் விட்டல்ராவ்

போன்லே பேசறார். சார்.. உங்க கருத்து சொல்றீங்களா

எழுத்தாளர் - ஓவியர் கே. விப்டல் ராவ் வயங்களுரு. (அஸ் யே ரூஸ்) : தட்சிணாமூர்த்தியை நான் வெகுகாலம் அறிந்தவன் art craft காலேஜ்ல இருந்த வரைக்கும். அதுக்கப்பறம் நான் மெட்ராஸ் ஆர்ட் கிளப்பல முக்கியமான உறுப்பினராய் இருந்தபோது தட்சிணாமூர்த்தி எனக்கு மிக நெருங்கிய நண்பராய் இருந்தார். என்னுடைய சில கருத்துகளில் அவருக்கு நாட்டம் இருந்தது. ஒரு கிராபிக் ஆர்ட் என்று சொல்லக்கூடிய பதிப்போவிய ஒரு நுணுக்கத்தை எங்களுக்கு இரண்டு மூன்று வகுப்பெடுத்தார். மிக அற்புதமாக woodகட், மற்றும் எட்சிங் என்று சொல்லக்கூடிய extracut முறை பதிப்போவியங்களை எங்களுக்கு கற்றுக்கொடுத்தார். இவ்வாறாக எனக்கு மூன்று வகுப்புகளுக்கு ஆசிரியராக இருந்திருக்கிறார். என்னுடைய உற்ற நண்பர்கள்... ஆதிமூலம், ராஜவேலு, தட்சிணாமூர்த்தி... இவர்கள் மூன்று பேரையும் என்னால் மறக்கவே முடியாது. தட்சிணாமூர்த்திக்கு எப்போதுமே 3 dimension என்ற ஒரு குறிக்கோளும், ஒரு கான்செப்ட், கொள்கைரீதியான ஒரு கருத்து உள்ளடக்கமும் அவருக்கு இருந்துகொண்டே இருந்தது. அவர் அதை தன்னுடைய ஓவியங்களிலும் கொண்டு வர முயற்சித்தவர். அதே சமயத்தில் அதற்குமேலே சிற்பங்களில் நாட்டம் செலுத்தினார். சிற்பங்களின் மூலமாக முப்பரிமாண உள்ளடக்கத்தை வெளிப்படுத்த ஒரு வாய்ப்பு, அது ஒரு நல்ல வாகனம் என்று அவர் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார். தட்சிணாமூர்த்தி, நான், காலம் சென்ற வெங்கட்சுவாமிநாதன் மூன்று பெரும் கலந்துகொண்ட ஒரு ஓவியக் கண்காட்சியை என்னால் மறக்க முடியாது. திரு. செழியன் என்று சொல்லக்கூடிய நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தன்னுடைய வரைபடங்கள், கோட்டோவியங்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய கண்காட்சியை Arts and craft College மியூசியத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றுவதற்காக என்னை,

சுவாமிநாதனை, தட்சிணாமூர்த்தியை மூன்று பேரையும் ஏற்பாடு செய்தார். தட்சிணாமூர்த்தி அந்த இடத்திலும் நெடுஞ் செழியனை அவர் வெளிப்படுத்திய மனித கிலேசங்களை, *sexual urge*, மனிதாபிமான சில தோற்றங்கள், ஆதங்கங்கள் இவற்றைக்கொண்ட கோட்டோவியக் காட்சியைத் தான் சுடுமண் ரீதியாக அதாவது டெரகோட்டா *forms*, சுடுமண் உருவ ரீதியான முப்பரிமாண ஒரு உணர்வை செழியனின் ஓவியங்கள் மூலம் காண்பதாக சொன்னார். எப்போதுமே தட்சிணாமூர்த்திக்கு முப்பரிமாணங்கள் மீது ஒரு அடங்காத ஆசை. அதைத் தன் சிற்பங்கள் மூலமாக, ஓவியங்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். அடுத்து வெங்கட் சுவாமிநாதன் பேசும்போது உலகளாவிய ஓவிய வெளிப்பாட்டை தன்னுடைய கற்பனை வெளியில் கண்களை அசைத்து அசைத்து ஒரு ஓவியம் தீட்டுவதுபோல காட்டினார். தட்சிணாமூர்த்தியும், வெங்கட் சுவாமிநாதனும் ஓவியக்கலையை பற்றி விரிவாக ஆழமாக பேசியபிறகு எனக்கு பேசுவதற்கு விஷயங்கள் இல்லாமல்போனது. அதை நான் வெளிப்படையாகவே சொன்னேன். பிறகு நான் வெறும் அந்த கோட்டோவியங்கள் மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அதில் எனக்கு கிளுகிளுப்புட்டியவை, கவர்ந்தவை, பரவசப்படுத்தியவை பற்றி பேசினேன். தட்சிணா எனக்கு ஆசிரியராகவும், சக பேச்சாளராகவும் இருந்திருக்கிறார். இன்னொரு விஷயம்.. ஆதிமூலத்தினுடைய பிகினிங் தி லைன் என்ற மாபெரும் கோட்டோவியப் புத்தக வெளியீட்டு விழாவை நான் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். பிகினிங் தி லைன் எனும் ஆதிமூலத்தினுடைய கோட்டோவியங்கள் அடங்கிய புத்தகம் மிகுந்த மகத்தான புத்தகம். பொக்கிஷம். ஓவிய நுண்குழு, கூட்டத்தில் என்னையும் கலந்துகொள்ளுமாறு அழைத்தார்கள். தமிழ் நாடன், கந்தசாமி உரையாற்றினார்கள். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது தட்சிணாமூர்த்தியும் பேசினார். தட்சிணாமூர்த்தி அந்த புத்தகத்தில் ஒரு கூறு

பற்றி குறிப்பிடுகிறார். அதில் எழுதியிருக்கிற ஒரு வார்த்தை கட்டிலம்... கண்ணை ஒரு முக்கியமான புலமாக பார்க்கும்போது அது எல்லாவற்றையும் பார்த்து அனுபவித்து மேற்கொண்டு சிந்திக்க வைக்கிறது. கட்டிலமென்ற ஒரு வார்த்தையை அது அநேகமாக ஈழத்தமிழர்களின் ஈழத்தமிழ் சொற்றொடர் சுவைப்பாட்டிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். எனக்கு சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அது புதியதாக வந்த வார்த்தை என்பதை தட்சிணாமூர்த்தி எடுத்துச் சொல்ல மறக்கவே இல்லை. அதை இவ்வளவு ரசித்தார். அந்த புத்தகத்தில் கட்டிலம் என்ற வார்த்தையை ஒரு சின்ன *paragraph* ல சொல்லி இருக்கிறார் ஆசிரியர். இதுதான் தட்சிணாமூர்த்திக்கு உள்ள ஒரு சிறப்பு. ஒரு கலை உள்ளத்தை, கலை ரசிக்கத்தன்மையை, அவர் பெற்றிருக்கிறார். தானும் ஒரு கலைஞன் என்பதற்கு அப்பால் ஒரு சக கலைஞனை மேம்படுத்தி, பாராட்டி பெருமைபடுத்தினார்.

ராஜவேலுவைப் பற்றி அவர் அதிகமாக சொல்லுவார். ராஜவேலு எனக்கு ரொம்ப சீனியர். ராஜவேலு வகுப்பெடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது தட்சிணாமூர்த்தி உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். அவர் பேசுவார். ராஜவேலு சரியாக கவனிக்கப்படாதவர் என்று சொல்லுவார். ராஜவேலு என்னுடைய மாவட்டத்தை சேர்ந்தவர். தட்சிணாமூர்த்தியைப்பற்றி இன்னும் சொல்ல இருக்கிறது.. அவரது படைப்புகளே அவருடைய உயர்வுக்கு, அவருடைய திறனுக்கு, அவருடைய நினைவுக்கு சாட்சியாக விளங்குபவை. இந்த ஒரு சின்ன சந்தர்ப்பத்தை கொடுத்ததற்கு, உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டதற்கு என்னுடைய நன்றி.

தளம் : ரொம்ப நன்றி.. சார் ரொம்ப அற்புதமா இருக்கு. அந்த கட்டிலமும் 3 Dimension பத்தி இங்க பேசிகிட்டே இருந்தோம். இங்க ஒரு பத்து ஓவியர்கள் இருக்காங்க. தட்சிணாமூர்த்தி கட்டிலம் என்ற வார்த்தையை குறிப்பிட்டு இருந்தாரு..

3 dimension ங்கிற விஷயம் சிற்பத்துல கிடைக்கறதால சிற்பத்தை அடாப்ட் பண்ண சொல்றாரு. சிற்பமும் ஓவியமும் எப்படி... மக்கள்கிட்ட யதார்த்த... அதாவது ரியலிஸ்டிக் சார்ந்து இருந்ததா இல்ல... இதை எப்படி வகைப் படுத்தணும்?

ஓவியர் மருது : செமி அப்ஸ்டிராக்டிவ்தான் அது.. அப்புறம் ஒரு form... deconstructive form. ஏற்கனவே இருந்ததை சிதைச்சு பன்றதுதான். எப்பவுமே அவர் form ஆகத்தான் யோசிப்பாரு. painting என்று வந்தாக்கூட form ஆகத்தான் யோசிப்பாரு. not line. only forms. semi figurative type.

தளம் : சிற்பத்தினுடைய உள்ளடக்கம் என்னவா இருந்தது?

ஓவியர் மருது : form தான். இட் கேன் பி ஃபீமேல் ஃபார்ம்... பார்மும் ஸ்பேஸும்.

மேஜரா female உம், landscape உம்தான்.

ஓவியர் மனோகரன் : ஓவியத்துல 2D தான் இருக்கு. 3D பண்ண முடியாது. அதனாலதான் அவர் சிற்பத்துக்கு வந்தாருன்னு நீங்க சொன்னீங்க. அது தப்பு.

தளம் : இல்லல்ல. அவரே அப்படித்தான் வரைந்ததா சொன்னாரு.

ஓவியர் மனோகரன் : painting ல 2D.. 3D ரெண்டுமே இருக்கு.

தளம் : சிற்பத்துல 3 dimesion பன்றத்துக்கான வாய்ப்புகள் அதிகமா இருக்குன்னு சொல்லியிருக்காரு.

ஓவியர் மருது : எல்லோரும் அவருடைய painting உம் சிற்பமும் ஒரே மாதிரி இருக்குன்னு சொன்னாங்க. நான் அதை எப்படி பாக்கறேன்னா ஒரே உருவ அமைப்புல... தோற்றத்துல கிடையாது. structural ஆக.. drawing ம் sculpture ம் ஒரேமாதிரி இருக்குன்னா இதுல லைன், அதுல உளியால அடிச்ச கோடு.

same style of work அப்படின்னு சொல்லுவாங்க.

தளம் : tradition அப்படின்னு பாத்திங்கன்னா ஓவியத்துல temple tradition... அதே மாதிரி சிற்பத்துக்கும் tradition இருக்கில்லையா?

நவீன சிற்பம் என்று வரும்போது நமக்கு தெரிஞ்சு தனபால் சார், முருகேசன் சார், தட்சிணாமூர்த்தி சார்... ஒரு நாலஞ்சு பேரைத் தவிர மீதி யாரும்... .

ஓவியர் மருது : அப்படி சொல்ல முடியாது. இதுக்கு முன்னால ஜானகி ராமன் இருந்தாரு.

என்னோட கருத்து... . சார் நவீனமா இல்லை மரபான்னெல்லாம் யோசிக்காம அவருக்கு பிடிச்சதை அவர் செஞ்சாரு.

ஓவியர் வசந்தன் : அப்படி சொல்லமுடியாது. நம்மகிட்ட கோயில்ல எல்லாம் மரபு சார்ந்த sculpture இருக்குது. காலேஜுன்னு வரும்போது western கல்ச்சர் பாதிப்பு வந்து, anatomy யை base பண்ணி, நாம drawings, sculpture எல்லாம் பண்ணோம். இப்ப வந்து அதை study பண்ணியாச்சு. study பண்ணி அதை உள்வாங்கி அதை simplify பண்ணி இவங்ககிட்ட வெளிப்படுத்துவாங்க. simplify பண்ணி வெளிப்படுத்தறதுதான் தட்சிணா சார் செய்த method. அப்படிதான் நாம கொண்டுவரணும்.

ஓவியர் விஸ்வம் : நான் மறுக்கல. கோவிலில் சாமுத்திரிகா லட்சணப்படிதான் பார்க்க முடியும். ஆனா இவருடைய sculpture ல சாதாரண மக்களையும் பார்க்க முடியும். குள்ளமா இருக்கறவங்களை பண்ணியிருப்பாரு. உயரமா இருப்பவங்களை பண்ணியிருப்பாரு. அழகுக்கறதை எல்லாம் தாண்டி... வேற... உணர்வு சார்ந்து பார்க்க முடியும். சாதாரணமாவே அவரு அப்படித்தான் நிப்பாரு. அவரே கை இப்படி வெச்சிட்டு நின்னாருன்னா sculpture நிக்கறமாதிரியே இருக்கும்.

அவர் தனக்கு தானே முத்திரை குத்திகிட்டு என்னுடையது இப்படித்தான் இருக்கும்னு

சொன்னதில்ல. அவர் அனுபவரீதியா எப்படி உணர்ந்தாரோ அதை அப்படியே கல்லுல செதுக்குவார். உதாரணத்துக்கு ரோட்ல உட்கார்ந்துகிட்டு இருக்கற பெண் வேலை செய்யற பெண்.

வெளியில அதுக்குன்னு எடுக்கறதில்ல. *techniques different* ஆக இருக்கலாம். கல்லூரியில நாம படிச்சது வேற வேற விஷயங்களுக்கு வழி திறந்துவிட்டிருக்கு.

அவரு மேஜரா பண்ணியிருக்கிறது *female form*. ரொம்ப *rare* ஆகத்தான் ஆண்கள் *form* பண்ணியிருந்தாரு. அவர் ஆண் *sculpture* பண்ணி இருந்தா அது அவரை மாதிரியே தெரியும்.

அவர் செய்த 2, 3 ஆண் உருவங்கள் டிராபிக்ல பாத்திருக்கேன். கிட்டத்தட்ட அவர்மாதிரியே தெரியும். நான்கூட என்ன சார் இப்படி இருக்குன்னு கேப்பேன். அதுக்கு அவரு அது அப்ப பண்ணது அப்படின்னு சொல்லுவாரு.

birds நெறைய பண்ணியிருந்தாரு கடைசியில.

ஓவியர் மருது : *birds* எல்லாம் 1977லையே செய்திருக்காரு... எப்பவுமே செய்வாரு.

moon, sun எல்லாம் வெட்டுனமாதிரி *form*ல பண்ணியிருப்பாரு.

ஓவியர் விஸ்வம் : ரெண்டு மூணு *bird*ஐ தலைகீழாக செதுக்கி இருந்தாரு.. என்னன்னு கேட்டா சந்தோஷத்துல பறக்குது.. உருளுது.. அப்படின்னு சொல்வாரு.

அவர் விமர்சனம் பத்தியெல்லாம் எந்த கவலையும் பட்டதில்ல. அவர் நடத்திய பெரிய விழா ஒண்ணு *museum*க்கு உள்ள நடந்தது. அவர்தான் அகாடமியிலிருந்து நடத்தறாரு. அவரை விமரிசனம் பண்ணி ஒரு ஸ்டாலே வெச்சிருந்தாங்க.

அவர் எதைப் பத்தியும் விமரிசனம் பண்ணதே இல்லை. அதே மாதிரி ஒருத்தர் சொலறாங்கன்னு அதை எடுத்துகிட்டு அவரை திட்டறதோ, விமர்சனமோ பண்ணது கிடையாது.

தளம் : ஓவியத்துக்கான *concept* வெளியில

இருந்து ஒரு சிலது நம்மகிட்ட வந்தமாதிரி சிற்பத்துக்கான காள்செப்ட் ஏதாவது கடன் வாங்கி இருக்கோமா? அதாவது உள்ள வந்திருக்கா?

ஓவியர் மருது : அப்படி இல்ல. *Madras school of arts*ல சீனியர்மோஸ்ட் பியூபில் உள்வாங்கியதன்மூலமாக அடுத்தடுத்த சந்ததிக்கு கிடைச்சது. இன்னொண்ணு *first modernized model* என்று விதவிதமா பலபேரு குழப்பி வெச்சிருக்காங்க. ஒரு *stage*க்கு பிறகு ஒரு இசமெல்லாம் கிடையாது. *individuality*தான். அவர் என்ன செய்றாரோ அதுதான். இதுவரை வரைஞ்சதன் *influence*, எல்லாத்தையும் கிராஸ் பண்ணி வர்றான். எனக்கு *folk form*ல இருந்து பாதி கிடைக்குது. எனக்கு

முன்ன இருந்த டீச்சர்கள் பண்ணதை பாத்ததிலிருந்து எனக்கு *experience* கிடைக்குது., கூட படிக்கறவன் பண்ணது பாத்து கொஞ்சம் *learn* பண்ணிக்கலாம். அப்பறம் பல்வேறு நிலைகள். பல்வேறு *movements..* நடந்ததில்ல? பத்து பத்து வருஷம். எல்லாமே *after modern period, individual expression*தான். தனித்துவமான அடிப்படை. என்ன வேணும்னா இருக்கலாம். எதுவும் அவனை *inspire* பண்ணி இருக்கலாம். அதை *classify* பண்ண முடியாது.

ஓவியர் விஸ்வம் : ஒரு பேரை வெச்சு கட்டமைக்க முடியாது. நெறைய விஷயங்கள் வெளியில இருந்து வந்தது. இதை எல்லாம் தவிர்க்க முடியாது. சாப்பிடறது முதல்கொண்டு டிரஸ் பண்ணிக்கறது எல்லாமே.. *inspiration*தான். எப்படியும் ஒண்ணு ரெண்டு நமக்கு தெரியாமயே உள்ள வந்துடுது. இப்ப *individual*தான்.. என் *painting..* நான் என்ன பண்ணேன் அப்படிங்கறதுதானே ஒழிய இதுக்கு பெரிய இசம்னு பேரை சொல்லிக்கிட்டு இருக்க முடியாது.

ஓவியர் மருது : 100 வருஷமா என்னென்ன மாதிரியான ஊடகங்கள் மூலமாக என்னென்ன விஷயங்கள் எந்தெந்தமாதிரி வந்து சேர்ந்திருக்கோ அது எல்லா கலைகளையும் பாதிச்சிருக்கு.

அது ஒருத்தரைத் தொடும்... ஒருத்தரை தொடாது. வேற ஒரு பகுதியில ஒருத்தரை தொடும்.

ஓவியர் ஹனிபா : இன்னொண்ணு என்னன்னா *western*ல இருக்கில்ல சார்.. அவங்க வணிகரீதியான சிற்பங்களைத்தான் பண்ணியிருக்காங்க. ஒரு உருவத்தை படைக்கும்போது யாராவது ஒருத்தங்க சொல்லித்தான் படைக்கறாங்க.

ஓவியர் மருது : நீங்க மிடவல் *period* எடுத்தாலும்கூட 100 வருஷம் எல்லாரும் ராஃபைலையே பண்ணாங்க. அதுதான் *safe*. இது *unsafe*. ஐரோப்பாவே 150 வருஷம் ராஃபைலைத்தான் *copy* பண்ணிச்சு.

copy பண்ணினும்து இல்ல. அவனுக்கு அதுதான் எட்டிச்சு. ஏன்னா அன்னிக்கு இருக்கற *community perspective* அதுதான். இன்னிக்கு அப்படி இல்ல. *communication* உடனே கிடைக்குது. அப்படி ஒரு இடம் வந்திடுச்சு.

அன்னிக்கு இருந்த நிலை வேற. *War*க்கு முன்னாடி *piralism*ன்னு ஒரு *kind of people* செஞ்சாங்க. ஏன் வந்துச்சு? அதுக்கு ஒரு ரீசன் இருக்கு. *romantism*ன்னு சொல்றாங்க. *Romantism actual*ஆக இலக்கியத்துக்கு முதல்ல வரல. *painting, sculpture*க்குத்தான் வந்துச்சு. இதைப் பாத்துதான் *literary persons* பண்ணாங்க. *post modern* அப்படின்னு இன்னிக்கு சொல்றோம். *post modern* அப்படின்னு சொல்ற *word*, இம்ப்ரஸ்ஸனிஸ்டுக்கு பிறகு... அதுதான் விடேர்ச்சர்க்கும் போச்சு. *post modern 1920*க்கு பிறகு. *contemporary*ங்கறதுதான் *modern..*

இதை எப்படி சொல்லலாம்ன்னா ஒரு போர் நடக்கும். அது யுத்தம்... உலக மகா யுத்தம்.. அடுத்த உலக யுத்தம் வரும்போது முன்னாடி நடந்த யுத்தத்துக்கு முதல் உலக யுத்தம் அப்படின்னு பேர் மாறுது. *Metamorphosis*தான். ஒரு *moon view*ல இருந்து, மேல இருந்து பார்க்கும்போது புரியற விஷயங்கள்தான். எல்லா இசமும் தெரியும். ஓவியங்கறது படிப்படியாக... நானாகட்டும், விஸ்வமாகட்டும், எல்லாத்தையும் நாம உள்வாங்கறோம். இதுக்கப்பறம் என்மூலமா வரும் என் சந்ததி மாதிரி இன்னொன்னு வரப்போகுது. இந்த அடையாளங்களை எல்லாம் தாங்கி அது வேற மாதிரி *individual*ஆக வரும்.

அவர் நெறைய கமிஷன் ஓர்க் பண்ணியிருக்கிறார். டெல்லி பார்லிமெண்ட்ல இருக்கு.

ஓவியர் விஸ்வம் : நானும் அவரும் ஹைதராபாத் போயிருந்தோம். அந்த இடத்துல ஆதி சார் படம் காந்தி படம் எல்லாம் வெச்சாங்க. அப்ப போயி ஒரு மாசம் நானும் தட்சிணாவும் இருந்தோம்.

அப்ப அவரை மும்ல *casual dress*ல படம் எடுத்திருக்கேன். அவர் ஏதோ ஒரு பொருளை எடுக்கறமாதிரி நான் படம் எடுத்திருக்கிறேன். *architect* கூட சேர்ந்து நெறைய பண்ணியிருக்கிறார். *Garden specialist*கூட சேர்ந்து நெறைய *sculptures* பண்ணி இருக்கிறார். *Terracotta appearance* நெறைய பண்ணி இருக்கிறார். சேலத்துல நெறைய இருக்கு.

ஓவியர் மருது : இந்தியன் கம்ப்யூனிஸ்ட் மாநாடு நடந்தது. காமராஜ் அரங்கத்துலதான் நடந்தது. ஓவியங்களும் வெச்சிருந்தாங்க. அவருடைய *terracotta*வையும் *display* பண்ணியிருந்தோம். ஆதியோட *paintings*உம் வெச்சிருந்தோம். அப்ப இந்திரஜித் எல்லாம் *visit* பண்ணிட்டு, ஆதியையும் மத்தவங்களையும் பாத்துட்டு 'ஓவியர்கள் என்ன இவ்வளவு சிம்பிளா இருக்காங்க' அப்படின்னு சொன்னார். *terracotta* பக்கத்துல நின்னுட்டு இருக்கறமாதிரி *photo* எல்லாம் இருக்கு. மறுநாள் பரதன் வந்து சொன்னாரு "ஓவியர்களை இங்கேயே வெச்சிகிட்டு அகாடமி மாதிரி இங்கே வந்துட்டு போயிட்டு இருக்கற மாதிரி அவங்களுக்கு இடம் கொடுங்கய்யா"னு நல்லகண்ணு தோழர் இருந்தவரை இருந்தது. பாண்டியன் வந்தப்புறம் இல்லை. அந்த மாநாட்டுல ஓவியத்துக்காக பரிசெல்லாம் கொடுத்தாங்க. ஆதி, தட்சிணா அவங்கெல்லாம் அதுல கலந்துகிட்டு அங்க இருந்தாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : தட்சிணா மூர்த்தி கடைசி மூச்சு இருக்கறவரை உழைச்சாரு. தட்சிணாமூர்த்தியோட *inspiration* இப்ப எல்லாருக்கும் இருக்கு.

அவருடைய *work* னாலயும், உழைப் பினாலயும், அவருடைய மனிதாபிமான அணுகுமுறையாலும் எல்லாராலும் பாராட்டப் படவேண்டிய ஒரு மனிதர். சிலராவது சிலரைப் பத்தி சிலது மட்டும்தான் சொல்லலாம். ஆனா அவரைப்பத்தி எந்தவிதமான குறையும் சொல்றதுக்கு இடம் கிடையாது. அவரே

யாரைப் பத்தியும் குறை சொன்னதில்ல. மத்தவங்களைப் பத்தி புறம் பேசறதுங்கற வேலையே அவர்கிட்ட கிடையாது. அதை நினைக்கவும் மாட்டாரு. அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல மனிதர். மத்தவங்களுக்கு தன்னால முடிஞ்ச அளவுக்கு உதவி பண்ணனும்னு நினைக்கறவர். அவர் பணத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காதவர். மனிதப்பண்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவரு. அவர் ஒண்ணும் பெரிய பணக்கார குடும்பத்திலிருந்து வரல. சாதாரண குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர்தான். அவர் தன்னை அந்த அளவுக்கு பண்படுத்திகிட்டார். பண்பட்டு மத்தவங்ககிட்ட நடந்துக்கறது பெரிய விஷயம்.

ஓவியர் மருது : 'இனி'யில தட்சிணாவைப் பத்தி மோகன் எழுதியிருந்த கட்டுரையை நான் படிச்சேன். 'இனி' பத்திரிக்கைக்காக சாரங்கன் போய் படம் எடுத்ததுக்கு முழுக்க முழுக்க காரணம் நான்தான். இது மோகனுக்கே தெரியாது. சாரோட படம்தான் முதல்ல வரணும்னு சொல்லி சாரங்கனை இழுத்துட்டுபோயி காலேஜ் லீவ் அன்னிக்கு *wholeday* போயிருந்து அந்த படங்களை எல்லாம் எடுத்தோம். அந்தப்படங்கள்தான் பத்திரிக்கையில் வந்துச்சி. அதுக்கு நான்தான் செலவுபண்ணி *Film* வாங்கினேன்.

தளம் : இப்ப *school of arts*ன்னு சொல்லி இருக்கறமாதிரி, சிற்பத்துக்குன்னு ஒரு *tradition school* இருக்குதா? ஆதின்னா ஒரு *tradition*, தட்சிணாமூர்த்தின்னா ஒரு *tradition*... அதாவது மூவ்மென்ட் ஆக...

ஓவியர் மருது : அப்படின்னெல்லாம் ஒண்ணும் இல்ல. மெட்ராஸ்ல சென்னை *school*. அவ்வளவுதான்.

தளம் : இந்தியாவுல தனி இடம் இருக்கா ?

ஓவியர் மருது : *Madras movement* தான் இந்த *whole activity*யையும் பணறது.

என்னுடைய அபிப்பிராயம்... *movement* ஆக இருந்தது.. அது எப்பவோ செத்துடுச்சு.

ஓவியர் சிவராஜ் : ஒரு *periodal movement* வந்து அதன்பின்பு வேறமாதிரி ஆகி, *individual* ஆக இயங்கி தனித்தனியா ஆயிடுச்சு.

ஓவியர் மருது : ஆதி சார் ஒரு புக் போட்டார். பாஸ்கரனும் போட்டிருக்காரனு நினைக்கறேன். *Government* போட வேண்டியதுதானே.. *Government* செய்யலாம். அகாடமி செய்யணும். ஓவியங்களுக்காக செய்யணும். அது எல்லாமே செயல்படாம போயிடுச்சு.

ஓவியர் விஸ்வம் : *atleast* ஒரு சின்ன புத்தகத்தையாவது கொண்டு வர்றத்துக்கு நாம் எல்லாம் சேர்ந்து ஏதாவது செய்யணும்.

ஓவியர் மருது : அகாடமி ஓவியங்களைபத்தி போட்டாங்க. அதுலயே பாதிபேரை விட்டுட்டாங்களே

சிற்பி முருகேசன் : அகாடமி கூட எடுத்து செய்யணும்னா ஒரு *movement* டே இல்லாம போச்சே. இன்னிக்கு தமிழ்நாட்டை பொருத்தவரைக்கும் எல்லா *artist* மே *individual* ஆக *work* பண்ணாங்களே ஒழிய கலெக்டிவ் அப்ரோச்சே கிடையாது. அவங்கல்லாம் ஒண்ணா சேருவதற்கு ஒரு இடமும் கிடையாது. *artist* சாமியாருங்கெல்லாம் சேர்ந்திருக்கறத்துக்கு ஒரு மடமே கிடையாது.

ஓவியர் மருது : பெட்டி பாலிடிக்ஸ் எல்லாம் நெறைய இருந்துச்சு. நாங்கள்லாம் *independent* ஆனத்துக்கு காரணம் கூட பெட்டி பாலிடிக்ஸ்தான். வேற ஒண்ணும் கிடையாது.

ஓவியர் விஸ்வம் : நீங்களும்போய் அதையே செஞ்சிங்களனு வெச்சுக்கோங்களேன். அப்பறம் படம் வரைய மாட்டீங்க.

சிற்பி முருகேசன் : இவரு *tradition* *tradition* அப்படின்னு சொல்றாரே. *tradition* அப்படிங்கறது என்னன்னு கேட்டீங்கன்னா எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு இடத்துல உட்கார்ந்துகிட்டு அதையே செஞ்சுகிட்டு இருக்கறதுதான் *tradition*.

இப்ப அதெல்லாம் இல்ல. எல்லாம் *individual* தான்.

ஓவியர் விஸ்வம் : தட்சிணா சார் இன்னும் ஒரு பத்து வருஷம் இருந்திருப்பார். மத்தவங்கமாதிரி அவருக்கான ஒரு இடம் அமையல.

தளம் : உண்மைதான். அது ஒரு *point*.

ஓவியர் விஸ்வம் : அகாடமியை எடுத்துகிட்டிங்கன்னா *renovation* க்கு பிறகு.. ஒண்ணரை வருஷம் இயங்காத ஒரு நிலையில்தான் இருக்கு. அங்க இயங்கறதன்மை இருந்தா நல்லா இருக்கும். அதுதான் மிகப் பெரிய கவலை.

ஓவியர் சிவராஜ் : அகாடமி *work* பண்ணாலும், பண்ணலைன்னாலும் வந்திடுவாரு. அங்க இருப்பாரு. டோட்டலாக *renovate* பண்ணாங்க. இளைஞர்கள் நெறயபேருக்கு, அதாவது அங்க இருக்கறவங்களுக்கு இடம் கொடுக்கணும்னு சொல்லி, *already* இருந்தவங்களை *vacate* பண்ண சொன்னப்போ நெறைய பேரு *vacate* பண்ணலை. கீழ இருந்த *sculptor* க்கும் இடர்ப்பாடு வந்தது.

சார் காலேஜ்ல *work* பண்ணாரு. வெளியில *work* பண்ணாரு. எங்க வேணாலும் போயி *work* பண்ணாரு.

ஆனா எங்க எல்லாரையும் அங்க மீட் பண்ணுவாரு.

கல்லெல்லாம் வெளிய தூக்கி போட்டுட்டாங்களே என்ற கவலை அவருக்கு இருந்தது.

ஓவியர் விஸ்வம் : *state* மூலமாக, *state* அகாடமி மூலமாக வளர்ந்து வர்றதுல *government* க்கு எந்த பங்களிப்புமில்ல. *national* லெவல்ல *staff* கிடையாது. ரெண்டு மூணு பேரை வெச்சு காலம் தள்ளறாங்க.

renovation பண்ணிட்டிருந்தாங்க இல்லையா. கடைசியில இவர் ஃபீல் பண்ணிக்கிட்டு இருந்தாரு. "நான் வெச்ச

மரம்.. நான் தண்ணி ஊத்தன மரம்.” அப்படின்னு சொல்வாரு. கடைசிவரை அங்க வந்துட்டுதான் இருந்தாரு.

ஓவியர் மருது : அகாடமியே *workshop space* மாதிரி இருந்தது. அதனால் தினம் அங்க வந்துட்டுதான் இருந்தாரு.

சிற்பி முருகேசன் : இன்னிக்கு அந்த *independency* காலேஜ்ல கூட கிடையாதே. நாங்கள்லாம் *work* பண்ணும்போது *night* எல்லாம் அங்கேயே படுத்துகிட்டு அங்கேயே *work* பண்ணிக்கிட்டு இருந்தோம். இன்னிக்கு எத்தனை பேரு அந்தமாதிரி இருக்காங்கன்னு தெரியல.

இப்ப இப்படி இருக்கறத்துக்கு காரணம் இப்ப யாரும் *represent* பண்ணறதில்லை. முன்னால ஒரு *movement* இருந்தது. வருஷாவருஷம் யாராவது பம்பாய்லயோ மத்த இடத்திலையோ போயி *represent* பண்ணிட்டு இருந்தாங்க. இவரு சொன்னமாதிரி பணிக்கர் ஒரு *tradition* ஐ *create* பண்ணாரு. என்ன பண்ணார்ன்னு கேட்டிங்கன்னா ஒரு *association* மூலமாக வருஷா வருஷம் ஒரு *exhibition* வெச்சார். பணிக்கருடைய தலைமையின் கீழ் *work* பண்ணாங்க. இப்ப நீங்க யார் அந்தமாதிரி பண்ணீங்க? கலெக்டிவாக போனீங்கன்னா சேர்த்து பத்து படம் இருபது படம்கூட வைக்கலாம். ஆனா ஒரே ஆளு 20 படம் எடுத்துப் போகணும்னா சிரமம் இருக்கு இல்லையா?

நாங்க இருக்கும்போது வருஷா வருஷம் வெளியில போயி ஒரு *exhibition* வைக்கணும்ன்னு ஒரு *proposal* கொடுத்தாங்க. அதுக்கு அரங்கநாயகம் ஒத்துகிட்டாரு. படைப்புல நீங்க ஒரு தனித்தன்மையை உருவாக்கறீங்க. அதுக்கும் கலெக்டிவ் அப்ரோச்சுக்கும் சம்மந்தம் இல்ல. கலெக்டிவ் அப்ரோச்சோட ஒரு மனசா எல்லாரும் சேர்ந்து ஒரு *movement* ஐ *create* பண்ணணும். இன்னிக்கு நீங்க என்ன நினைச்சுகிட்டாலும் சரி. பணிக்கர் ஒரு பிளான் பண்ணி *retire* ஆகறதுக்கு முன்னால இவங்க

எல்லாரையும் பயன்படுத்தி ஒரு சோழ மண்டலை உருவாக்கினார். வேற யாரும் பண்ணலையே. முதல் முதல்ல கன்னியப்பன் குடிசை போட்டாரு. ராத்திரி ஒரு மணிக்கு வீட்டுக்கதவை தட்டறாரு கன்னியப்பன். வெளியில மழை. புயல். காத்துல குடிசை எல்லாம் போச்சு. அடையார் வழியாக நடந்து வந்து அங்கிருந்து வண்டியை புடிச்சு வீட்டுக்கு வந்தார். அந்த அளவுக்கு கஷ்டப்பட்டு உருவாக்கினார். இப்ப சோழமண்டல்கறதே ஒரு *map* ல வந்துடுச்சி. அதை ஒத்துக்கறீங்களா?

ஓவியர் விஸ்வம் : *map* ல வந்திடுச்சு சார். ஆனா *field* ல அங்க ஒண்ணுமே இல்லையே.

ஓவியர் சிவராஜ் : *work* ல சொல்றாங்க

சிற்பி முருகேசன் : இன்னிக்கு *art* கலைன்னு எடுத்துகிட்டீங்கன்னா சோழ மண்டல், தக்ஷிண சித்ரா ரெண்டுதான் வருது. உங்க *college of art* லே வரலை.

இன்னைக்கு *magazine* ல போடும்போது, ஒரு ஆங்கில ஏடு அதுல *art topic* ல சோழ மண்டலைப் பத்தி எழுதறான். தக்ஷிண சித்ராவைப் பத்தி எழுதறான். *College of arts* இருக்கானே தெரியலை.

ஞானசூரியன் : இது *government* செக்டார் சார். அது பிரைவேட்.

சிற்பி முருகேசன் : விஸ்வம்... சோழமண்டலுக்கு உள்ள என்ன நடக்குதோ இல்லையோ *name established*.. அதை ஒத்துகிறீங்களா?

ஓவியர் விஸ்வம் : எப்படி *establish* பண்ணாங்கங்கறதுதான்.

சிற்பி முருகேசன் : *establish* பண்ணாங்க. நாலு *artist* ஐ வெச்சுகிட்டு வருஷாவருஷம் ஏதோ ஒண்ணு பண்ணாங்க இல்லையா?

ஓவியர் மருது : அதாவது ஒரு லீடர்ஷிப் பெர்சனாலிட்டி இல்ல. அப்பறம்... நான் ஒப்பனா சொல்றேன். 25 வருஷமா மெட்ராஸ் *work* ல ஒரு *vigour* இல்ல. அதை நீங்க ஒத்துக்கணும். டெல்லி,

பம்பாய்க்காரனே அதை சொல்றான். அதைப் பேசறான். அன்னிக்கு இருந்த vigour இன்னிக்கு இல்ல.

சிற்பி முருகேசன் : நானும் ஆதி எல்லாம் critics வருமானனு எதிர்பார்த்திட்டு இருப்போம். illustrated weeklyல எல்லாம் எழுதிக்கிட்டு இருந்தாங்க.

ஓவியர் மருது : அந்த பக்கத்துல இருந்து இந்தப் பக்கம் வியாபாரத்தை கொண்டு வர்றதுக்காக ஒவ்வொரு ரயில்வே stationலயும் கொண்டு வந்து வெச்சாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : கொச்சின்ல இன்டர்நேஷனல் லெவல்ல பண்ணாங்க. அந்தமாதிரி இங்க யார் பண்ணாங்க?

இன்னிக்கு individualஆக project பண்ணோம். தப்பில்ல. ஆனா கலெக்டிவ் projection இருக்கா? இதுதான் என்னுடைய கேள்வி.

இன்னிக்கு பந்த அப்படின்னு வெச்சிருக்கான். எல்லாக் கட்சிக்காரனும் சேர்ந்து வைக்கறான். ஏன் வைக்கறான்? அரசுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியப்படுத்தணும் என்னும்போது ஒரு கலெக்டிவ் approach வருது. ஆனா அந்தமாதிரி தமிழ்நாட்டுல ஆர்ட்டிஸ்ட்டுங்ககிட்ட கலெக்டிவ் அப்ரோச் இல்ல.

ஓவியர் மருது : நீங்க சொல்றது கரெக்ட் சார். அன்னிக்கு ஆர்ட்டிஸ்ட் எல்லாம் சேர்ந்து பாம்பே போனாங்க. இன்னிக்கு காலேஜ்குள்ள எத்தனை artist இருக்காங்கன்னே தெரியல.

சிற்பி முருகேசன் : நாங்க பத்து பதினஞ்சு பேரு South Indian Paintingsல இருந்து சேர்ந்து பண்ணோம். அதுக்கு வந்திருந்த மினிஸ்டரோட போட்டோக்ராப் எல்லாம் இருக்கு. வராத மினிஸ்டர் கிடையாது... including முரசொலி மாறன்.

ஓவியர் சிவராஜ் : college of arts என்னும்போது நான் ஒரு பதிவு இங்க பண்ண விரும்பறேன்.

college of arts teachers எல்லாம் work

பண்ணலை work பண்ணலைன்னு வெளியில இருக்கறவங்க சொல்றாங்க. College of arts முன்னே இருந்த நிலையில இப்ப இல்ல. அரசே இல்ல. முன்னாடி எந்த டீச்சரும் கையை பிடிச்சு கத்தெல்லாம் கொடுக்கல. அதே மாதிரி materials பத்தி எல்லாம் அப்ப சொல்லி கொடுக்கல. நாங்க அவங்க செய்யறதை பாத்துதான் கத்துகிட்டோம். ஆனா நான் அவங்களை குறை சொல்லலை. இன்னிக்கு இனரீதியாக கல்லூரியில அரசாங்கத்துல நிர்வாகத்தில பிரச்சினையாக இருக்கு. ஒரு மாணவனை “ஏன் வரலை” ன்னு கேட்டா, “ ஏன் வரலைன்னு நீ ஏன் கேட்கறே” அப்படின்னு கேக்கறான். நான் எப்படி அவனை கேட்க முடியும்? நெறைய விஷயத்துல அங்க தடை இருக்கு. இதுல வேற என்ன பிரச்சனைன்னா நான் materials பத்தி சொல்லித் தரலைன்னா நான் சரியில்லைன்னு சொல்றான். அப்ப நான் படிக்க வேண்டியிருக்கு. நீங்க வந்து காலேஜ்ல brush பண்ணிட்டிருந்தீங்க. stone வெச்சு அடிச்சாங்கன்னு சொல்றீங்க. ஆனா நான் வந்து அடிச்சேன்னா Government பணத்துல நீ எப்படி stone அடிக்கறங்கற கேள்வி வரும். அதை face பண்ணுவேனா? என் குடும்பத்தை பார்ப்பேனா?

ஓவியர் மருது : பதினஞ்சு வருஷமா சாதாரண கல்லூரியில visual communication அப்படின்னு ஒரு பாடத் திட்டம் போயிட்டிருக்கு. அப்ப... ஓவியக்கல்லூரி எப்படி அப்டேட் ஆயிருக்கணும்? ஆகலை... நீங்க இங்கயும் visual communication வெச்சிருக்கீங்க. ரெகுலர் arts படிக்கறதுக்கு நம்ம காலேஜுக்கு வர்றான். இதுக்கான தகுதியை சொல்லிக்கொடுக்கற faculty அங்க எல்லாம் இல்ல. நம்ம கல்லூரிக்கு வந்தே ஆகணும்னு... முழு நேரமும் ஓவியம் படிக்கணும்ன்னு ஆசையிருக்கிறவன் வர்றான். visual communication மதுரைல இருக்கு. கோயம்புத்தூர்ல இருக்கு. எல்லா கல்லூரியிலும் படிக்கறான் visual communication. ஆனா அதை நிறுத்தி அதுக்கு மேல மேன்மையான ஒரு படிப்பு இங்க இருக்குன்னு சொல்றதுக்கான ஒரு

பாடத் திட்டம் இங்க இல்ல.

பாடத்திட்டம் இல்ல... காலத் திட்டம் இல்லன்னு சொல்லிட்டு இருக்காங்களே ஒழிய... இப்ப வரைக்கும்... up to date நந்த top position ல இருக்கறவங்களும் அதை செய்யலை.

சிற்பி முருகேசன் : ஒரு உதாரணத்துக்கு சொல்றேன். நீங்க எல்லாம் எப்படி எடுத்துக்கறீங்கன்னு தெரியல. ருக்மணிதேவி ஒரு நல்ல டான்சர். அவங்க சாந்திநிகேதனுடைய inspiration ல கலாக்ஷேத்ராவை ஆரம்பிச்சாங்க. ஆரம்பிச்சவுடனே அந்த கல்லூரியுனுடைய பேரவையை எப்படி கொண்டுட்டு வர்றது அப்படிங்கறத்துக்காக சங்கீத வித்வானுங்க யார் யார் பேரோடும் புகழோடும் இருக்காங்கன்னு பார்த்து அவங்களை எல்லாம் நேரடியாக அழைச்சிட்டு வந்து கல்லூரியில ஆசிரியராக நியமிச்சாங்க. அப்ப கத்துக்கறவங்க எல்லாம் அங்க போனாங்க.

அதேபோல ஒரு காலத்துல college of arts அப்படின்னு சொல்லமாட்டாங்க. செளத்ரி ஸ்கூல் அப்படின்னு சொல்லிட்டு இருந்தாங்க. ஏன் அப்படின்னா அது individualனுடைய தன்மை.

எப்பவுமே fine arts ல individualனுடைய contribution தான் பேசும்.

ஓவியர் மனோகரன் : சார் பிரின்சிபாலாக இருக்கும்போது அதிகாரிங்க எல்லாம் சாரை மீறி ஒரு வார்த்தைகூட பேசாத நிலை இருந்தது. இன்னிக்கு அதிகாரி சொன்னா நாம obey பண்ணணும்.

நீ எதை வேணும்னாலும் பண்ணு, நான் அந்த ஆட்களை ஏத்துக்க முடியாது அப்படின்னு சொல்லிட்டுபோறாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : இப்ப சினிமா Institute ல இருந்து ஒருத்தரை உட்கார வெச்சிருக்காங்க. இன்னிக்கு கலை இலக்கியத்தின்மேல மத்திய அரசின் பார்வை இப்படித்தான் இருக்கு. அப்படி இல்லைன்னு சொன்னா ஒரு M. F. Hussain

இந்த நாட்டைவிட்டு ஓடி இருக்கமாட்டாரு. வெளிய துரத்தப்பட்டிருக்காரு. இல்லையா? இன்னிக்கு உங்க college of fine arts எப்படி ஆயிருக்குன்னு சொன்னா மாத சம்பளத்துக்கான ஒரு இடம். அப்படித்தான் ஆயிடுச்சு.

கலாக்ஷேத்ராவே அவங்க ஆரம்பிச்ச காலத்துல எப்படி இருந்தது? இப்ப எப்படி இருக்கு?

Music academyங்கறது எப்படி அவங்க தொடங்கினாங்க? இப்ப எப்படி இருக்குது? அதே நிலைமைதான் இந்த கவின் கலைக் கல்லூரிலயும்.

நேருவுக்கு இருந்த பாரம்பரியம், பண்பாடு, கலைகளின் மேல் இருந்த காதல் இன்னிக்கு இல்ல. இதை தொடர்புப்படுத்தி பார்த்தாதான்... நமக்கு என்ன கிடைக்கும் அப்படிங்கறது புலப்படும்.

Chowdry school of artsன்னா ஆபிசர் வந்தாங்கன்னா செளத்ரியைப் பாத்தாலே எழுந்திருச்சி நின்னு சொல்றதை கேட்டுட்டுத்தான் போகணும். அவ்வளவு பவர் சவுத்ரிக்கு. அதேமாதிரி ருக்மணிதேவி music காலேஜே ஆரம்பிச்சாங்க. அந்தமாதிரி powerful individual ஆளுங்க இப்ப இல்ல அப்படிங்கறதுதான் உண்மை.

இதை காலேஜ்ல work பண்ண teachers ஒத்துக்கறதுக்கு கஷ்டமாத்தான் இருக்கும். அது ஒரு பக்கமிருந்தாலும் அவங்க சொல்ற பாயிண்ட்ப்படி காலேஜ்தான் அதை எடுத்து பண்ணணும் அப்படிங்கற அவசியம் இல்ல. நீங்களோ.. அல்லது அவங்களோ யாராவது ஒரு சீனியர் அந்தமாதிரி ஒரு unity ஏற்படுத்தலாம். ஒரு விஷயம். தட்சிணாவைப் பத்தி பேசனீங்க. அவரை பாராட்டி பேசும்போது, அவர்கிட்ட இருந்து நாம கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது, இந்தத் தலைமுறை தெரிஞ்சு கொள்ள வேண்டிய விஷயம் பற்றிய கவலை கலைஞர்களுக்கு இருக்கு. அரசுக்கும் இருக்கணும். அரசு தமிழ் வளர்ச்சித்துறைன்னு ஒரு துறையை வெச்ச அங்க டைரக்டராக ஒருத்தரை உட்காரவெச்சா அங்க தமிழ்

செத்துபோகுது. எப்படின்னா, ஒரு உதாரணத்துக்கு சொல்றேன். திருக்குறள் நெறிப் பரப்பு மையம் என்று ஒன்றை வெச்ச உடனே திருக்குறளார் அந்த இடத்துல inactive ஆயிட்டார். அதுவரையில அவர் ஊர் ஊராப் போயி சுத்திவந்து திருக்குறளை பரப்பிக்கிட்டு இருந்தாரு. அவரை ஒரு இடத்துல உட்கார வெச்ச உடனே inactive ஆயிட்டார். அப்ப இது உயிர்ப்பா இருக்கணும்ன்னா முதல்ல அரசு புரிஞ்சுக்கணும். அரசு இவர்களை வைத்து என்ன பண்ணலாம்ன்னு பிளான் பண்ணணும். அரசுக்கு அந்த பார்வையே இல்லை. நேரு இல்லைன்னு சொன்னா சாகித்ய அகாடமி இல்ல. லலித் கலா அகாடமி வந்திருக்காது. லலித் கலா அகாடமியை ஒரு சந்துல வெச்சிருக்காங்க. கலைஞர் woodlandsல செம்மொழி பூங்கா அமைச்சாரு. இங்க கோட்டைல யாரு உட்கார்றாங்களோ அவங்களை பொறுத்துதான் அமையுது.

சிற்பி விஸ்வம் : தளம் சார்பா நாங்க இசைக் கல்லூரி யூனிவர்சிட்டியா நம்மால பார்க்க போனோம் என்ன திட்டத்தோட போனோம்னா... கர்நாடகாவூல ஒரு இடம் இருக்குது. 365 நாட்களிலும் நாடகம் நடக்கிறது. சென்னையில அந்தமாதிரி ஒரு இடம் கிடையாது. அப்ப... சென்னையில அந்தமாதிரி ஒரு இடத்தை உருவாக்குவதும், அந்த இடத்துல தினமும் நாடகம் நடக்க வழிவகை செய்யவும், யார் வேணாலும் வந்து நாடகம் போடலாம் என்கிற நிலை உருவாக்கவும், அப்பத்தான் நவீன நாடக வளர்ச்சி நடைபெறும் என்று சொல்லி ஒரு பார்வையோடத்தான் இடம் கேட்க போறோம். அப்போ அங்க பொறுப்பில இருந்த அம்மாகிட்ட பேசினோம். அவங்களுக்கும் எந்த கருத்துமில்ல.

அதே போல கூத்துப் பட்டறைங்கறது. கூத்துப் பட்டறையை அந்த இடத்துல வைக்கலாம் இல்ல? நீங்க அந்த கவின் கலை எல்லாம் சேர்த்து ஒரு பல்கலைக்கழகம் என்று சொல்லி அறிவிச்சபிறகு கூத்துப் பட்டறைக்கான இடத்தை அங்கே தந்து

மாத்தலாமே.

தளம் : நாம அதை மறந்துடுவோம். அது பல்கலை கழகமாகட்டும்.. வேற ஏதாவது ஆகட்டும். 100 ஆண்டு ஆன Madras arts collegeஐ மேநிலை நிறுவனமா ஆக்கறதுக்கு என்ன பண்ணலாம்ன்னு சொல்லுங்க.

சிற்பி முருகேசன் : இப்ப எந்த Institution-ம் சரியா நடக்கலை.

தளம் : நாம கேப்போம்.

சிற்பி முருகேசன் : Universityலையே மூணு வருஷமா vice chancellor கிடையாது.

தளம் : நாம என்ன செய்யலாம்ன்னு சொல்லுங்க.

ஓவியர் விஸ்வம் : இப்ப எல்லாருமே ஒரு ஆளுமைதான். தமிழ் கலை யூனிவர்சிட்டியில செனட் மெம்பர்ஸ் இல்ல. MFA ஆரம்பிச்சிருக்காங்க Faculty கிடையாது கல்லூரியில் ஒருமாதிரி பாடத்திட்டம், யூனிவர்சிட்டியில் ஒரு பாடத்திட்டம் இது முறையா?

அதை நாம realize பண்ணணும் இல்ல?

சிற்பி முருகேசன் : appeal பண்ணாக்கூட காது கேக்காதுங்க. நீங்க கேக்கறது அவங்களுக்கு புரியாது. யாருக்கு காது கேக்கும்னு கேட்டிங்கன்னா சின்சியரான, நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்துல அக்கறை இருக்கறவங்க கேப்பாங்க. மத்தவங்க உங்களைப் பத்தி எல்லாம் கவலைப் பட மாட்டாங்க. Individual artist' நாம என்ன பண்ணலாம், எப்படி செய்யலாம், இந்தமாதிரித்தான் இன்னிக்கு போயிட்டு இருக்கு. நீங்க அதை எல்லாம் மறந்துட்டு, கலெக்டிவா என்ன பண்ணலாம் என்பதை யோசனை பண்ணணும்.

யாரையும் depend பண்ணாதீங்க. இங்க என்ன அரசாங்கம் இருக்குது?

தளம் : U.R. அனந்த மூர்த்தி இறந்தபோது கர்நாடக அரசு மூன்று நாட்கள் துக்கம் என்று அறிவிச்சது. அரசு மரியாதை செய்து அடக்கம் பண்ணாங்க

ஓவியர் விஸ்வம் : இங்க.. ஜெயகாந்தன் இறந்தாரு. ஒண்ணும் கண்டுக்கல. இப்ப தட்சிணாமூர்த்தி இறந்திருக்காரு. என்ன கண்டுகிட்டங்க?

ஓவியர் மருது : நான் சினிமால இருக்கேன்னு உங்களுக்கு தெரியும். முத்துகுமார் திரைத்துறையில் இருக்கற ஒரு கவிஞராக இருக்கறதால எல்லாரும் போனாங்க. சினிமா ஒரு மாஸ் மீடியா. அதனால போனாங்க. அவர் நியாயமான கவிஞர்தான் நாம போகணும்தான். ஆனா ஞானக்கூத்தன் மரணத்துக்கு கெஞ்சம் பேர் போறோம்.

சிற்பி முருகேசன் : ஞானக் கூத்தன் மரணத்துக்கு கொஞ்சம் பேர் மட்டும்தான் போனாலும் *literary field*ல ஞானக் கூத்தனை பத்தி எல்லாரும் பேசறாங்க. முத்துக்குமாரைப் பத்தி சினிமாவுல மட்டும்தான் பேசுவீங்க. *But* ஞானக்கூத்தன் *literary side* என்பதற்காக அவர் ஒருத்தரால எல்லாரும் பேசிக்கிட்டு இருக்காங்க. இதுதான் நடக்குது.

நான் என்ன சொல்றேன்னா நீங்க யாரையும் எதிர்பார்க்காதீங்க. எதிர்பார்த்தீங்கன்னாவே நம்மோட வளர்ச்சி குறைஞ்சிடும்.

உதாரணத்துக்கு விஸ்வத்தை எடுத்துக்கோங்க. விஸ்வம் வந்து தனிப்பட்ட முறையில் இன்னிக்கு எல்லாத்தையும் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கார். அவரால முடிஞ்சதை எல்லாம் செஞ்சுகிட்டு இருக்காரு. அதேமாதிரி நாம ஒவ்வொருத்தரும் செஞ்சி கிட்டிருக்கோம். செஞ்சுகிட்டிருக்கிறதை இவங்க எல்லாரும் சேர்ந்து ஆர்கனைசேஷனாக கலெக்டிவாக நீங்க ஒரு இடத்துக்கு போறீங்க அப்படின்னா மரியாதை கிடைக்கும்.

அந்த கலெக்டிவ் ஸ்பிரிட் இல்லையே. நாங்க இருந்தபோது முப்பது நாப்பது பேர் கையெழுத்து போட்டு கவர்னர்கிட்ட போயி பெட்டிஷன் கொடுத்தோம்.

இப்ப இந்த கூட்டத்தையே எடுத்துக்குவோம். தளம் இதழ்

கூப்பிட்டதால எல்லாரும் வந்தோம். இதே ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட் கூப்பிட்டிருந்தா, மத்த ஆர்ட்டிஸ்ட் வந்திருக்கமாட்டாங்க. பொதுவான ஒருத்தர் பத்திரிகை ஆளு அப்படிங்கறதினால வந்தோம். இதே.. நாளைக்கே.. ஒரு எக்ஸ்பீரிமெண்டலுக்காக ஒரு பொதுவான விஷயத்துக்காக கூப்பிடுங்களேன். ஆர்ட்டிஸ்ட்ஸ் ஒரு *response*ஆக வரமாட்டாங்க. வர்றது இல்ல. அது என்னோட *experience*இல் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஓவியர் மருது : *vice versa*வாக இருக்கு.

சிற்பி முருகேசன் : ஒரு கட்டுப்பாடுன்னு சொல்றாங்க இல்லையா? அந்தக் கட்டுப்பாட்டை நீங்க உருவாக்கிக்கொள்ளணும் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள். உருவாக்கிகிட்டு நீங்க *individual*ஆக எதுவேணாலும் பண்ணுங்க. எல்லாரும் செய்யலாம். ஆர்ட்டிஸ்ட் என்கிற *community*க்குள்ள வரச்சொல்லி அதன் மேடு பள்ளங்கள் பற்றி சிந்திக்கறதுக்கு வாய்ப்பு நீங்களே ஏற்படுத்திக்கிங்க. ஏற்படுத்திகிட்டு அதுக்கான வழிமுறைகளை சிந்திச்சிங்களன்னா வசதியாக இருக்கும். இப்ப சொல்றீங்களே இது சரி இல்லை அது சரி இல்லைன்னு.. என்ன? *representation* இருக்கா? எல்லாரும் கலெக்டிவாகப் போயி 'government'க்கு பெட்டிஷன் ஏதாவது கொடுத்திருக்கீங்களா? இல்லையே

ஓவியர் மருது : நெறைய தேர்ந்த அரசியல்வாதிகள் இருக்காங்க சார். அதுதான் *problem*.

(சிரிப்பு)

பாதி நேரம் *painting*. பாதிநேரம் அரசியல் என்று ஆகிப் போச்சு இல்ல?

தளம் : அடுத்த கட்டத்துக்கு நீங்க கூடுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டா? மாசத்துக்கு ஒரு தடவை கூடலாம். ஏன்னா இன்னைக்குள்ள இது முடியப் போறதில்லை. இது ஒரு ஆரம்பமாயிருக்கட்டும்.

சிற்பி முருகேசன் : தட்சிணாமூர்த்திக்காக

இங்க வந்திருக்கோம். அவரது நினைவுகளை பகிர்ந்துகிட்டோம்.

ஓவியர் விஸ்வம் : எல்லாரும் ஒன்று பட்டு செய்யணும் என்ற தீர்ப்பொறியை உள்ளார வைங்க. எரிஞ்சதானா எரியட்டும். பரவலா பேசப்படற விஷயம் இது. ஓவியர்களுக்குள்ள இப்படிப்பட்ட ஆதங்கம் இருக்கு. எல்லாரும் ஒன்றுகூடி நெறைய விஷயங்கள் செய்யணும் என்ற தீர்ப்பொறியை வைங்க.

சிற்பி முருகேசன் : national லெவல்... இன்டர்நேஷனல் லெவெல்ல vigourன்னு ஒண்ணு இருக்கில்ல. அது குறைஞ்சு போயிடுச்சு. முன்ன எல்லாம் செட் செட்டாக போய் இருந்து work பண்ணாங்க.

ஓவியர் விஸ்வம் : ஆதி சொல்லி எல்லாம் நடந்தது டைரக்டரே இல்லாதுபோனாலும் ஆதியை உட்காரவெச்சு நம்மளை எல்லாம் இன்டர்வியூ பண்ணாங்க. அந்த trend போயிடிச்சு. முன்னாடி எல்லாம் national லெவல்ல எத்தனைபேரு exhibit பண்ணி இருக்காங்க. எப்ப exhibition வருது இப்படியெல்லாம் discussion போகும். இப்ப தனிப்பட்ட முறையில் வியாபாரமா ஆயிடுச்சு. நம்ம படம் விக்குது. நமக்கு பணம் வருதுன்னு ஆயிடிச்சு.

அகாடமி தட்சிணாவுக்கும் யூசுப் அரக்கலுக்கும் புக் கொண்டு வரப் போறாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : ஏன்? என்னத்துக்கு? மத்தவங்கல்லாம் என்ன ஆச்சு? இறந்து போன ஆர்ட்டிஸ்ட்டை எல்லாம் விட்டுட்டாங்களா? நம்ம ராஜவேலு புக் என்ன ஆச்சு? ராஜவேலு ஒண்ணுமே contribute பண்ணலையா?

ஓவியர் விஸ்வம் : லிஸ்ட் அடிச்சிருக்காங்க

சிற்பி முருகேசன் : நீங்க பழனியப்பனைக்

கேட்கணும். ஏன் மத்தவங்க பேரெல்லாம் எப்படி விட்டு போச்சு. அப்படின்னு கேட்கணும். அரக்கலைப் பத்தி தெரியும்தானே? ராஜவேலுவை விட்டுட்டு அரக்கலைப் பத்தி எழுதினா எப்படி? அப்ப ராஜவேலு என்ன ஆனாரு?

ஓவியர் மருது : நவீன ஓவியராக இருக்கறது வேற.. பார்க்கப்படுவது வேற.

ஓவியர் விஸ்வம் : நான் தட்சிணா பேர்ல இருக்கற அக்கறையில் கேட்டேன்” சார் எப்ப வைக்கப்போறோம்”னு. “நான் ஊருக்கு போறேன். ஒரு டைம்ல வைக்கறோம். ஃபங்க்ஷன் எல்லாம் முடியட்டும். அப்பறம் வெச்சிக்கலாம். இடையில் அதுக்கெல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணி, லிஸ்ட் அவுட் பண்ணி டெல்லிக்கெல்லாம் அனுப்பிட்டேன். அது வந்துடும்” என்றார் பழனியப்பன்.

ஓவியர் மருது : இப்ப broader perspective ல பாக்கறவங்க இல்ல அங்க. நான் கன்னா பின்னானு பேசறதில்ல. பேசணும்ன்னா பேசவேன். பண்பு கருதி சில விஷயங்களை பேசறது இல்லை.

சிற்பி முருகேசன் : என்னுடைய ‘காட்’டுக்கு போயிருந்தபோது கீழே கயிறுகட்டி உட்கார்ந்து பாத்துகிட்டு இருந்தான். அப்ப மிலிட்டரியில் வேலை செஞ்சுகிட்டு இருந்தான். அந்த inspirationல்தான் அப்பறம் painting கத்துகிட்டு நஞ்சுண்டரால்கிட்ட சேர்ந்தான். ராஜவேலுவை மறந்துட்டிங்க இல்ல? அவருடைய contribution எல்லாத்தையும் மறந்துட்டிங்க.

ஓவியர் விஸ்வம் : மறக்கலை சார். இருக்கற சூழல். நாமெல்லாம் சேர்ந்து fight பண்ணுவோம் சார்.

சக ஆர்ட்டிஸ்ட்டை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. விட்டுக் கொடுக்கலெங்கறதுக்கு இந்த கூட்டம் ஒரு அடையாளம். ஆரம்பமாக எடுத்துப்போம்.

கலந்துகொண்ட ஓவியர்கள் : சிற்பி முருகேசன், மருது, ஜெயகுமார், விஸ்வம், சிவராஜ், வசந்தன், ஹனிபா, சிங்காரவேலன், மனோகரன், கருணாநிதி மற்றும் எழுத்தாளர் ஞானசூரியன், பாரவி.

பதிவு : பா. சரவணன்

அச்சாக்கம் : விஜயலட்சுமி

சமண (ஜைன) சமய சுவடி ஓவியங்களின் வரலாறும், கருப்பொருளும், சிறப்பும்

■ அரவக்கோன்

இந்தியத் துணைக்கண்ட இடைக் கால வரலாற்றில் (Medieval India) சமண (ஜைன) சமயம் அளித்துள்ள கலைக்கொடை என்பது இந்நாட்டுக் கலை வரலாற்றிலும், அதன் கலை வளர்ச்சியிலும் ஒரு பெரும் பங்காக உள்ளது. ஜைனத் துறவிகளும் கல்வியாளர்களும் மதம் சார்ந்த அறிவுரைகளையும், மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய அறங்களையும் ஓலைச் சுவடிகளில் பெருமளவில் எழுதிவைத்தனர். அவற்றில் ஏராளமான ஓவியங்களும் இடம் பெற்றன. சரியாகக் கூறுவதென்றால் இந்தியத்

துணைக்கண்டத்தில் கையடக்க ஓவிய வழிக்கு முன்னோடி தென் மேற்குப் பகுதியில் சமணமும் (ஜைனமதமும்) வட கிழக்குப் பகுதியில் பௌத்தமும் (பௌத்தமதமும்) என்றால் அது மிகையல்ல.

வர்த்தமான மஹாவீரரின் சமயப் பேருரை மற்றும் சமயம் சார்ந்த ஒழுக்கங்கள் அறங்கள் ஆகியவற்றை எழுத்தில் பதிவு செய்வது என்பது கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தொடங்கிவிட்டதென்றாலும், எழுத்தும் ஓவியங்களும் கொண்ட சுவடிகள்

நமக்கு கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில்தான் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை தொடக்கமல்ல என்றும், கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதிய சுவடிகளின் மீள்பதிவு என்றும் (அவை நலிவுற்றதால்) கூறப்படுகிறது. வெள்ளை ஆடை உடுப்போர் (ஸ்வேதம்பரர்) பிரிவின் மிக முக்கியமான நூல் 'கல்பசூத்ர'. அதுதான் சுவடி ஓவியங்களுடன் எழுதப்பட்டது. அடுத்து வந்த சில நூற்றாண்டுகளில் சுவடியில் எழுதுவது என்பது மிகப் பரவலாகவும் ஆர்வத்துடனும் பின்பற்றப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான சுவடிகள் ஓவியங்களுடன் தோன்றின. குறிப்பாக, குஜராத், ராஜஸ்தான், தக்காணப் பகுதிகளில் பிராகிருத மொழியிலிருந்து கிளைத்த (பழைய ராஜஸ்தானி, குஜராத்தி, மராட்டி, கன்னடம்) அந்த அந்த நிலம் சார்ந்த மொழிகளில் அவை உருவாயின. 'யோகநிர்யுக்தி' எனப்படும் பொருள்சார்ந்த சுவடிதான் உறுதியான வரலாற்றுப் பதிவுடன் பாதுகாப்பாக உள்ளது. அதன் ஆண்டு கி.பி.1040. தமிழ்நாட்டில் அனல் புனல் வாதவழி, சமண (ஜைன) சுவடிகள் நெருப்புக்கும் நீருக்கும் இரையானதால், பாறைச் சிற்பங்கள், சுவர் ஓவியங்கள் தவிர்த்து, ஓலைசுவடி ஓவியங்கள் கிடைக்கவில்லை எனலாம்.

அந்நாட்களில் அடுக்கிய சுவடிகளுக்கு மேலும் கீழும் மரப் பலகைகளைப் பொருத்தி, கயிறுகொண்டு கட்டி, அலங்காரத் துணிகளில் சுற்றிவைத்துப் சுவடிகளைப் பாதுகாத்தனர். அந்தப் பலகைகளில் எழில்மிகு ஓவியங்களைத் தீட்டி அழகுபடுத்தினர். 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஸ்வேதம்பரப் பிரிவைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ ஜினாதத்த சூரி என்னும் துறவி 1112இல் ஆச்சாரிய நிலக்கு உயர்த்தப்பட்டார். 1154 இல் அவர் வீடுபேறு பெற்றார். அவரது உருவம் சுவடியின் மேற்பலகையில் ஓவியமாகியுள்ளது. ராஜஸ்தானில், ஜெய்சல்மார் நகரில் சுவடி நூலகத்தில் அது பாதுகாப்பாக உள்ளது.

குஜராத், ராஜஸ்தானின் பெரும்பகுதி மற்றும் மால்வா உள்ளிட்ட மேற்கு இந்திய நிலப்பகுதி கி.பி. 10முதல் 13ஆம் நூற்றாண்டு வரை கல்யாணி சாளுக்கியரின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தது. ஜைன சமயத்தின் ஆதரவாளராக விளங்கிய அவர்கள், ஆலயங்களையும், சுவடி நூலகங்களையும் கொடையாக்க கொடுத்தனர். கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்த குமாரபாலன் 'கல்பசூத்ர' நூலை

நூற்றுக்கணக்கில் சுவடிகளில் எழுதுவித்து முனி சங்கத்துக்கு தானமாகக் கொடுத்தான். மேலும், சங்கத்தினர் பயன்படுத்தவேன்று 21 சுவடி நூலகங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான்.

இந்த ஓவியங்கள் பற்றிப் பேசும்முன், 'கல்பசூத்ர' என்னும் நூல் சார்ந்த சில செய்திகளை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஜைன சமயத்தின் ஸ்வேதம்பரப் பிரிவின் மிக முக்கியமான நூல் 'கல்பசூத்ர' என்று முன்னர் கூறினோம். இதன் உள்ளடக்கத்தில் ஜைன மதத்தை வழிநடத்திச் சென்ற 24 தீர்த்தங்கரர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு மற்றும் மழைகால நான்கு மாதங்களில் துறவிகள் பின்பற்றி ஒழுகவேண்டிய அறங்கள் சார்ந்த விவரங்கள் உள்ளன. தீர்த்தங்கரர்களின் போற்றுதலுக்குரிய ஐந்து நிகழ்வுகளான வாணூலகிலிருந்து மண்ணூலகேசுதல்,

பிறப்பு, துறவறம் ஏற்றல், படைக்கும் ஆற்றலைப் (ஞானவிழிப்பு) பெறல், உடலைவிடுத்து வீடுபெறுதல் ஆகியவை பற்றியும், அரிஷ்டமேனி பார்ஸ்வநாதர், மஹாவீரர் அனைவரிலும் முதல்வரான ரிஷபநாதர் ஆகிய தீர்த்தங்கரர்களின் வாழ்க்கை சார்ந்த ஏற்றமிகு நிகழ்வுகளின் விவரங்களும் உள்ளன. குறிப்பாக மஹாவீரரின் வாழ்க்கை சார்ந்த செய்திகள் விரிவாக உள்ளன. ஸ்வேதம்பர ஜைனப் பிரிவினரிடையே வழிபடப்படுவது. மழைகால நாட்களில் ஆலயங்களில் அனைவரும் கேட்கும்விதமாக படிக்கப்படுவது. வர்தமானர் தமது வாழ்க்கையில் மழைக் காலங்களில் தங்கிய 42 இடங்களின் விவரங்களும் இதில் உள்ளன இது முதன்முதலில் ஜைனத்துறவி பத்ரபாஹு (கி.மு.433-357) வினால் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டது. ஓவியமாக்கப்பட்டதில் 'கல்பகுத்ர' சுவடிநூல் தலையாயது.

இவ்வோவியங்களில் உள்ள இரு முக்கியமான நிகழ்வுகள், மஹாவீரரின் தந்தை சித்தார்த்தருக்கு அரசவை நிமித்தகர் நிறைகுலியான அரசி த்ரிஷாலா கண்ட 14 கனவுகளின் பலன்களைப்பற்றி விளக்குகிறார்.

அரசி த்ரிஷாலா கட்டிலில் குழந்தை வர்தமானரை அணைத்தவாறு படுத்திருக்கிறார். ஓவியத்தின் மேற்புறத்தில் அவர் கண்ட 14 கனவுகளும் குறியீடுகளாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

மீண்டும் மீண்டும் ஓவியமாகும் கருப்பொருள்களில் இவ்விரண்டும் முதன்மை யானவை. ஆலயத்தின் உட்புற மேற்கூரை சிற்பங்களாகவும் இக்காட்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சமயநூல்களை ஆழ்ந்து படித்தல், மனப்பாடமாக உரத்துக் கூறுதல், வழிபடுதல் இவை மூன்றும் ஜைனமதத்தில் மையப்படுத்தப்படும் ஒழுக்கங்கள். துறவிகள், இல்லறத்தார் இருவருக்கும் பொதுவானது. எழுத்துருவம் பெறுவதற்கு முன்னர் அவை கேட்டல் வழியாகவே அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இதே முறைதான்

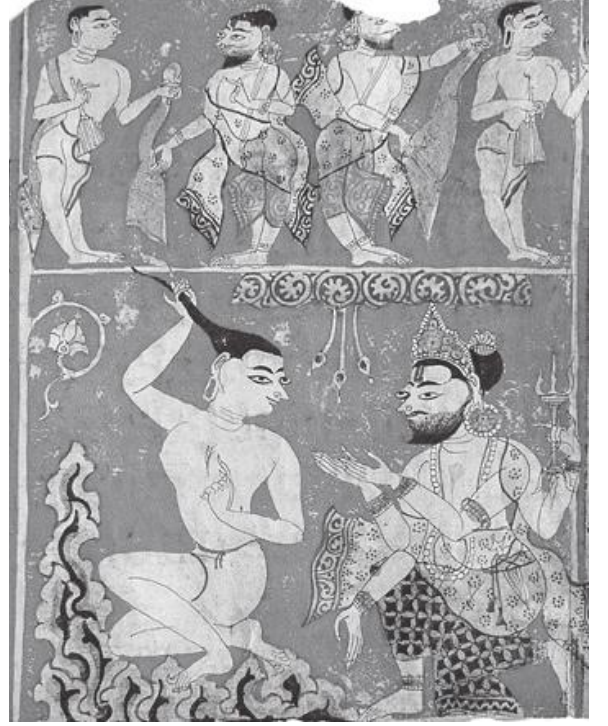
பௌத்தம், வைதீகம் இரண்டிலும் பின்பற்றப் பட்டது.

கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டில் ஈரான் நாட்டிலிருந்து காகிதத்தின் பயன்பாடு மேற்கு இந்தியாவுக்கு அறிமுகமான பின்னர், இந்த சமய நூல்களை ஓவியங்களுடன் தாளில் எழுதும் முறை தோன்றியது. இப்போது ஓவியங்களுக்கு இட நெருக்கடி இருக்கவில்லை. அவை அதிக விவரங்கள், வண்ணங்கள், கட்டமைப்பு போன்றவற்றின் விரிவாக்கம் கொண்டதாக அமைந்தன. என்றபோதிலும், சுவடியின் அமைப்பை ஒட்டியவிதமாகவே எழுதப்பட்டன. கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தரத்தில் உயர்ந்த காகிதத்தில் சிவப்பு, பாரசீகத்திலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட நீலக்கல் பொடி, (இது அஜந்தா ஓவியங்களிலும் இடம்பெற்றது), தங்கம், வெள்ளி பொடிகள் போன்ற வண்ணங்களைக் கொண்டு தீட்டப்பட்ட ஓளிரும் ஓவியங்கள் நூல்களில் இடம் பெற்றன.

இவ்வகை நூல்கள் பெருமளவில் அஹமதாபாத், பதான் (குஜராத்) மற்றும் குவாலியர், ஜெய்சல்மார், டில்லி போன்ற நகரங்களில் எழுதப்பட்டன. ஜைனசமய (ஸ்வேதம்பர் பிரிவு) செல்வந்தர்கள், வர்த்தகர்கள் இதற்குப் பொருளுதவி செய்த கொடையாளராக விளங்கினர். இவ்வாறு பொருளுதவி செய்வதை புண்ணியச் செயலாகக் கருதினர்.

இவ்வகைச் சுவடி ஓவியங்களின் புகழும் பெருமையும் அயல் நாடுகளில் பெருமளவு பரவியுள்ளது. எனினும், அளவில் பெரிய ஓவியங்களும் ஜைன சமயத்தில் படைக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மிகவும் தலையாயது பிரபஞ்ச வெளி, உலகம் சார்ந்த அடுக்குகளை கொண்ட கருப்பொருள்.

ஜைன சமயத்தில் பிரபஞ்ச வெளி மூன்றாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. அவ்விதம் பிரிப்பது கற்பனை அளவில்தான் இயலும். அவற்றின் வீச்சு எல்லையற்றது. அவை வானுலகம், உயிரினம் வாழும் புவியுலகம் மற்றும் கீழுலகம் (நரகம்). இந்தக் கருப்பொருட்கள் ஓவியங்களில் ஒரே தொகுப்பாகவோ தனித்தனியாகவோ இடம்பெற்றன. இவை ஒருவிதத்தில் அருப வடிவம் கொண்டவை. அல்லது மானுடப்பண்பை மிகைப்படுத்திக் காட்டுபவை. இவை ஓவியப்பரப்பின் கீழிருந்து

மேல்நோக்கி அடுக்குகளாக குறியீட்டு வடிவில் அமைக்கப்பட்டன.

உயிரினம் வாழும் பகுதியான உலகம் சார்ந்த வடிவமைப்பு நுணுக்கமான அருப வடிவுடன் தீட்டப்பட்டது. மையப்புள்ளியைச் சுற்றி வளைவங்களால் பிரிக்கப்பட்ட பகுதியில் பல்வேறு உலகியல் காட்சிகள் ஓவியமாயின. மையத்தைச் சுற்றிய இடம் ஜம்பூத்வீபம் என்றும், மையப்புள்ளி மேருமலை என்றும் (அதாவது உலகம் சுழலும் அச்சு) உருப்பெற்றது. பௌத்த மதத்தில் வஜ்ஜிராயனப் பிரிவின் மண்டல ஓவியங்களைப் போன்றவை இவை.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேவதைகளின் உருவங்கள் அல்லது அவற்றின் குறியீடுகள் தாந்திரிக வழிபாட்டில் பயன்படுத்துவதற்காக பெரிய அளவில் ஓவியமாயின. ஆலயங்களில் வழிபாட்டுக்காக மழைக்கால விழாக்காலங்களில் அளவில் பெரிய நினைவுச்சின்ன தீர்த்தங்கரர்களின் ஓவியங்களும் அவை சார்ந்தவையும் சுற்றுச்சுவர்களில் தொங்கவிடப்பட்டன. பயணிக்க முடியாத எளியோருக்கானவை அவை. கருப்பொருள் சிறப்பும் வரலாற்றுச் சிறப்பும் கொண்ட அவை சமணம் நமக்களித்த கொடை.

சுக்களூக்காகவே கலைகள்!

■ சுசித்தா

“கலை என்பது சங்கடப்படுபவர்களை
செளகரியப்படுத்தவும் செளகரியமாக
இருப்பவர்களை சங்கடப்படுத்தவும் வேண்டும்”
என்கிறார் க்ராஃபிட்டி. (Graffiti) கலைஞரான
பாங்க்ஸி (Banksy).

சுவர் ஓவியங்கள்/அத்துமீறி எழுதப்படும்
எழுத்துக்கள்/கிறுக்கல்கள் என அழைக்கப்படும்
`க்ராஃபிட்டி`யையும், `ஸ்ட்ரீட் ஆர்ட்` எனப்படும்
தெரு ஓவியங்களையும் பொருத்தவரையில்
பாங்க்ஸி சொல்வது சரிதானோ எனப்படுகிறது.

சுவர்களில் படங்களை வரைவது அல்லது
பொறிப்பது என்பது `கல்வெட்டுகள்` என்கிற
பெயரில் காலங்காலமாக இருந்துவரும்
ஒன்றாகும். ஆனால் நவீன காலத்தில் இந்த
வகை `ஓவியங்கள்` ஆட்சியாளர்களின்
கவனத்தை ஈர்த்து, பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு
காண அவர்களுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கின்றன.
மேற்கத்திய நாடுகளில் பிரபலமான இந்த
கலை வடிவம் நாளடைவில் தெற்கு ஆசிய
நாடுகளிலும் பிரபலமாகத் தொடங்கியது.
உதாரணமாக, 2010 ஆம் ஆண்டிலிருந்து
மலேசியத் தலைநகரான கோலாலம்பூரில்
`தெரு கலாச்சாரம் (Street Culture)` என்கிற
பெயரில் வருடந்தோறும் கொண்டாடப்பட்டு
வரும் Street Festival ஐச் சொல்லலாம். இதில்
யார் வேண்டுமென்றாலும் கலந்து கொண்டு
தங்களது ஓவியத்திறமையை சுவர் என்கிற
பெரிய `கேள்வாஸ்களில்` வரைந்து மகிழ்
முடியும்.

Graffiti art கோலாலம்பூர் திருச்சூர் கேரளா
(இயற்கையுடன் ஆன சுவர் ஓவியம்)

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில்
`சுவரொட்டிக் கலாச்சாரம்` என்பது அரசியல்
பாரம்பரியமிக்குது. இந்த சுவரொட்டிக்
கலாச்சாரத்தால் சுவர்கள் நாசமடைவதைத்
தடுக்கும் பொருட்டு சில நகரங்களில்

நான் ஒரு
கலைஞனே தவிர
(சமூக) ஆர்வலர்
இல்லை.
இது சமூகத்துக்கான
எனது
யங்களிப்பாகும்.
நாம் வாழ்வதற்கு
இதனால்
பாதுகாப்பு
ஏற்படும்.

ஆங்காங்கே அந்த நகரின், சமூகத்தின்
பாரம்பரியத்தையும், பண்பாட்டையும்,
கலாச்சாரத்தையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில்
ஓவியங்கள் வரையப்பட்டிருப்பதை நீங்கள்
பார்த்திருக்கக்கூடும். அது போல எந்தவொரு
சமூகப் பிரச்சனை குறித்தும், சமூக நலனில்
அக்கறையும் ஆர்வமும் கொண்ட கலைஞர்கள்
தங்களது திறமையை சுவர் ஓவியமாகவோ
அல்லது க்ராஃபிட்டி வடிவிலோ
வெளிப்படுத்துவதின் மூலம் அதிகாரத்திலும்,
ஆட்சிப்பொறுப்பிலும் இருப்பவர்களின்
கவனத்தைக் கவர்ந்து பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு
காண அவர்களை அழுத்துகிறது.

இதற்கு உதாரணமாக கர்நாடகத்தைச்
சேர்ந்த கலைஞர் `பாதல்` நஞ்சுண்டசுவாமியின்
முயற்சியை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்
அப்படி என்னதான் செய்தார்? இதோ..

பாதல் நஞ்சுண்டசுவாமியின் இயற்பெயர்
நஞ்சுண்டசுவாமி நஞ்சையா. இவர் மைசூர்

மாவட்டத்தில் உள்ள குக்காரஹல்வி கிராமத்தில் 1979 ஆம் ஆண்டு நஞ்சையா, நரசம்மா தம்பதிக்குப் பிறந்தவர். இளம் வயதில் இருந்தே இலக்கியத்திலும், ஓவியத்திலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். தனது படிப்புக்கு பணம் தேவை என்பதற்காக கடனில் ஒரு கடையை விலைக்கு வாங்கி அதை பெயிண்டிங் பட்டறையாக மாற்றி, தான் வரைந்த ஓவியங்களை விற்று மைசூர் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த 'சாமராஜேந்திர அகாடமி ஆஃப் விஷுவல் ஆர்ட்' என்கிற கல்வி நிறுவனத்தில் ஓவியம் பயின்றார். அதன் பின் பெங்களூரில் உள்ள 'ஓஹில்வி - மாத்தர்' என்கிற விளம்பர நிறுவனத்தில் 'விஷுவலைசராக்' மூன்று ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தபின், எந்தவொரு நிறுவனம் சாராமலும் செயல்பட ஆரம்பித்தார். இவர் ஸ்டீட் ஆர்ட்டிலும், முப்பரிமாண ஓவியத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். கன்னடத்தில் சிறுகதைகள் எழுதிவருவதோடு கன்னடத் திரைப்படங்களில் கலை இயக்குநராகவும் பணியாற்றிவருகிறார். தற்போது மைசூரிலும், பெங்களூரிலுமாக வசித்து வரும் இவர் காப்ரியல் மார்க்கேஸின் எழுத்துகளில் ஈடுபாடுகொண்டவர்.

படிப்பில் தங்கமெடலைப் பரிசாகப் பெற்ற இவர், 2015 ஆம் ஆண்டின் மத்தியில் சமூக ஊடகங்களில் மிகவும் பிரபலமானார். இதற்குக் காரணமாக அமைந்தது என்னவெனில், பெங்களூரில் சுல்தான்பாளையா என்கிற பகுதியில் மாநகராட்சியினால் உதாசினம் செய்யப்பட்டுவந்த 12 அடி நீளத்திற்கு இருந்த 'குழியில் அதே நீளத்துக்கு ஒரு முதலையை கொண்டு போய் வைத்து அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்த்ததோடு மாநகராட்சி அதிகாரிகளின் கவனத்தையும், ஆட்சியாளர்களின் கவனத்தையும் ஈர்த்தார். இது நடந்த ஓரே நாளிலேயே அந்தக் குழி மட்டுமல்லாமல் அது போல அந்தப் பகுதியிலிருந்த அனைத்துக் குழிகளும் மூடி சரி செய்யப்பட்டன.

ஆக, ஆட்சியாளர்களுக்கு சங்கடத்தை ஏற்படுத்தி மக்கள் செளகரியமாக பயணிக்க வழி செய்வதற்கு 'கலை' கை கொடுக்கிறது. இது குறித்து பாதலிடம் டி. ஏன் ஏ என்கிற பத்திரிகை நடத்திய நேர்காணலின் சுருக்கம்:

* மோசமாக பராமரிக்கப்பட்டு வரும் நகரத் தெருக்கள் குறித்து ஒரு விழிப்புணர்வைப் பரப்புவதற்கு முதலையை உபயோகிக்கும் இந்த யோசனை எப்படி உங்களுக்குத் தோன்றியது?

மனித வாழ்க்கையைப் பாதிக்கக்கூடியதாக நான் சாலைகளில் எதையாவது எதிர் கொள்ள நேரும்போது உடனடியாக கலைப் பார்வையோடு அதை நினைத்துப் பார்ப்பேன். எல்லாவற்றையும் நாம் அரசாங்கத்திடம் இருந்து எதிர்பார்க்க முடியாது. ஒரு குடிமகனாக ஆட்சியாளர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் பொருட்டு இதைச் செய்தேன். கற்பனையான கண்ணோட்டத்தோடு இந்தப் பிரச்சனையை எப்படி அணுகலாம் என யோசித்த வேளையில் இந்த 'முதலை' யோசனை தோன்றியது. இது கண்டிப்பாக அதிகாரிகளின் கவனத்தைக் கவர்ந்து பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கிடைக்கும் என நம்பினேன்.

* இந்த சிறிய குட்டையையும் (pond), செயற்கையான முதலையையும் உருவாக்குவதற்கு உங்களுக்கு எவ்வளவு நேரம் ஆனது?

ஃபைபரினால் ஆன இந்த முதலையை என்னால் உருவாக்க முடியவில்லையென்றால் இன்னொரு கலை இயக்குநரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம் என நினைத்தேன். இந்த திட்டத்துக்கு எனக்கு ஆறாயிரம் ரூபாயும், சில மணி நேரங்களும் தேவைப்பட்டன.

• உங்களுடைய இந்த முயற்சி சமூக ஊடகங்களில் வைரலாக பரவி அரசாங்கத்தை உடனடி நடவடிக்கையில் ஈடுபட வைத்தது குறித்து நீங்கள் எந்த அளவுக்கு மகிழ்ச்சியடைகிறீர்கள்?

அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்தது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. ஆனால், இந்தக் காரியத்தை நான் செய்ததற்கான நோக்கம் என்னவெனில் மக்களிடம் ஒரு நம்பிக்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்பதுதான். நோக்கம் பயனளிக்கும் எனில் சமூகத்தில் உள்ள எவரும் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை அவர்கள் அவசியம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

• மாநகராட்சியின் சமீபத்திய அறிக்கையின்படி (2015 ஆம் ஆண்டு) நகர சாலைகளில் 2600 க்கும் மேலான குழிகள் இருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கலை ரீதியிலான உங்களுடைய இந்த முயற்சி மாநகராட்சி அதிகாரிகளைத் துரிதமாக வேலை செய்ய வைக்க உதவுமா?

நான் ஒரு கலைஞனே தவிர (சமூக) ஆர்வலர் இல்லை. இது சமூகத்துக்கான எனது பங்களிப்பாகும். நாம் வாழ்வதற்கு இதனால் பாதுகாப்பு ஏற்படும். நான் வசிக்கக்கூடிய இடம் சுத்தமாக இல்லையெனில் அது சுத்தமாக்கப்படும் என்று எண்ணி வெறுமனே காத்துக்கொண்டிருக்காமல் நடவடிக்கையில் இறங்குவது அவசியம் ஆகும்.

• இதற்கு முன்னால் வேறென்ன சமூக முன்னெடுப்புகள் செய்திருக்கிறீர்கள்?

திறந்திருக்கும் குழிகள், உடைந்த டிவைடர்கள், அபாயகரமான குழிகளை நான் எதிர் கொள்ளும்போது அந்த இடத்துக்கு இரவு 2 மணிக்கு நான் பெயிண்ட் டிங் செய்வதற்கான உபகரணங்களை எடுத்துக் கொண்டு அங்கே சென்றுவிடுவேன். நான் எனது 'ஆர்ட் ஓர்க்'லை முடித்தவுடன், அதைப் படம் எடுத்து பெங்களூர் ட்ராஃபிக் போலீஸின் கவனத்தைக் கவர்வதற்காக அவர்களின் முகநூல் பக்கத்தில் பதிவு செய்வேன்.

• இளைஞர்கள் சமூகப் பிரச்சனைகளில் ஈடுபடுவதற்கு உங்களுடைய செய்தி என்ன?

சமூகத்தைப் பீடித்திருக்கும் எந்தவொரு பிரச்சனையையும் சமூகத்தின் பார்வைக்குக் கொண்டுவரும் ஆர்வமுள்ள இளைஞர்கள் அவர்களின் பங்கை வழங்கி ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டுவருவதில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் இந்த மாதிரி நினைக்க ஆரம்பித்தால் வாழ்வதற்கு நல்லவொரு இடமாக இந்த சமூகம் கண்டிப்பாக உருமாறும்.

வின்சென்ட் வான்கோ, 'நான் மக்களை எனது கலையின் மூலம் தொட விரும்புகிறேன். அவர்கள் அதை ஆழமாகவும், மென்மையாகவும் உணர்வதாக சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்' என்றார். கலை என்பது ஆழமாகவும், சில சமயங்களில் மிக அழுத்தமாகவும் நம்மை உணர வைக்கிறது என்பதற்கு நஞ்சுண்டசுவாமியின் ஸ்டீட் ஆர்ட் தெருச் சித்திரங்கள் ஓர் உதாரணம்.

வளரட்டும் கலையும் கலைஞரும்

■ லக்ஷ்மி வெங்கட்ராமன்

மாற்றம், வளர்ச்சி, புதுமை இவை எல்லாத் துறைகளிலும் தேவைப்படுகின்றன. கலை இதற்கு விதி விலக்கல்ல. நல்லவையும், அல்லாதவையும் இடம் பெறுகின்றன.

பல இளம் கலைஞர்கள் சமூக நிகழ்வுகளானாலும் சரி, அல்லது இயற்கையின் மாற்றங்களானாலும் சரி, தங்களை பாதித்தவைகளை நேர்த்தியாகத் தங்கள் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். வண்ணங்கள் பயன்படுத்தாமல்கூட பென்சில், கரி அல்லது இங்க் இவற்றால் கோடுகள், உருவங்கள், ஒளி நிழல் இவற்றால் நம் கவனத்தைக் கவர முடியும், சிந்தனையைத் தூண்ட முடியும் என்று காட்டுகின்றனர். இத்தகைய கலைஞர்களை நாம் பாராட்டியே தீரவேண்டும்.

வித்தியாசமாகச் செய்கிறோம் என்பதற்காகவே எப்படி வேண்டுமானாலும், எதை வேண்டுமானாலும் செய்தால் அதைக் கலை என்று ஒப்புக் கொள்ள முடியுமா? சமீபத்தில் பெரிய அளவில் நடந்த ஒரு கலைக்கண்காட்சியைப் பார்க்க நேர்ந்தது. அதில் பல வெளிநாட்டவர்களின் படைப்புகள் இடம் பெற்றிருந்தன. ஒரு அறையின் நடுவில் கட்டிட இடிபாடுகளைக் கொட்டி வைத்து இன்ஸ்டலேஷன் (Installation) என்கிறார்கள்! நம் சென்னைத் தெருக்களில்தான் எத்தனை இன்ஸ்டலேஷன்கள்!

வீடியோ இன்ஸ்டலேஷன் இப்போது அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது. அதே கண்காட்சியில் ஒரு வீடியோவில் ஒரு பெண்ணின் வாயைக் க்ளோசப்பில் படம் பிடுத்திருக்கிறார்கள். அவள் வாயைப் பலவிதமாகக் கோணிக்கொண்டு “ஓ” “ஊ” என ஓசை எழுப்புகிறாள். இது ஒரு படைப்பா? மற்றொரு வீடியோவில் பல ஆண்களும், பெண்களும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் புரண்டுகொண்டும் தடவிக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள். இவற்றின் மூலம் என்னதான் கூற வருகிறார்கள்? இவையெல்லாமே வெளிநாட்டுக் கலைஞர்களின் படைப்புகள். அவரவர்

சமீபத்தில் பெரிய அளவில் நடந்த ஒரு கலைக்கண்காட்சியைப் பார்க்க நேர்ந்தது. அதில் பல வெளிநாட்டவர்களின் படைப்புகள் இடம் பெற்றிருந்தன. ஒரு அறையின் நடுவில் கட்டிட இடிபாடுகளைக் கொட்டி வைத்து இன்ஸ்டலேஷன் (Installation) என்கிறார்கள்! நம் சென்னைத் தெருக்களில்தான் எத்தனை இன்ஸ்டலேஷன்கள்!

நாட்டில் அந்தக் கலைஞர்களுக்கு என்ன மதிப்போ தெரியாது. ஆனால், நம் மக்களின் வெளிநாட்டு மோகம் போகும்வரை இவை போன்ற படைப்புகள்(?) வந்துகொண்டுதான் இருக்கும். இக்கண்காட்சியைப் பொறுப்பேற்று நடத்தியவர்கள் எப்படி அவற்றை தேர்ந்தெடுத்தார்கள் என்ற கேள்வி எழுகிறது.

நிறங்கள், வடிவங்கள் மட்டுமேயான அப்ச்ட்ராக்ட் என்று சொல்லக்கூடிய மூத்த கலைஞர்களின் படைப்புகள் எத்தனையோ பார்த்திருக்கிறோம். அவைகளில் ஏதோ ஒன்று நம் மனதை ஈர்க்கும். மீண்டும் மீண்டும் பார்த்து வைக்கும். இப்போது என்னவென்றால் மனதில் தோன்றியதெல்லாம் வரைந்துவிட்டு “பிரமாதம்” என்று முழங்குகிறார்கள்.

மற்றொரு வருந்தத்தக்க விஷயம் ஏமாற்றுதல். நவீன தொழில்நுட்பத்தின் உதவியால் இது சாத்தியமாகிறது. காட்சிகளையோ, மனிதர்களையோ புகைப்படம் எடுத்து

அதைக் காண்வாஸில் பதிவு செய்து, அதன்மேல் அங்கங்கே அக்ரிலிக் அல்லது எண்ணெய் வண்ணங்களைத் தீட்டி, தானே அசலாகச் செய்தது போலக் கூறுகிறார்கள். விற்கவும் செய்கிறார்கள். விஷயம் தெரிந்தவர்களுக்கு இது புரியும். ஆனால் சாதாரண மக்கள் தங்களுடைய புது வீட்டிற்கோ அல்லது பரிசளிர்க்கவோ நினைக்கும்போது இத்தகைய ஓவியங்களைப் பார்த்து, “எத்தனை தத்ரூபமாக இருக்கிறது” என்று வியந்து, விலை கொடுத்து வாங்கிச் செல்கிறார்கள். மூத்த அல்லது காலம் சென்ற கலைஞர்களின் ஓவியங்களை காப்பி அடிக்கவும் உதவுகிறது இந்தத் தொழில்நுட்பம். 3-D தொழில்நுட்பத்தால் சிற்பக்கலையிலும் ஏமாற்றுதல் நடக்கிறது.

இப்படியான குழப்பமான சூழலில் சில திறமையான உண்மையான கலைஞர்கள் காணாமல் போய்விடுகிறார்கள்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சில ஓவியர்களும், சிற்பிகளும் ஒரேமாதிரியான படைப்புகளையே வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு கால கட்டத்தில் அவர்களின் படைப்புகள் நல்ல வியாபாரமாகி, பெயரும் புகழும் வந்துவிட்டால் அதிலிருந்து மாறுவதற்கு துணிச்சல் இல்லையோ என்று தோன்றுகிறது. எங்கே தனது ஓவியங்கள்/ சிற்பங்கள் விற்பனையாகாதோ, தான் ஒதுக்கப்பட்டு விடுவோமோ என்றொரு பயம். ஆனால் கலை ஆர்வலர்கள் ஒரே மாதிரியான ஓவியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் அவர்களுக்கு அலுப்புத் தட்டிவிடாதா? கலைஞன் ஒரே இடத்தில் தேங்கிப்போகாமல் வளரவேண்டாமா?

அதேபோல் கலை ரசிகர்களும் பிரபலமான ஓவியர்கள்/சிற்பிகளின் படைப்புகள் உண்மையில் மோசமாக இருந்தாலும் அதை வெளிப்படையாகக் கூற பயப்படுகிறார்கள். அந்தக் கலைஞனுக்கே தோன்றியிருக்காத கருத்துகளை இருப்பதாகக் கற்பனை செய்து கூறிப் புகழுகிறார்கள். ஏன்?

அவர்களுக்கும் மற்றவர்கள் தன்னை ஒதுக்கிவிடுவார்களோ என்ற பயம்.

கலையும், கலைஞர்களும், ஆர்வலர்களும் வளரட்டும். வயதில் மட்டும் அல்ல, எண்ணங்களிலும், செய்யும் முறைகளிலும் ரசிகத்தன்மையிலும் வளரட்டும்.

வங்காள ஓவியக் கலைநாயகர் அவனீந்தரநாத் டாகூர்

“கலா நாயக : அவனீந்தரநாத் டாகூர்”

- ஹிந்தியில் : அனுபூதி அகர்வால் மற்றும் பாஸ்கர் சேன்
(‘ச’ ஜனவரி-ஏப்ரல் 2013-23)
- தமிழாக்கம் - க்ருஷாங்கினி

☺ அவனீந்தரநாத் டாகூரின் பெயர் இந்திய கலைஞர்கள், அறிவு ஜீவிகள் மத்தியில் அறியப் பட்டதுதான். இவரை ஓவியராகவும், எழுத்தாளராகவும் மக்கள் ஏற்கனவே அறிவார்கள். ரவீந்திரநாத் டாகூர் என்ற பெயருடன் கூட இணைத்து சாதாரண மக்களும் அறிவார்கள். இந்தியாவின் மகத்தான கலைஞரான அவனீந்தரநாத் டாகூரின் பிறப்பு, ஆகஸ்ட் 7ம் தேதி 1871ம் ஆண்டு இன்றைய கொல்கத்தா என்று அறியப்படும் அந்த நாளைய ஜோடா சாங்கோ என்ற ஊரில் நிகழ்ந்தது. இவர் ஒரு இலக்கியக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். எனவே இவருடைய வீட்டில் எப்போதும் உள் நாட்டுக் கலைஞர்களும் அயல் நாட்டுக் கலைஞர்களும், அறிவு ஜீவிகளும் எப்போதும் நிறைந்து இருப்பார்கள். கலை, இலக்கியம் பற்றிய எண்ணப் பரிமாற்றங்களும், விமர்சனங்களும், விவாதங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும். இந்த கலை சார்ந்த சூழல் அவனீந்தரநாத் டாகூரின் மனதில் ஆழ்ந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஓவியக்கலையின் ஆரம்ப பாடத்தை இவர் அயல் நாட்டு ஓவியர்களிடம் பயின்றார். இத்தாலிய நாட்டு ஓவியரான சினோர் ஹில்ஹர்டி (Signor Gilhardi) என்பவரிடம் தைல வண்ணம் பேஸ்டல் வண்ணம் கற்றார். பிரிட்டிஷ் நாட்டைச் சார்ந்த ஓவியர் சார்ல்ஸ் பால்மரிடம் (Charles Palmer) மேற்கத்தியப் பாணியதார்த்த வகை ஓவியங்களையும், கோட்டொவிய நுணுக்கங்களையும் கற்றுக் கொண்டார். மேற்கத்தியப் பாணியில் ஓவியங்களைக் கற்ற போதும் கூட, மேலை நாட்டுக் கலைப் பாணியின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொள்ளவில்லை. ‘மாடலிங்’ என்று சொல்லப்படும் மனிதர்களைத் தம் முன்னால் அமரவைத்து, யதார்த்தவகையில் உள்ளது உள்ளபடி வரையும் பாணியிலும் அவர் மனம் ஈடுபடவில்லை. இந்த சமயத்தில் இவருக்கு மொஹலாயப் பாணி ஓவியங்களைக் காணும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. கற்றுக்

ஆவரின் படைப்புகள்
உள்ளது உள்ளபடி
என்ற ரியல்ஸ்டிக்
வகையீல் இல்லாமல்,
மனதில் உள் ஆழத்தில்
இருக்கும், கலைஞரின்
ஆழ் மனதில் இருக்கும்
உணர்வுகளை
வெளிக்கொணரும்
விதமாக இருக்கும்.

கொள்ளவும் முடிந்தது. கையடக்க ஓவியங்கள் என்று சொல்லப்படும் 'மினியேச்சர்' பாணி ஓவியங்கள் இவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அதன் பாதிப்பும் ஆழமாக உள்ளிறங்கியது. அப்போது இவரின் மனம் ஒரு புதிய பாதையின் தேடுதலில் இருந்தது. அதாவது, ஓவியத்தின் ஆத்மா இந்தியாவைச் சார்ந்து இருக்க வேண்டும். மேலை நாட்டு உத்தியும் இந்தியாவின் ஆத்மாவும் இணைந்து சரிவிகித அளவில் கலந்து, புதிய வகையில் ஓவியம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற தேடல் தீவிரம் அடைந்தது.

இந்த நேரத்தில் ராஜஸ்தானி மற்றும் மலையக வாழ் மக்களின் கையடக்க ஓவியங்கள் வீழ்ச்சி என்னும் பள்ளத்தில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. அவதி, பாட்னா, ஹைதராபாத், மைசூர், தஞ்சாவூர் ஆகிய இடங்களின் ஓவிய வகைகளும் அழிவை நோக்கி செல்லத்தொடங்கி இருந்தன. நம் நாட்டின் முக்கிய இடங்களையும், இயற்கைக் காட்சிகளையும், அதன் அழகையும் சில ஆங்கிலேய ஓவியர்கள் இந்தக் காலகட்டத்தில் வரையத் துவங்கி இருந்தனர். சாதாரண மக்களின் தினசரி வாழ்க்கையையும் இவர்கள் ஓவியமாகத் தீட்டத் துவங்கி இருந்தனர். இந்த வகையில் ஓவியம் தீட்டியவர்களில் முக்கியமானவர்களில், தாமஸ் டேனியலும் (Thomas Daniell) ஒருவர். மனிதர்களை முன்னால் நிறுத்திவைத்து வரையப்படும் மாடலிங் வகையில் படைக்கப்படும் ஓவியங்கள் அவர்களின் அணிகலங்கள், ஆடையின் நேர்த்தி, அவற்றை அடையாளமிட்டுக் காண்பித்தல், இவைகள் ஐரோப்பிய நுணுக்கத்துடன் கூடிய நீர் வண்ண ஓவியங்கள், இந்தியக் கலை ரசிகர்களுக்கு பெரும் ஈர்ப்பைக் கொடுத்தன. இந்த வகை ஓவியங்களில் சாமானிய மனிதர்கள் மற்றும் உயர் வர்க்கத்தினரின் அடையாளங்கள் மிகத் தெளிவாக காணக்கிடைத்தன.

இந்திய ஓவியர்களில், ராஜா ரவிவர்மா மேற்கத்தியப் பாணியான யதார்த்த வகை ஓவிய நுணுக்கங்களைக் கைக் கொண்டு தைல வண்ண ஓவியங்கள் படைத்துக் கொண்டு இருந்தார். அவற்றை மக்கள் பெரிதும் விரும்பினார். இந்திய இலக்கியங்கள், புராண இதிகாசங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து கருப்பொருளை எடுத்துக் கொண்டு ராஜா ரவிவர்மா, மேற்கத்திய நுணுக்கங்களுடன் தனது

ஓவியங்களைப் படைத்துக் கொண்டிருந்தார். இவைகள் கலையின் அழகில் அனைவரையும் ஈர்த்தது. ஆனால், அவனீந்தரநாத் டாகூர் தேடிக்கொண்டிருந்த கலைப்பாணி இதுவல்ல. அவனீந்தரநாத் டாகூர் இந்தியாவின் ஆத்மாவையும், ஓவியங்களில் கொண்டுவர விரும்பினார். அதில் ஆன்மீகத்தின் சாற்றைத் தெளித்து உருவாக்க விரும்பினார். இந்தியாவின் மனத்தையும் அதில் உடன் இருத்த நினைத்தார். இவற்றை முன் நிறுத்தி ஓவியத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப மேற்கத்திய நுணுக்கங்களை உபயோகித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் விரும்பினார். ரவிவர்மாவின் ஓவியங்களில் கருப்பொருள் மட்டுமே இந்தியாவினுடையதாக இருக்கும். கதா பாத்திரங்கள் புராண, இதிகாசங்களில் உள்ளவையாகவும், இருக்கும். அவைகளின் அடையாளம் மேலை நாட்டு நுணுக்கங்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். இந்த வகை ஓவியங்களில் அவர் இந்தியாவின் ஆத்மாவை வெளிப் படுத்தவில்லை. அதற்கு பதிலாக அவர் அதில் காமத்தைத் தெளித்து இருந்தார். பெண் உடலின் பூரிப்புகளை தேவையற்று காட்சிப் பொருளாக்கி இருந்தார். இது குறுநில மன்னர்களின், செல்வந்தர்களின் மனதிற்கு நெருக்கமாக இருந்தது. இதனால் இவருக்கு பெரும் புகழும் கிடைத்தது.

அவனீந்தரநாத் டாகூரின் தேடல் இதிலிருந்து மாறுபட்டது. நம் நாட்டு விடுதலைப் போரில் தன்னை அர்பணித்துக் கொண்டவர்கள் பற்றிய தாக்கம் இவரின் மனதிலும், அறிவிலும் பெரும் இடத்தை ஆக்ரமித்துக் கொண்டு இருந்தது. இந்திய ஓவியக் கலையின் உள் தத்துவங்களை, மதத்தின் தத்துவங்களை, தேவைக்கேற்ப அயல் நாட்டு நுணுக்கங்களுடன் மேம்படுத்த, திடப்படுத்த மட்டுமே விரும்பினார்.

இந்த வகை எண்ணமும் கூட அவரை இந்தியப் பாணியின் மேல் இன்னமும் கூடுதலான ஈடுபாட்டை உண்டாக்கியது. இந்தியக் கலையின்பால் ஈர்க்கப்பட்ட ஆங்கிலேயரான இ. பி. ஹெவல் (E. B. Havell), அவனீந்திரநாத் டாகூரை ஊக்குவித்தார். கலை விமர்சகரான ஆனந்த குமாரசாமியும் இவருக்கு உற்சாகம் கொடுத்தார். இவை இந்தத் தேடலில் இவருக்கு கணிசமாக உதவியது. இவர்கள் இந்திய ஓவியங்களை மிகவும் புகழ்ந்தார்கள். புராதன இந்திய ஓவியங்களைப் பார்க்கவும், புரிந்து

கொள்ளவும் மிகவும் உற்சாகப் படுத்தினார்கள். எண்ணங்களின் அடிப்படையில் இவர்கள் இருவரின் தாக்கமும் அவனீந்திரநாத் டாகூரின் மனதில் ஆழப் படிந்தது. ஜப்பானிய ஓவியரான ஓகாகுராவின் (Okakura Kakauzo) கலை நுணுக்கம் இவருக்குக் கைகொடுத்தது. வாஷ் டெக்னிக் என்ற நீர் கொண்டு கழுவும் உத்தியை அறிமுகம் செய்தார் இவர். சீனா, ஜப்பான் போன்ற கிழக்கத்திய நாடுகளின் பாணியையும், அதன் நுணுக்கங்களையும் புரிய வைத்தார். ஹிஷிதா, யோகாயாமா டைகன் (Yokoyama Taikan) என்ற இரு கலைஞர்களை இந்தியாவிற்கு அனுப்பி வாஷ் டெக்னிக்கைக் கற்பித்தார்.

1905ம் ஆண்டு 'வாஷ்' (wash) நுணுக்கத்தைப் பயன்படுத்தி, இவர் 'பாரதமாதா' என்ற ஓவியத்தை தீட்டினார். அது இன்றும் கூட வரலாற்றுப் பதிவாகவும், அழகிற்கு சான்றாகவும் விளங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. இந்தியப் பாணி மற்றும் மேற்கத்தியப் பாணியின் கலவையாக உருவான இந்தப் பாணி புதியதாக வடிவெடுத்தது. அதுவே பிற்காலத்தில் 'வங்காளப் பாணி' என்ற பெயரால் அறியப்பட்டது. வங்காளப் பாணியில் உருவான முதல் ஓவியம் பாரதமாதா. வாஷ் நுணுக்கத்தின் அடிப்படையில் நீர் கொண்டு கழுவும் உத்தி வங்காளப்பாணி என்று சிறப்பித்து சொல்லப்பட்டது. வங்காளப்பாணி ஓவியத்தை உருவாக்கியவர் என அவனீந்திரநாத் என்றும் அறியப்பட்டார். 1905ம் ஆண்டில் இவர் 'கல்கத்தா ஆர்ட் ஸ்கூலின்' முதன்மை ஆசிரியரானார். 1907ம் ஆண்டு, 'இந்தியன் சொசைட்டி ஆஃப் ஓரியண்டல் ஆர்ட்' என்ற அமைப்பைத் துவங்கினார். இந்த அமைப்பின் நோக்கமே, ஓவியக்கலை சார்ந்த ஆராய்ச்சிகள் மற்றும் எண்ணப் பரிமாற்றம்தான். அயல் நாடுகளிலிருந்து ஓவியக் கலைஞர்களையும் ஆராய்ச்சியாளர்களையும் அறிவு ஜீவிகளையும் அழைத்து, கலையில் ஆழத்தையும் அழகையும் அறிய வைக்க வேண்டும் என்பதுதான். 1908ம் ஆண்டில் இவர் இந்த அமைப்பின் மூலமாக ககனேந்திரநாத் டாகூர் நந்தலால் போஸ், ஷைலேந்திர நாத் ஆகியோரின் ஓவியங்களை கண்காட்சியாக வைத்தார். 1919ம் ஆண்டு, 'ஷோத்' என்ற பத்திரிக்கையைத் துவக்கினார். 'பாரத் பவன்' அமைப்பின் துவக்கமும் நிகழ்ந்தது.

முழுக்க முழுக்க இந்திய ஓவியக்கலையின் ஆழத்தை முன்னெடுத்துப் பிரசாரம் செய்யும் பரப்புரையாளராகத் தன்னைத் தானே நியமித்துக் கொண்டு, தன் வேலை இதுதான் என கையிலெடுத்துக் கொண்டார். அதற்கெனவே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். 1919ம் ஆண்டு மறுபடியும் 'இந்தியன் சொசைட்டி ஆஃப் ஓரியண்டல் ஆர்ட்' என்ற அமைப்பைத் துவங்கினார். நந்தலால் போஸ், அசித் குமார் ஹல்தர், ஹிதேந்திரநாத் மஜும்தார் ஆகியவர்களும் அவரின் மாணாக்கர்களாகிய இவர்களும், இவரின் வங்காளப்பணியை தமதாக்கிக் கொண்டு ஓவியங்கள் வரைந்தனர். ஓவியர்களும், கலையைப் பற்றிய அக்கறை உள்ளவர்களும், ஒன்று கூடி ஒரு குழுவினர் இந்திய ஓவியக் கலையினைப் பின்பற்றவும், மேற்கத்திய ஓவியப் பாணியை நிராகரிக்கவும் அழ்ந்து சிந்தித்தனர். வங்காளப் பாணி ஓவியத்தை மறுமலர்ச்சிப் பாணி என்றும் அழைத்தனர்.

அவனீந்திரநாத் டாகூர், தேடல் மிகுந்த ஒரு ஓவியக் கலைஞர் எனலாம். அவர் தன் வாழ்நாளில் தொடர்ந்து கலை சார்ந்த பயணத்தில் மாற்றங்களையும், பரிசோதனைகளையும் செய்து கொண்டே இருந்தார். அவருடைய பல படைப்புகள் வங்காளப் பாணி ஓவியங்களிலிருந்தும் விலகி இருக்கும். அவருடைய நீண்ட கலைப் பயணத்தை உற்று நோக்கினோமானால் இந்தப் புதிய புதிய சோதனை முயற்சிகளை நாம் நன்கு கண்டுணர முடியும். 1885ம் ஆண்டு வரை அவர் மேற்கத்தியப் பாணி ஓவியங்களையே வரைந்து கொண்டிருந்தார். அவை பேஸ்டல் வண்ணம் கொண்டு தீட்டப்பட்ட யதார்த்த வகையான மனித வடிவங்களும், இயற்கைக் காட்சிகளுமாக இருந்தன. தனது இருபத்தி நாலாவது வயதில் இவர் தான் எட்ட நினைக்கும், உயரத்தை, இப்படி மனிதர்களை முன்னால் நிறுத்தி வைத்து அதை ஓவியமாக்கும் மாடலிங் முறையில் நிச்சயமாக எட்ட முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். தன் கலையை இது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருத்துவதை உணர்ந்தார். இவரின் சித்தப்பாவான ரவீந்திரநாத் டாகூர், இவருக்கு வங்காள மொழியில் உள்ள வைஷ்ணவ இலக்கியங்களை வாசிக்க அறிவுறுத்தினார். இதன் மூலம் இலக்கிய அறிவும்

ஆழமும், கற்பனைத் திறனும் வளமும் பற்றிய அறிமுகமும் அதன் கருப்பொருளின் தெளிவும் இன்னமும் மேம்படும் என்று சொன்னார். இப்படியான வாசிப்புக்குப் பிறகுதான் இவர் 'அபிசாரிகா' (கிருஷ்ணனைத் தேடும் ராதை) என்ற ஓவியப் படைப்பை உருவாக்கினார். இதனைத் தொடர்ந்து அபிசாரிகா ஓவியத்தைத் தொடர்ந்து உடனேயே 1895ம் ஆண்டில் இவர் கிருஷ்ண லீலா என்ற ஓவியத் தொடரை உருவாக்கத் தொடங்கினார். இந்த ஓவியங்களில், இவருடைய பாணியின் மாற்றத்தை நாம் உணர முடியும். ரியலிஸ்டிக் என்ற ஓவிய வகையாக பார்வைக்குப்படும் இந்த ஓவியங்களில் யதார்த்த வகை ஓவியங்களுக்கு பதிலாக குறியீட்டு வகையைக் கையாண்டிருப்பதை நாம் உணர முடியும். அதில் தன் கற்பனை வளத்தையும் தூவி இருந்தார். கையடக்க ஓவியம் எனப்படும் 'மினியேச்சர்' பாணியில் தொலை நோக்குப் பார்வையையும், எல்லையற்ற பரந்த வெளியையும் தன்னுள் கொண்ட நீர் வண்ண ஓவியங்களாகும் இவை. இவர் இப்போது தைவ வண்ணத்தை உபயோகிப்பதை கைவிட்டு விட்டார். 1895ல் துவங்கிய கிருஷ்ண லீலா ஓவியங்களைப் படைக்கத்துவங்கிய இவரின் கலைப் பயணம், 1930ம் ஆண்டில் அரேபிய இரவுகள் தொடர் ஓவியங்கள் வரை தொடர்ந்தது. அதே பாணி அது வரை தொடர்ந்து வந்தது. இந்தப் பயணத்தில் இவர் கையடக்க ஓவியங்கள் சார்ந்த படைப்புகள் வழியெங்கும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. இவர் தனது சுயமான பாணியைத் தானே தேடி கண்டடைந்தார். இப்படிப்பட்ட சுயமான பாணியை வளர்த்தெடுத்த இவரை, 'தனித்துவம் மிக்கவர்' என்று கலை உலகத்தினர் கூறினர். கலை என்பது பணம் பண்ணும் தொழில் அல்ல. கண்டடைதல் என்ற பயணம் சார்ந்த அது ஒரு தவம் என்று இவர் கருதினார். சாதிக்க வேண்டும் என்ற தாகம் கொண்டவர். எனவே, அவர் தனியனாகி தனது கலைப் பயணத்தில் பரிசோதனைகளையும் முயற்சிகளையும் செய்து கொண்டே இருந்தார். ஐரிஷ் கலைப் பாணியின் நுணுக்கமான அலங்காரத்தையும், இந்தியக் கலை வடிவத்தின் கையடக்க ஓவிய வடிவத்தையும் இணைத்து, அதில் இடைக் காலத்தின் வைஷ்ணவ காவியங்களின் காவியத்தன்மையையும் கலந்து அவர் தன்னுடையது என்ற தனி பாணியில்

ஓவியங்களைப் படைத்தார். இவருடைய ஓவியங்களில் மனித மனங்களின் ஆழம் புதைந்திருக்கும். அவற்றின் உள்ளோடும் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவும் இவை இருக்கும். அழகிய வர்ணங்களும் அதில் இழைந்து கிடக்கும். எனவே இவரின் படைப்புகள் பார்வையாளர்களை ரோமானிய ஓவியங்களைப் போலவும், வித்தியாசமானதாகவும், புதிர் தனைமை நிறைந்தும், துயரத்தைத் தன்னுள் அடக்கியதாகவும் என அலைகளைப் போல உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும் மாறி மாறி பார்வையாளர்களை தன்னுள் மூழ்கடிக்கும்.

வெகு ஜன மக்களின் அளவுகோலுக்கு உட்பட்டு 'உள்ளது உள்ளபடி' படைப்பது என்ற மேற்கத்திய பாணியான யதார்த்தவகை ஓவியங்களாக இயற்கைக் காட்சிகளைப் படைப்பது இவருடைய விருப்பமல்ல. அவனீந்தரநாத் டாகூருக்கு, படைப்பு என்பது பார்வையாளனின் பார்வையில்பட்டு, உள்ளத்தில் ஆழத்தில் உள்ள உணர்வுகளை விழிப்படையச் செய்ய வேண்டும். மேலும், இந்தியப் பண்பாட்டை, பொதுமக்களின் உணர்வுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதை அழகியலில் மேம்படுத்தி இந்திய ஓவியர்கள் தங்களைத் தனித்துவமான முறையில் அடையாளப் படுத்திக் கொண்டு வெளிப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் இவருக்கு உண்டு. இவரின் படைப்புகள் உள்ளது உள்ளபடி என்ற ரியலிஸ்டிக் வகையில் இல்லாமல் மனதில் உள் ஆழத்தில் இருக்கும், கலைஞனின் ஆழ மனதில் இருக்கும் உணர்வுகளை வெளிக்கொணரும் விதமாக இருக்கும். கூடவே, கோடுகளில் நளினமும் வண்ணச்சேர்க்கைகளில் மென்மையும் இருக்கும். அழகும், உணர்வுகளை மேம்படுத்தும் கற்பனை வளத்தின் ஆழத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் தனித்தன்மையுடனும் இருக்கும். இவைகள் பார்வையாளர்களின் உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்புவன.

இவருடைய வண்ணச்சேர்க்கை மிகவும் இயல்பானதாகவும் எளிமையானதாகவும் இருக்கும். ஆனால், அவை ஓவியத்தின் உணர்வுகளை வலிமையுடன் வெளிக் கொண்டு வருவதில் கைதேர்ந்து இருக்கும். இவர் தனது ஓவியங்களை நுணுக்கமாக அலங்கரிப்பதுடன், கூடவே எழுத்துக்களையும் இணைத்து உருவாக்குவார். ஐரோப்பிய கலை வடிவத்தின்

நீர் வண்ணத்தையும், இந்திய பாரம்பரிய முறையான டெம்பராவையும் வெற்றிகரமாக இணைத்து பிணைத்து ஒரு கலவையை உண்டாக்கினார். ஓவியத்தின் கருப் பொருளை கவனத்தில் கொண்டு, அவற்றிற்கு ஏற்ப கோடுகளின் இயல்புகளை மாற்றி உருவங்களை உயரமானதாகவும், அகலமானதாகவும், நளினம் மிகுந்ததாகவும், அழகு மிக்கதாகவும் கோடுகளுக்கு வடிவம் கொடுத்தார். அவனீந்திரநாத் டாகூருக்கு பலவகை ஓவியப் பாணியின் பாதிப்பு இருந்தாலும் கூட இவருடைய பாணி தனித் தன்மை கொண்ட ஓவியமாகவே இருந்தது. இவர் அவ்வாறே அடையாளமும் பெற்றிருந்தார்.

1930ம் ஆண்டு தொடர் படைப்பாக உருவானவை 'அரேபிய இரவுகள்'. அதில் இவருடைய பாணி முழு எழுச்சியுடன் வெளிப்பட்டிருப்பதை நாம் முழுமையாக உணரலாம். இவர் இந்த வகை ஓவியங்களில் இரவுகளைச் சித்தரிக்க அரேபிய பின் புலத்தில் பாத்தாத் நகர மக்களில் உருவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே மனித உருவங்களைப் படைத்திருந்தார். இந்த ஓவியங்களில் உண்மையும், உண்மை யற்றதுமான இயற்கைச் சூழல் இருந்தது. அது கற்பனை வளம் மிக்கதாக, பார்வையாளர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வதாகத் திகழ்ந்தன. இவ்வகை ஓவியங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டும் இருக்கும். அரேபிய இரவுகள் என்றழைக்கப்பட்ட இந்த ஓவியத் தொடரில், இவரின் தனித் தன்மையும், எல்லையற்ற கற்பனை வளமும் கலை நுணுக்கங்களும், அதன் எழுச்சியும், படைப்புத் திறனுடன் கூடவே வெளிப்பட்டன.

1900ம் ஆண்டு முதல் 1927ம் ஆண்டுவரை, அவனீந்திரநாத் டாகூர் வரைந்த நிலக் காட்சிகளை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை சித்திரபுரி, கோனார்க், முங்கோ (பிஹார்), டார்ஜிலிங், வங்காளம் மற்றும் பாரம்பரியம் மிகுந்த சாஜாதாபுர் (இது இப்போது வங்க தேசத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது) ஆகிய இடங்களுக்கு பயணம் செய்த அடிப்படையில் உருவானவை எனலாம். இவ்வகை ஓவியங்கள் இவரின் இயல்பிலிருந்து மாறுபட்டிருக்கும். இவர் இயங்கு தளம் மாறுபட்டிருக்கும். ரோமானியப் பாணியின் ஆழம் இன்னமும்

கடி இருக்கும். மிருதுத் தன்மை கொண்ட வெளிப்பாடாகத் தெரியும். 1911ம் ஆண்டு இவர் ஓரிஸாவிற்கு சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்ட பின்பு, அதன் பாதிப்பால் இவர் சமூகத்தின் மற்ற பகுதிகளையும் தனது படிப்பின் கருப்பொருளாக்கினார். தேவதாசிகள், சாதாரண மக்கள் ஆகியோரும் இடம் பெற்றனர்.

1930ம் ஆண்டுவரை இவர் இந்திய ஓவியக்கலையின் ஒரு புதிய தளத்தை நிலைநாட்டினார். இப்போதே கலையின் பாதை மாறத்தொடங்கிவிட்டது. நவீன ஓவியத்தின் பக்கம் திரும்பத் தொடங்கினர் ஓவியர்கள். அவனீந்திரநாத் டாகூர் தோல்வி அடையத் துவங்கினார். தனது கலைப் பயணத்தில் தனித்து விடப்பட்டார். நவீன ஓவியப்பாணியில் எல்லோருடைய கவனமும் திசை திரும்பத் துவங்கியிருந்ததால் தனிமையை உணர்ந்தார். இவரின் முக்கியமான சீடரான நந்தலால் போஸ், ரவீந்திரநாத் டாகூரின் பாதிப்பினால் மேலை நாட்டு நவீனப் பாணியின் பக்கம் திரும்பினார். இவ்வகை ஓவியங்களுக்கு அமெரிக்க நாட்டு கலை விமர்சகரான ஸ்டெல்லா க்ரம்ரிச் (Stella Kramrisch), மேலை நாட்டின் பல இயல்களைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு தீவிரமான விளக்கம் அளிக்கத் துவங்கினார். ரவீந்திரநாத் டாகூரும் தன்னுடைய படைப்பின் தளத்தை மேலை நாட்டு இயல்களுடன் இணைத்தார். இவை எல்லாவற்றிலிருந்தும் அவனீந்திரநாத் டாகூர் தன்னை முழுமையாக விலக்கிக் கொண்டு விட்டார். தன் வாழ்நாள் முழுவதும் இந்தியப் பாரம்பரியப் பாணியை ஓவியத்தில் நிலை நிறுத்தப் பாடுபட்ட, கடுமையாகப் போராடிய இவரின் முயற்சிகள் யாவும் தோல்வி கண்டன. எனவே இவர் ஒதுங்கிக் கொண்டு விட்டார். ஆனால் தனது படைப்புகளில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

1930ம் ஆண்டு முதல், 1938ம் ஆண்டு வரை இவர் ஓவியம் படைப்பதிலிருந்து விலகி, அதற்கு பதில், அவற்றைப் பற்றி எழுதுவதில் தனது கவனத்தைத் திருப்பினார். பின் 1938ம் ஆண்டு இவர் 'கிருஷ்ண மங்கள்' என்ற தொடர் ஓவியம் படைத்தார். இவருடைய முந்தைய ஆக்கங்களிலிருந்து இவைகள் முற்றிலும் வேறுபட்டிருந்தன. தனது படைப்புக்களில்

மேட்டுக்குடி மக்களை ஒதுக்கி நாட்டுப்புறப் பாணியைக் கைக்கொண்டார். இயல்பான தோற்றம் கொண்ட உருவங்களும், இவர்களின் வாழ்வியல் முறையும் இவைகளில் அற்புதமாக பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. 1885ம் ஆண்டு படைத்த தொடர் ஓவியமான கிருஷ்ண லீலாவிற்கும், 1938ம் ஆண்டு வரைந்த தொடர் ஓவியமான கிருஷ்ண மங்களுக்கும் இடையில் பெருத்த வேறுபாடு கண்கூடாகத் தெரிகிறது.

அவனீந்தரநாத் டாகூர், சமூகத்தில் நிகழும் தீயனவற்றைத் தோலுரித்துக் காட்ட, முகமூடிகளை வெளிப்படுத்த, தனது ஓவியங்களில் முகமூடிகளைக் கருப் பொருளாக்கினார். இதன் பின் மெல்ல மெல்ல இவரின் ஈடுபாடு ஓவியங்களிலிருந்து விலகி விளையாட்டு பொம்மைகள் செய்வதின் பக்கம் சென்றது. பழங்களின் சிறு துண்டுகள், மரத்தின் சுள்ளிகள் கொண்டு இவர் தனது கலைப்படைப்பை உருவாக்கினார்.

அவனீந்தரநாத் டாகூர் ஓவியராக மட்டுமல்லாது, எழுத்தாளராகவும், இலக்கிய வாதியாகவும், இருந்தார். 'சம் நோட்ஸ் ஆஃப் இன்டியன் ஆர்டிஸ்டிக் அனாடமி', 'ஷங்' ஆகிய நூல்களும் எழுதி உள்ளார். இந்த ஓவியம் சார்ந்த இரு நூல்களும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டவை.

இவருடைய படைப்பிலக்கியங்கள் வங்காள மொழியில் உள்ளன. 'பங்காள்விரத', 'காஜஞ்ஞீர் கதா', 'புடி ஆங்கலா', 'பதே விபதே', 'தாரோஆ', ஜோடா சங்கோர் தாரே', 'ப்ரியதர்ஷிகா', 'சித்ராஷூர்' ஆகியவை உன்னதமான படைப்புகள். குழந்தைகளுக்காக வரலாற்றுக் கதைகளையும் எழுதினார். அவை 'கோஹ்', 'மாபா', 'பத்மினி', 'ராணா சங்க்ராம் சிங்', 'சும்பா' ஆகியன. இவை வீரம் நிறைந்த வரலாற்றுக் கதைகள் ஆகும். 1921ம் ஆண்டு முதல் 1929ம் ஆண்டுவரை கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றினார். அப்போது இவர் ஓவியம் குறித்து உரையாற்றியவை, அவற்றிற்கு அளித்த விளக்கங்கள் ஆகியவை 'வாகேஷ்வரி சில்ப பிரபந்தாவளி' என்ற பெயரில் தொகுப்பாக வெளி வந்துள்ளது. இந்த நூலில் உரையாடல்களில், கலையின் அழகியல் குறித்தும், கலையின் சிக்கல்கள் குறித்தும் மிக

ஆழமான முறையில் சொல்லப்பட்டிருக்கும். இன்றும் அவை சிறந்ததாகக் கருதப் படுகின்றன.

1891ம் ஆண்டு முதல் 1942ம் ஆண்டு வரை ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டு கால இவரின் கலைப் பயணம் (நடுவில் எட்டு ஆண்டுகள் தவிர), இவர் விட்டுச் சென்ற தடம் இனிவரும் தலை முறையினருக்கும், கலை ஆர்வலர்களுக்கும் பெரிய சொத்து. இவர் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த பாதை மகத்தானது. ஏறக்குறைய 2000 ஓவியங்களும், அதற்கும் மேலும் கூட இவர் படைத்திருக்கிறார். அவை தரத்திலும் சிறந்தவை. இவரது ஓவியப் பயணத்தின் சாதனையின் அடையாளம் இவை எனலாம். இன்னமும் அவை உன்னதமாகத்தான் இருக்கின்றன. வரலாற்று மதிப்பு உடையவையாகவும் இருக்கின்றன.

'ஒரு பயணத்தின் முடிவு', 'ஷாஜஹானின் மரணப்படுக்கை' இரண்டுமே பாரத மாதாவைப் போலவே தலை சிறந்த ஓவியங்கள். 'ஷாஜஹானின் மரணப் படுக்கை' என்ற ஓவியத்தில் இன்பக் கனவுகளைத் தகர்த்தெறியும் வலியும், வேதனையும் தெரியவரும். அது உணர்வோடு வரையப்பட்டிருக்கிறது. உருவங்களின் முகத்தில் கருணையை, மங்கிய வண்ணங்களில் வரைந்திருப்பார். கோடுகள் மென்மையானதாகவும் வானத்தின் ஆழமும், மனத்துள் உணர்வுகள் அனைத்தும் வெளித்தெரியும் படியாகவும் படைத்திருப்பார். பார்ப்போரின் உள்ளத்தில் கருணை பொங்கும். பின்புலத்தில் வெகு தூரத்தில் ஒளிரும் தாஜ்மஹலின் உருவம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. அதன் வண்ண அமைப்பு, அதனை வடித்திருக்கும் முறை எல்லாமே மிகவும் வித்யாசமானது. 'ஒரு பயணத்தின் முடிவு' ஓவியமும் சாமந்தவாத் என்ற வகையைச் சார்ந்தது. அதன் குறியீடு வண்ணச் சேர்க்கை ஒரு புதிய தடத்தில் பயணிக்கிறது.

அவனீந்தரநாத் டாகூர் நம் மண்ணைப் பிரதிபலித்த உன்னத ஓவியர். அவரால் உருவாக்கப்பட்டு, அவர் விட்டுச் சென்றிருக்கும் இந்தப் பாணி இனிவரும் தலைமுறை ஓவியர்களுக்கும் ஒரு வழிகட்டி. இது உறுதி.

தூரிகை

■ பொன் குளர்

ஓவியர்களின்
எழுது கோல்
தூரிகை.

என்ன வரைகிறோம்
எதை வரைகிறோம்
தூரிகைக்குத் தெரியாது.
தூரிகையின்றி
வரையவும் முடியாது.

வண்ணங்களில் மூழ்கி
முச்சுத் திணறினாலும்
வரையும் போது
அடைந்து விடுகிறது
மகிழ்ச்சி.

ஓவியங்களை ரசிப்பவர்கள்
ஓவியர்களை பாராட்டுபவர்கள்
தூரிகைகளை நினைப்பதே
இல்லை.

ஓவியம்: ஜே.கே.

■ பொன். வாசுதேவன் கவிதைகள்

வெள்ளை ஆந்தைகள் விழியுருட்டி மினுங்க
 இருளில் ஒளிர்ந்தெழும் வெளிச்சக்கோடு
 அடர்வனத்தில் ஊடாடும் காற்றில்
 அறுபட்டுத் தொடரும் நெசவு
 நிசப்தத்தின் ரகசியத்தில் முகிழ்க்கும் மலர்
 அகத்துயரத்தின் இழைகளை
 ஒவ்வொன்றாய் மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்
 அதிர்வுற்று உதிர்கிறது இசை
 துயரத்தை வலியை காயங்களை
 ஆழ்ந்த அவ்வடுக்களை
 ஒருபோதும் இனி யாரிடமும் சொல்லாதே
 கசந்த நாட்களில் எஞ்சியிருக்கும் உன்னை மீள எடு
 மங்கியிருக்கும் உன் காலத்தை மறந்து விடு
 உலர்ந்து வாடாத ஒரு துளி போதும்
 பளிங்கென உருண்டு திரண்டு
 நழுவிக்கொண்டிருக்கும் அத்துளி
 நனைத்துக் கொண்டிருக்கட்டும் என்றென்றைக்கும்.

பழுப்பு நிறக் கோப்பையில்
 வேட்கையுடன் நிதானமற்று உள்ளிறங்குகிறது
 ஊற்றப்படும் அவளுதடு
 கலைந்த துகிலையேந்தியெழும்பும் காற்று
 வெட்ட வெளி துழாவும் கேசம்
 உந்திச் சுழிந்த சிறு மீன் அசைவில்
 கலங்கி அலைவுறும் நீரென
 மையச்சுழிப்பில் பூக்கிறது ரத்த நிறக்குமிழ்ப்பூ
 மார்பின் கனியமுந்த தாபத்தில் படர்கொடி

ஒவியம்: ஜே.கே.

■ பொன். வாசுதேவன்

பித்த நீட்சியில் துளைக்கிறது நாசி வெம்மை
 விரல் நுணிகளில் திடீரென முளைத்த அணில்
 மிருக வாசிப்பில் சுரம் தடுமாறும் வீணை
 பிளந்த சிப்பியில் புரளும் முத்து
 மிதந்து சுழலும் புகை மூட்டம்
 மயக்கச் சூன்யத்தின் முனகல்கள்
 சாய்ந்த கோப்பையின் இறுதிச் சொட்டு
 வெண் மணலாய்ச் சரிந்து குழையும் வயிறு
 மேடுகளில் எழும்பித் தணியும் மணலலை
 மென்காற்றிலாடும் துளிர்ந்த புற்கள்
 எலும்புகளுக்குள் ஊடுருவிச் சுரக்கும் உயிர்
 மோகமுற்றுச் சுருண்டு ரகசியமாய்
 மெல்ல வெளியேறிச் செல்லும் உலகம்.

விநோத வன்மம் கொண்ட மிருகம் நான்
 வெளிச்சொல்ல முடியாத
 புத்தகங்களுக்குள் உறைந்திருக்கும்
 எழுத்துக்கூட்டமென
 ரகசியத்தில் படபடக்கிறது உன் நினைவு
 வலிக்க வலிக்கப் பறித்து
 நகங்களால் கீறித் தோலுரித்து
 தசை நார்களில் என் கூரிய பற்கள் கீற
 உன் கனிகளைச் சுவைக்கிறேன்
 உனக்கு வலிகளைத் தருகிறேன்
 எனக்குச் சுவைகளையே தருகிறாய்
 புடைப்பேறித் தடித்த துயரங்களின்
 களிம்பாகிப் பரவுகிறாய்
 மங்கி மினுங்கும் சிறு ஒளியில்
 வெளிச்சமுறத் தயாராயிருக்கும்
 இருட்சிமிழ் நீ என்றறிந்தும்
 இருளைச் சுட முயன்று ஏமாறும்
 சுடர் கீற்றென முயல்கிறேன்.

அங்காடி

■ தாம் த்யாகராஜன்

இது முடிந்திருக்கிறது
 இத்துடன் எல்லாம் முடியவில்லை
 மீண்டும் வரும் ஒரு புகார்
 இந்தமுறை உன் பேரில் எந்தத் தவறுமில்லையென்று
 கம்மியான குரலில் கெஞ்சிக் கொண்டிருப்பாய்
 இறுதியாக உனக்கு விருப்பமான நிலவைப் பார்த்த நாள்
 ஞாபகத்திலேயே இல்லாமல் போயிருக்கும்
 கூச்சல் ஓய்ந்த இரவுகளின் மறுநாள்
 செய்வதற்கானத் திட்டங்கள் எதுவும் இருப்பதில்லை
 ஏதோ ஒன்றைத் தொடங்கி ஏதோ ஒன்றை முடித்துக்கொள்ள
 வேண்டியிருக்கிறது

நித்தமும்

சமப்பட்டிருக்கிறது கிறக்கம்
 தவறிய நினைவு மீண்டிருக்கிறது கொஞ்சம்
 மன்னிக்கவும் நான் இப்போது தண்டனை காலத்தில் இருக்கிறேன்.
 முடிந்ததும் அடுத்து கண்டிப்பாக உங்கள் குற்றச்சாட்டு தான்

அங்காடி தெருவின் எந்த முகங்களும் நீயிருப்பதாக
 காட்டிக்கொள்ளவில்லை

அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது

உன் பரிந்துரைகள் செல்லாதென்பது.

குழந்தைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வண்டியோட்டும் அப்பாக்கள்
 ஒலி எழுப்புகின்றனர் நடுதெருவிலிருந்து உன்னை தள்ளிப்போகச் சொல்லி
 கடைவிரித்திருப்பவர்களுக்கு உன் வருகை அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக
 இல்லை

மென்று அதக்கி அக்கியெனத் துப்பியிருக்கிறது

உன்னை இந்த காலம்

நரகக்லாய் உன்னை நீ உணர்வதில் எந்த அதிஉணர்வுகளும் கிடையாது.
 எதுவாயிருந்தாலும் காவியேறிய அந்த பழைய நினைவுக் காகிதங்களை
 குப்பையில் போடு

அந்த கடைசியில் எதற்காகவோ உணவளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்
 போ..

அரைபாதி முட்டாள்

ஒருபாதி பைத்தியம்

சிலமுறை ஒத்துவரும் ஆலோசனை

சுயமாய் முடிவெடுத்து வசமாய் மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

புத்திசாலி. சில விடயங்களில் ஒன்றும் தெரியாதவன்

மிரட்டி வாங்கும் அதிகாரம். ஒருசமயம் வாங்கிக்கட்டி கொள்ளும் வேலை

சிறப்பாய் முடித்துக்கொடுத்துவிடுவேன் ஒருசிலவற்றை

சொதப்பி காலை வாரிவிடுவேன் சிலவற்றை

ஒரு நாள் கடையில்

ஒரு நாள் கம்பெனியில்

ஒவியம்: ராஜராஜன்

இடைஇடையே அவமானம் அரிதாக பாராட்டு முழுமையாய் இருப்பதில் என்ன சுவாரஸ்யம் எப்பவும் என்னவும் நிகழும் அரைகுறைகளுக்கு.

ஊனத்தை எழுதுவது ஆகாது
சாமர்த்தியசாலிகள் இவர்கள்
இரண்டு திசைகளில் பிரியும் பாதைகள் தரப்பட்டுள்ளன
உன் வழித்தடத்தில்
சோதனை முயற்சிகளில் எழுதிப்பார்த்தாய் உன் பலவீனத்தை
அவனை நிரூபித்துவிட அவனும் நிறைய செய்து பார்த்தான்
ஆளில்லாத ஒரு ரயில்வே கிராஸிங் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கும்
அதே வேளையில் குளிர்ந்தபட்ட கார்
ஒரு தேநீர் அருந்த நாற்கர சாலையின் ஓரத்தில் நிறுத்தப்படுகிறது
கீழ்வானத்தின் சூரியன் உச்சியேறும் உக்கிர மதியத்தில்
குஷன் மெத்தையில் சோர்ந்து விழுகிறீர்கள்
முதல் பொம்மையை கூட விற்காதவன் இன்று வேலை போய்விடும்
வருத்தத்தில் உணவருந்தாமல் பஞ்சடைத்த பொம்மைகளை
வெறித்துக்கொண்டிருக்கிறான்
கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வாசனை திரவியங்களை பூசி
நீங்கள் தயாரான போது இதற்கு முன் எத்தனை இடங்களில்
வேலைபார்க்க நேர்ந்தது என்பதை கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கிறான்
துரதிர்ஷ்டசாலி
ஒரே நிறுத்தத்தில் முடியும் பயணத்திற்கு இத்தனை கிளைபாதைகளை
யார் உருவாக்கியது

இருந்ததற்கும் இருப்பதற்கும் இருக்கப்போவதற்கும்
இடையில் சுற்றுகிறது சக்கரம்
வெயில் கடந்து இரவு ஒளிரும் காலையில்
உனக்குத் தரப்பட்ட நாட்களில் ஒன்று எவ்வளவு அழகாக தீர்ந்து
போயிருக்கிறது
காலியாகும் பற்பசைகள்
கரைந்து போகும் சோப்புகள்
வெறும் டப்பாவாக மிஞ்சும் ஷாம்புகள்
ஒரு நாள் உபயோகமில்லாமல் போய்விடும் புதிய உடுப்புகள்
கழட்டியெறியப்படும் செருப்புகள்
யார் யாரையோ இறக்கிவிட்டு போகும் அரசு பேருந்து
ஏதேதோ முகங்கள்
பலவிதமான கரங்கள்
மிருதுவிலும் பல வகைகள்
எத்தனையாவது மாடியில் சாவு வருகிறதோ அதற்குமேல்
இந்த படிக்களை நாம்
ஏறவேண்டியிருக்காது.
வரிசையில் நிற்கும் அவகாசத்திற்குள்
ஒரு ஸ்நேகத்திற்காக நாம் ஏன் நண்பா இவ்வளவு துடிக்கிறோம்.. ?

இன்னும் ஒன்று மச்சம்ருக்கிறது

■ அப்சல்

வழிப்போக்கனின்
பயணத் தடத்தில்
அவனுக்கு
யார் யாரோ
உதவினார்கள்.
நீ தந்த
பணம் அன்பானது.
அவன் அன்பு
மட்டும் ஏன்
பணமாகவில்லை.
வழியில் ஒரு
தோட்டத்தைக் கண்டான்.
அதை
அவன் பாதுகாத்தான்.
சில செடிகளையும்
நட்டான்.
செடிகள் வளர்ந்து
கனிகள் தந்தன.
வழிப்போக்கன்
அதைப் பறித்தபோது
தோட்டம்
அவனிடமிருந்து
பிடுங்கிக் கொண்டது.
தோட்டத்தையும் செடிகளையும்
பராமரிக்க
தொலைத்த தன்
இளமையையும்
கனவுகளையும்
யார் அவனுக்கு

ஓவியம்: ஜே.கே.

திருப்பித் தருவார்கள்?
அவனிடமிருந்து
இனி பறிக்க
எதுவுமில்லை என்று
நினைத்தவர்களுக்குத்
தெரியாது,
அவன் இன்னும்
அவர்களுக்குத் தர
ஒன்று
மிச்சமிருக்கிறது. என
அன்பு என
நான் நினைப்பதை மட்டுமே எழுதுவேன்....
எழுத மாட்டேன்
ஒரு வரியையும்
நீ விரும்புவதைப் போல...
பேச மாட்டேன்
ஒரு வார்த்தையும்
நீ நினைப்பதைப் போல...
என் பேனாவில்
இருப்பது
மை அல்ல!
என் மக்களின்
வியர்வை
ரத்தம்
கண்ணீர்த் துளிகள்.
பணம்
எனக்கும் தேவைதான்.
அதற்காக
எழுத்து விபச்சாரம்
செய்ய மாட்டேன்.
வருகிறேன்

என்று சொல்லி
வராதே.
நீ
வரவே மாட்டாய்.
இடியும் மின்னலும்
காற்றும் மழையும்
வெயிலும், நிழலும்
சொல்லிவிட்டா
வருகிறது?
வருவதாக
இருந்தால்
படைப்பாக வா.
அதுதான்
அறிவிப்பு.
விண்ணிலிருந்து
விழும்
ஒரே ஒரு
மழைத்துளிகூட
மண்ணை
ஈரமாக்குகிறது.
உன்
எழுதுகோலிலிருந்து
விழும்
ஒரு மைத் துளி
மனதை
ஈரமாக்க வேண்டும்.
நம் பேனா
குனிந்தால்
மனித இனம்
தலை நிமிர
வேண்டும்.

அப்படி
ஒரு படைப்புடன் வா!
அது
முடியாவிட்டால்
வரவே வராதே.
இறுதியாக ஒன்று
நீ
என் எழுத்தை
படித்து சோர்வாய்.
பிரசரிக்காமல்
திருப்பி அனுப்பி
என் முகத்தில்
எச்சில் துப்புவாய்.
நான்
துவள மாட்டேன்.
சாகும் வரை
நான் நினைப்பதை
மட்டுமே எழுதுவேன்..
வகுப்பறைக்குள்ளும்
வழிப்பாட்டுத் தலத்திற்குள்ளும்
சென்றதும்
வெளியே
சென்று விடுகிறது
மனசு
கண்ணீரும்
மதுவும்
ஒன்றுதான்!
பெண்கள் வடிக்கிறார்கள்.
ஆண்கள்
குடிக்கிறார்கள்.

படல் பன்றி

■ 20 செவ்வகமார்

தொழுவத்தின் பன்றியென
நீ வழங்கிய பொழுதுகளை
வாழ்வென தம்பட்டமடிக்கிறாய்
உடைந்த முட்டைகளின்
கவிச்சமடிக்கும் தின்பண்டங்களை
வீசியெறிகிறாய்

அருவருக்கும்படியாய்
என்மேல் தெறிக்கும்படி
எனது தொட்டிக்கருகிலேயே
மூத்திரம் பெய்கிறாய்
பிணைக்கப்பட்ட சங்கிலிகளின்
உரசலைப் போன்றிருக்கின்றன
உனது பித்தமேறிய சொற்கள்
குட்டிகள் சப்பித் தொங்கிய
காம்புகளில் படிந்திருக்கிறது
உனது காமம் பீய்ச்சிய ஈரம்
நீ சிந்தும் துளிகளின் முனை
விஷமேறி மினு மினுக்கிறது
சாக்கடை மேவிய காட்டில்
பீத் தின்ற நேரம் போக
மூங்கில் படலடைத்தக் கொட்டடியில்
ஆண் பன்றியென நீ
சொல்லித் திரிவதைத்தான் என்னால்
சகிக்க முடியவில்லை.

ஓவியம்: ஜே.கே.

முகம் தொலைந்தவன்

■ மு. முகமது பாட்சா

முகமுடியைக் கழற்றி வைத்தவன்
 தேடிப் பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை,
 என் முகத்தோடு சாலை முழுவதும்,
 பலர் விரவி நடக்கிறார்கள்,
 முகப் பிரதிகளால் தொலைந்து போனவன்
 வேறு முகமுடிக்குள் நுழைந்து கொள்கிறேன்,
 என்னைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சிலர்
 என்னிடமே சொல்லிவிட்டுப் போகிறார்கள்...
 என்னையே நான் தொலைத்துவிட்டது
 இப்போதுதான் புரிகிறது
 கழற்ற முடியாத முகமுடிக்குள்தான்
 நான் சிக்கிக் கிடக்கிறேன்...
 என் முகம் சில நேரங்களில்
 மிருகங்களின் முகங்களை மாட்டிக் கொள்கிறது,
 அப்போதெல்லாம்
 வேட்டையாடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்,
 சில வேட்டை மிருகங்கள்
 என்னை வேட்டையாடத் தேடியலையும் போது
 புத்த முகமுடியை பொதிந்து கொண்டுப்
 போதி மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்துவிடுகிறேன்,
 என் முகப் பிரதிகள் எல்லோரும்
 ஆசி வாங்குவதற்காக வரிசையில் நிற்கிறார்கள்...
 அவர்களிடம், நான் எப்படிச் சொல்வேன்,
 நீங்களெல்லாம் நான்தானென்று !

ஓவியம்: ஜே.கே.

ஈன்ன் வல்

பிரிவின் வலி வழியும் கோப்பையில்
மதுவிருப்பதாக அவர்கள் சொல்கிறார்கள்,
நான் இறந்துகிடக்கிறேன் என்பதும் தெரியாமல்
மயங்கிக் கிடப்பதாய் சொல்கிறது அவர்கள் பார்வை,
கனவுகளுக்குள் அழைத்துச் செல்லும் அந்தப் பாதை
நரகத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறது...
பூக்களைப் பிரசவிக்க மறந்த தோட்டத்தில்
கள்ளிச் செடிகளெல்லாம் கர்ப்பமாக இருக்கின்றன,
காமதேனுவின் பால்சுரப்பிகளில்
இரத்தம் அருந்துகின்றன ஓநாய் குட்டிகள்,
இரவை போர்த்திக் கொண்டு பகல் உறங்குகிறது,
தேவதைகளின் கூட்டத்தில் தேடியலைகிறேன்...
நீ மட்டும் தனியாக உட்கார்ந்து கொண்டு
என் கவிதையை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்!

ஈத்திர மிருகம்

■ கு. முகமது பாட்சா

வனங்களைத் தின்று கொண்டிருக்கும்
அந்த மிருகம் இதற்கு முன்
வானத்தில் பறவையாகப் பறந்து
ஓசோனில் ஓட்டைப் போட்டு,
கோள்களைத் துப்பிக் கொண்டிருந்ததாம்,
மிருகங்களை வேட்டையாடி
கால்சியம் சேர்த்துக் கொண்ட மிருகம்
எலும்புகளைச் சீரணித்துக் கொண்டு புழுவாக மாறி
பூமிக்குள் நுழைகிறது,
நீரை மொத்தமாக உறிஞ்சிக் குடித்து,
பருத்த அப்புழு
நிலக்கரியைச் சுவைத்து, வாயுக் கனிமங்களில்
மூச்சுக்காற்றை நிறைத்துக் கொள்கிறது,
சேர்த்துவைத்த கால்சியத்தில்
எலும்புகளை உயிர்ப்பித்து ஆடாக மாறி,
பயிர்களையும் மேய்ந்துவிடக்
கயிற்றினில் கட்டப்பட்டு
விசுவாச உயிரியாக மாறிப் போன மனிதன்
நெகிழி தானியங்களையும், முட்டைகளையும்
சுவைத்துக் கொண்டிருக்க...
ஆடு நெகிழ்ந்து போய்,
அவன் தலையை நாவால்
வருடும் கொடுக்க, அதன் பற்களில்
அவனுடைய ஈரல்கறி ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது!

புகுந்த வீடு

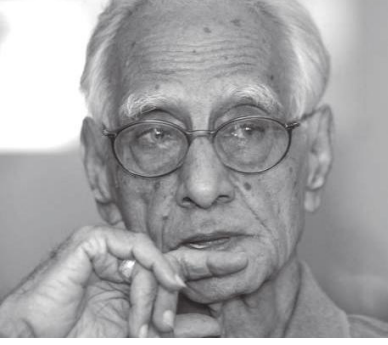
■ சூரை. நந்தகுமார்

ஒவியம்: ஜே.கே.

வந்தவளின் சாமார்த்தியத்தில்
பிரமித்து நிற்கிறேன்
அம்மா சொல்கிறாள்
எதிர்வீட்டு அம்மாவிடம்
முந்தானையில் முகம்துடைத்தபடி
சுவாரசியமாய்
'நடந்ததென்னவென்று
கேளு... ..'
இத்தன வருஷமா
நானும்தான் சமைக்கிறேன்
நீயும்தான் சமைக்கிறாய்
இந்த திட்டமிடல் வந்ததுண்டா?
செய்நேர்த்தியாய் செய்ததுண்டா?
அவனுக்கும் அவளுக்குமாய்
புதியதாய் வந்தவள்
சமைக்கிறாள் மீதமற்று!
மதில்கவரின் இந்த பக்கத்துக்கும்
அந்த பக்கத்துக்கும்
நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும்
உரையாடலின் ஊடே

படுக்கையறையில் நுழைந்தவளை
"என்னாச்சி ஒருமாதிரியிருக்க?"
"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லங்க"
'மறைக்காமல் சொல்லு'
அம்மா ஏதாவது
'சேச்சே! அதெல்லாம் இல்லப்பா'
'பிறகென்ன முகம்வாட்டமா'
அம்மா ஞாபகம் வந்துடுச்சா?
'நான் நல்லாத்தானிருக்கிறேன்'
மெல்ல அமரவைத்து
'பிறகென்ன என்றபோது'
எட்டி வாசலைப்பார்த்து
மெல்லச் சொன்னாள்
ஒருபிடிச்சோறு மீறும்படிதான் சமைப்பேன்
என் வீட்டில்
காத்திருக்கும் நாய்க்கு.
இங்கும் காத்திருக்கு
ஒரு நாய்.

அசோகமித்ரன் படைப்புலகம்-சிறுகதைகள்

■ மு. வித்யா

வாழ்நாள் முழுவதும் தீராத தேடல்களினால் தனக்குள் மாற்றங்களை நிகழ்த்திக்கொண்ட ராகுல் சாங்கிருத்யாயன், பயணங்கள் பற்றி இப்படி குறிப்பிடுகிறார்: "மனித குலம் துன்ப துயரங்களில் இருந்து விடுபட, மனித நேசம் ஒன்றுதான் மருந்து. எல்லா பயணங்களும் அதைத்தான் தேடுகின்றன!"

இலக்கியத்தின் மீது தீராத காதல் கொண்ட யாருக்கும் இலக்கிய வாசிப்பும் ஒருவித பயணம் என்பது புரியும். இலக்கியத்தின்வழி நாம் வரலாற்றை தெரிந்து கொள்கிறோம். காலத்தை முன்னோக்கியும், பின்னோக்கியும் கடக்கிறோம். இலக்கியத்தின் வழி பலவித நிலங்களையும், மனிதர்களையும் அடைகிறோம்.

இலக்கியம் என்றாலே அசாதாரண நாயகர்களின் கதை என்று இருந்துவந்த சூழலில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழில் உருவான சிறுகதை வடிவம் பெரும்பாலும் சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்வியலைக் கூறுவதாக அமைந்தது. சாதாரண மனிதன் தன் அன்றாட வாழ்வின் ஓட்டங்களுக்கும், துயரங்களுக்கும் இடையே ஏதோ ஒரு கணத்தில் ஒரு சிறு செயலின் மூலம் மாமனிதனாவதை சொல்லும் தற்கால இலக்கிய படைப்புகளின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் அசோகமித்ரனும் ஒருவர்.

அசோகமித்ரன் அவர்களின் கதைகள் பெரும்பாலும் செகந்திராபாத் மற்றும் சென்னை என இவ்விரு பெருநகரங்களை சுற்றியே அமைந்திருக்கின்றன. பெருநகரங்களின் மனித கட்டமைப்பின் பல்வேறு அடுக்குகளில் இருக்கும் மக்களையும் பாரபட்சமின்றி கதாபாத்திரங்கள் ஆக்கியிருக்கிறார்.

மகிழ்ச்சியும் துக்கமும்
அனைத்து தரப்பு
மனிதர்களுக்கும்
வாதுவானது
என்பதை அவரவர்
ஓடங்களிலிருந்து
மிக ஓயல்பாகவும்
ஆழமாகவும்
உணர்த்துகிறார்.

மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் அனைத்து தரப்பு மனிதர்களுக்கும் பொதுவானது என்பதை அவரவர் இடங்களிலிருந்து மிக இயல்பாகவும் ஆழமாகவும் உணர்த்துகிறார்.

பெருநகரங்களுக்கே உரிய பெரிய பெரிய கட்டிடங்களும், நெருக்கமான தெருக்களும், பலவிதமான மனிதர்களுக்கும் இடையே வளர்ந்த ஒருவர், தன் சாயலை, தனது சமூகப்பிரச்சினைகளை அசோகமித்ரன் அவர்களது கதைகளில் காணமுடியும்.

அசோகமித்ரன் அவர்களின் எழுத்துநடையை ஒரு தெளிந்த நீரோடை எனச் சொல்லலாம் அதே சமயம் அவர் வார்த்தைகளில் மிகுந்த சிக்கனக்காரராகவும் இருக்கிறார். மிகைப்படுத்தப்பட்ட அழகுணர்ச்சியை, வர்ணனைகளை அவர் கதைக்கு தேவையற்ற ஆடம்பரமாக கருதி இருக்கக்கூடும். சிறுகதைகளுக்கான விதிகளுக்கெல்லாம் தன்னை உட்படுத்திக்கொண்டவர் அல்ல அவர்.

அவர் தேர்ந்தெடுக்கும் கதைக்கான பொருளும், சமூகத்தின் மீதான அவரது நுணுக்கமான பார்வையும் பிரமிக்க வைக்கிறது. உதாரணமாக புத்தகத்தில் மயிலிறகு வளர்ப்பது பற்றிய கதையில் சிரித்து பேசும் வெகுளியான சிறுமியை இந்த சமூகம் வேறுவிதமாக பார்க்கும்போது, அந்த சிறுமிக்கு ஏற்படும் வருத்தங்களையும், எல்லோருக்கும் போல் அவளுக்குள் இருக்கும் கனவுகளையும், அவளின் அன்பையும் அந்த சிறுமியின் இடத்தில் இருந்து பேசுகிறார். கொடுத்த கடனுக்கு பதிலாக தங்கள் வீட்டுக்கு வரும் கோணல் கொம்புடைய எருமை மாடு ஒரு கட்டத்தில் செல்லப் பிராணி ஆகிவிடுவதும் அதன் மறைவு தரும் துக்கத்தையும் கூறும் சிறுகதையில் அதை வளர்க்கும் சிறுவனின் மனதை மிக ஆழமாக பதிவு செய்கின்றார்.

அசோகமித்ரன் அவர்கள் மனதிற்கு வெளியில் நிகழும் வாழ்க்கையை பற்றி சொல்லியே மனதுக்குள் நிகழும் மாற்றங்களை உணர்த்தக் கூடியவர்.

ஆண்களின் அகவுலகை பேசும் "இந்த வருடமும்" என்று ஒரு சிறுகதை. தனது மாத சம்பள வேலையை இழந்த ஒருவர், தபால் நிலையத்தில் எழுதப்படக்கூடிய தெரியாதவர்களுக்கு கடிதம் எழுதிக்கொடுத்து சம்பாதித்து வருகிறார். ஒவ்வொரு வருடமும் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் தீபாவளி கொண்டாட முடியாமல் போகும் அவரது குடும்பத்தினருக்கு இந்த வருடமும் புதுத்துணியும் பட்டாசும் வாங்க காச இல்லாத சூழ்நிலையில் ஒரு வயதான பெண் தன் மகனுக்கு காசோலை அனுப்பச் சொல்லி பணத்தை கொடுத்துவிட்டு செல்கிறார். நீண்ட மன போராட்டத்திற்குபின் இவர் அந்த தொகையில் பாதியை தன் குழந்தைகளுக்காக திருடிவிடுகிறார். அன்று மாலை வீட்டுக்கு சென்றால், அவரது மாமியார் இறந்து விட்டதாக செய்தி வருகிறது. ஆக 'இந்த வருடமும்' அவர்களுக்கு தீபாவளி இல்லை.

திடீரென்று வேலையை இழக்கும் மாத சம்பளக்காரனின் மன உளைச்சல்கள், யாரிடமும் கையேந்த முடியாத கௌரவம், வறுமையை புரிந்துகொண்டு எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் இருக்கும் குழந்தைகளையும் மனைவியையும் எதிர்கொள்ள முடியாத தாழ்வுணர்வு,

முதல்முறை திருடும்போது ஏற்படும் தவிப்பு, தனக்குத்தானே கற்பித்துக்கொள்ளும் நியாயம், என, தன் குழந்தைகளுக்கு பட்டாசு வாங்க பத்து ரூபாய் பணம் திருடும் ஒரு நடுத்தர வயது ஆணின் அக உலகை நான்கு பக்கக் கதையில் கூறிவிடுகிறார்.

இதில் குறிப்பிடத் தக்க விசயம் கதையின் முடிவுதான். "பாட்டி செத்துட்டாளாம்" எனும் செய்தியோடு கதையை முடித்துவிடுகிறார். மேற்கொண்டு அவனது மனநிலை என்னவாக இருந்தது என்ற விளக்கமில்லை. அங்கே அது தேவையுமில்லை. ஏற்கனவே அவனது துயரத்துடனும் குற்றவுணர்வுடனும் சேர்ந்தே பயணிக்கும் நாம், ஒரு கட்டத்தில் அந்த கதாபாத்திரமாகவே மாறி தீபாவளி இல்லாத துக்கத்தை முழுவதுமாக அனுபவிக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறோம்.

இந்தக் கதையில் அவன் திருடுவதாக குறிப்பிடும் தொகை பத்து ரூபாய். இதை அவர் 1986ல் எழுதியிருக்கிறார். ஒரு பத்து ரூபாய் திருடும் நடுத்தர வர்க்கத்து ஆணின் மன உளைச்சலையும், நாட்டின் இன்றைய நிலைமையையும் பார்க்கும்போது, இவ்வளவு ஆண்டுகளில் மனிதர்களிடம் இருந்து நேர்மை எங்கோ விலகிப்போயிருக்கிறது என்பதை உணர வருத்தமாக இருக்கிறது.

அசோகமித்ரன் அவர்கள் தன்னை ஒரு பெண்ணிய எழுத்தாளர் என்றோ, பெண்ணிய போராளி என்றோ அடையாளப்படுத்திக் கொண்டதில்லை. ஆனால் பெண்களின் உலகம் குறித்த அவரின் பார்வை விரிவானது. அசோகமித்ரன் தனது குழந்தைப் பருவக் கதைகள் முழுவதிலும் அவர் வீட்டில் பெண்களுடன் இருப்பதாகவே சித்தரிக்கிறார். அதன் நீட்சியே பெண்களின் அகவுலகம் பற்றிய மிக நுணுக்கமான அவரது கருத்துக்களின் அடித்தளமாக இருக்கலாம்.

"சம்மதம்"(1986) என்றொரு கதை. ஒரு மதிய நேர வெயிலில் மல்லிகா முடியிருக்கும் பால் டிப்போ ஒன்றின் முன் நின்றுக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்த தெருவில் அவளை கடப்போர் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே செல்கின்றனர். எருமை மாடுகள் வந்து தன்னிச்சையாக அவள் நிற்கும் கடையின் அருகில் நிற்கின்றன. சிறிது நேரத்தில் அந்த டிப்போ பையன் வந்து கடை திறந்து

அவளை உள்ளே வந்து அமரச் சொல்கிறான். அவள் தயக்கத்துடன் வெளியே நிற்கிறாள்.

அங்கே மாட்டை கறப்பதற்கு ஓட்டி வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் மல்லிகாவை தெரியும். ஆனால் எல்லோரும் வெறும் புன்னகையுடன் கடந்துவிடுகின்றனர். அறிமுகமில்லாதவர்கள் அவளையே உற்றுப்பார்க்கின்றனர். அவள் எங்கோ பார்ப்பது போல் நிற்கிறாள்.

இப்போது மல்லிகா அந்த பையனிடம் "அவர் இன்றாவது வருவாரா" என கேட்கிறாள். ஒருவேளை வரலாம். வராமலும் போகலாம். அவரது மாட்டை வேலைஆள் கறப்பதற்கு கொண்டு வருகிறான்" என்று சொல்கிறான். மறுபடியும் சிறிது நேரம் காத்திருக்கிறாள். கால்கள் வலிக்கிறது. வெயில் அதிகமாக இருக்கிறது.

பால் வாங்க டிப்போவில் சேர்ந்த கூட்டம் கலைய, டிப்போ பையன் கடையை அடைக்க ஆரம்பிக்கிறான். இப்போது அவளை கவனித்த அவன், "இன்னும் காத்திருக்கீங்களா?" என்று கேட்கிறான். அவனிடம் இவள் ஒரு உதவி கேட்கிறாள். "ஒரு 500 ரூபாய் பணம் வேண்டும். அவருக்கு தர வேண்டியதிலிருந்து கழித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்கிறாள். அவன் சற்று கோபமாக "அது முடியாது" என்கிறான். பிறகு அவனே வருத்தப்பட்டு "அவரை கேட்காமல் செய்யமுடியாது. வேண்டுமென்றால் புதியதாக வேறு வக்கீல் பார்க்கலாம்" என்று சமாதானமாக பேசுகிறான்.

அவள் "இன்னொருமுறை கோர்ட்டுக்கு அலையமுடியாது. வேண்டாம்" என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்புகிறாள். அவன் தன்னால் "50 ரூபாய் தர முடியும் ஆனால் திருப்பி கொடுக்கவேண்டும்" என்கிறான். அவள் தன்னுடைய வேலையை அவர் சொன்னதால் விட்டுவிட்டதும், தற்போது சேல்ஸ்கேர்ள் ஆக கஷ்டப்படுவதையும் சொல்கிறாள்.

"அநேகமாக நாளைக்கு அவர் வரலாம். வந்து பாருங்க என்கிறான்." மேலும் "இப்போது பணம் வேண்டுமா?" என்கிறான். சிறிது யோசித்துவிட்டு அவள் "சரி கொடுங்கள்" என்கிறாள்.

அவன் தன்னிடம் இருக்கும் ஒரு ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் நோட்டுக்களை எண்ண

ஆரம்பிக்க அவள் "நடுத்தெருவில் வேண்டாமே" என்கிறாள். அவன் மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டு கடையின் ஓரமாக செல்கிறான்.

வெறும் அரை மணி நேர காட்சிதான் கதை. கதையில் எந்த இடத்திலும் அறிமுகங்களோ, அவள் வாழ்க்கை இப்படி ஆனதற்கான விளக்கமோ இல்லை. கணவனிடமிருந்து சட்டப்படி பிரிந்து வாழும் பெண்ணை இந்த சமூகம் எப்படி பார்க்கிறது என்பதை அந்த சிறிது நேர காட்சியில் உணர்த்திவிடுகிறார். அங்கு வரும் மக்களின் மன ஓட்டங்களை அவர் விவரிப்பதில்லை. திருமணத்திற்கு பிறகு பெரும்பாலான பெண்கள் தங்கள் குடும்பத்தினருக்காக வேலையை விடுகின்றனர். அதே பெண்கள் அந்த குடும்பத்தைவிட்டு பிரிந்துவிட்டால் திரும்பவும் வருமானத்திற்காக கிடைக்கும் தற்காலிக வேலைகளில் சேர்வதில் இருக்கும் சிக்கல்களையும் இந்த சிறுகதையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

நீதிமன்றத்தின் உத்தரவை மீறும் கணவனிடமிருந்து பணம் வாங்க முடியாத அவளின் துயரம் இன்றும் அதிகம் பெண்களுக்கு இருக்கின்றது.

நீதிமன்றம் வரை சென்றவள், தனித்து வாழ்பவள், சேல்ஸ்கேர்ளாக வேலை பார்த்தவள் என்று ஒரு பக்கம் துணிச்சலான பெண்ணாக இருந்தாலும், நடுத்தெருவில் ஒரு ஆணிடமிருந்து பணத்தை வாங்குவதை அவள் அவமானமாக நினைக்கும்படிதான் இந்த சமூகம் இருக்கிறது என்பதையும் கடைசி வரியில் உணர்த்துகிறார். இந்த கதையை படித்துமுடிக்கும்போது, மல்லிகா நின்றிருந்த தெருவின் சூட்டையும், அவளின் இயலாமையையும் நாம் மனதால் உணரமுடியும்.

அசோகமித்ரன் மனிதர்களின் துயரத்தையே தொடர்ந்து எழுதிவந்திருக்கிறார். ஆனாலும் அவரின் எழுத்தில் வன்முறை கிடையாது. அவரின் கதைமனிதர்கள் அதிர்ந்து பேசுபவர்கள் அல்ல.

"இந்த வாழ்வு ஏற்கனவே தன் போக்கில் நிறைய வலியை தந்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அவற்றை கடந்து நாம் தொடர்ந்து பயணிக்கத் தேவையானதெல்லாம் அன்பும், கருணையும், நம்பிக்கையுமே" என்பதே அவர் கதைகள் மூலம் வாசகர்களாகிய நாம் அடைவது.

இவள பிடிக்கல..

■ கலைச்செல்வி

திரும்பி வந்ததுலேர்ந்தே எம் பொண்டாட்டி சரியா இல்ல.. போறதுக்கு மின்னாடி நாஸ்டா கடையில பெருக்கி துடைக்கிற வேலை பாத்துச்ச... சரி.. போயாச்ச.. வந்தாச்ச.. பழையப்படி வேலைக்கு போவ வேண்டியதுதானே... இன்னிக்கு போறேன்.. நாளைக்கு போறேன்னு தாக்காட்டிக்கிட்டே இருந்தா என்ன அர்த்தங்கிறேன்... தெனக்கூலிக்காரங்களுக்கு வேலைக்கு போனாதான காச.. மணி ஒம்போதாச்ச.. இன்னிக்கும் போறாப்பல தெரில... இந்த லட்சணத்துல இவளுக்கு வீட்டு வேலைக்கு பண்ணையம் அடிக்குணுமாம் நானு.. போட மசிறு.. நீயாச்ச.. ஒன் தண்ணீயுமாச்சுன்னு கொடத்த தூக்கி கொடாசிட்டு போலாமன்னுதான் தோணுது.. ஆனா நா அப்படிப்பட்டவன் கெடையாது.. வந்த கோவத்தை அடக்கிக்கிட்டேன்.

”எப்பா.. புத்தவ பையி கிளிஞ்சு போச்சுன்னு சொல்றேன்ல.. ” என் பெரிய பொட்டை.. எட்டு வயசிருக்கும்னு நெனக்கேன்.. அதிகாரம் தூள் பறக்கும்.. அதும் அவங்கம்மா நடுவுல காணலேங்கவும் எங்கிட்ட ரொம்ப எடுப்பாதான் அலையுது.. என்ன பன்றது.. பெத்த புள்ளையாச்சே.. அதட்டி ஒரு வார்த்தை பேசுனமுன்னா கண்ணு கலங்கிடுது..

”ஒங்கம்மாட்ட கேளு போ.. ” ன்னு வெரட்டுனேன்.

மவள பாத்துட்டுன்னாலும் புத்தி தெளிஞ்ச வேலைக்கு போறாளானு பாக்கணும்.. நாஸ்டா கடைக்காரன் என் மொகத்துக்காக பாக்கறான்.. வேணாமனு சொல்ல ஒரு நிமிசம் ஆவுமா அவனுக்கு.. நா பெயிண்டரு வேலை

பாக்கறேன்.. எனக்கு மாசம் முச்சுடுமா வேலை வருது.. ? ரெண்டு பொட்டைப் புள்ளைங்களாச்ச.. ஒத்தரு வருமானத்தில குடும்பம் நடத்தறதெல்லாம் காலம் இருக்க இருப்புக்கு செரிப்பட்டே வராது.. ஊரொலவம்மேரி ஏன்ட பொட்டைங்களா பெத்துப் போட்டேன்னு அடிச்ச வெரட்டவனா நானு.. பொட்டைக்கன்னாலும் அதுங்க படிச்ச நல்லா வருணும்னுதானே ஸ்கூல்ல சேத்து வுட்டுருக்கன்.. பெருசு மூணாங்கிலாசு படிக்குது.. சின்னதுக்கு மூணு வயசாச்ச..

”அம்மா அளுதுட்டு கெடக்குதுப்பா.. நீ வாங்கி தா.. ” செவுத்தல அடிச்சா பந்தாட்டம் திரும்பி ஓடியாந்துச்சு பெரிய பொட்டை.. முன்னமேரி இருந்துச்சுன்னா அவள தொணப்பி எடுத்துடும்.. இத்தன நாளா வுட்டுட்டு போயிட்டாளேன்னு கோவமோ.. இல்ல எங்கம்மாள கூட்டியாந்து வச்ச பாத்துக்கிட்டதால தன்னோட அம்மாள மறந்துடுச்சோ.. என்னமோ.. கேட்டா கேட்ட கேள்விக்கு பதிலு.. மத்தப்படிக்கா பேச மாட்டேங்குது எம் பொண்டாட்டிட்ட.

”சரி நா வாங்கி தாரேன்.. பெரச்சனைய வுடு.. ” சரிங்காட்டி லேசல வுடாது.

எனக்கும் பெரிய மவளுக்கும் தட்டு எடுத்து வச்சா எம் பொண்டாட்டி.. அதுக்குள்ள அது வெளையாட ஓடடுச்ச.. லீவு நாள்ன்னா வுடு தங்காது.. சக்கரம் வச்ச காலு.. இட்டிலியும் வெங்காயசட்னியும்..வாய்க்குஒணக்கையாதான் இருந்துச்ச.. மவளுக்கு தனியா தேங்கா சட்னி அரைச்சிருப்பாளாட்டருக்கு.. இன்னும் சின்னப் பொட்டை எந்திரிக்கல.. எம்பொண்டாட்டி கொடங்கையே கெடந்த புள்ள.. அவ

ஓவியம்: ஜே.கே.

போனப்பொறவு ரவைக்கும்
பகலைக்கும் எம்மா..
எம்மான்னு ஒரேமுட்டா
அழுது தீத்துடுச்சு.. அற்றம்
பளவிப் போச்சு அதுக்கும்..
இப்போ எங்கிட்ட
ஒட்டிக்கிட்டு அவள
வெறிக்க வெறிக்க பாக்குது..
எம் பொண்டாட்டிக்கு
தான் வெசனம் தாங்கல..

”வேலைக்கு போலயா..
”ன்னேன் மெதுவா.

”போவுணும்.. ” ன்னா

”அதான் எப்ப.. ”

”முதுவு வலிக்குது..
குனிஞ்சு கூட்டித் தள்ள
முடியில.. ”

மத்தவன் மாதிரி
பொண்டாட்டிட்ட கைய
நீற்ற தத்தாரி பய நா இல்ல..
பொட்டச்சிங்களுக்கு
இன்னும் குடும்ப பொறுப்பு
பத்தலங்கிறேன்..
அவ்ளோதான்.. நாங்க
ஏழை சனங்கதான்.. குடிச
வூடுதான்.. ஆனா எங்க
புள்ளங்களும் அப்படியே
இருக்குணும்னு இருக்கா
சொல்லுங்க.. நானே அப்படி
இருக்கக் கூடாதுன்னு
முடிவுலள்ள இருக்கேன்..
எங்க வூட்ட சுத்தியிருக்க
அத்தனை பயலுங்களும்
தண்ணியடிப்பானுங்க..
நா அதுங்கிட்ட கூட
போறதில்ல.. மேஸ்திரி காசு
குடுத்ததாவுல எடுத்துட்டு
வீட்டுக்கு வந்துருவேன்..
எங்கிட்டே ஒரே ஒரு
கெட்டப்பயக்கந்தான்
இருக்கு.. தினுசுதினுசா
சட்டை வாங்கி
போடுவேன்... அதும் டீ
சார்ட்ன்னா வுட்டுக்கறதில்ல..

பெயிண்டு வேலைக்குன்னு மேச்சட்டை ஒண்ணு வச்சிருக்கேன்.. அதுங்கூட டீசர்ட்டுதான்.. சினிமான்னா உசிறு.. ரிலீசாச்சன்னா பாத்தே ஆவுணும்னு புடுவாதமிருக்கும்.. அவ்ளோதான்..

சாப்டு முடிங்கங்களுளையும் இன்னும் ரெண்டு இட்லி எடுத்து வச்சா.. அதுங்குள்ள சின்னப் பொட்டை எந்திரிச்சுக்குச்சு.. எம் பொண்டாட்டி புள்ளய தூக்கி இடுப்புல வச்சுக்கிட்டே சட்னிய எடுத்து வச்சா.. அவ ஒவ்வொரு தடவ குனியறப்பவும் இடுப்பல இருக்கற பொட்டை என்னை பாத்து சிரிச்சது.. எம்மேல இருக்க அதே பாசம் எங்கம்மா மேலயும் இந்த பொட்டைக்கு இருக்கும்.. எங்கம்மா போயி பத்து நாளாச்சு.. இன்னும் இதுங்களால எங்கம்மாள மறக்க முடியில்..

இட்லிய பிச்சு மவளுக்கு ஊட்டுனா.. அது மூஞ்சிய திருப்பிக்குச்சு.. கால நேரம் கடை தீனிதான் திங்கும்.. அது இவளுக்கு புரியில்.. சரி.. இவளும் வந்து பத்து நாளுதானே ஆச்சு.. மொள்ள புரிஞ்சுக்குவா..

“இருய்யா.. அப்பா வாங்கீட்டு வாரேன்னு” சட்டைய போட்டுக்கிட்டு கடைக்கு கெளம்புனேன்.. நானும் வர்றேன்னு கால கட்டுச்சு சின்னது.. அதை பாத்துட்டு எம் பொண்டாட்டிக்கு மொகம் சுருங்கிப் போச்சு.

“சரி.. வடு. எல்லாஞ் சரியாப் போவும்..”ன்னேன் சமாதானமா. எம்மனசு பச்சப்புள்ளயாட்டம் அம்புட்டு எனகுனது.

காலு அப்படியே நாஸ்டா கடையாண்ட இழுத்துட்டு போயிடுச்சு.. நமக்கெல்லாம் அர அவருக்கொருக்கா டீ குடிக்கணும்.. இவ வேலை பாக்கற நாஸ்டா கடயிலதான் கணக்கு வச்சிருக்கேன்.. கூட்டித் தள்ளி எலை எடுத்துப் போடுறதுக்கு நாளொண்ணுக்கு நூர்றுவான்னு பேச்சு.. அதுல நாப்பது ருவாய டீக்காக புடிச்சுக்கிட்டுதான் இவட்ட குடுப்பான்.. நம்ப கடைல கூட்டித் தள்ளற பொம்பளையோட புருசனாச்சேன்னு கரிசனமெல்லாம் அந்த ஆளுக்கு கெடையாது.. என்ன ஒண்ணு.. பொம்பள சனத்துக்கிட்ட கண்ணியமா நடந்துக்குவான்.. அந்த கருமாதிக்குதான் இவன்ட்டயே அனுப்பறது.

“வருது.. வருதுன்னே.. எங்கய்யா ஒம்

பொண்டாட்டியக் காணாம்.. வேற ஆளு போட்டுறவா..” எப்பவும் இதே மெரட்டலுதான் நாஷ்டாக்காரரட்ட.. ஆனா நம்பள மீறி ஒண்ணும் செஞ்சுட மாட்டாரு..

“கொஞ்சம் பொறுங்கண்ணே.. நாளக்கு அனுப்பி வுட்டுர்றேன்.. “ டீய குடிச்சிட்டு பொட்டைங்க ரெண்டுக்கும் பாக்கெட்டு சிப்ச வாங்கிக்கிட்டேன்.. கால நேரத்தில அததான் திங்கறேங்குது.. என்ன பண்ணீ தொலயறது.. என்னய கண்டதும் ரெண்டும் ஓடியாந்துச்சங்க.. ஆளுக்கொண்ணா குடுத்தேன்... இவ இப்பவும் கரைஞ்சுக்கிட்டுதான் கெடந்தா..

“இதுங்கதான் ஓட்ட மாட்டேங்குதுங்களே.. பேசாம வேலைக்காது போலாமில்ல.. ” சுருக்கன்னு தைக்குட்டும்னுதான் கேட்டேன்..

பதிலே பேசல அவ. சாப்பிடல போலருக்கு.. இட்லி அப்படியே கெடந்துச்சு.. வீடுன்னா எல்லாத்துக்கும் சமதியான உரிமை இருக்குணும்னு நெனக்கறவன் நானு..

“சரி.. சின்ன புள்ளதானே.. சரியாப் போவும்.. நீ தின்னு..”ன்னேன்.

“வேணாம்..”ன்னா..

அதுசரி.. பாலும் பளமுமா சாப்டவளுக்கு இதெல்லாம் எடுபடுமா.. புள்ள பெத்து பதுனஞ்சு நாளானவளாட்டமா இருக்கா.. என்ன தளதளப்பு... என்ன மினுமினுப்பு.. போன வருசம் இதே நாளுங்க எப்படியிருந்தா.. வத்தக்குச்சியாட்டம்.. அந்த நாளு நெனப்புல ஓடுச்சி..

“ஒரு புள்ள பெத்துக்கணும் நீ..”ன்னு நா சொன்னப்ப வெளக்குமாத்தால தரைய தேய்ச்சிட்டு இருந்தா எம் பொண்டாட்டி.

“ஏன்.. இது ரெண்டுக்கே இந்த தேயி தேயிறேன்.. இன்னொண்ணு வேறயாக்கும்.. வெலா நொந்து போவும்.. போ பேசாமா..”ன்னா..

“அதில்ல புள்ள.. நா சொல்றது வேற..”

“என்னாத்த வேற.. ஆம்பள புள்ள வேணும்பே.. ஆம்பள பொம்பள எல்லாம் ஒண்ணுதான்.. கடைசிகாலத்துல எதும் சோறு போட போறதில்ல.. கைய ஊணிதான் கர்ணம்

அடிக்குணம்.. ”

”இந்தா.. நாஞ் சொல்றது வேற.. ஊசி வழியா புள்ள பெத்துக்கறது.. ஆம்பள சம்பந்தமில்லாம.. ”

”ஏன்.. நீ எங்க போன.. நல்லாதான இருக்க.. ” புரியாம என்னை பாத்தா..

”அதில்.. இது வேற சமாச்சாரம்.. எங்க இன்சினியருக்கு தெரிஞ்ச ஒருத்தங்க.. பெரிய பணக்காரங்களாம்.. புள்ளக்குட்டிங்க கெடயாது.. ஏதோ வியாதின்னு அந்த வீட்டு பொம்பளைக்கு கர்ப்பப்பைய எடுத்துட்டாங்களாம்.. வாரிசு இல்லாம போயிடும்னு பயப்புறாங்க.. ”

”சரி.. ” யோசனையா சொல்லீட்டு என்னை நிழுந்து பாத்தா.

”ஒன்னால பெத்து தர முடியுமான்னு கேக்கறாங்க.. எல்லாம் ஆதாயத்துக்குதான்.. நீ என்ன சொல்ற.. ” வெளக்குமாத்தை கீழ போட்டுட்டா.. நாங்கூட அடிச்சகிடிச்சப்புடுவாளோன்னு பயந்து போனேன்..

அதுக்கு பிற்பாடு அவக்கிட்டே இதை பத்தி நெறய தடவை பேச ஆரம்பிச்சேன்.. இதெல்லாம் கேள்விப்பட்டது கூட இல்லைன்னு சொன்னா.. நானுந்தான் கேட்டதில்ல.. புரோக்கருங்க சொன்ன தகவல இவக்கிட்ட சொன்னேன்..

”அந்த லுட்ட சனத்துக்கோ.. அந்த ஆம்பளைக்கோ யாருக்கும் ஒன்னை தெரியாது.. நீயும் அதுங்க பாக்க வேணாம்.. ஊசி குத்தி புள்ள உண்டாக்குவாங்க.. பெத்து குடுத்துட்டா ரெண்டு லெச்சம் தரேங்கிறாங்க.. என்ன சொல்றே.. ”ன்னேன்.

தொகைய சொன்னதும் கொஞ்சம் இளகினாப்பல தெரிஞ்சது.. அப்படியே பேச்சுக் குடுத்தேன்.. ”தலையால நடந்தாலும் ஆயுசு முச்சுடும் அம்புட்டு பணத்தை பாக்க முடியாது நம்மளால.. புள்ளங்க பேர்ல ஒரு லச்சத்தை போடுலாம். கீத்த எடுத்துட்டு ஓடு மாத்துலாம் வீட்டுக்கு.. செயினு வாங்கி கழுத்துல போட்டுக்கலாம்.. ”

”அதுக்குன்னு.. இதெல்லாம் நல்லவா

இருக்கு.. ” ஒத்துக்கறாப்பல ஏறங்கி வரது தெரிஞ்சது.. ஆனா மறுபுடியும் முருங்கமரம் ஏறீட்டா. ”எம் புள்ளைக்கள வுட்டுட்டு என்னால இருக்க முடியாது.. ”ண்ணுட்டா.

”சரி.. பேசிப் பாக்கறேன்.. ”ன்னேன்.. சொல்லப்போனானானக்குமேஇதுபுடிக்கலதான்.. இவளையே சுத்திக்கிட்டு கெடக்கற ரெண்டு பொட்டைங்களை வுட்டுட்டு எப்படி போறது.. நான் இன்னினியராண்ட பேசினேன்.. அவரு மசியவே மாட்டேன்னுட்டாரு.. புள்ள பெத்து குடுக்கறவரைக்கும் கட்டை புருசன் நா கூட அவள பாக்க குடாதாம்.. பேசக் குடாதாம்.. ஆயிரத்தெட்டு கண்டிசன் போட்டாரு..இங்கிட்டு எம் பொண்டாட்டிய சரி கட்டுணும்.. அங்கிட்டு எங்கம்மாள சரிக்கட்டுணும்.. என் தங்கச்சிங்களை வுட்டுட்டு வர மாட்டேன்னு அடமா பேசச்ச அது.. தங்கச்சிங்களுக்கு கல்யாணத்துக்கு பணம் வேணுமா வேணாமான்னு ஒரு போடா போட்டுல்ல வழிக்கு கொண்டாந்தேன்..

சரி.. எல்லாம் ஆச்ச.. வேல முடிஞ்ச நாள் கணக்குக்கு பதினஞ்சு தெனம் ஓடிப் போயிடுச்ச.. இனிமே பொழிப்ப பாக்க வேண்டியதுதானே.. எப்பவும் பொலம்பலும் அளுவையுமாவா இருப்பானவ.. இத்தனக்கும் சீல துணிமணியெல்லாம் வேற வாங்கி குடுத்துருக்காங்க.. இன்னும் என்னா வேணுமாம் இவளுக்கு.. அதுசரி.. வசதியா இருந்துட்டு வந்தவளுக்கு இந்த குடிச வீடு புடிக்கலையோ என்னமோ.. அவ போன பொறவு கீர தளையா வாடி கெடந்த புள்ளைங்க நானும் எங்காத்தாளுமில்ல உசருண்டாக்குனோம்.. இதெல்லாம் சொல்லிக்காட்டற சல்லிப்பய நானில்ல..

”சரி.. அளுவாதே.. வுடு.. நாளக்கு வந்துருவானு நாஷ்டா கடையில சொல்லீட்டு வந்துருக்கேன். ”னேன்.. பேச்சு மாத்தறாப்பல.. அப்பவும் வாய தொறப்பனானு ஒரே அளுவை சண்டாளிக்கு.. எரிச்சலா வந்துச்ச..

விறுவிறுன்னு சட்டைய போட்டுட்டு கெளம்பீட்டேன். இதே மாதிரிதான் இவள பாக்க திருட்டுத்தனமா ஒருநா போனேன் அவ வீட்டுக்கு.. அத்தோ பெரிய வீடல தங்க வச்சிருந்தாங்க.. சமைச்சப் போட.. துணி தொவக்கன்னு எல்லாத்துக்கும் ஒரு பொம்பள

வூட்டோட இருந்துச்சு.. ராச வாழ்க்கைதான்.. இனிம இங்குட்டு வராதய்யான்னா எம்பொண்டாட்டி.. வெறுத்துட்டேன்.. குடும்பம் குட்டியெல்லாம் வரக் குடாதுன்னு எக்ரிமெண்ட்டு போட்டாங்க.. சர்தான்.. அதுக்குன்னு கடுதாசில இருக்கமேரியேவா இருப்பாங்க.. நல்லவளாட்டம் போற நேரமெல்லாம் பொட்டைங்களை பத்தி வெசாரிக்கறது.. அதும் சாடைமாதையா ஒளுவுமறவா நின்னுக்கிட்டுதான் பேச்சு.. அந்த சமயக்கார பொம்பள வூட்டுக்காரங்கட்ட சொல்லிருமாம்.. இங்கள்ளாம் வர வேலை வச்சுக்காதேன்னு அந்த சமயக்காரிச்சி என் மூஞ்சிக்கு நேரா சொல்லிடுச்சு ஒருநா... புருசன தொரத்தி வுடுறத இவ பாத்துட்டுதான் நிக்கிரா.... மவராசி வாய தொறக்கலயே.. நீலிக்கண்ணீரு வடிச்சா ஆச்சா.. கண்ணாவீ.. அதெல்லாம் சும்மா பசப்பு..

சாப்பாட்டல் கொறையா.. பவுசல கொறையா.. டைம் வச்சு சோறு போடுவாளுங்களாம்.. வாரத்துல மூணு நாளு கறிசோறாம்.. அபற்றம் பாவு.. ஜூச.. பளம்.. மீனு.. கோளி.. முட்டைன்னு திம்பனைக்கு கொறச்சல்ல.. நானும் எங்காத்தானும் ரெண்டு பொட்டைங்களும் பளஞ்சோறும்.. கொழும்பும் தின்னுட்டு கெடக்க எப்டிதான் எம் பொண்டாட்டி மனசு வந்து தின்னாளோ.. நான்தான் போய் நிக்கேன்ல.. புருசனாச்சே.. இந்தா ஒரு வா தின்னுட்டு போன்னு சொல்றது.. இல்லாட்டி இவளுக்கு கொண்டாந்து வக்கறத கொஞ்சம் மறச்சு எடுத்தாறது.. என்ன வுட்டு தள்ளுங்க.. அவ பெத்த பொட்டைங்கதானே.. அதுங்களுக்கு ஏதாது ரெண்டு குடுத்துவுடுலாம்ல.. என்னத்தை சொல்ல.. இன்னோரு ஆம்பளைன்னா தண்ணியடிச்சுட்டு தகராறு பண்ணியிருப்பான்.. நா அப்படியான ஆளு கெடயாது.. பளபளன்னு தக்காளி பளமாட்டம் அவ இருக்க பவுசுக்கு பாக்க பாக்க எனக்கு நெல தடுமாறுதுஞ் ஒருவேளை அந்தாளு இவள வந்து பாத்துட்டு போவானோ.. டவுட்டா போச்சு எனக்கு.. அந்த புரோக்கராண்ட போனேன்..

அவனும் பிராது குடுக்கறவன் மாதிரிதான் இருந்தான்.. "ஏன்ய்யா.. ஒன்ன பத்தி கம்பீனீண்டா வருது.. சும்மா சும்மா அங்கிட்டு போற போலருக்கு.. "

"மக்கும்.. கட்டுன பொண்டாட்டிய நா பாக்கமா வேற யாரு பாக்கறது.. " கோவம் வந்துச்சு எனக்கும்..

"நா சொல்றது வெளங்குதா இல்லையா ஓனக்கு.. பெத்தப் புள்ளைங்களே வரக் கூடாதுங்கறதுதானே கண்டிசன்.. "

"அப்ப அந்தாளு வர போவ இருப்பாங்கற.. " ன்னேன்.

"இந்தாப்பா.. ஒன் புத்தி ஏன் இப்படி நரவலா போவுது.. ஆளும் வராது.. பொம்பளயும் வராதுங்க.. மொதல்ல அந்த சனங்க யாருன்னே சமயக்காரிக்கு கூட தெரியாது.. அபற்றம் எங்க ஒன் பொண்டாட்டிக்கு தெரியறது.. நான் சொன்னமேரி அவனோடத கொண்டாந்து இவ கருவுல வச்சுருவாங்க.. புள்ளய பெத்துக் குடுத்துட்டு நவுந்துக்கணும்.. அவ்ளோதான்.. சோலி முடிஞ்சுடுச்சு.. "

"காசு எப்போ தருவீங்க.. "

"ஏன்.. இப்பவே வாங்கி குடிச்சு அழிக்கினுமா.. "

"இந்தாங்க.. யாருட்ட பேசறோம்னு தெரிஞ்சு பேச.. தண்ணியடிக்கிராங்களாம் தண்ணீ.. "

"நீ தண்ணி அட.. வெண்ணீ அட.. இங்க ஆருக்கும் நடட்டமில்ல.. இந்த கைல புள்ள.. அந்த கைல காசு.. அவ்ளோதான்.. " சொன்னது சொன்னமேரிதான் நடந்துக்குட்டாரு அபற்றம்.

மதியானம் சாப்பிட்டுட்டு பொட்டைங்க ரெண்டும் தூங்கி போச்சுங்க.. எனக்கு சோத்தை போட்டு கொழும்ப ஊத்தி வச்சா.

சாப்படியா.. " ன்னேன்.. ஒவ்வொருத்தன்மேரி பொண்டாட்டி புள்ளய கவனிக்காதவன் கெடையாது நானு.

"இல்ல.. "ன்னா. கோவமா வந்துச்சு...

"ஏன்.. நீ சமச்சுதுதானே.. ஓ.. அங்க நெய்யும் பிய்யும் ஊத்தி சமைச்சிருப்பாளுவ.. எங்கூடல் இவ்ளோதாம்மா சமத்து.. " ன்னேன் நக்கலா. பதிலுக்கு பதிலு வாயடிப்பா முந்தில்லாம்.. ஆனா எதும் பேசல இப்ப.

"சரி.. போ.. கழுதை.. கத்திரிக்கா முத்துனா கடத்தெருவுக்கு வந்துதானே ஆவுணுமன்னு

நெனச்சுக்கிட்டு பேசாம கவுந்தடிச்சு படுத்துட்டேன். சாயங்காலம் பெருசுக்கு புத்தகப்பை வாங்க போவுணும்.. ஒரு நா லீவுல எம்புட்டு வேலை பாக்கறது நானு.. ? ஆனாலும் புள்ள சொன்னதை தட்டமுடியில்..

நான் கௌம்பவும் பெருசும் கௌம்பிடுச்சு..

”ஏம்பா.. அம்மா இம்மா நானும் எங்க போயிருந்துச்சு.. ?” பெரிய பொட்டைக்கு உறுத்திருக்கும் போல.. கடைல வச்ச கேட்டுச்சு.

”அதான் ஊருக்கு போச்சுன்னு சொன்னேல்ல.. ”

”எந்தாருக்கு போச்சு.. ”

”ஊருக்கு போச்சு.. அவ்ளோதான்.. சும்மா தொணப்பாத.. ”

கோவம் வந்துருச்சு அதுக்கு. இந்த பையி புடிச்சிருக்கா பாருன்னேன் பேச்சை மாத்தறாப்பல.. பொட்டைப் புள்ளைன்னாலும் அதுக்கு புடிச்சமேரி வாங்கி தருணும்னு நெனக்கிறவன் நானு..

”நீ ரெண்டு புள்ளிங்களுக்கு அக்காளாயிட்டைன்னு நேத்து அம்மா எங்கிட்ட சொல்லுச்சு.. ” விடாம கேட்டுச்சு பெருசு..

எனக்கு பக்குன்னு ஆயி போச்சு.. எதெல்லாம் சொல்லி வச்சிருக்கா பாரு புள்ளைக்கிட்ட.. வெக்கங்கெட்ட செறுக்கி.. உள்ளதையா சொல்ல முடியும்.. வெக்கக்கேடு.. என் மூஞ்சவே பாத்துச்சு பொட்டை.

”சும்மாரு.. ஓங்கம்மாளுக்கு பைத்தியம் புடிச்சுப் போச்சு.. ”ன்னேன்.. வேறென்ன சொல்ல..

”அது பாப்பளா.. தம்பியா.. ” புள்ளக்கு என்னாத்தையோ சொல்லி தொலச்சுருக்கா சண்டாளி.

நல்ல நாளு.. நட்சத்திரம் பாத்து புள்ளய ஆப்ரேசன் பண்ணி எடுத்துட்டு அம்மாக்காரி கண்ணு முளிக்கங்குள்ளயும் தூக்கீட்டு போய்டுவாங்கன்னான் அந்த புரோக்கரு.. பெரசவத்தன்னிக்கு கண்ணுக்கு மறவா நா

போயி நின்னுக்குனேன்.. ஆரு என்னான்னு ஒரு வெவரம் கண்டுப்புடிக்க முடியில்.. அபற்றம் நாலு நாளு கழிச்ச இவள டிச்சார்க பண்ணி அனுப்பி வுட்டாங்க.. ஆசுத்திரி பில்லெல்லாம் முன்னடியே கட்டெருப்பாங்க போலருக்கு.. காசு பணம் பட்டுவாடால்லாம் சூட்டோட சூடா முடிஞ்சுப் போச்சு.. ஆச்சு.. எல்லாம் முடிஞ்சு பதுனஞ்சு நாளு ஓடிப் போச்சு.. ஆறுன கஞ்சி பழஞ்சுஞ்சி..

நா என்னவோ சொல்லப் போறேன்னு என் பெரிய பொட்டை என்னையே பாத்துச்சு.

எல்லாமே எனக்கிப்போ அருவுருப்பா தோணுது.. நேத்து ரவைக்கு அவள தொட்டுக்குணும்னு ஆசை.. நெருங்கி போனேன்.. ஆனா என்னமோ புடிக்கில்.. எவனோடதையோ வவுத்துல வச்சிருந்தவதானே.. நாந்தான் மூளக்கெட்டுப் போயி இப்பி பேசுனேன்னா இவளாவது வேண்டாமுன்னு சொல்லியிருக்குணுமில்ல.. நா வேலைக்கு போறன்யா.. நறுவுசா குடும்பம் நடத்திப்புடலாம்னு அவ சொல்லிருந்தான்னா இந்த கேவலம் வந்துருக்குமா.. பொம்பளன்னா சாமத்தியம் வேணும்.. ச்சே.. எல்லாமே முடிஞ்சு போனாப்பல இருக்கு..

எதோ ஒரு பைய வாங்கீட்டு வீட்டுக்கு வந்துட்டோம்.. சின்னப் பொட்டை தூங்கீடுச்சு.. இவ மட்டும் பேயீமேரி ஓக்காந்திருந்தா.. ஆங்காரமா வந்துச்சு எனக்கு.

”அந்த சனியனயே நெனச்சுக்கிட்டு குந்திருக்கியா.. ”ன்னு கோவமா கத்துனேன்..

நா யாரை சொல்றேன்னு அவளுக்கு நல்லா புரிஞ்சுப் போச்சு..

அதுக்குன்னு இம்மாம் கோவமா வரும் பொட்டச்சிக்கு. “இந்த பாரு.. சனியன்கினியனெல்லாம் பேசற வேல வச்சிக்காதே.. மருவாதி கெட்டுப் போவும்.. ஆமா.. ” கண்ண ரெண்டையும் முளிச்சுக்கிட்டு சாமி வந்தவளாட்டம் கத்துனா..

பொம்பளயா இவ.. ராச்சசி.. ச்சே.. இவள எனக்கு புடிக்கவேயில்ல..

செவ்வியான் கேடும்...

■ வளவ. துரையன்

“அப்பா! என்னா வெயிலு; இப்பதான் விடிஞ் சிருக்கு; காலையிலேயே என்னமா கொளுத்துது; சூர்லனு உறைக்குது;” என்றான் சின்னான்.

அதைக் கேட்ட கேசவன் “ஆமாம் மாமா! ஓனக்கு இப்பதான் விடியுது போல இருக்கு. மணி என்னாதெரியுமா? ஆறரை வண்டி கூட போயிடுச்சி” என்றான் பதிலுக்கு.

இருவரும் ஒருவர் பின்னால் ஒருவராக ஏரிக்கரையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர். அது ஒற்றையடிப்பாதை. ஆடு மாடுகள் அடிக்கடி போய்த் தேய்ந்த பாதை; இப்போது சீண்டுவாரின்றிக் கிடந்தது.

“கேசவா; இந்த வழியில இந்நேரத்துல முன்னாடியெல்லாம் நடக்க முடியுமா? எம்மா ஆடுகளும் மாடுகளும் மந்தை மந்தையாய்ப் போய்க்கிட்டிருக்கும்; புழுதியில கண்ணே தெரியாது. இப்ப பாத்தியா?”

“ஆமாம் மாமா; தோ பாரு; நாம நடக்கற வழியில ஒரு பூண்டாவது இருக்கா? எல்லா புல்லுங்களும் காய்ஞ்சு கருவாடா கெடக்கு; பணை மரம் மட்டையெல்லாம் பழுப்பாதானே

கெடக்கு”

“அதுவும் சரிதான்; நாம எப்படி வாணா பொழச்சுக்கலாம்; பாவம் வாயில்லா சீவனுங்க; அதுங்க என்னா பண்ணும்? மூணா வருசமே பாதி ஆடுமாடுங்கள வித்தாச்சு; கொஞ்ச நஞ்சம் மீதி இருந்ததும் இப்ப சந்தைக்குப் போயிடுச்சு. கொஞ்சம் நெலம் நீச்சு உள்ளவங்கதான் மூணு நாலு வச்சிருக்காங்க”

“அவங்களும் எத்தினி நாளக்குதான் அதுங்கள காபந்து பண்ணுவாங்க; பாப்போம்”

“பாப்போம்டா இந்த வருசமாவது பெய்யாதா: மானம் கண்ணு தெறக்காதா?”

“போ மாமா; பெய்யற மானமாயிருந்தா பொரட்டாசி பத்து தேதியாச்சு; பொன்னுருக்க காயும் மண்ணுருகப் பேயும்னு சொல்லுவாங்க; இங்க மண்ணுதான் சுடுது”

அந்த ஒத்தையடிப்பாதை ஏரிக்கரையில் போய் முடிகிறது. அங்கிருந்து பார்த்தால் ஏரி முழுதும் தெரியும். மேலே ஏறி இருவரும் வந்திருந்தார்கள். ஏரி பாளம் பாளமாய்

ஒவியம்: சிற்பி ஜெயராமன்

வெடித்திருந்தது. மழை மட்டும் பெய்திருந்தால் இப்பொழுது ஏரி முழுதும் கட்டை வண்டிகளில் வண்டல் மண்ணை ஏற்றப் போட்டி இருக்கும். நான் முந்தி நீ முந்தி என்று தங்கள் வயலில் கொண்டு போய்ப் போட்டிருப்பார்கள். ஏரியின் உள்ளே அழகாய் ஒரு வண்டித்தடமே உருவாகி இருக்கும். ஏரியின் நடுவில் எப்பொழுதும் இருக்கும் குளைகள் கூட இப்பொழுது காணப்படவில்லை. ஏரிக்கரையில் நடப்பட்டிருந்த பனங்கன்றுகள் எல்லாம் காய்ந்துபோய் வெளிர் மஞ்சள் நிறத்தில் இருந்தன. கருவேல மரங்கள் எல்லாம் ஓர் இலை கூட இல்லாமல் பஞ்சத்தில் வெறிச்சோடிய கிராமங்கள் போல் இருந்தன. இருந்த ஓரிரு புதர்களும் உயரம் குறைந்து பெயரளவிற்கு இருந்தன.

இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ஒரு புதரிலிருந்து பாம்பு ஒன்று வெளியே வந்தது. இவர்களைப் பார்த்ததும் எதிர்த் திசையில் செல்ல ஆரம்பித்தது.

அதைப் பார்த்த சின்னான், “கேசவா, சாரை போவுது பாத்தியா?” என்றான். கேசவன் பதிலுக்கு, “என்னா மாமா சாரைன்றிங்க; இவ்ளோ மெதுவா போகுது?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாண்டா; சாரைன்னா கண்ணை மூடித் தெறக்கறதுக்குள்ள மறைஞ்சு போயிடும்; இப்ப அதுக்கும் ஆகாரம் கெடைக்கணும்ல; எலி,

தவளை எல்லாம் எங்க இருக்குது? அதுக்கும் வேகம் கொறைஞ்சு போச்சு; ஏதோ சீவனை வச்சுக்கிட்டு வாழுது நம்மைப்போல”

“என்னா மாமா நீங்களே மனசை தளர உட்டுட்டா நாங்களெல்லாம் என்னா செய்வோம்; எப்படியும் விடிவுகாலம் பொறக்காமயா பூடும்”

“ஆமாண்டா நாலு வருசமா பொறக்காத விடிவுகாலம் இனிமே பொறக்கப் போவுதாக்கும்; காவேரிக்குக் கலயாணம் செஞ்ச வருசத்தோட எல்லாம் போச்சுடா; அந்த வருசம் செம வெள்ளாமைடா; தையில அறுவடை முடிச்சி சித்திரையில் அவளக் கட்டிக்குடுத்தேன்; அதுக்கு அடுத்த வருசமே தண்ணிப்பங்கு, நெலத்துப் பங்கு எல்லாம் குடுத்துட்டு ஊட்டுக்கு சாப்பாட்டுக்கு ஒரு மூட்டைதான் எடுத்து வந்தேன்; மூணாம் வருசம் மழையை நம்பி வெதை வெதைச்சு நாத்தங்கால் உட்டேன்; மழையில்ல; ரெட்டியாரு என் நெலத்துக்கே தண்ணி இருக்காது போல் இருக்குடா; நான் இதுல எங்க ஒனக்கு உடறதுன்னு சொல்லிட்டாரு; ரெண்டு வருசமா வெத நெல்லுக்கும் அடி உரத்துக்கும் வாங்கின கடன் கழுத்தளவு நெறஞ்சு கெடக்கு” சொல்லிக்கொண்டே போனான் சின்னான்.

காவேரியின் திருமணத்தை ஊர் மெச்சும்படிக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாக ஓட்டியே நடத்தி விட்டான் சின்னான். தெரு

முழுதும் பந்தல்; தெரிஞ்சுவங்க தெரியாதவங்க எல்லாருக்கும் திருமணத்துக்கு முதல்நாள் இரவு, திருமணத்தன்று காலை மற்றும் மதியம் என பெரிய விருந்தே வைத்து விட்டான். கிராமத்தில் எல்லா இடங்களிலும் குழல் விளக்குகள், மாவிலைத் தோரணங்கள் என்று ஆண்டுக்காண்டு நடக்கும் கோயில் திருவிழாவைக் காட்டிலும் பெரியதாக நடத்திக் காட்டி விட்டான். பெண் அழைப்பு காரில் ஊரை சுற்றி வந்தது. கேரளாவிலிருந்து சென்னை மேளம் வந்து அடித்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் மருமகன் ஒன்றும் அரசாங்க வேலையில் இல்லை. பண்ருட்டிக்குப் பக்கத்தில் கிராமத்தில் ஒரு மளிகைக்கடை வைத்திருந்தான். அந்த ஊரில் வேறு கடை இல்லாததால் கடை நன்றாக ஓடியது. வீட்டுக்கு ஒரே பிள்ளை. அவன் அப்பா ஆசிரியர்; எல்லாம் நல்லபடியாகப் பிடித்திருந்ததால்தான் காவேரியைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். திருமணத்திற்குக் கொஞ்சம் கடன் வாங்க வேண்டி வந்து விட்டது. சின்னானும் நிலத்தை நம்பித்தான் வாங்கினான். ஆனால் பருவ மழை இப்படிப் பழிவாங்கும் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. இருந்தாலும் நிலத்தை விட்டு விட முடியவில்லை. வீட்டின் பெரிய பாத்திரங்களும் மனைவி சம்பூர்ணத்தின் நகைகளும் போய் விட்டன. நிலத்தில் கொண்டுபோய்ப் போட்ட பணம் வெள்ளாமை வீட்டிற்கு வந்தால்தானே நிலைப்படும். அது வரவில்லை.

அதனால் காவேரிக்குக் வருஷ சீர்கள் செய்வதில் கொஞ்சம் சுணக்கம் விழுந்து விட்டது. இருந்தாலும் திருமணம் முடிந்த அடுத்த ஆண்டே காவேரிக்குத் தலைப்பிரசவம் பார்த்து நல்லபடி அனுப்பி விடுவதற்குள் சின்னான் திக்கு முக்காடிப் போய் விட்டான்.

பேரக் குழந்தைக்கு நகை போட்டு அனுப்ப முடியாதது பெரிய பிரச்சனையாகப் போய்விட்டது. மருமகன் ஒன்றும் பேசாவிட்டாலும் அவனுக்கும் சேர்த்து அவன் அப்பாவே பேசிவிட்டார்.

குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டுபோக எல்லாரும் வந்தபோது சரியான சண்டை; நகை இல்லை என்று தெரிந்ததும் அவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

“என்னா சம்பந்தி, எனக்கும் ஒரே பிள்ளை;

ஓங்களுக்கும் மொத பேரக்கொழந்தை; இப்படியா மூளிக் கழுத்தா கொண்டு அனுப்பி வைப்பாங்க”

“இல்லீங்க; இப்ப கொஞ்சம் கஷ்ட ஜீவனம்; நெலத்துல வெள்ளாமையிலல்; மழையும் பெய்யல” பேசிக்கொண்டே போன சின்னானை இடை மறித்தார் அவர்.

“அதுக்கு நாங்க நாள் பாத்துச் சொன்னபோதே மழை பெய்யட்டும்’ அப்பறம் நீங்க வந்து கூட்டிட்டுப் போலாம்னு சொல்றதுதானே”

“இல்லீங்க; மாசம் அஞ்சாயிட்டதுல்ல; ஊர்ல எல்லாரும் ஏன் அனுப்பலேன்னு கேப்பாங்க இல்ல”

“வேணா ஒண்ணு செய்யுங்க; இன்னும் ரெண்டு மாசம் போகட்டும்; நகை போட்டதக்கப்பறம் நாங்க வந்து கூட்டிட்டுப் போறோம்;”

சின்னானுக்கு அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது. பேச்சே வரவில்லை. “படிச்சவரு வாத்தியாரா வேல பாக்கறாரு; இந்த பேச்சுப் பேசறாரே”ன்னு நெனச்சான். இத்தனைக்கும் மருமகன் ஏதும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

“ஏங்க, இங்க கொஞ்சம் வந்திட்டுப்போங்க” கதவின் மறைவிலிருந்து சின்னானைச் சம்பூர்ணம் அழைத்தார். இருவரும் தோட்டத்திற்குச் சென்றனர்.

“என்னாடி இவரு இந்தப் பேச்சு பேசறாரு? நம்ம கஷ்டம் புரிஞ்சா மாதிரியே இல்லியே” என்றான் சின்னான். “ஆமாம்; இருக்கறவங்களுக்குதான் இன்னும் சேக்கணும்னு ஆசை வரும். இல்லாதவங்களுக்கு ஒண்ணுமே இல்ல;” என்றாள் சம்பூர்ணம்.

“சரி, அதை விடு; இப்ப என்னா செய்யறது? அக்கம் பக்கத்துலெல்லாம் கொழந்தையைக் கூட்டிட்டுப் போக வராங்கன்னு வேற சொல்லி வச்சிட்டோம்” என்றான் கவலையுடன்.

“ஒண்ணு செய்யுங்க; இன்னும் அஞ்சு மாசத்துல கழுத்துக்குச் செயினும், காலுக்குக் கொலுசும் நிச்சயமா கொண்டுவந்து போடறோம்னு சொல்லுங்க”

“அப்ப மட்டும் எப்புடி காச ஆகாசத்துலேந்து வந்தா குதிக்கும்?” என்று கேட்டான்

சின்னான். “அதை அப்பறம் பாத்துக்கலாம்யா; இப்ப காவேரியையும் கொழந்தையும் அவங்க கூட்டிட்டுப் போகட்டும்” என்றான் சம்பூர்ணம்.

“சரி, ஏதோ சொல்றீங்க; நம்பிக்கையோடதான் ஊருக்குப் போறேன்” என்றார் சம்பந்தி.

“கேசவா, அவங்க போயி இதோ ரெண்டு வருசம் ஓடிப்போச்சுடா” என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்த மதகின் மேல் உட்கார்ந்தான் சின்னான். தொடர்ந்து, “சொல்லி வச்சாப்பல அதுக்கப்பறம் மானம் மோசம் செஞ்சுடுச்சு. வயிறு பொழைக்கறதே பெரிசா போயிடுச்சு. ஆனா ஒண்ணு கேசவா; நகை போடலேன்னு இங்க பேசினதோட சரியாம்; அதுக்கப்பறம் காவேரிகிட்ட இன்னிக்கு வர ஒண்ணும் பேசலயாம்; அது ஒண்ணுதான் சந்தோசம்” என்றான் சின்னான்.

“ஏன் மாமா, நீங்க அப்ப அப்ப போய் பாத்துக்கிட்டு வர்றீங்கல்ல” என்று கேட்டான் கேசவன்.

“இல்லடா; கொஞ்ச நாள் போயி வந்துக்கிட்டிருந்தேன்; ஆனா மரியாதி கொஞ்சம் கொறைவுன்னு தெரிஞ்சதக்கப்பறம் போகறத நிறுத்திட்டேன். சந்தயில அவங்க கிராமத்து சனங்க வரும்ல; அவங்ககிட்ட கேட்டு சேதி தெரிஞ்சுக்கிறதுதான்”

“ஏன் மாமா நல்லா பேசறாங்கல்ல; அப்புறம் என்னா?”

“இல்லடா; அவங்க ஊட்டுக்குப் போனா சம்பந்தி அதான் மருமவனோட அப்பா அந்த வாத்தியாரு வாங்கன்னு கூப்பிடுவாரு; அத்தோட சரி, வேற ஒண்ணும் பேச மாட்டாரு; மருமவன்தான் கடையில இருப்பாருல்ல; கடையைக் கட்டிக்கிட்டு வந்தா சாப்பிட்டு ஓறங்கப் போயிடுவாரு. நானும் ரெண்டு மூணுதடவ பாத்தேன். அப்பறம் போக மனசில்ல. ஆனா ஒண்ணுடா; காவேரியை நல்லா வச்சுக்கினு இருக்காங்க; போடி ஒங்க ஆத்தா ஊட்டுக்குன்னு அனுப்பல; அதால கொஞ்சம் சந்தோசம்தான்”

மதகுக்கட்டைகளின் மேல் இருவரும் உட்கார்ந்தனர். “அப்பாடா” என்று கழுத்து வழியாய் வந்த வியர்வையை துடைத்துக்கொண்டான் சின்னான். கேசவனைப் பார்த்து, “ஆமா, என்னாச்சுடா ஒம்மவன் வேல விஷயம்” என்று கேட்டான்.

“அடப் போ மாமா; பொம்பளப்புள்ளகளைப் பெக்கறதே பரவாயில்ல போலயிருக்கு; இந்த ஆம்பளப்புள்ளகளை வளத்து ஆளாக்கி அவனுக்கு பொண்ணுதேடி கல்லாணம் கட்டிக்குடுத்து ஒரு வீடு வாங்கி வைக்கறதுக்குள்ள நம்ம தாவு தீந்துடும் போல இருக்கு”

“ரொம்ப சலிச்சுக்காத வெவரமாச் சொல்லு; எங்கியோ வேலைல சேரப் போறான்னு சொன்னியே? என்னா ஆச்சு?”

“அடப்போ, மாமா, காலைச் சுத்தின பாம்பு கடிக்காம உடாதுன்ற மாதிரி எங்க போனாலும் நம்ம தரித்திரம் நாம கூடவே வருது; நாம உப்பு விக்கப் போனாதான் மழை பெய்யுது; மாவு விக்கப் போனா காத்து அடிக்குது”

“ஏண்டா இவ்ளோ பேசறே; கொஞ்சம் வெவரமா சொல்லு”

‘அதான் மாமா, அவனை வேலைல சேக்கற கம்பெனியில் அம்பதாயிரம் கேக்கறங்களாம்”

“லஞ்சமா?”

“இல்ல மாமா, டெபாசிட்டாம்; அதை கட்டினாத்தான் வேலைல சேரலாமாம்; போடா நம்மகிட்ட ஏதுடா அவ்ளோ பணம் இந்நேரத்துக்கு; குந்த ஒரு குடிசையும், சோத்துக்குக் கொஞ்சம் நெலமும்தான் இருக்கு; அதுவும் தரிசா கெடக்குன்னு சொல்லிட்டேன்”

“அப்புறம்?”

“அவங்க அத்தை மவன்கிட்டக் கடன் கேக்கலாமான்னு ஊட்டுக்காரி கேட்டா; ஆனா எனக்கு இஷ்டமில்ல”

“அதுக்காக காலேச படிச்ச புள்ளய சும்மா ஊடல் ஒக்காற வைக்கறதா? ஆமா எப்பப் பணம் கட்டணுமாம்?”

“இன்னும் ஆறு மாசத்துல கட்டணும்னு சொல்லியிருக்காங்க”

“அப்பறம் என்னா பாக்கலாம்; ஏதாவது ஒரு வழி கெடக்காமாயா பூடும்”

“என்னா வழி பொறக்கப் போவுது? இதேதான் என்னிக்கும்” என்று சலித்துக்கொண்டே “சரி; வா, போவலாம்” என்று எழுந்தான் கேசவன். பெயருக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொட்டிக்கொண்டிருந்த ரெட்டியார்

நிலத்தின் மோட்டரில் காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு ஊருக்குள் சென்றனர். ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் கூடிக்கூடி சிலர் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். "சரி, வேலதான் இல்ல; பேச்சுக்கு என்னா கொறச்சல்? என்று மனத்துக்குள் சொல்லிக்கொண்டே வீட்டை அடைந்தான் சின்னான்.

"என்னா இவ்ளோ நேரம்? மாமனும் மச்சானும் கரையில் போயி ஒக்காந்தா நேரம் போவதே தெரியாதா?" என்று லேசான சிரிப்புடன் கேட்டான் சம்பூர்ணம்.

"ஆமா என்னா இங்க வந்து வெட்டிச் சாய்க்கப் போறோம்?; அங்கதான் கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கிட்டு இருப்போமேன்னுதான் ஒக்காந்திருந்தோம்" என்றான் சின்னான்.

சத்தம் கேட்டு வெளியில் வந்த கேசவனின் மகன், "அப்பா, தாதம்பாளையத்தாரு வந்துட்டுப் போனாரு" என்றான்.

"என்னாவாம்" என்றான் கேசவன்.

"ஒங்க ரெண்டு பேரையும் வரச் சொன்னாரு" என்றான் அவன் பதிலுக்கு.

"எதுக்குன்னு கேட்டியா" என்றான் சின்னான்;

"ஏதோ வேலை இருக்காம்' ஓடனே வரச் சொல்லுன்னாரு; இன்னும் மூணு மணிநேரம் ஊடல்தான் இருப்பாராம்" என்றான் அவன்.

தாதம்பாளையம் மாசிலாமணி நடுத்தரக் குடும்பத்துக்காரர்தான்; ஆனால் அதிலேயே கொஞ்சம் வசதியானவர்; அந்த ஊரில் மளிகைக் கடை வைத்திருக்கிறார். எப்பொழுதும் 'ஹோண்டா'வில் சுற்றிக்கொண்டே இருப்பார். கடையை அவர் மனைவி பார்த்துக் கொள்வார். அக்கம் பக்கத்து ஊர்களின் சந்தைகளுக்கும் அவர் சென்று வருவார். கோழி வியாபாரம், மாடு, ஆடுகள் வாங்கி விற்பல், வேலைகளுக்கு ஆள்களை அமர்த்திவிடுதல் போன்றவற்றைச் செய்வார்.

"என்னா வேலையா மாமா இருக்கும்" என்று கேட்ட கேசவனுக்கு, "ஏதோ ஒண்ணுடா, காஞ்ச மாடுகிட்ட கருப்பங்கட்டையைப் போட்ட மாதிரி கொஞ்சம் காசு வந்தா சரி" என்றான் சின்னான்.

மாசிலாமணி இருவரையும் 'வாங்க, வாங்க.

என்று வரவேற்றார். சின்னானும் கேசவனும் "வணக்கங்க" என்று கூறிவிட்டுத் துண்டால் அழுந்த முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டனர். "ஊட்டுக்கு வந்திருந்தீங்களாம்" என்றான் சின்னான்.

"ஆமாம், ஒங்க தெருவுக்கு வந்தேன், எல்லாரையும் பாத்துட்டேன்; ஒங்க ரெண்டு பேரையும்தான் காணோம்"

"ஏரிப்பக்கம் போயிருந்தோங்க; என்னாங்க விசயம்?" என்றான் கேசவன்.

"உட்காருங்க" என்று திண்ணையைக் காட்ட இருவரும் உட்கார்ந்தனர். "இங்கதான் ஒண்ணும் வேலை இல்லியே? சனங்க பொழைக்கணும்ல; அதாலதான் கரும்பு வெட்ட வர்றீங்களானு கேட்கத்தான் வந்தேன்" என்றார் அவர்.

"இங்க எங்கியுமே இப்ப கரும்பு இல்லியே" என்றான் கேசவன்.

"இங்க இல்லடா ஆந்திராவுக்கு"

"ஆந்திராவுக்கா? ரொம்ப தொலைவுட்டாச்சே" என்றான் சின்னான்.

"என்னடா தொலைவு? அவனவன் அமெரிக்கா போயி காசு சம்பாதிக்கறான்"

சின்னானும் கேசவனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். "என்னா யோசிக்கறீங்க; ஒங்க தெருவுலேந்து கண்ணன், மாடசாமி, வெங்கடாசலம், அப்புக்குட்டின்னு பத்துப்பேரு; அப்பறம் அந்தக் கடைசி ஊட்டுக்காரன் அவன் பேரு என்னா?"

"சுப்புரமணி"ங்க என்றான் கேசவன்.

"அவனும் வரான்; அவன்தான் கொஞ்சம் படிச்சவன் அவன்கிட்ட எல்லா வெவரமும் சொல்லிச் செலவுக்குப் பணம் குடுக்கறேன்" என்றார் அவர்.

"எத்தினி நாளு வேலை இருக்குமாம்" என்று கேட்டான் கேசவன்.

"ரெண்டு மாசம் இருக்குமடா"

"ரெண்டு மாசமா?" என்று இழுத்தான் சின்னான்.

"ஆமாடா, இப்பவே பொரட்டாசி வந்திடுச்சி; ஐப்பசி காத்திகையில மழை பெய்யுமானு தெரியல; எப்படி இருந்தாலும் நாம காத்திகை கடைசில வேலையை முடிச்சிட்டு வந்திடலாம்"

என்றார் மாசிலாமணி.

சின்னான் மற்றும் கேசவன் முகத்தில் சற்று மகிழ்ச்சி தெரிந்தது. “என்னிக்குக் கௌம்பணும்” என்று கேட்டான் கேசவன்.

“இன்னும் நாலு நாள் கழிச்சி; வியாழக்கிழமை பாண்டி போயி ஒரு மணி ரயில்ல கௌம்பி ராத்திரி பத்து மணிக்கு ரேணிகுண்டாவுல போயி இறங்கணும்” என்றார் மாசிலாமணி.

“திருப்பதி போற வழியில வருமே அதானுங்க?” என்று கேட்டான் கேசவன்.

“ஆமா, ஆனா வேலை அங்க இல்ல; அங்கேந்து ஒரு இருபது மைலு போகணும்” பலபள்ளின்னு ஒரு கிராமம் அங்கதான் வேலை”

“அங்க எப்படிப் போறது? என்று கேட்டான் கேசவன்.

“ராத்திரி ரேணிகுண்டாவுல படுத்துக்கிட்டு இருந்துகிட்டு, காலைல ஆறு மணி ரயில்ல போயிப் பலபள்ளில எறங்கணும்; அங்க சீத்தாராமன்னு ஒருத்தர் வந்து அழைச்சுக்கிட்டுப் போவாரு; தங்கறதுக்குக் குடிசை, சமைக்கறதுக்குப் பொருளுங்க; எல்லாம் அவங்களே தருவாங்க; காசு கிடையாது” என்று விளக்கமாகக் கூறினார் மாசிலாமணி.

“கூலி எப்படிங்க” என்றான் கேசவன்;

“காரியத்துலயே கண்ணா இரு; எல்லாம் காண்டிராக்டுதான்; சுப்புரமணிகிட்ட சொல்லி இருக்கேன்; அவன் பேசிக்குவான்” என்றார் மாசிலாமணி.

அடுத்த இரண்டு நாள்களும் இருந்த ஓரிரண்டு சட்டைகளையும் வேட்டி, துண்டுகளையும் வெள்ளையாக்கி விட்டனர். ஏரிக்கரையின் மதகுகளில் எல்லா வெட்டுக்கத்திகளும் கூர்மையாக்கப்பட்டு விட்டன.

“எல்லாரும் சீக்கிரமாவே நேரத்துக்கு வந்திடணும்; பதினோரு மணிக்கே போனாத்தான் எடம் புடிச்ச ஓக்காந்துக்கலாம்” என்று சொல்லி விட்டான் சுப்பிரமணி.

இரவு ரேணிகுண்டாவில் இறங்கி நாலைந்து இடலிகளைத் தின்றுவிட்டுப் படுத்தனர். ரயிலில் வந்த அசதி; நன்றாகவே தூங்கிவிட்டனர். இரவு மணி இரண்டு இருக்கும். சின்னான் தன்மீது யாரோ ஏதோ

தடியால் தட்டுவது போல இருக்க எழுந்து உட்கார்ந்தான். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தபோது எல்லாரும் எழுப்பப்பட்டு உட்கார வைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

எல்லாரையும் சுற்றி ஏழுட்டுப்பேர் நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவர் கையிலும் ஒரு தடி இருந்தது. அனைவரும் வெள்ளைச் சட்டையும் காக்கிப் பேண்ட்டும் அணிந்திருந்தனர்.

பொதுவாக ஒருவர், “நீங்கள்ளாம் எந்த ஊரு?” எனக்கேட்டார். “தமிழ் நாடுங்க” என்றான் சுப்பிரமணி. அதற்குள் இவர்களின் பைகள் சோதனை போடப்பட்டுவிட்டன.

சோதித்த ஒருவர் “சார், எல்லார் பையிலும் வெட்டுக்கத்தி இருக்குது சார்” என்றார்.

முதலில் கேட்டவர் அதிகாரி போல இருந்தது. மீண்டும் அவர், “கத்தியெல்லாம் எதுக்கு?” எனக் கேட்டார்.

“பலபள்ளிக்கு வெட்டற வேலைக்குப் போறோம்” என்று பதில் சொன்னான் கேசவன்.

“என்னா வெட்டற வேலை?” என்று அவர் தொடர்ந்து கேட்டார். சின்னான் பணிவுடன் “கரும்பு வெட்டப் போறோங்க ஐயா” என்றான் சின்னான்.

“அப்படிச் சொல்லச் சொன்னாங்களா?” என்று இப்போது சற்று மிரட்டும் குரலில் கேட்டார் அவர்.

“இல்லீங்கய்யா, நெசமாத்தான் கரும்பு வெட்டப்போறோம்; யாரை வேணா கேட்டுப்பாருங்க” என்றான் சுப்பிரமணி.

“சரி, சரி, செம்மரம் வெட்ட வந்துட்டுக் கரும்பு வெட்ட வந்தோம்னு பொய் வேற பேசறீங்களா?” என்று அதிகாரக் குரலில் கூறியவர், தன் கையிலிருந்த தடியால் ஓங்கித் தரையில் தட்டினார்.

அடுத்து அவர் “ம்... பையெல்லாம் எடுத்துக்குங்க; எல்லாரும் சீக்கிரம் கௌம்புங்க; வெளியில வேன் நிக்குது; நேரே போயி ஏறுங்க” என்று கூற மற்றவர்கள் இவர்களைச் சுற்றி வளைத்துச் செலுத்த ஆரம்பித்தனர்.

புதிதாய்ப் பூக்கும் பூக்களைப் போல

■ சக்தி ஸ்வரூப்

ஆட்லினின் சிறிய தூக்கத்தை பிளாட்பாரம் ஒன்றில் வந்து கொண்டிருந்த ரயிலின் சத்தம் கலைத்தது. காட்பாடி டு சென்னை ரயில் அது. ஆட்லின் அதில்தான் ஏற வேண்டி இருந்தது. எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக, விறுட்டென இருக்கும் ஆட்லின் அன்று மிக பொறுமையாக ரயிலில் ஏற தயாரானார். பிளாட்பாரம் பெஞ்சில் இருந்து மெல்ல எழுந்து, ஒரு கையால் வயிற்றை பிடித்து, மற்றொரு கையில் ஒரு பெரிய பையை தூக்கி மெல்ல நடந்தார். ஆட்லினை யாரும் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. ரயில் இன்னும் ஒரு நிமிடத்தில் கிளம்பி விடும். கூட்டத்தின் நடுவே ஆட்லின் ரயிலில் ஏற சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை உள்ளே இருந்த மெல்லினா பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். மெல்லினாவிற்கு ஏதோ தோன்ற, ரயிலின் கதவு அருகே வந்து, ஆட்லினின் பையை வாங்கிக் கொண்டாள்.

‘பத்திரமாக ஏறுங்க, என் கையைப் பிடிச்சிக்கங்க.’

‘ரொம்ப நன்றி, நீங்க உதவி பண்ணலேன்னா நான் ரயிலை மிஸ் பண்ணியிருப்பேன்.’

மெல்லினா புன்னகைத்தாள். ரயில் சத்தமிட்டுக் கொண்டே ஸ்டேஷனை விட்டுக் கிளம்பியது.

ஆட்லின் மெல்லினாவின் சீட் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

மெல்லினா எப்போதும் வெள்ளையாக, உயரமாக, சுடிதார் அணிந்த பெண்களைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டே இருப்பாள்.

‘ச்சே, இந்தக் கலரான பெண்கள் எவ்வளவு அழகு, தளர்ந்து நடந்து வந்தாலும், இந்தப் பெண் எவ்வளவு அழகா தெரியுறாங்க. நான் மட்டும் கொஞ்சம் உயரமாகவும், கலராகவும் இருந்திருக்கக்கூடாதா?’ மனசுக்குள் பேசிக்

ஒவியம்: ஜே.கே.

கொண்டாள் மெல்லினா. பிறகு ஆட்லினைப் பார்த்து '

'எங்க போறீங்க? சென்னை?'

ஆட்லின் தண்ணி குடித்துக் கொண்டே, தலையை ஆட்டினார்.

'உங்களுக்கு உடம்பு சரி இல்லையா? ஏன் ரொம்ப சிரமப்பட்டு நடக்கிறீங்க?'

'உடம்புக்கு எந்த நோயும் இல்லை. நான் மூன்று மாதம் கர்ப்பமாக இருக்கிறேன். ஐம்பது வயசுக்கு மேல் கர்ப்பம் ஆனதால் டாக்டர் ரொம்ப ஜாக்கிரதையாக இருக்கச் சொன்னார். அவசரமா எதுவும் பண்ண வேணாமனுதான் ரயிலில் பொறுமையா ஏறினேன்.'

'ஓ! அப்படியா? உங்களப் பார்த்தா ஐம்பது வயசு மாதிரி தெரியல. சின்னப் பொண்ணு மாதிரிதான் இருக்கீங்க. உங்க வீட்டுக்காரர் வரலையா?'

ஆட்லின் சிரித்தார். இந்த கேள்வி அவருக்கு புதிது அல்ல. இந்தக் கேள்விக்கு யாரிடம் பதில் சொன்னாலும் அதன் பிறகு ஆட்லின் இருக்கும் திசையைக் கூட பார்க்கமாட்டார்கள். இவளும் என்னை கேவலமாக நினைத்து பேசுவதை நிறுத்திவிடுவாள் என்று நினைத்துக் கொண்டே ஆட்லின் பதில் கூறினார்.

'நான் திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை. எனக்கு எல்லாம் என் இயேசு கிறிஸ்துதான். நான் அவரிடம் என்னை ஒப்படைத்து ரொம்ப வருஷம் ஆயிடுச்சு. அவர் எப்போதும் என்னுடன் இருந்து என்னை வழி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.'

'புரியல, நீங்க என்ன சொல்றீங்க?'

'என் பேர் ஆட்லின். என்னுடைய பத்தொன்பது வயதில் ஒரு நாள் சர்ச்சில் ரெண்டு விஷயங்களுக்காக பிரார்த்தனை செய்ய போயிருந்தேன். ஒன்று, என்னுடைய சைக்காலஜி டிகிரி எக்ஸாம் நல்லா எழுத, மற்றொன்று,

எனக்கு நிச்சயம் செய்த திருமணப் பிரார்த்தனை. காலேஜில் படிக்கும் வயசிலேயே திருமணம் செய்வது சரியாய் இருக்குமோன்னு குழப்பமா இருந்துச்சு. '

'புரியுது, எனக்கும் திருமணம் ஆகும்போது ரொம்ப பயமாகத்தான் இருந்துச்சு' என்று பெருமூச்சுடன் சொன்னாள் மெல்லினா.

'ம்' என்று மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தார் ஆட்வின்.

'நீங்க சொன்ன மாதிரி ஏதோ ஒரு பயமும், கவலையும் தோணிச்சு. அப்பா, கல்யாண விஷயத்துல ரொம்ப தீவிரமாக இருந்தார். அம்மா என்னை சின்ன வயசுல இருந்து அதற்கு தயார் செய்து கொண்டதான் இருந்தார். சமையல் செய்வது, வீட்டை சுத்தம் செய்வது, எல்லாரிடமும் அன்புடனும், சகிப்புத் தன்மையுடனும் நடப்பது என்று எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்தே கல்யாண ட்ரைனிங் நடந்தது உண்டு. வீட்டுக்கு வரும் உறவினர்கள் எல்லாரும் நான் நடந்துகொள்ளும் விதத்தை பார்த்து என் அம்மாவைப் பாராட்டினார்கள்.'

'இல்லேன்னா, புகுந்த வீட்டுல அம்மா சரியாய் வளர்க்கலன்னுதானே பேசுவாங்க. சரி, கல்யாணம் என்னாச்சு? நடக்கலையா?' மெல்லினா கேட்டாள்.

'நான் பிரார்த்தனையில் கண்ணை மூடி, கடவுளே என்னை ரட்சியுங்கள் என்று அழுது கொண்டு இருக்கும்போது, என் பரிசுத்த தேவனை என் வாழ்க்கையில் முதன்முதலாக உணர்ந்தேன். ஒரு அசிரி குரல் மட்டும்தான் கேட்டது. வேற எந்த சத்தமும் வரவில்லை. எப்போதும் கேட்கும் புறாக்களின் சத்தம்கூட அன்று என் காதில் விழவில்லை. என் கால்களை நான் உணரவில்லை. என் ஆத்மா என் தேவனின் குரலைக் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தது. அந்த வேளையில் ஒரு பூகம்பம் வந்திருந்தால்கூட எனக்குத் தெரிந்திருக்காது. நான் இயேசுவின் பெண், அவருக்காகவே பிறந்த பெண் என்று அவர் என் காதருகே சொன்னார். அது கடவுளின் வாக்கு, கடவுளின் ஆசை. திருமணக் குழப்பத்தில் இருந்த எனக்கு, அதற்கான தீர்வை கடவுள் கொடுத்தார். அப்பா அம்மாவிடம் திருமணம் வேண்டாம் என்று தெளிவாகக் கூறினேன். இதற்கு முதலில் மறுப்பு தெரிவித்த என் பெற்றோர், சில நாட்கள்

கழித்து என் முடிவுக்கு ஒப்புக்கொண்டனர். தினமும் சர்ச்சுக்கு சென்று பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டேன். எப்போதும் கலகல வென இருந்த நான் ரொம்ப அமைதியாக, நிதானமாக மாறிக் கொண்டிருந்தேன். என் வாழ்க்கையின் மிகப் பெரிய முடிவு அந்த மாற்றத்தால் வந்தது. '

'ஓ, உங்க சர்ச் வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது?'

'இருபது வயசில் நான் படிப்பை முடித்துவிட்டு அதே சர்ச்சில் எனது கன்னியாஸ்திரி வாழ்க்கையை தொடங்கினேன். எப்போதும் ரொம்ப அழகாக உடை யணிந்து, சினிமா ஹீரோயின் மாதிரி சுத்திக்கிட்டு இருந்த வாழ்க்கையிலிருந்து, கன்னியாஸ்திரி வாழ்க்கை ரொம்ப வேறு மாதிரி இருந்தது. தப்பு பண்ணிவிட்டு வருகிற மனிதர்கள், பணம் நிறைய இருந்தும் சந்தோஷத்தை தொலைத்தவர்கள், திருந்தி வாழத் தயாரானவர்கள் என்று எல்லா விதமான மக்களை சந்திச்சேன். அடிப்படையில் எல்லா மனிதர்களுக்கும் ரொம்ப தூய மனசு. நம்ம வாழ்கின்ற சூழல், நம்ம பெற்றோர், நமது கல்வி என்று எதையெல்லாம் பார்த்தும் பழகியும் வளர்கிறோமோ அதுவாகவே நாமும் வாழ கற்றுக் கொள்கிறோம். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தனக்கென்று அடிப்படை குணம் ஒன்றுமில்லை, தான் வளர்த்த குணம்தான், தன்னை தப்பாகவும், சரியாகவும் இருக்கச் செய்கிறது என்கிற உணர்தலே போதும். அவன் செய்த தப்புகளை எல்லாம் சரி செய்து விடுவான். இதெல்லாம் எனக்கு கான்வென்ட் கற்றுக் கொடுத்த பாடங்கள். என் கான்வென்ட் வாழ்க்கையில் நான் சந்தித்த பிரச்சனைகள் பல. வெளி உலகத்திற்கு தெரியாத சிக்கல்கள், நான் அங்கு இருப்பது சரியில்லை என்று ஒரு நாள் தோன்ற, இருபத்தைந்து வருஷம் கழித்து, அங்கிருந்து வெளியேறிட்டேன். இப்போது யோசித்துப் பார்த்தால், என் வாழ்க்கையில் நான் அடைந்த பக்குவத்திற்கு அதுதான் காரணம். '

'எனக்கு இன்னும் புரியல்' என்றாள் மெல்லினா.

'நான் உளறிகிட்டு இருக்கேன்னு உங்களுக்கு தோணுதா?'

'அப்படி இல்ல, நீங்க கன்னியாஸ்திரி என்றால், சூழ்நதை எப்படி? நீங்க எதாவது தப்பு பண்ணிட்டீங்களா?'

‘தப்புன்னா என்ன? சரின்னா என்ன?, என் வாழ்க்கையை நான் முடிவு பண்ணுறது தப்பா? இல்ல எல்லோருக்காகவும் ஒரு போலியான வாழ்க்கையை வாழ்வதுதான் சரியா?’

மெல்லினா அமைதியா ஜன்னல் பக்கம் திரும்பினாள். பெரிய குடும்பச் சிக்கலில், வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய சோகத்தில் இருந்தவளுக்கு, ஆட்வின் சொல்லுவதும் அவரின் கர்ப்பமும் மெல்லினாவுக்கு எரிச்சல் மூட்டியது. ஆட்வின் தான் செய்த குற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதாக மெல்லினாவிருந்த தோன்றியது. தன்னுடைய வலிக்கு முன்னால் ஆட்வினின் இந்த விளக்கம் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சமுதாயத்திற்கும், கலாச்சாரத்திற்கும் ஒத்துவராத ஒன்றை ஆட்வின் செய்வதாகவே மெல்லினா நினைத்தாள்.

நேரம் சென்றது. ரயிலின் ஜன்னல் வழியே வீசிய குளிர்காற்று, ஆட்வினுக்கு சிரமமாக இருந்தது. சிட்டிற்கு கீழே இருக்கும் தன்னுடைய பை நினைவுக்கு வர மெல்லினாவைப் பார்த்து,

‘கொஞ்சம் உங்கக் காலை எடுக்குறீங்களா? பையில் இருக்கும் ஷாலை எடுக்கணும்’ என்று கேட்டார்.

மெல்லினா காலை கொஞ்சமாக நகர்த்தினாள். பைக்குள் கையை விட முயற்சித்த ஆட்வினின் கையில் மெல்லினாவின கண்ணீர்த்துளி ஒன்று விழுந்தது.

அதை கவனித்துக் கொண்டே ஆட்வின் பைக்குள் இருந்து ஷாலை எடுத்து, பையை மூடி அதே இடத்தில் வைத்தார். அடிக்கடி மெல்லினா அழுகையை மறைத்து பல்லைக் கடித்து விரலைப் பிசைந்துகொண்டே இருந்தாள்.

‘உங்க பேர் என்ன?’ ஆட்வின் கேட்டார்.

‘மெல்லினா...’ சொல்லி முடித்து மீண்டும் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள்.

‘நீங்க ஏதோ வருத்தத்தில் இருக்கிறீங்க. கவலைப் படாதீங்க, நான் உங்களுக்காக இயேசுவிடம் பிரேர பண்ணுறேன். எல்லாம் சரியாயிடும்.’

‘நீங்க பிரேர பண்ண வேண்டாம்.

நான் சாமிக்கிட்ட எவ்வளவோ அழுது தீர்த்துட்டேன். எதுவும் சரியாகல. வாழ்க்கையில் எல்லாம் முடிஞ்சு மாதிரி இருக்கு. என்ன புரிஞ்சிக்கிட்டவங்க யாரும் இல்ல.’

‘தைரியமா இருங்க, மெல்லினா. வாழ்க்கையை நாம் வாழணும். ஒருத்தர் நம்மை புரிஞ்சிக்கணும்னா, அவங்கக்கிட்ட நாம் உண்மையா இருக்கணும். உங்க உண்மை நிலையை தெரிஞ்சி அதைப் புரிஞ்சிக்கிட்டவங்கதான் உங்களை அதிகம் நேசிக்க முடியும்.’

‘கல்யாணம் ஆகாத உங்களால் கல்யாண வாழ்வின் சிக்கல்களைப் புரிஞ்சிக்க முடியாது. உங்கள மாதிரி இருக்கிறவங்க ஈசியா அட்வைஸ் பண்ணிட்டு போயிடலாம்.’

‘மன்னிச்சிடுங்க. நான் அட்வைஸ் பண்ணல.

‘நான் உங்களை ஒன்னு கேட்கட்டுமா?’ சற்றே கோபமாக கேட்டாள் மெல்லினா.

‘கேளுங்க, மெல்லினா’ ஆட்வினின் கண்களும் உதடுகளும் சேர்ந்து சிரித்தன.

‘நீங்க ஏன் இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தீங்க? ஒரு சிஸ்டர் கர்ப்பம் ஆகிறது சரியா? அதுவும் இந்த வயசுல, எப்படி இது நடத்துச்சு?’

‘உங்களுக்கு இப்படி தோன்றி இருக்கிறதா? நமது வாழ்க்கையை எப்போதும் வேறு யாரோ தீர்மானிக்கிறார் என்று. நான் நிறைய யோசிச்சுப் பார்த்திருக்கிறேன். என்னுடைய இருபது வயசுல எங்க அப்பா தீர்மானம் செஞ்சு கல்யாணம்தான் என்னை கடவுளிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. என் அம்மாவின் வாழ்க்கையும் அவங்க அப்பா எடுத்த முடிவுதான். என் அம்மா எப்போதும் கஷ்டங்களைத் தாங்கி பழகிப் போயிருந்தாங்க. நான், என் அப்பா மற்றும் என் அண்ணன்தான் அவங்க உலகம். எங்களுக்காகத்தான் வாழ்ந்தாங்க, எங்களுக்காகத்தான் எல்லாம் செய்ஞ்சாங்க. அதே மாதிரிதான் அவங்க என்னையும் வளர்த்தாங்க. ஒரு பெண்ணிற்கு முக்கியம் சகிப்புத்தன்மை என்று எப்போதும் சொல்லுவாங்க. நானும் அப்படியேதான் வளர்ந்தேன். கான்வென்டில் நான் இருக்கும் சமயம், அம்மா

கற்றுக்கொடுத்த சகிப்புத்தன்மையுடன்தான் எப்போதும் நடந்துகொண்டேன். எல்லா பிரச்சனைகளையும் மனசிலேயே வச்சிருந்தேன், எங்க அம்மா போல. ரொம்ப வருஷம் கழிச்சு என் கான்வென்ட் வாழ்க்கை பிடிக்காமல் நான் வெளியே வந்துவிட்டேன். என் வீட்டில் இந்த முடிவிற்கு முழு எதிர்ப்பு தெரிவிச்சாங்க. அப்பா அம்மா அண்ணன் எல்லோரும் என்னை மீண்டும் கான்வென்ட்டுக்கு போகச் சொன்னார்கள். என்னை சமாளிப்பதைவிட வீட்டைச் சற்றியிருப்பவர்களின் கேள்விகளைச் சமாளிப்பதுதான் அவர்களுக்கு கஷ்டமாயிருந்தது. என்னை எல்லோரும் ஒரு பாவியாக பார்த்தனர். அப்பா முதல் முறையாக என்னை அடித்ததும் அப்பொழுதுதான். அம்மா மூன்று நாள் சாப்பிடாமல் பட்டினி இருந்தாங்க. என்ன ஆனாலும் நான் திரும்ப கான்வென்ட்டுக்குப் போகக் கூடாதுன்னு தீர்மானமா இருந்தேன். அப்பா, அம்மாவிற்கு ரொம்ப அசிங்கமா போயிடுச்சு. என் அண்ணி எனக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவரின் தங்கை. அதனாலேயே அவங்களுக்கு என்மேல இன்னும் கூடுதல் எரிச்சல். நாற்பத்தைந்து வயசுல என்னை வீட்டில வச்சுக்க என் அண்ணனும் அண்ணியும் எதிர்ப்பு தெரிவிச்சாங்க. '

'அப்புறம் என்ன ஆச்சு?' மெல்லின ஆர்வம் காட்டினாள்.

'நாலு வருஷம் அப்படித்தான் போச்சு. எனக்கு இருந்த ஒரே ஆறுதல், புத்தகங்கள். நிறைய படிச்சேன். ஆறு மாசத்துக்கு ஒரு முறை என் காலேஜ் மூலமா நடந்த கவுன்செல்லிங் மற்றும் மறுவாழ்வு கேம்புகளுக்கு ஒவ்வொரு ஊராகப் போயிட்டு வந்தேன். திடீரென்று ஒரு நாள், பத்தொன்பது வயசுல எனக்கிருந்த தவிப்பை மீண்டும் உணர்ந்தேன். கடவுளின் இருப்பை பல வருஷம் கழித்து மீண்டும் உணர்ந்தேன். கடவுள் குழந்தை இயேசுவை என் கண் முன்னே காட்டினார். குழந்தை இயேசுவின் தூய புன்னகை என்னை ஏதோ செய்தது.

நான் கற்றுக்கொண்ட வாழ்க்கைப் பாடங்கள், கடவுளின் உன்னதத்தை இந்த உலகிற்குப் பரப்ப, அன்பை போதிக்க, இயேசுவின் கிருபையை உணர்த்த என் மூலமாக நான் ஒரு குழந்தையை பெற்றுக்

கொள்ள ஆசைப்பட்டேன். குழந்தைகள் கடவுளின் பரிசு. கடவுள் தான் படைத்த முதல் ஆண் மற்றும் பெண்ணுக்குச் சொன்ன கட்டளை "நீங்கள் பலுகிப் பெருகி, பூமியை நிரப்பி, " (ஆதியாகமம் 1:28). என் ஆசையை கடவுளிடம் ஒப்படைத்தபோது அவரே ஒரு டாக்டரின் மூலம் என் வேண்டுகலுக்கு உருவம் கொடுத்தார். இது ஆர்டிபிசியால் இன்விட்ரோ ஃபெர்டிலைசேஷன். குழந்தை விஷயத்தை என் வீட்டில் சொன்னதும், பிரச்சினை இன்னும் பெரிசாயிடுச்சு. சர்ச்சுக்குள்ளேயும் என்னை அனுமதிக்க முடியாதுன்னு சொல்லிட்டாங்க. நான் ஒரு உண்மையான கிருஸ்துவரில்லைன்னு சொல்லி என் குடும்பத்தில யாரும் என்கூட பேச மறுத்துட்டாங்க. அந்த ஊரில் இருக்கக்கூடாதுன்னு சொல்லி, என்னை வெளியூருக்குப் போகச் சொல்லிட்டாங்க. இப்ப நான் வேலூரில் மனநலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான ஒரு மறுவாழ்வு மையத்தில் வேலைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். இங்க யாரும் என்னை தப்பா நினைக்கல. இங்க இருப்பவர்கள் எல்லோரும் கடவுளின் குழந்தைகள். ஒரு சின்ன வேலையா இப்போ சென்னைக்குப் போகிறேன்.

மெல்லினா ஆட்லினின் வலது கையைப் பிடித்தாள். அவளுக்கு அந்த நிமிடம் ஆட்லின் மேல் நம்பிக்கை வந்தது, பெரிய மரியாதையும் வந்தது.

'எனக்கு இரண்டு பசங்க. பெரியவனுக்கு பத்து வயசு, சின்னவனுக்கு ஆறு வயசு' மெல்லினா தயங்கிக்கொண்டே பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

'நான் காலேஜ் முடிச்சப் பிறகு என்னுடைய இருபத்திமூனாவது வயசுல எனக்கு கல்யாணம் நடந்தது. கல்யாணம் ஆகி பத்து வருஷம் ஆயிடுச்சு. கல்யாணமான புதுசுல நான் ரொம்ப அழகா இருப்பேன்னு என் கணவரே சொல்லியிருக்கிறார். இப்போதான் குண்டாகி, முடியெல்லாம் கொட்டிப்போய் ஒரு மாதிரி ஆயிட்டேன். அடிக்கடி சோர்ந்து போயிடுறேன். உங்களைப் பார்த்தா எனக்கு ஆச்சரியமா இருக்கு. நல்ல தெம்பா தெரியிறீங்க. நான் இப்படி ஆயிட்டதாலோ என்னவோ என் கணவர் வேற முடிவெடுத்துட்டாருன்னு நினைக்கிறேன். '

'என்ன முடிவு மெல்லினா?' ஆட்லின் நிதானத்துடன் கேட்டார்.

'ஒரு மாசத்துக்கு முன்னாடிதான் தெரிய வந்துச்சு, என் கணவருக்கும் வேற ஒரு பொண்ணுக்கும் சகவாசம் இருக்குதுன்னு. என் மனசு வெடிச்சிடுச்சு. நான் அவருக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் எந்தக் குறையும் வைத்ததில்லை. அவரு இப்படி பண்ணுவாருன்னு எதிர்பார்க்கவே இல்லை. மூனு வருஷமா அந்த பொண்ணுகூட சகவாசம். இன்னைக்கு காலையில நான் அதை பத்தி பேசனது, அவருக்கு கொஞ்சம்கூட பிடிக்கவில்லை. என்னை அடிச்சிட்டாரு. என் குழந்தைகள் ரெண்டு பேருக்கும் அப்பாதான் வேணுமாம். என்கூட வரமாட்டேன்னு சொல்லிட்டாங்க. அவருடைய அப்பா அம்மா தவறிட்டாங்க. எங்க அப்பா அம்மாகிட்ட சொன்னதுக்கு, அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கோன்னு சொல்றாங்க. இதுக்கு மேல என்ன அட்ஜஸ்ட் பண்ணிட்டு? அதான் தற்கொலை செஞ்சு சிக்கலாமின்னுதான் இந்த ரயிலில் ஏறி சென்னைக்கு போறேன். என் பொணம்கூட எங்க வீட்டுக்கு கிடைக்கக் கூடாது. இதுதான் நான் அவங்களுக்குக் கொடுக்கிற தண்டனை.'

இதை சொல்லி முடிக்கும்போது மெல்லினா கதறினாள். ஆட்லின் அவளுடைய கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

'இவ்வளவு மனக்கஷ்டத்திலும் நீங்க நான் ரயில் ஏற உதவி பண்ணியது உங்க நல்ல மனசை காட்டுது. அதே மாதிரி உங்க பசங்க ரெண்டு பேரும் உங்க கணவர் மேல வச்சிருக்கிற பாசத்தை பார்த்தால் அவரும் அன்பானவருதான்னு தோணுது.'

'ஆமா, அவரு ரொம்ப அன்பானவரு. என்னை ரொம்ப நல்லா பார்த்துக் கொள்வார். நான் அதிகமா பேச மாட்டேன். அதனால் எனக்கு பிரண்ட்ஸ் யாரும் கிடையாது. அவருக்கு நிறைய பிரண்ட்ஸ். கல்யாணத்திற்கு முன்னாடி அடிக்கடி அவுட்டிங் போவாரு. கல்யாணத்திற்கு அப்புறம், அதெல்லம் விட்டுட்டாரு. அப்பப்ப குடிக்கிறதையும்விட்டுட்டாரு. நான் படம்கூட பார்க்க மாட்டேன். அவரு என்னை வற்புறுத்த மாட்டாரு. ரஜினி படம் வந்தா மட்டும் தியேட்டர் போயி பார்ப்பாரு. இல்லன்னா ஆபீஸ் முடிஞ்சா வீடு. வீட்டுல மொபைல்கூட

பேச மாட்டாரு. இப்படித்தான் இருந்துச்சு. குழந்தைகள் என்றால் அவருக்கு ரொம்ப இஷ்டம். நான் கல்யாணத்திற்குப் பிறகு வேலைக்குப் போகல. அவரு எனக்கு எல்லாம் செய்வாரு. எதுக்கும் குறை வச்சதே இல்லை. ஆனா என்ன இருந்து என்ன? இவ்வளவு நாளா என்னை ஏமாத்திட்டு இருந்திருக்காரு. என்னால அத தாங்கவே முடியலே.'

மெல்லினா மீண்டும் அழுத் தொடங்கினாள்.

'கவலைப்படாதீங்க. இப்போ உங்களுக்கு இருப்பது உங்க மேலயே கோவம். நீங்க உங்க வாழ்க்கையில் தோற்றதா நினைக்கிறீங்க. உங்க மனசு நடுநிலைப் படுத்தி நடந்த விஷயத்தை திரும்ப யோசிச்சுப் பாருங்க, உங்க கணவரின் பார்வையில யோசிச்சிப் பாருங்க. உங்களால் இந்த பிரச்சனையை சரிசெய்ய முடியும்.'

'இல்ல ஆட்லின், நான் நிறைய யோசிச்சு பார்த்துட்டேன். எனக்கு அவரு பண்ணினத ஏத்துக்கவே முடியாது.'

'சரி, அதுக்கு சாவுதான் முடிவா, மெல்லினா? உங்க வாழ்க்கை ரொம்ப முக்கியமானது, உங்களுக்கும் உங்களை ரொம்ப விரும்புகிறவர்களுக்கும். சின்ன வயசிலிருந்தே எல்லோரையும் அனுசரிச்சு போகணும், எல்லோருக்கும் பிடித்த மாதிரி இருக்கணும், எல்லோர் மனசும் கோணாம நடந்துக்கணும்னுதான் நமக்கு கற்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலும் பெண்கள் பலர் வாழ்வதற்கு அர்த்தமே கல்யாணம்தான்னு நினைத்துக்கொண்டு, கணவனுக்காக எல்லாத்தையும் தாங்கிக்கொண்டு, கணவனின் மனசுக்கு பிடிச்ச வாழ்க்கையை வாழ ஆரம்பிச்சிடுறாங்க. அவங்களுக்கு வர கோபம், எரிச்சல், பிடிக்காதது எதுவும் வெளிய தெரியாம பார்த்துப்பாங்க. ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவளுடைய ஸெல்ப் வெவார்த்த இப்படித்தான் இழக்கிறாங்க. தன் கணவன்கிட்ட இருக்கிற பிரச்சனையை திருத்தப் பிறந்தவங்க மாதிரி வேற நினைச்சிக்கிறாங்க. கணவனுக்கு அப்புறமா குழந்தைகள்தான் அவர்களுக்கான வாழ்க்கை லட்சியம். தன்னை ஒரு தியாகி போல உணரும் பெண், கணவனாலோ, குழந்தைகளாலோ ஏமாறும்போது அவளால் அதை தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை, உங்களைப் போல.'

'நீங்க சொல்லுறத நான் ஒத்துக்கிறேன். அப்படிப் பார்த்தால்கூட நான் என் வாழ்க்கையை என் கணவனுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் தானே வாழ்கிறேன், அவர் என்னை ஏமாற்றுவது தப்பு தானே?'

'உண்மைதான். இது ஒரு சிக்கலான விஷயம். ஒரு பையன் வளர்ந்துவரும் சூழலும் அவனுக்கு நிறைய விஷயங்களை சொல்லிக் கொடுக்கிறது. குடும்பத்தை பொறுப்பாக கவனிக்க வேண்டும் மனைவி குழந்தைகளை சந்ததோஷமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும், எந்த சூழலிலும் கண் கலங்கவோ புலம்பவோ கூடாது, மனைவி தனக்காக மட்டுமே வாழ வேண்டும் என்றெல்லாம் கணவன் நினைக்கிறான். இது அவனுக்கு மனைவியின் மீது ஒரு அதிகாரத்தையும், பொஸஸிவ்னஸையும் உண்டாக்கிடுது. மனைவி தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கவே கணவன் ஆசைபடுகிறான். அதற்கு நிகராக மனைவிக்கும், தான் பார்த்து கவனிக்கிற கணவன் மீது அதே பொஸஸிவ்னஸ் வருகிறது. கணவனுக்காக வாழும் வாழ்க்கையில், அந்தக் கணவன் எப்பொழுதும் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கவே அவளும் ஆசைப்படுகிறாள். ஆகவே இது கணவன் மனைவிக்கு இடையேயான மனப் போராட்டம்.

பெண்கள் பிறந்ததிலிருந்தே கட்டுப்பாட்டில் வாழ்கிறவர்கள். ஆனால் ஆண்களுக்கோ, தங்களுக்கு பிடித்த விஷயங்களை செய்யும் சலுகை பெண்களை விட அதிகமாய் இருந்திருக்கிறது. மனைவி தன் கணவனுக்கு பிடித்த வகையில் குடும்பத்தை பார்த்துக் கொள்கிறாள். தன் ஆசைகளை முடக்கிக் கொண்டு, தனக்கென்று எதுவும் செய்யாமல் கணவனுக்காகவே வாழ்கிறாள். இது கணவனுக்குப் பிடிக்கிறது. இப்படி இருக்கிற மனைவிமீது எந்த இன்ஸெக்யூர்டு பீலிங்கும் வராது. கணவனும் அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்று மனைவியும் நினைக்கிறாள். கல்யாணத்திற்குப் பின்பு தனக்கு இருந்த விருப்பு, வெறுப்பு எல்லாவற்றையும் விட்டுவர முடியாத ஆண்கள் பலர் மனைவியின் கல்யாண வாழ்கையின் தியாகத்திற்கு கொடுக்கிற கூலி அவர்களது சுதந்திரம். அது முடியாதபோது தன் மனைவிக்குத் தெரியாமல் பிடித்த மாதிரி வாழ ஆரம்பிக்கின்றனர். தனக்குப்

பிடித்த வாழ்க்கையை தானாகவோ இல்லை இன்னொருவரின் துணையுடனோ சமூகத்திற்கு தெரியாமல் வாழ்கின்றனர்.'

'மெல்லினா, நீங்க பொறுமையா யோசிச்சுப் பாருங்க. உங்களுடைய சந்தோஷத்திற்கும், ஆசைகளுக்கும் தடை போடாதீங்க. உங்கள் கணவரின் சந்தோஷத்திற்கும்தான். உங்களின் தேவைகளை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். யாரையும் கட்டுப்படுத்த முயலாதீங்க. நீங்க இந்த விஷயத்துல என்ன பன்னணும்னு நான் சொல்லமாட்டேன். ஆனா உங்க ஸெல்ப் வொர்த்த நீங்க நம்பி வாழ்க்கையை எப்படி பார்க்கவேண்டும்னு முடிவு பண்ணிக்கங்க.'

'ம்' மெல்லினா மீண்டும் ஜன்னலோரம் திரும்பினாள். ஆனால் இப்போது அவள் அழவில்லை. ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தாள். ஆடலின் ஒரு புத்தகத்தை வாசித்துக்கொண்டு இருந்தார்.

ரயில் சென்னை வந்தடைந்தது. ஆடலின், மெல்லினா இருவரும் ரயிலைவிட்டு இறங்கினார்கள். மெல்லினா ஆடலினைப் பார்த்து, 'நீங்க என் வீட்டுக்கு வரணும். என் வாழ்க்கையின் மறக்க முடியாத பயணம் இது. யாரும் இல்லாததுபோல ஒரு உணர்வுடன்தான் இந்த ரயில்ல ஏறினேன். உங்க அன்பு என்னை நிறைய யோசிக்க வச்சிடுச்சு. அதற்கு நன்றி'

'மெல்லினா, வாழ்க்கையில் வரும் ஒவ்வொரு பிரச்சனையும் நம்மை பக்குவப்படுத்துகிறது. உடைவதிற்கில்லை மனம் பிரச்சனைகளால் புது வடிவம் பெறுவதே மனம். நாம் அந்தப் புது வடிவத்தை உணர வேண்டும். அதற்கு நாம் நம்மை நேசிக்க வேண்டும். காட் பிளஸ் யூ மெல்லினா.'

அப்பொழுது, மெல்லினாவின் போன் ஒலித்தது, முப்பொத்தொன்பதாவது முறையாக. 'மை லைஃப்' என்ற பெயர் ஃபோன் ஸ்கரீனில் தெரிந்தது. மெல்லினா ஆடலினைப் பார்த்தாள். ஆடலினுக்கு அது மெல்லினாவின் கணவன் ஃபோன் கால் என்று புரிந்துமெல்லினாவிற்கு விடை கொடுத்தார். மெல்லினா ஃபோனை எடுத்து 'ஹலோ' என்று கூறி தூரத்தில் இருந்த ரோஜா செடியைப் பார்த்தாள். புதிதாய் பூக்கும் பூக்களைப் போல அவளது புதிய வடிவம் கொண்ட மனமும் பூத்திருந்தது.

தேடல்

■ உத்தமன்

■ ந்த அதிகாலைப் பேருந்தினில் தனது இருக்கைக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நபரிடம் ரகு கேட்கிறான், என்னங்க தம்பி தினமும் உங்கள இந்த நேரத்தில பார்க்க முடியுது, எங்க போறீங்க, என்ன பண்ணிட்டு இருக்கீங்க எனக் கேட்டதுதான் தாமதம்,

எடுத்த எடுப்பிலேயே தன் கையிலிருந்த கத்தியை எடுத்து ரகுவினுடைய வயிற்றில் இறக்குகின்றான். அதிர்ச்சியில் அவன் கத்தி சத்தம் போடுவானோ என ரகுவின் வாயை தனது கையினால் மூடுகின்றான் பக்கத்திலிருப்பவன்.

காலை நேரப் பேருந்து என்பதினால், பயணம் செய்த அனைவருமே அரைத்தூக்கத்தில் இருந்ததினால் யாருக்கும் எதுவும் தெரியவில்லை, நடத்துனர் உட்பட. அடுத்த பேருந்து நிறுத்தத்தில் ரகுவைக் கைத்தாங்கலாக, தன்னுடன் வந்தவன் போல கீழே இறக்கி விட்டு அவனுடன் சேர்ந்து இவனும் இறங்குகின்றான்.

நடந்தது என்ன, எதற்காக என ரகு யோசித்தபடியே மயங்கிக் கீழே சரிகின்ற நிலையிலிருக்க சுதாரித்துக் கொண்ட இவன் தன்னுடைய அலைபேசியை எடுத்து தெரிந்த மருத்துவருக்கு பேசி உடனடியாக முதலுதவி செய்யச் சொல்கிறான். தனக்கு நன்கு தெரிந்தவன் சொல்வதால் ரகுவை அழைத்துச் சென்று சிகிச்சை அளிக்கிறார் மருத்துவர்.

பள்ளியில் இரண்டாம் வகுப்பு படித்த போது கலந்து கொள்ளாத போட்டிக்காக பரிசு பெற்றது இன்பம் தந்த போதிலும், எதுவுமே செய்யாமல் வாங்கியதில் அதிலென்ன பெருமை என்பது இப்போது கத்தியால் குத்தியவனுக்கு புத்தியில் உறைக்கின்றது.

கத்திக்குத்து கந்தன் அடுத்த பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்து சற்றே கண்மூடி பால்ய நினைவுக்குள் செல்கையில் கோலிக்குண்டு விளையாடி அனைவரது கோலிகளையும் வெற்றி கொண்டிருக்கின்றான் கூட்டத்தில் ஒரு சிறுவன். அம்மையப்பனின் அறிவுரைப்படி உட்கார்ந்து விளையாடும் விளையாட்டு.

ஓவியம்: மருது

கண்விழித்து மனதிற்குள் ஏன் அவனை இப்படிச் செய்தோம் அவன் என்ன கேட்டுவிட்டான், தனக்குள் பிறந்த கேள்விக்கான விடையை தானே நினைத்துப் பார்க்கின்றான். பின்பு சிறிது கண்மூடித் தூங்குகிறான்.

பின்பு கத்தியெடுத்துச் சொருகிய இவன் இங்கு கனவினில் சிறுவர் விளையாடும் சுரண்டல் பரிசுச் சீட்டு விற்றுக் கொண்டிருந்தான். பரிசு விழும் எண்கள் அனைத்தையும் எடுத்து விட்டிருந்தான் யாருக்குமே அதிக மதிப்பிலான பரிசு விழாதபடி.

பம்பரம் குத்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன் பின்பு கத்தியெடுத்துக் குத்தியது ஏன்.

ஒருவனைக் கத்தியால் குத்திக் கொல்லும் முன்பு வேறு ஒருவனை வைத்து ஒத்திகை பார்த்தால் நன்றாக இருக்குமென தோன்றிய வேளையில் தான் பேருந்திலிருந்த ரகு இவனிடம் எங்க போறிங்க என குறுக்கே புகுந்து சிந்தனையை சிதறடித்ததால் அவனை அறியாமல் அவனையே ஒத்திகை பார்த்துவிட்டான்.

சட்டென தூக்கத்திலிருந்து விழிப்பு வந்து அடுத்த நிறுத்தத்தில் இறங்குகிறான். அலைபேசியில் மருத்துவரை அழைத்து, அவர் இப்ப என்ன நிலைமையில் இருக்கிறார் என தான் குத்திவிட்டு வந்தவனைப் பற்றி குசலம் விசாரிக்கின்றான். கவலைப்படும்படியாக எதுவும் இல்லை என மருத்துவர் விளக்கமளிக்கிறார். அவர் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கண்விழித்து விடுவார். எப்படி அவருக்கு இது நடந்தது என மருத்துவர் கேட்கையில், ஒரு சின்ன பிரச்சனையால் நடந்தது என சுருக்கமாக கூறிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்து போய்க் கொண்டிருக்கிற திசைக்கு எதிர்த்திசையில் சென்று பேருந்து ஏறி மருத்துவமனை செல்கிறான்.

இவன் சென்று ரகு சிறிது நேரத்தில் விழிக்கிறார் எழுந்த அடுத்த வினாடியே பக்கத்தில் தன்னைக் கத்தியால் குத்தியவன் இருப்பதைக் கவனித்து உடனடியாக அவனை அடிக்க அவன் மேல பாய நினைத்து குத்துப்பட்டிருந்ததால் முடியாமல் மெல்லிய குரலில் கேட்கிறார், ஏன்யா உங்கிட்ட அப்பிடி என்ன கேட்டுட்டேன்னு இந்தமாதிரி செஞ்சிட்ட

நான் அப்பிடி என்னையா துரோகம் பண்ணினேன் உனக்கு.

தப்பாயிருச்சு, ரொம்ப தப்பாயிடுச்சு, மன்னிச்சுருங்க. யோவ் போயா கத்தில குத்திட்டு மன்னிப்புக் கேட்கிறியா, இருடா உன்னை என்ன பண்ணேன்னு என்கிறார் சிறிது உரத்த குரலில்.

ஒத்திகைபாக்கறதுக்கு மனசுக்குள்ள ஒப்பனை பண்ணிட்டிருந்த நேரத்தில நீங்க இடையூறு பண்ணதால இடைஞ்சல இருக்கிங்கனு நினைச்சு அப்பிடி பண்ணிட்டேன்.

யாருப்பா நீ, அப்படி என்னதான் பிரச்சனை உனக்கு ?

என்னோட வாழ்க்கையில் ஒரு

அதிர்ச்சி சம்பவம் நடந்தது அதை இதில எழுதியிருக்கேன், என்னோட விலாசம் அலைபேசி எண், மின்னஞ்சல் வரைக்கும் மொத்தமும் இருக்கு, படிச்சு பாத்திங்கன்னா புரியும். படிச்சுட்டு சொல்லுங்கனு சொல்லிட்டு அவரோட அலைபேசியை வாங்கி இவனோட எண்ணிற்கு அழைத்து இவருடைய எண்ணை அலைபேசியில் பதிவு பண்ணான்.

யாருடா இவன் சரியான சைக்கோவா இருப்பானோ, எங்க போறிங்கனு கேட்டா கத்தில குத்தறான், எதுக்குடானு கேட்டா பயோடேட்டானு பேப்பர குடுக்கறான்

இரண்டு, மூணு நாளா இவனை பத்தியே யோசிச்சு மண்டை காய்ஞ்சு போச்சு, அப்படி என்னத்த கிறுக்கி வச்சுருக்கான் இந்தக் கிறுக்கன், என்னனு பாப்போமா

ஓட்டம் ஆரம்பம்

தலைப்பே ஓட்டமா, விளங்கும்டா

ஒரு நாள் காலையில் அதிர்ச்சி அடைகிறான் தமன், ஆனந்தை எழுப்பி விசயத்தைக் கூறுகிறான், மச்சி மொபைல் போனைக் காணும்டா, டேய் தூக்கத்தில் உளறாத, இங்கதான் எங்கயாச்சும் இருக்கும் போய்ப் பாருடா, அது சரிடா என்னோட மொபைல எவன்டா எடுத்து வச்சுருக்கீங்க, என்னது உன்னோட மொபைல காணுமா, டேய் என்னோட மொபைல் கூட இங்க இல்லடா வருகிறது ஓர் குரல் வேலனிடமிருந்து அனைவருக்கும் பேரதிர்ச்சி

என்னங்கடா இது காலங்காத்தால.

எல்லா ரும்லயும் போய்ப் பாருங்கடா, தூங்குற எல்லாரையும் எழுப்பி கேளுங்கடா, நான் இங்க தேடுறேன்.

தேடல் தொடர்கிறது, இதற்கு முன்னால் துவைத்து போட்டு காணாமல் போன துணிகள், தொலைந்து விட்டதாய் நினைத்த கேரம் போட்டு காயின்கள், செஸ் போட்டு உள்ளிட்ட அனைத்தும் கிடைத்துள்ளது, இன்றளவு தேடியது காணக்கிடைக்கவில்லை.

தேடல் தொடர்ந்து நடைபெற்றும் காலை 10 மணி வரையிலும் தேட முடியவில்லை, அனைவரும் ஒன்று கூடி ஆலோசிக்கிறார்கள், இதற்கு முன்பும் இப்படியான மூன்றுக்கும் மேற்பட்ட சம்பவங்கள் இங்கு நடந்துள்ளதாக அறிகிறார்கள்.

எவ்வளவு நடை நடை திறந்து வச்சது, மொத்த குரலும் நான் இல்ல என்கிறார்கள், சரி விடுங்கடா இப்ப அது முக்கியம் இல்ல எப்படிடா இத்தனை பேர்ல எல்லாருமே அசந்து தூங்கிட்டோம் யாரும் ஒரு ஆள் கூட கொஞ்சமும் எழுந்திரிக்கல.

அவ்வளவு வாய்க்கு வந்த வார்த்தைகளைக் கூறித் திட்டி விட்டு, அடுத்த கட்டமாக முயற்சியில் இறங்கலாயினர், சந்தேகப்பட்ட நபர்களை பொதுவாக 4 பேர் மத்தியில் வைத்து ஜாடை சொல்லித் திட்டியும் பார்த்தனர், யாரும் வாய் திறக்கவில்லை அன்றைய நாளில்.

அடுத்த கட்டமாக சில நண்பர்களின் ஆலோசனைப்படி காவல் நிலையம் செய்வதாக முடிவெடுத்தனர். அதுதான் சரியெனப்பட்டது அனைவருக்கும். நேராக அந்தப் பகுதிக்குட்பட்ட காவல் நிலையத்திற்குச் சென்று நடந்த விபரங்களைக் கூறினர். நிலையத்தின் காவல் அதிகாரி ஒருவர் இதைக் கேள்விப்பட்டு கடுங்கோபத்துடன், ஏன்டா 4 பேர்ல 3 பேர் மொபைல் ஒரே நடைல எடுத்துட்டு போற வரைக்கும் என்னடா பண்ணிட்டு இருந்தீங்க.

அடுத்ததாக வாயிலிருந்து உமிழ்நீரைக் காறித் துப்பி விட்டு, புகாரையும் கசக்கி குப்பைத் தொட்டியில் போட்டு விட்டு சென்று விட்டார். இந்த சம்பவம் நடந்து முடியும் முன்னரே தமன் அங்கிருந்து வெளியேறி விட்டான் அந்த அதிகாரியின் நடத்தை காரணமாக. மொபைல் போன்கள் காணாமல் போனது வருத்தத்தை ஏற்படுத்தி இருப்பினும், அதிகாரியின் இந்த செயல் மேலும் மனம் நோகும்படி செய்து விட்டது.

தீயினால் சுட்ட புண் உள்ளாறும் ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு

பொருள் உறைத்தது மிக நன்றாக. மொபைல் வாங்கிய நிறுவனத்தைத் தொடர்பு கொண்ட போது, காவல் நிலையத்தில் அளித்த புகார் இருந்தால் மட்டுமே அடுத்த கட்டமாக எங்களால் நடவடிக்கை எடுக்க இயலும் எனக்கூறி விட்டனர். மேலும் இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட வேறு பிற மொபைல் நிறுவனங்களும் சொல்லி வைத்தாற்போல அதே பதிலைக் கூறினர், அதன் பிறகு மற்றுமொரு முயற்சியாக சிம் விற்பனை செய்யும் ஒரு நிறுவன நண்பரை தொடர்பு கொண்டு பேசிய போதும் அச்ச அடித்தது போல அதையே கூறினார்.

நினைவுகள் முன்னோக்கிச் சென்றன.

மொபைல்களை எடுத்துச் சென்றவன் மற்றுமொரு மாயவித்தையையும் செய்துவிட்டான். தமன் தான் சொந்த ஊருக்கு செல்வதற்காக சில பொருள்கள் வாங்கி பைக்கில் வைத்திருந்தான், பேக்கினை அப்படியே தூக்கிச் சென்று விட்டான். அவனுடைய பொருள்களின் மதிப்பு பதினைந்து ஆயிரம் ரூபாய், மொத்தமாக தொலைந்த மதிப்பு சுமார் இருபத்தைந்து ஆயிரங்கள்.

உள்ளே இருந்த சில பொருள்களின் நினைவு கண்முன்னே வந்து செல்கிறது.

ஒரு முக்கியமான சாராம்சம் என்னவென்றால் பேக்கில் இருப்பது லேப்டாப் என நினைத்து எடுத்து போயிருக்கிறான், ஆனால் இருந்ததென்னவோ துணிமணிகள் மற்றும் புத்தகங்கள்.

புத்தகங்கள் என்றால் கடையிலே போய் சாதாரணமாக வாங்கி வருகின்ற புத்தகங்கள் அல்ல. புத்தக வெளியீடு அன்று நேராகச் சென்று, புத்தகம் எழுதியவரின் கையினாலேயே வாங்கிவிட்டு அவருடைய கையொப்பமும் வாங்கி, புகைப்படமும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தவை.

எடுத்தவனுக்கு அதெல்லாம் எங்கே தெரியப் போகிறது. புத்தகமும் தொலைந்து, எடுத்த புகைப்படங்களின் ஆல்பமும் தொலைந்திட வந்தது பாருங்கள் ஒரு உச்சகட்ட கோபம், கையிலிருந்த மற்றுமொரு மொபைல் போன் நொறுங்கியது. எடுத்தவன் யாரேன்று தெரியுமாயின் என்னவெல்லாம் நொறுக்கப்படுமோ.

தாயைப் போல பிள்ளை, நூலைப் போல சேலை, என்பார்கள் இங்கு சேலையை வேட்டி என வைத்து கொண்டால், புத்தகங்களுடன் துணிகளையும் தூக்கிச் சென்று விட்டான். பணமாக எதுவும் இல்லையென்ற போதினும் பணத்துக்கு நிகரான மன்னிக்கவும் பணத்துக்கும் மேலான புத்தகங்கள் போனது, மறுபடியும் பணம் கொடுத்து வாங்க முடிகின்ற பொருள்களாக அவை இல்லை என்பது தான் பேரிழப்பு.

ஆற்றின் நிறைய தண்ணீர் ஓடினாலும் கூட நாய் நக்கித்தான் குடிக்கும் என்பதைப் போல மதிப்பு தெரியாதவன் கையில் போன புத்தகம் இரண்டோ அல்லது ஐந்தோ ரூபாய்க்கு

விற்கப்படுமாயின் அதை விட ஒரு மிகப்பெரிய இழிவை புத்தகம் வாங்கியவன் புத்தகம் எழுதியவருக்குத் தர முடியாது.

முதன்முறையாகப் பாடலொன்று பாடி அதற்கென வாங்கிய பரிசிலை பிரேம் போட்டு வைத்திருந்தான், இன்று தொலைந்த காரணத்தால் இனி நீ எங்குமே பாடல் கேட்க கூடாது என்பதைப் போல அது இருந்தது.

எளிதில் நெருங்க முடியாத பிரபலங்கள் சிலருடன் புகைப்படம் எடுத்து ஆல்பம் சிலவற்றைத் தயாரித்து வைத்திருந்தான், புகைப்படம் எடுத்தால் ஆயுள் குறையுமெனக் கூறும் ஒரு கூற்றும் இங்கு நிஜமாயிற்று.

வெள்ளியிலான சங்கிலி ஒன்றை முதன்முறையாக வாங்கியிருந்தான், ஆடையும், ஆபரணமும் சேர்ந்தே போயிற்று.

இங்கேயே நூலிழையில் அரும்பாடு பட்டு உருவாகி வந்த துணிகள் இங்கு வந்தா என்னால் தொலைய வேண்டும், நெசவுக்கு இழுக்கு.

நிர்வாணத் தேசத்திலே கோவணம் கட்டியவன் பைத்தியக்காரன், இது நிர்வாணத் தேசம் இல்லை, இருந்தும் சிலபேர் அரைநிர்வாணமாகத்தான் திரியிறானாக.

எனக்கெனத் தனியாக ஏதேனும் சொத்துக்கள் நான் வாங்கி வைத்திருக்கவில்லை, நான் வைத்திருந்த பெரும்பான்மையானவை என்னை விட்டு சென்று விட்டன.

ஆள் பாதி ஆடை பாதியாகத் திரிய இதென்னடா ஆதிவாசி காலமா, கரும்பம் கலிகாலம்.

ஆற்றில் துணியில்லாமல் நின்றால் கூட தண்ணீருக்குள் போய் விட்டால் மானம் காக்கப்படும். ரோட்டில் அதே நிலையில் நின்றால்? கவித்துவமின்றித் துக்கப்படக்கூட முடியவில்லை.

அன்றைய தினம்முதல் மீனை போல பெரும்பான்மையான நேரம் தண்ணீரிலேயே வாழ்ந்தான், ஆந்தையை போல இரவு முழுவதும் விழித்திருந்தான், ஆமையப் போல மிக மெதுவாகத்தான் அடியெடுத்து வைத்தான் மன ஓட்டமானது சில நேரங்களில் முதலையைப் போல ஆக்கிரோஷமாக இருந்தது.

அன்று வலியன் குருவி சற்று தாமதமாக கூவியிருக்கும், இல்லையெனில் ஒருவருக்கு

கூடவா அந்நியன் ஒருவன் வந்து மூன்றாவது மாடியிலிருக்கும் பொருட்களை எடுத்து விட்டு இறங்கி சென்றது தெரியாமலிருக்கும். குருவி இனத்தை அழித்ததில் உள்ள பெரும் பங்கும் மனிதனையே சேரும்.

உலகத்தை நேசித்தாலும் ஒருவரையும் நம்பக் கூடாதென்பது சரியாத்தான் இருக்குது. உறங்கும் போதும் எப்பிடி ஒரு கண்ணை மட்டும் திறந்து வச்சுக்க முடியும்

அன்றைய தினம் தண்ணீருக்குத் தாகம் எடுக்கவில்லை, உணவிற்குப் பசி எடுக்கவில்லை. இயற்கை சுவாசம் மட்டுமே உயிர் தந்தது.

வெறுப்படைந்து போய் ஒரு விளையாட்டு மைதானத்தின் சுவர் அருகில் உள்ள மரத்தின் கீழே போடப்பட்ட பெஞ்சில் அமர்ந்தான் தமன்., புத்தருக்குப் போதி மரத்தடியில் கிடைத்த ஞானம் போல ஏதோ ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்த போதுதான் புகார் அளிக்க வேண்டுமென எண்ணம் தோன்றியது.

ஏனெனில் நாளை வரும்பொழுதில் மொபைல் போனை வைத்து என்ன மாதிரியான தவறுகள் வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம், போன் காணாமல் போன நிகழ்வை புகாராக பதிவு செய்யாவிடில் அது என்றென்றைக்கும் ஆபத்தாக முடியக்கூடிய வாய்ப்புண்டு. வேலை வாய்ப்பு அலுவலகத்தில் பதிவு செய்து விட்டு வேலைக்காக காத்திருப்பது எந்தளவு முக்கியமோ, அதே அளவுக்கு நிகராக புகார் அளிக்க வேண்டியதும் நமது கடமை என மனதில் பதிந்து விட்டது. பித்தம் தெளியாத சித்தப்பிரமை பிடித்தவன் போல அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

அழுதும் பலனில்லை, அடக்கத்துடன் அடக்க முற்பட்டான், அடக்கம் ஆத்திரமாக மாறியது.

இணையத்தினுள் சென்று தேடினான், சில உயரதிகாரிகளின் தொடர்பு என்கள் மற்றும் இமெயில் போன்ற தகவல்கள் கிடைத்தது. பகுதி காவல் நிலையத்திலேயே 'மிகச்சரியான கவனிப்பு' கிடைத்ததால், மேலதிகாரியிடம் செல்வதற்கும் யோசிக்க வேண்டியதாயிற்று.

இறுதியாக கமிஷனர் ஆபிஸின் அதிகாரப்பூர்வ இணையதளம் தென்பட்டது. வேறு வழியின்றி காணாமல் போனதை உறுதி செய்ய மேலும் எதிர்காலத்தில் காணாமல் போனது பற்றிப் புகார் அளிக்காமல் இருந்தால்

பிரச்சனைகள் வரக்கூடுமெனத் தோன்றிய மனக்கட்டாயத்தின் காரணமாக புகாரை இணையத்தின் வாயிலாக அளித்தான்.

என்னடா இது சோதனை, ஒரு தாய்த்திருநாட்டில் குடியரிமை உள்ள ஒரு குடிமகன் தன்னுடைய பொருள்கள் தொலைந்ததை பற்றி புகார் அளிக்க அருகதை இல்லையா, இத்தனைக்கும் ஒரு படித்தவனாக இருந்து கொண்டு, நெஞ்சம் பொறுக்குதில்லையே. தன்னிலை மறந்தது.

அடுத்ததாக தன்னுடைய எண்ணம் எப்படியேனும் புகார் கொடுத்தே தீர வேண்டுமென இருந்தது. நாள் முழுவதும் முடியும் தறுவாயில் புகாரை அளித்துவிட்டான். இருந்தும் இறந்தவராக இருந்தனர் உடனிருந்தோர் சிலர். அது சரி அழுதாலும் பிள்ளை அவள்தான் பெற வேண்டும் என்பதைப் போல இருந்தது.

தனக்கென வந்தால் தான் வலி, அடுத்தவனுக்கு நேர்ந்தால் அது செய்தி என்பது பலர் சொல்லிக் கேள்விப்பட, இன்று செய்தியானது வலியாகியது. கோமா நிலைக்கு தள்ளப்பட்டதாக உடல் உணர்த்தியது, இருப்பினும் ஏதோ ஒரு குருட்டுத் தனமான நம்பிக்கை உண்டானது

பொருளைத் தொலைத்த ஒரு நபர் மட்டும் கடமையே கண் கண்ட தெய்வமென வேலைக்கும் சென்று விட்டார்.

நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்லது

அன்றே மறப்பது நன்று.

முழுமையான திருப்தி என்பது இன்னும் கிடைத்தபாடில்லை, தனிப்பிரிவில் அளித்த புகாரின் மூலம், ஒரு மாத காலத்திற்கு பின்பு சம்மந்தப்பட்ட துறையின் வாயிலாகவே புகார் வாங்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தனர் நல்ல சில காவல் துறை உள்ளங்கள்.

நாங்கள் அனைவரும் கட்டுமானத்துறையில் பணிபுரிந்து வருபவர்கள். எங்களது கிளை அலுவலகத்தின் சம்மந்தப்பட்ட அதிகாரி ஒருவரையும் முதல்முறை புகார் அளிக்க சென்ற போது உடன் அழைத்து சென்றிருந்தோம். ஒரு கிளை அலுவலகத்தில் நடப்பது தலைமை அலுவலகத்துக்குத் தெரியப்படுத்துவது என்பது அனைத்து பிற அலுவலகங்களின் வேலைதான்

என்பது அனைவரும் அறிந்ததே, இவர்களும் தெரியப்படுத்தியதாக தெரியவில்லை, மேலிருப்பவர்களும் எனக்கென்ன இதைப்பற்றி என்பதை போல நடந்து கொண்ட விதம்தான் மிக அருமை.

தெரிந்தும் தெரியாததை போல அதிகாரி ஒருவர் காட்டி கொண்டார்

ராத்திரி முழிச்சிகிட்டே இருக்க இது என்ன அவதாரமா, சாமிக்கே தாலாட்டு பாடி தூங்க வச்சுட்டு இருக்கானுங்க ஊருக்குள்ள.

ராமர்க்கு அனுமன் போல கூடவே இருந்து பாதுகாவலனாக இருக்க வேண்டுமென நாங்கள் உங்களைக் கேட்கவில்லை, எங்களுக்கு அது தேவையுமில்லை, உங்களோடத பத்திரமா பாதுகாத்து வச்சருங்கடா என்பதே எங்களுடைய கருத்து. அத விட்டுட்டு நாங்க உங்களோட போருக்கு வரல, காணாம போனதுக்கு நஷ்ட ஈடும் கேட்கல அதைப் புரிஞ்சிக்கோங்கடா நொண்ணைங்களா என மனதில் நினைத்து விட்டு.

எந்தத் தகரச் செட்டிற்குள் ஒளிந்து கிடக்கிறதோ அல்லது எடுத்தவன் கண்முன்னே தான் அலைகிறானோ என்ற ஐயம் இப்பொழுதும் இருந்து கொண்டே தான் இருக்கின்றது.

ரைட்டு, கன்பார்ம் ஆயிடுச்சு இவன் சைக்கோவே தான், சொல்லி முடிப்பதற்குள் புதிய எண்ணிலிருந்து அலைபேசிக்கு ஒரு அழைப்பு. யாருங்க அது இந்நேரத்தில், சார் நான்தான் கத்தியால குத்தினேன்.

மறுபடியும் நீயா, என்னதான்யா வேணும் உனக்கு

சார் படிச்சிட்டிங்களா!, யோவ் ஆரம்பத்தில இருந்தே நீ பன்ற எதுவுமே புரியல.

தெளிவா சொல்றேன் சார், என்னோட மொபைலும், பேக்கும் திருடு போயிருச்சு, போலீஸ்ல புகார் குடுத்திருந்தேன். ஆனாலும் 6 மாசமாகியும் எந்த பலனும் இல்லை. இப்ப எடுத்தவன் யாருன்னு தெரிஞ்சு போச்சு, அவனப் போட்டுத் தள்ளலாமனு பிளான் பன்றப்பதான் நீங்க இடையில வந்து கேள்வி கேட்க, இவ்வளவு விளக்கம் தர வேண்டியதாப் போச்சு.

மா. அரங்கநாதனுடன்

ஒரு உரையாடல்

- *நீணைவின் குறிப்பல்குந்து*

■ ரமேஷ் கல்யாண்

“**வா**ருளின் பொருள் கவிதை” என்ற வெளிச்சம் பாய்ச்சும் கவிதை குறித்த புத்தகத்தை படித்தபோதுதான் மா. அரங்கநாதன் குறித்து அறிந்திருந்தேன். கவிதை குறித்து என் மனதில் இருந்த பலவிதமான கேள்விகளுக்கு அதில் ஒரு உரையாடல் இருந்தது. தீர்மானங்கள் அல்ல. காலம் குறித்த இயற்பியல் நோக்கிலான புத்தகத்தை ஸ்டீபன் ஹாக்கிங்க்ஸ் அறிவியல் சூத்திரத்தை போட்டு இறுக்கமாக்காமல் எழுதி இருப்பார். அதைப் போல இவர் கவிதை குறித்த இந்த புத்தகத்தில் உதாரணக் கவிதைகள் எதுவும் இல்லாமல் எழுதியிருப்பார். அதுவே எனக்கு வித்யாசமாக இருந்தது.

சமீபமாய் புதுவை சென்றிருந்தபோது நான் வந்திருப்பதையும் அவரை சந்திக்கும் ஆவலையும் தெரிவித்திருந்தேன். மாலையில் அவருடைய வீட்டில் சந்தித்தேன். இந்த கட்டுரை அந்த சந்திப்பில் உரையாடியவை பற்றி மட்டுமே பகிர்ந்துகொள்கிறது.

மா. அரங்கநாதன். அகவை 84. வயதைப் பழிக்கும் கம்பீரமான உயரம். நிதானம். தெளிவு. கனிவு. கச்சிதம். தனது இருக்கையில் அமர்ந்தபடி பேசினார். சுற்றிலும் புத்தகங்கள். குறிப்பு காகிதங்கள். எதிரே புத்தக தாங்கியில் பல புத்தகங்கள். வந்த ஐந்தாவது நிமிடமே அவரிடம் கவிதை குறித்து உரையாடத் தொடங்கி விட்டேன்.

அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலக்கிய உலகில் இருப்பவர் நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புகள், இரண்டு நாவல்கள் மூன்று கட்டுரைத் தொகுப்புகள். நற்றிணை அனைத்தையும் ஒரு தொகுப்பாக கொண்டு வந்திருக்கிறது. நகுலனின் நண்பர் பிரமிளுடன் நட்பு பிரசித்தி பெற்ற முன்பில் சிற்றிதழின் ஆசிரியர். நெல்லையில் இருந்து சென்னை சென்று இலக்கியத்துக்கு சிறிதும் சம்மந்தம் இல்லாத அரசுப் பணியில் இருந்துகொண்டு இலக்கியம் தழுவிவார். சைவ சித்தாந்த முகிழ்ப்பில் இருந்து அதன் கண்கள் வழியே தமிழிலக்கியத்தை மரபார்ந்து அணுகியவர் சித்தர்களில் திளைத்தவர். வைதீக மறுப்பாளர். ஒரு வித்யாசமான மூத்த நவீன தமிழ் இலக்கியவாதி. அவருடைய முத்துக்கருப்பன் பாத்திரம் ஒரு சமூகக் குறிப்பானவன் கவிதை குறித்து நிறைய படித்தும் பேசியும் எழுதியும் வருபவர். தெளிந்த சிந்தை. சினேகமான பார்வை. பேச்சு. வயதின் காரணமாக அதிகமாக படிக்க முடியாவிடினும் படித்துக்கொண்டே இருக்கிறார் இந்த இலக்கியகர்த்தா.

வேகமாக பேசிப்போகாமல் சற்றே பொறுமையாக பேச வேண்டும் என்றார். அவரிடம் பேசுவதற்கு நான் நிதானமாக சொற்களை அடுக்கும்போது என் எண்ணமும் அவசரப் படாமல் மெதுவாக சுரக்கிறது. தெளிவாக யோசித்து பேச முடிகிறது. நிதானமாக

அவரை வாங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. இந்த நிதானமே அந்த அறையில் ஒரு தம்பூராவின் சுருதி கலந்த சூழலை உருவாக்கியது.

தற்போது கவிதை உலகம் எப்படி இருக்கிறது என்று உரையாடலைத் தொடங்கியபோது, தேக்கமாகவே உள்ளது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இது இங்கு மட்டும் அல்ல உலகம் முழுதும் தற்போதைக்கு இந்த நிலைதான் என்று சொல்லவேண்டும். எழுபது எண்பதுகளில் இருந்த ஒருவித எழுச்சி நிலை இப்போது இருப்பதாக சொல்லமுடியாது என்றார்.

விஞ்ஞானம் இதற்கு ஒரு காரணமாக கூட இருக்கலாம் என்றும் இதை ஒரு குறையாகவோ இழப்பாகவோ கருதாமல் இதுவும் ஒருவித நிலை என்பதாகவே இருந்தது அவரது அனுமானங்கள். கவிதை என்பது ஒரு அகஉணர்ச்சி மேலீட்டால் எழுவது. ஒருவித *personal experience driven*. தற்போதைய வாழ்க்கை முறையும், நுகர்வியம் சார்ந்த கலாச்சாரமும், அவசரங்களும் பெரும் சவாலாக இருப்பதால் கவிதைகள் உண்டாவதற்கான மனோநிலைகளும், சாத்தியங்களும் குறைந்து போய் அதனால் கவிதைகள் தேங்கிப்போய் விட்டனவா என்றபோது, நிதானமாக ஒரு வரி சொன்னார். கவிதை மட்டுமே *personal experience* சார்ந்த வெளிப்பாடு என்று சொல்ல முடியாது. கதைகள், கட்டுரை உட்பட சிற்பம் முதல் இசைவரை அனைத்து கலைவடிவங்களும் அப்படியானவைதான் என்றார்.

பொதுவாக சாதாரண மனிதர்கள் கல்வியறிவு பெற்று வாசிப்பின் புதிய அனுபவங்கள் துவங்கும் காலகட்டம் வளர்பருவ நிலையில் அமைகிறது. அப்போது டைரி குறிப்பாகவோ, காதல் கடிதமாகவோ, கன்னி முயற்சிகளாகவோ அவர்களுக்கு கவிதை என்பதுதான் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் இருக்கிறது. காதல், அன்பு, ஏமாற்றம் வலி போன்றவற்றை வெளிப்படுத்த ஓவியம் போன்ற வழிகளை விட ஒரு புதுக்கவிதை என்பது மட்டுமே அவனுக்கு அல்லது அவளுக்கு மிக அருகிலும் நெருக்கமாகவும் இருக்கிறது. அதனால் இந்த அவசர உலகம் கவிதை வறட்சியை உண்டாக்கிவிட்டதோ

என்ற எண்ணத்தில் அவரைக் கேட்டபோது எதிர்பாராத ஆனால் உண்மைத் தெளிவான ஒரு பதிலைச் சொன்னார். தற்போது விஞ்ஞானம் பெருகி மற்ற எதுவுமே தேவையற்றது என்ற மனநிலையை உருவாக்கி விட்டது. நிலவுக்கு போவது கனவு அல்ல என்று உடைத்துச் சொல்கிறது. இதுகூட ஒரு காரணம் என்றார். நாம் இதைக் குறித்து இன்னமும் யோசிக்க நிறைய இருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது.

எல்லாமே கலை வடிவம் எனும்போது கவிதை எப்படி வித்தியாசப் படுகிறது? கவிதை என்பது மிக உன்னதமான அந்தரங்க கலைவடிவம் மற்றும் கலைவெளிப்பாடு என்பதான என் கருத்தைச் சொன்னபோது, கவிதையுலகின் முக்கியமானதொரு மா. அரங்கநாதன் வெளிப்பட்டார். இரு கைகளையும் இருக்கையில் ஊன்றி அமர்ந்தபடி மூக்குக்கண்ணாடி வழியாக என்னைப் பார்த்தார். அவர் சொன்ன பதில் தெளிவான குரலில் "மெளனம்தான்" என்ற நிதானமான வார்த்தை. அந்த பதிலும் கிட்டத்தட்ட மெளனத்திற்கு அருகாக ஓலித்தது. விரிவாக சொன்னார் ஒருவன் கவிதையை எழுதியபின் என்ன எழுதினோம் எப்படி எழுதினோம் என்பது அவனுக்கே தெரியாது என்று சொல்லி, நகுலனை குறிப்பிட்டார். அந்த கவிதையை அவன் எழுதி முடித்தபின் கடைசி வரிக்குப் பின் ஒரு மெளனம் உண்டாகும். அந்த மெளனத்தைக் கூட அவன் உருவாக்குவதில்லை. அது அப்படி அமைகிறது. அப்படி அமைகிறபோது அது கவிதையாகிறது. அது அவனுக்கு புது அனுபவமாக இருக்கும். இந்த மெளனம்தான் கவிதை. அந்த மெளனத்தை வாசகனின் மெளனம் அடையாளம் கண்டு கொள்வான். அது கவிஞனின் மெளனம் போன்றே அப்படியே இருக்க வேண்டியதில்லை. வாசகனின் மெளனமாகவும் இருக்கலாம் என்றார். பொதுவாக வாசக இடைவெளி என்று சொல்லப்படும்போது மெளனம் என்ற இவருடைய பிரயோகம் மிக காத்திரமானதும் அனுபவபூர்வமானதும் என உணரமுடிகிறது.

அப்படியென்றால் அதுதான் கவிதையா என்றபோது, ஆமாம் என்றார்.

சரி. அப்படி ஒரு மெளனம் கைகூடும்படி எழுதிவிட்டால் அது ஒரு *craft* ஆகிவிடும்

அல்லவா. அப்படியென்றால் கவிதை ஒரு craft தானா என்று சந்தேகம் எழுப்பியபோது, அது அப்படி இல்லை என்றார். ஏன் என்றால் அந்த மௌனம் திட்டமிடப் படுவது இல்லை. அது அவனே அறியாமல் அமைவது என்றார். இந்த இடத்தில் “கவிதை என்பது நிகழ்கிறது” என்ற ஞானக்கூத்தனை அருகில் வைத்துப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கவிதையை வாசிக்கும்போது அந்த அனுபவத்தில் மொழி முக்கியமானதாக அமைகிறது. அதாவது மொழி அந்த அனுபவத்தை பெற உதவுகிறது எனும்போது, ஒரு கவிதை மொழியால் சிறந்துவிடும் அல்லவா என்று அவரிடம் சொன்னபோது, மற்றொரு அழகான விஷயத்தை சொன்னார். கவிதை என்பதே ஒரு மொழிபெயர்ப்புதான். மனதின் உணர்வை சொல்ல விழையும்போது வார்த்தைகள் உதவுகின்றன. அது உணர்வின் மொழிபெயர்ப்பாகிறது. ஆகவே கவிதை என்பது மொழியில் இல்லை. உணர்வில்தான் இருக்கிறது. நாம் வாசிக்கும் கவிதை என்பது உணர்வின் மொழிபெயர்ப்புதான். தாய்மொழியில் எழுதுவதால் அது மொழிபெயர்ப்பு இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது என்றார்.

இப்போது கவிதையில் அதிகமும் குற்றச்சாட்டாக சொல்லப்படும் “புரியாமை” என்பதைப் பற்றிக் கேட்டேன். மொழி என்பது அவனுடைய கருவி. அதன் வடிவத்தை முடிவு செய்வது அவன் விருப்பம் என்றார் கறாராக.

சில எளிமையான கவிதைகள் உள்ளன. சில கரடானவை. சில புதிர்த்தன்மையானவை. சில புரியாமல் இருப்பவை. இவற்றைக் கொண்டு வாசகர்களும், கவிஞர்களும் அவற்றைப் பாகுபாடு செய்துகொண்டும், கட்சிபிரித்துக்கொண்டும் சிலாகிக்கிறார்கள். இதனால் கவிஞனின் உண்மையான வாசகனுக்கு ஒரு இழப்பு அதாவது கவன இழப்பு ஏற்படுகிறது ஆகிறது அல்லவா என்ற என் ஆதங்கத்தை அவரிடம் வைத்தேன்.

அதற்கு அவர் எளிமைச்சுருக்கமாய் இரண்டு விஷயத்தை சொன்னார். கவிதை புரியவில்லை என்றால் அதற்கு கவிஞனை குறைசொல்லக் கூடாது. அவனுடைய மொழியை, நடையை, அமைப்பை வாசகன் தீர்மானம் செய்வதற்கில்லை. சென்னைத் தமிழ் நெல்லைத்

தமிழ் போலத்தான் இது. புரிந்துகொள்வது வாசகனின் முயற்சியும் முனைப்பும் மட்டுமே.

சங்க காலக் கவிதை எளிமையானது அல்ல. ஆனால் கவித்துவம் நிறைய அதில் இருக்கிறது. உங்களுக்குப் புரியாமல் இருக்கலாம். அது அவன் கவலை அல்ல. ஆகவே இங்கே எளிமை புரிதல் என்பதான பேச்சிற்கே இடமில்லை. கடினமாக இருக்கிறது என்றால் என்ன செய்ய முடியும். அது அவனது படைப்பு ஆளுமை. அவ்வளவுதான். பரவலாக இப்போதுதான் புதுக்கவிதை என்பது மரபாளர்களால் கூட ஓரளவு ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது என்றார்.

தொடர்ந்து பேசும்போது, கவிதை என்பது எழுதப்படுவதற்கு முன்பே இருக்கிறது. கவிஞன் அதை உணரும்போது எழுதுகிறான் என்றார். முன்பே வார்த்தை இருந்தது என்கின்ற பைபிளின் வாசகத்துடன் இதை இணையாகப் பொருத்தி யோசிக்கத் தோன்றியது எனக்கு. ஆனந்தம் என்பது ஒரு உணர்வு என்றால் சங்க காலக் கவிதையில் ஒருவன் தேன் உண்ணும் சிட்டுக்குருவியை பார்த்து ரசிப்பதிலும், இன்று மௌண்ட்ரோடில் பிச்சைக்காரி தன் குழந்தைக்கு ரொட்டியைத் தரும் அவன் கண்ணிலும் இருப்பது ஒன்றுதான்.

யாருக்காக கவிதை எழுதப்படுகிறது? லா.ச.ரா போன்ற பலர் எனக்காக எழுதிக்கொள்கிறேன் என்கின்றனர் அல்லவா என்று சொன்னபோது, ஆமாம். அவன் தன் மௌனத்தை தானே எழுதிப் பார்க்கிறான். அதை வாசகனின் மௌனம் அடையாளம் காணும்போது கவிதை என்பது அனுபவமாய் விரிகிறது. சிலசமயம் எழுதியவனின் மௌனத்தை விட வாசகன் அனுபவம் மேலும் உன்னதம் பெறவும்கூடும் என்றார். இதுதான் கவிதையின் சிறப்பம்சம் கூட.

தனக்குத் தானே எழுதிக்கொள்வது என்பது தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்வதைப் போல ஒரு சித்தப்பிரமைத்தனம் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். இதைப் பற்றி என்ன சொல்வது என்றபோது, அவர் சொன்ன பதில் கவிதை எவ்வளவு நுட்பமானது என்பதை உணரவைத்தது.

அவன் தன்னளவில் உணரும்போது எழுதிப் பார்க்கிறான். அவ்வகையில் அதன் முதல்

வாசகனும் அவன்தான். அப்போது அது தனக்குத் தானே எழுதுவது அல்ல. *Poem is an end in itself* என்ற வரியைக் குறிப்பிட்டார்.

ஒருவனை தீவில் கொண்டுபோய் விட்டால் அவன் எழுதாமல் இருப்பானா? எதில் எழுதுவான்? தனக்குள் எழுதிக்கொள்வான். அதை தானே வாசித்துப் பார்த்துக்கொள்வான் அல்லவா? அதுதான். கவிஞன் தனக்குத் தானே எழுதுவதை நீங்கள் வாசிக்க நேர்வது ஒரு சந்தர்ப்பம் அவ்வளவே. அவன் உங்களுக்காக கவிதை எழுதவில்லை. அது அவன் வேலை அல்ல என்றார். க. நா. சுவின் கவிதை குறித்த பார்வைகள் இதைத்தான் சொல்லியது என்பதை நாம் நினைவு கொள்ள முடிகிறது.

கவிதை என்பது கருத்துக்களை தெரிவிக்க வேண்டும். நல்வழிப் படுத்தவேண்டும் என்று பொதுவாக எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கவிதை எதைச் சொல்கிறது என்று பார்க்கப்படுகிறது என்று கேட்டபோது, கருத்தை சொல்வது கவிதையின் வேலை அல்ல. கருத்துகளை உதிர்க்க ஆரம்பிக்கும்போது கவிதை அங்கே தங்குவதில்லை என்றார்.

வார்த்தைகள் மொழி எல்லாம் கூட இரண்டாம் பட்சம்தான் என கம்பனைக் காட்டுகிறார்.

வெய்யோனொளி தன் மேனியின் விரிஜோதியி மறையப் பொய்யோவெனும் இடையானொடும் இளையானொடும் போனான்

மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ

ஐயோ இவன் வடிவென்பதொர் அழியா அழகுடையான்!

ராமபிரான் சென்ற காட்சி! சூரியஒளியே ராமனின் மேனி ஒளியில் மங்கிப்போனது. அவன் மை வண்ணனா (கருப்பனா), மரகத நிறத்தவனா? உவமையாகக் கடலைச் சொல்வதா, முகிலைச் சொல்வதா என சொல்லிக்கொண்டு போய் ஒரு வர்ணனை நிலையில், ஐயோ என்று விளித்து மயங்குகிறான் கம்பன். இது கவிதை. இதில் உள்ள ஐயோ என்ற சொல்தான் இதை கவியுணர்ச்சிக்கு கொண்டு சேர்க்கிறது என்றார்.

தற்போது எழுதிவருபவர்கள் பற்றி

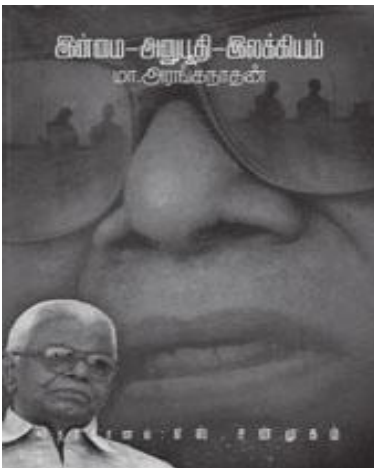
பொதுவாக விசாரித்தால், அவருடைய பதில் நிறைய பேர் இப்போது எழுதுகிறார்கள். எல்லாவற்றையும் படிக்க முடிவதில்லை. முன்பு எழுதிய பலர் ஞானக்கூத்தன் போன்றவர்கள் எழுதுவதாகத் தெரியவில்லை. தேவதச்சன், தேவதேவன் போன்ற சிலர் அவ்வப்போது எழுதுகிறார்கள் என்றார்.

பெரிய இலக்கியவாதிகள் எழுத்தாளர்கள் சிலர், கவிதை என்றெல்லாம் எதுவும் இல்லை என்பதாக சொல்வது பற்றி அவரிடம் சொன்னபோது, கவிதை என்பது எல்லாவற்றுக்குள்ளும் இருக்கிறது. அது இல்லாமல் எதுவும் கலையாக இருக்கவே முடியாது என்றார். யோசித்துப் பார்க்கும்போது எனக்கு இரு குறிப்புகள் மனதில் மோதி மறைந்தன. கவிஞர் நா. காமராசன் ஒரு பேட்டியில், தனக்கு கவிதை மேலான ஈர்ப்பு வந்தது லா. ச. ரா வின் எழுத்துக்களைப் படித்தபோதுதான் என்றார். லா. ச. ரா. கவிஞர் அல்ல. எவற்றின் நடமாடும் நிழல்கள் நாம் என்ற மௌனியின் வரி பேசாத கவிஞர்கள் இல்லை. மௌனி கவிஞர் அல்ல.

தொடர்ந்து மற்றொன்றும் சொன்னார். கவிதை என்பதே கிடையாது என்பதை உணர்வு பூர்வமாக சொல்லும் முயற்சி கூட கவிதையாகிவிடலாம். க. நா. சுவின் இதைப்பற்றி சொன்னதையும் நகைச்சுவையாகவே நினைவு கூர்ந்தார்.

தற்போது பெண்ணியம் என்ற கருத்தாக்கமும், வெளிப்பாடுகளும் பெரும் அலையாக உள்ளது பற்றி பேச்சு வந்தபோது சொன்னார், ஆணியம் என்று ஒன்று இல்லை. பெண்ணியம் என்பதும் இல்லை. வெளிப்பாடுகள் அவரவர் உணர்வுகள் சார்ந்தவை இதில் பாடுபாடு எதற்கு? சங்க காலம் முதல் பல பெண்கள் அவர்கள் கவிதையை எழுதி இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் பெண்கள் ஒடுக்கப்படுவதாக உணர்கிறார்கள் என்றால் “அவர்கள் கவிதையை அவர்கள் எழுதட்டும். எழுதவேண்டும். ஆண்களிடம் ஏன் அனுமதியை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என்று ஒரு அர்த்தமுள்ள கேள்வியை எழுப்பினார். நாம் நமது கிரீடங்களையும் ஒளிவட்டங்களையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு இருக்கும்போது ஆழ்ந்து யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் இது அல்லவா.

இந்தியாவும் தென்னாப்பிரிக்காவும்தான் இன்னும் பெண்ணுக்கான உரிமைகள் விஷயத்தில் முன்னேற்றவில்லை. சீனா போன்ற நாடுகள் கூட தம் பழையமையான பாரம்பரிய எண்ணங்களை மாற்றிக்கொண்டு விட்டார்கள். தமிழன்தான் பழங்குடி மகனாகவே இருக்கிறான் என்று நகைச்சுவையான எள்ளலோடு சொன்னார். சீனாவில் கணவன் மனைவி நடந்து செல்லும்போது யாராவது எதிர்ப்பட்டால் கணவன் தன் கையில் உள்ள சுமையை மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு நடப்பானாம். அப்படி ஒரு அதிகார தோரணைகள் அங்கு இருந்தன. இன்று அவை மாறி முன்னேறிவிட்டன என்றார்.

நம் பெண்கள் அடக்குமுறைக்கு உள்ளாகி இருப்பதை களைய அரசியல் ரீதியான அணுகுமுறை தேவை என்றால் அதை செய்ய வேண்டியதுதான். அதை விட்டு பெண்ணரசியல் பேசிக்கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. அதுவும் இன்னொரு அரசியலாகவே இருக்கும். இந்த மாற்றம் ஒரே நாளில் கூட வந்துவிடலாம் ஆனால் வராமல் இருப்பதுதான் இன்றைய நிலைமை என்றார்.

மா. அரங்கநாதன் நவீன கவிதையை மரபான, சைவ சித்தாந்த முகிழ்வில் இருந்தும் பார்க்கும் ஆளுமை பெற்றவர் என்ற சிறப்பு அவருக்குண்டு. அவ்வகையில் கவிதை என்பது அகவுணர்வின் பாற்பட்டதாக பேச்சு வருகையில், கவிதை, அன்பு, அருள், கடவுள் என்பவை ஒரு வட்டத்தில் உள்ள தொடர் புள்ளிகள். ஒன்றை மற்றொன்றோடு இணைத்துக்கொண்டு போனால் அவை முழுமையான வட்டத்தில்தான் அமையும் என்றார்.

ஃபான்டஸி, மாஜிகல் ரியலிஸம் என்று நாம் வாசிக்கும் பலவும் நம் பழந்தமிழில் இருந்திருக்கிறது என்பது நாம் பெருமையும் சந்தோஷமும் படவேண்டிய விஷயம். அவற்றை நாம் கட்டாயம் படித்து அறிய வேண்டும் என்பது முக்கியம் என்றார்.

தற்போதைய சிறுபத்திரிகை சூழல் பற்றி சொல்லும்போது நிறைய சிற்றிதழ்கள் வருகின்றன. அவற்றை நடத்துவது என்பது பெரிய சவால்தான். விளம்பரங்களின் உதவியை கோராமல், வாசகனை மட்டுமே நம்பி செயல்படும் தளம் பற்றி குறிப்பிடுகையில் அது மிகுந்த சவாலான விஷயம்தான் என்றார். நடத்தவேண்டும் என்கிற தீவிரத்தில் ஆரம்பித்து அவர்கள் சந்திக்கும் இக்கட்டுகள் எல்லாம் கடினமானவைதான். அவை அப்படித்தான் இருக்கும் என்றார்.

கவிதை குறித்து, கவிதை உலகு குறித்து, கவிதையின் இயக்கங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் குறித்து, அவற்றின் இருப்பு, மாற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி குறித்து நியாயமான சார்புகள் இல்லாது பேச வேண்டும் என்றால், மா.அரங்கநாதன் மிக முக்கியமான ஒரு ஆளுமை என்ற திருப்தியுடன் விடைபெற்றுக் கிளம்பினேன். அவருடைய வார்த்தைகளும், குரலும் என்னுடன் பயணித்துக்கொண்டே வந்தன.

பாவனை

■ மகேஷ்

உடைந்த செங்கற்களும்
சின்னஞ்சிறு தட்டை கருங்கற்களும்
வீடுகளாயின.
மஞ்சள் நிற மென்பந்தும்
கொட்டாங்குச்சிகளும்
வீட்டின் வெளிப்புறத்தை அலங்கரிக்கும்
பொருட்களாயின.
கீரைத் தழையும் கோரைப் புற்களும்
கொஞ்சுண்டு ஆற்று மணலும்
குட்டிக் குட்டிக் கூழாங்கற்களும்
பசி தீர்க்கும் அறுசுவை உணவு.

எந்த வேலையை யார் செய்வது?
எந்தப் பாகுபாடும் இல்லை.
வாசல் பெருக்கி கோலம் போட்டான் அவன்.
நுங்கு வண்டியை
வீட்டின் பின்புறம் நகர்த்தி வைத்தான் அவன்.

டா சொல்லி சாப்பிட அழைக்கிறான் அவன்.
இரும்மா என்றபடி வந்தமர்கிறான் அவன்.
நான்கு குட்டி வீட்டு சின்ன மனிதர்கள்
சமைத்த உணவைப் பாவனையாய் பகிர்ந்துண்டு
நிஜ வீடு போயினர்.

அவர்கள் மிச்சம் வைத்த உணவை
வயிறார சாப்பிட்டபின்
கால்நீட்டிப் படுத்துவிட்டார்
கோடையின் பகலெங்கும்
அலைந்து களைத்துப் போன கடவுள்.

இரண்டு கல்வீடுகளுக்கும் இடையில்
நடையாய் நடந்து காவல் செய்கின்றனர்
எறும்பு விசுவாசிகள்

ஓவியம்: ஜே.கே.

யாரும்ற்ற வீட்டிற்குத் தானே
நான் திரும்பி இருக்கிறேன்
இன்றும்
இந்த நிமிட முள்ளின்
இசையற்ற பாடலைத்தானே
கேட்கப் போகிறேன்
இன்றும்
ஒற்றை ஜன்னலின்
புன்னகையற்ற திரையைத்தானே
போர்த்தப் போகிறேன்
இன்றும்
அருகே நிற்கும்
இலை உதிர்த்த கிளைகளை
ஆட்டாத காற்றைத்தானே
சுவாசிக்கப் போகிறேன்
இன்றும்
சைப்ரஸ் ஊசியிலைகளோடும்
பஞ்சுப் பொம்மைகளோடும்
பார்த்து சிரிக்கும் சிலைகளோடும்
இன்னும் எத்தனை இரவுகளை
புசித்து நிறைக்க முடியும்
என்னை என்னால்... ..
வழமை போல
முகம் தெரியா இந்த ஊரிலும்
கசப்பை உமிழ்ந்து கொள்ள
ஆதாம் தோட்டத்தில் விதைத்த
அப்பிள் மரங்கள் பழங்களைக்
காய்க்காமலா போய் விடும் ?

அந்த அகன்ற வெளியில்
தொலைந்து வட்டமிடும்
ஆலா போலவா நீ... . !
என் ஆழ்மன வெளியில்
சூரியனாய்

■ தமிழ் உதயா (ஊலண்டன்) கவிதைகள்

சுற்றிச் சுற்றி நீ... . !
வெளிச்சமாய் கிடந்த
உன்னை விரைந்தேறி
கார்முகில் மறைக்க காரணம்... .. ?
பொய்யற்று
போலியற்று சிலநொடியில்
தேவைக்கேற்று தெரிவாயா ?
முகம் காணப் புகழ்ந்து
முதுகுக்கு வஞ்சித்து
சாம்பல் பூசி மறைவாயா ?
உறவாடி
உள் புகைந்து
உயிர் களைந்து செல்வாயா ?
களவாடி
கதை நகைத்து
உயர்வு தாழ்வு பார்ப்பாயா ?
வாயார
வசை பாடி
வசதி கண்டு சேர்வாயா ?
வலியற்று
விவாதமற்று
வேதனைகள் தகர்ப்பாயா ?
நலிவடைந்த
கணங்களிலே
நகர்த்தி விட்டுப் போவாயா ?
என் பிரிய நட்பே
என் பாத்திரம்
உன்னில் எதுவெனச் சொல்... .. !
இந்த
நெடிய இரவை

ஓவியம்: ஜே.கே.

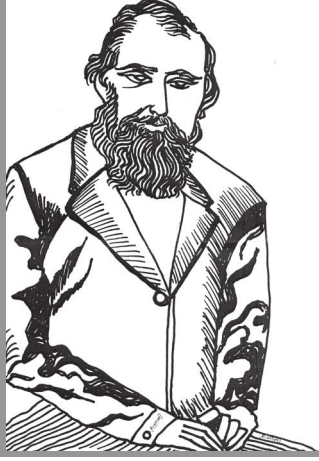
நொடிக்கொரு தடவை
நிசப்தம் கலைத்து
விடியும் வரை
ஏதோ
சொல்லிக் கொண்டே
இருக்கிறது
அந்த மூன்றாம் முள் !

கனவுகளுக்கு பரிசளித்த
எண்ணற்ற இரவுகளை
அனாதையாகப் பார்க்கும்
விடியல்களின் பாதங்கள்
தெருவில் நடக்கத் தொடங்கின
மலர்களின் சிரித்தலோடு
சிறு வார்த்தை கூட உதிராமல்
குளிர்ந்த புன்னகையை
எங்கேனும் உனக்காக
விட்டுச் செல்கிறேன்
வழிகளில் உடையும்
பனித்துளிகளுக்குத் தான்
எத்தனை ஆனந்தம்
ஆனாலும்... . .

ஒற்றை மழைத்துளி
மேகமாய் மறுஜனனம் எடுப்பது
எத்தனை சோகமானது
இருந்தும் அது மண் மீதான
தீராக் காதலென்பேன்.
காற்றின்
உயிர் பிரியும்
தருணங்களில்
பூமி மூர்ச்சை
இழந்து துடிப்பதும்,
வான் மீன்களின்
இமைத்துடிப்பில்
மீண்டும் துளிர்ப்பதும்
பிஞ்சுச் சூரியக்கீற்றுக்களை
இழுத்து நகர்வதும்
நடந்த படியே தான்... ..
இருந்தும்
விஷமேறிய
சிறிய பருக்கைகளைக்கூட
நீ சிதற வேண்டாம்
நான் பசியாற,
என் அன்புத் தோழனே !

உன் கவிதை பேசும் உருக்காக...

■ தயான் தாயுமானவன்

தஸ்தாயெவ்ஸ்கி

வேர் விடாத

மனிதம் கூட

பூத்துவிடும்

உன் கவிதைகளால் !

நகரத்துவாசிகளை

உன் கவிதைக்காட்டில்

மரமாக மாற்றிவிட்டாய் !

உன் வரி முத்திரையில்

ஞானத்தின் கதவுகளை

திறந்து விட்ட

ஒப்பிலா கவிஞனே !

கவிதைப்பறவைகள்

கண்ணீர் உகுக்கும்

உன் சிறகு மட்டுமே

உதிர்ந்ததாய் நினைத்து

சபிக்கப்பட்ட

பூவனமும்

உன் கவிதைகளால்

பூத்த கதை...

உனக்கு தெரியுமோ?

விலக்கப்பட்ட

கனி மரமும்

உன் ஆறாம்விரல் வழி

உயிர் பெற்று

புனிதப்படுமோ?

பிச்சைப்பாத்திரங்களையும்

அட்சயப் பாத்திரமாய் மாற்றிய

கவிதைக்கடவுளின்

தூதனல்லவா நீ !

சமாதான தேவதைக்கு

விலங்கு பூட்டிய

கைகளுக்கும்....

மன்னிப்பு வழங்கிய

வேதத்தின் தேவன்... நீ

தூக்கணாங்குருவிகளும்

அலகினால்...

உன் கவிதை பாடும்

தந்திக் கம்பிகளில்

வாழ்வின் இசையை !

மரணமேது... நண்பா !

மரண மேது.... தோழா !

மலரும் உன் கவிதை

உயிர்த்தெழுகிறதே....

உயிர் வளர்க்க....

உலகம் உள்ளவரை !

உன் ஆறாம் விரல் வழியே !

அன்னா

பு. வரைவு - தயானி

போலந்து மொழி கவிதைகள்

- மூலம் : விஸ்லவா சிம்போர்ஸ்கா [Wisława Szymborska 1923-2012]
ஆங்கிலம் : கிளாரே காவென் மற்றும் ஸ்டனிஸ்லா பாரன்செக்
[Clare Cavanagh and Stanislaw Baranczak]
■ தமிழில் : தீ. இரா. ஜோ

ஆத்மா பற்றிய சில வார்த்தைகள்

சில வேளைகளில்
ஓர் ஆத்மா நம்மிடமிருக்கிறது.
அதை ஒருவரும் எப்போதும்
தன்னுடன் வைத்துக் கொள்வதில்லை.
ஒவ்வொரு நாளும்,
ஒவ்வொரு வருடமும்,
அது இல்லாமலே கடந்து போகலாம்.
சில நேரங்களில்
குழந்தைப்பருவத்தின் அச்சத்தில் ஆனந்தத்தில்
அது சிலகாலம் குடியேறுகிறது.
நமது மூப்பின் திகைப்பில்
சில சமயங்களில்.
கஷ்டங்களின் போது
அபூர்வமாக அது கைக்கொடுக்கிறது.
அசையும் மரச்சாமான்கள் போல,
அல்லது தூக்கும் சுமைபோல,
அல்லது நெடுந்தூர நடையின் செருப்புக்கடி போல.
இறைச்சியைச் சிதைக்கும் போதும்,
அல்லது விண்ணப்பம் பூர்த்தி செய்யும் போதும்,
பொதுவாக அது வெளியில் வருகிறது
நம்மின் ஆயிரத்தில் ஒரு பேச்சில்
அது ஒரு தடவை பங்கு கொள்கிறது.

அப்படி வந்தாலும்
 அது மௌனத்தை விரும்புகிறது.
 உடல் வலியும், வேதனையும் அடைகையில்
 அது தன் கடமையிலிருந்து நழுவுகிறது.
 அது கவனமானது.
 கூட்டங்களில் நாமிருப்பதை அது ஏற்பதில்லை
 நம் நிச்சயமற்ற வியாபார அனுகூலங்களின் பரபரப்பு,
 அதைக் களைப்படையச் செய்கிறது.
 சந்தோஷம் துக்கம் இரண்டும்
 அதற்கு வெவ்வேறு உணர்வுகளில்லை.
 அவ்விரண்டும் இணையும்போதுதான்
 அது நம்மிடம் வருகிறது.
 எதைப்பற்றியும் நமக்கு உறுதியில்லாதபோதும்
 எல்லாவற்றையும் அறிய முற்படும்போதும்
 அதை நம்மால் கணிக்கமுடியும்
 பருப்பொருள்களில் அது,
 கடிகார ஊசல்களுக்கும்
 கண்ணாடிகளுக்கும் ஆதரவு தருகிறது,
 யாரும் கவனிக்காதபோதும்கூட
 தளராமல் அவை பணிபுரிவதால்.
 அது எங்கிருந்து வருகிறது என்றும்
 அல்லது எப்போது போகும் என்றும் சொல்வதில்லை
 ஆனால் அம்மாதிரியான வினாக்களை
 அது எதிர்நோக்குகிறது.
 சந்தேகத்திற்கிடமின்றி,
 நமக்கு அது தேவை என்பது போல
 எதற்காகவோ அதற்கும்
 நாம் தேவைப்படுகிறோம். இருக்கலாம்
 அது நடந்திருக்க முடியும்.
 அது நடக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒவியம்: ஜே.கே.

அது முன்பே நடந்தது. பின்னால்.
 அருகில். மிகத் தொலைவில்.
 அது நடந்தது, ஆனால் உனக்கல்ல.
 முதலாவதாக இருந்ததால் நீ காப்பாற்றப்பட்டாய்.
 கடைசியாக இருந்ததால் நீ காப்பாற்றப்பட்டாய்.
 தனியாக. மற்றவர்களுடன்.
 இடதில். வலதில்.
 ஏனெனில் மழை பெய்தது. ஏனெனில் நிழலிருந்தது
 ஏனெனில் அன்றைய நாள் உஷ்ணமாயிருந்தது.
 உனக்கு அதிர்ஷ்டமிருந்தது ஒரு காடு இருந்தது
 உனக்கு அதிர்ஷ்டமிருந்தது அதில் மரங்களில்லை
 உனக்கு அதிர்ஷ்டமிருந்தது கருவி,
 கொக்கி, தூண், தடுப்புக்கருவி
 பலகணியின் பக்கம், ஒரு திருப்பம்,
 ஒரு கால்இன்ச், ஒரு கணம்...
 அதனால் நீ இங்கிருக்கிறாய்?
 மற்றொரு மயக்கத் தவிர்ப்பு,
 மயிரிழையில் தப்பித்தல், ஒத்தி வைப்பு?
 வலையிலிருந்த ஓர் ஓட்டையால் நீ தப்பித்தாய்?
 நான் இதைவிட அதிர்ந்திருக்க முடியாது
 அல்லது பேச்சிழந்திருக்க முடியாது.
 கேள்
 உன் இதயம் எனக்குள் எப்படித் துடிக்கிறது என்று.

பேரலந்து மொழி கவிதைகள்

பக்ஷாது அன்பு

கூடந்து போன
தீபாவளிக்கு சேலையெடுத்துத்
தந்திருக்கலாம்
முழம் பூவிற்கு கொஞ்சம்
குறைந்த போது
முகத்தைத் தூக்காமல்
இருந்திருக்கலாம்..

பிரியமான மல்லிகையைத்
தினம் தந்து செல்லும் கையை
ஒரு முறையேனும்
ஆதுரமாய்ப் பற்றியிருக்கலாம்
எப்போதேனும்
இளைப்பாறத் தரையமர்ந்து
குளிர்ந்த நீர் மட்டும்
வேண்டி நின்றவரை
உள் அழைத்து ஒரு வேளை
உணவு பரிமாறியிருக்கலாம்

அழகான பூச்சரம் கொண்டு
ஆண்டவரை அலங்கரித்து
பார்த்த வேளையில்
அவருக்காகவும் சிறு பிரார்த்தனை
செய்திருக்கலாம்..

முந்தாநாள் சாயங்காலம்
பிள்ளையார் கோயில்முன்
மோட்டார்பைக்கில் அடிபட்டு
பொட்டென்று போய்விட்டார்
வாடிக்கையாய் வீட்டுக்கு வரும்
பூக்கார ஆயா..
அவர் தொடுக்காமல்
விடுத்த பூக்களைப் போல்
வாசம் மாறாமல்
வதைக்கின்றது
பகிராமல் விட்டு விட்ட
அந்நியோன்னிய அரவணைப்பு...

ஒவியம்: ஜே.கே.

ஆச்சுக்குத் த்த

ஆச்சுக்கு திதியாம் இன்று..
மொட்டைமாதியில் காகத்திற்காய்
காத்துக் கொண்டிருந்தது
அவளுக்கென இட்ட படையல்...

அவள் உண்டு வாழ்ந்த
அத்தனை பதார்த்தங்களோடும்
அறுசுவை உண்டுகளோடும்..

உடலை ஊடுருவி
சுட்டெரித்தது
மதிய வேளைச் சூரியனின்
கொடும் வெப்பம்...

அதையும் கொஞ்சம் எடுத்து
இலையில் வைத்தாலென்ன..
இருபது வயதில் விதவையான அவள்
எத்தனை இரவுகளில்
இது போன்ற வெக்கையை
தின்று செரித்திருப்பாள்..

■ ஸ்தா அருணாச்சலம்

வியர்வையில் நசுங்கிய பஸ்பயணம்...
கூட வரும் இளையராஜாகூட
பிடிக்கமுடியாத தொனியில் கூட்டம்..
கூட்டத்தில் இடிக்கும் வெள்ளை
மனிதர்கள்.. அவர்கள் வாய்ப்பினை
பயன்படுத்திக்கொள்ள முறைக்கிறேன்..
எங்கோ பார்க்கிறார்கள்...
"டிக்கெட் டிக்கெட்" என்றபடி
ஊடுருவும் கண்டக்டர்.. தன் பங்கிற்கு
கூடுதல் இடியாய், ..
பேருந்தில் வெளிப்புறத்தில்
சுதந்திரமாய் பட்டாம்பூச்சி.. அதற்கு
நிச்சயமாய் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள்
எங்கும் செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்
இருந்திருக்காது...

கடந்து போன கடவுள்

■ ச. சூர்திராசா

ஓவியம்: விஸ்வம்

எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும்
மன தைரியம் வேலைக்குச் செல்வதால்
வேண்டிருக்கிறது...
வழியில் நிற்கும் சாமிக்கு
கும்பிடு போட நினைக்கையில்,
கடவுளும் கூட சட்டென்று
கடந்து விடுகிறார்..
ஏக சோகத்தில் எதையோ இழந்த
முகமாய் வீட்டிற்கு வரும்
நம்மிடம், அப்பா.. "பசிக்குதாம்மா,
தோசை சுட்டுத்தரவா"
என்று கேட்டுக்கொண்டே
தேநீரோடு தோசையும் கொணரும்பொழுதில்...
எங்கோ கடந்து போன
கடவுள் இங்கே நிற்பார்..

காதலாக்கக் கச்சுறு கண்ணி மல்க

■ கலைமகன்

ஓதலினால் காதல் செய்வீர், உலகத் தீரே!
 என்று பாரதி கோரினான்
 நம் நாட்டினரே
 சங்க காலம் முதல்
 காதலுக்கு முன்னோடிகளாக
 இருந்துள்ளார்கள்
 இன்னும் இருக்கிறார்கள்
 இந்த காதல் வாழ்க்கையை
 கல்வி சாத்தியமாக்குகிறது
 கலை சிறப்பு செய்கிறது
 பயணம் மெருகேற்றுகிறது
 பெரும்பாலும்
 நல்ல கல்விபடைத்தவரும்
 உலக அறிவுகொண்டவருமே
 எளிதாக இயல்பாக காதலைப் போற்றி மகிழ்கின்றனர்
 நாம் கடந்து வந்த வெற்றிகரமான இந்தியக் காதலர் பலர்
 அவர்கள்
 ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னணி ஆராய்ச்சியாளர்
 அந்நிய முதலீடுகளை எதிர்க்கும் புரட்சி இயக்கத்தின் செயலாளர்
 அடக்குமுறைகளை சாடும் முற்போக்கு கட்டுரையாளர்
 ஐஐடி தில்லியில் பொறியியல் முனைவர்களை உருவாக்கும் பேராசிரியர்
 அமெரிக்க மேலவையின் இந்திய வம்சாவளி செனட்டர்
 முற்போக்கு இலக்கியங்களைப் படைக்கும் எழுச்சி எழுத்தாளர்
 இந்திய சினிமாவை உலக அரங்கில் ஒளிரச் செய்யும் உலகநாயகர்
 உலக சினிமாக்களை அலசிப் புரட்டிப்போடும் சினிமா விமர்சகர்
 இளைஞர் நலனுக்காக போராடும் மாணவர் அணித் தலைவர்
 சிம்பொனி இசையை வெகு எளிதாக இயற்றும் இசை மேதை
 பாலியல் சமத்துவத்திற்காக முழங்கும் பெண்ணிய சிந்தனையாளர்
 நாசாவின் தலைசிறந்த விஞ்ஞானிகளுள் ஒருவர்
 நாட்டுநலப் பணிகளை முன்னின்று செயலாற்றிய திட்டக் குழு ஆணையர்
 இவர்கள் அனைவரும் காதலித்து
 வாழ்க்கைத் துணையை அமைத்துக்கொண்டவர்களே
 அதுவும் அவரவர் சொந்த ஜாதியில்.

ஒவியம்: ஜே.கே.

கடலூர் அஞ்சலை அம்மாள் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா?

■ எஸ்ஸார்சி

கடலூர் மண்ணின் ஓர் ஒப்பற்ற பெண்மணி இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வீராங்கனை தியாகி அஞ்சலை அம்மாள் 1890ல் பிறந்தார். தாய் நாட்டு விடுதலைப்போரில் பங்கேற்று ஏழு ஆண்டுகள் சிறையில் வாழ்ந்தவர். முப்பத்தோறாம் வயதில் தன் வயிற்றில் குழந்தையோடு கொடுஞ் சிறையில் அடைக்கப்பட்டவர்.

அஞ்சலை அம்மாளின் கணவர் முருகப்பா படையாச்சி ஒரு விடுதலைப் போராட்ட வீரர் இத்தேசத்தின் விடுதலைக்காக சிறை சென்ற குடும்பம் அவர்களது. அஞ்சலை அம்மாள் குழந்தையைப் பிரசவிக்கமட்டுமே சிறையினின்று விடுதலை செய்யப்பட்டு. மீண்டும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அம்மாக்கண்ணு என்று பெற்றோரால் பெயரிடப்பட்ட அஞ்சலையின் அந்தக் குழந்தையே பின்னாளில் தேசபிதா காந்தி அடிகளால் லீலாவதி என்று பெயர் சூட்டப்பெற்றது.

அஞ்சலை அம்மாள் தென்னாட்டிலிருந்து விடுதலைப்போரில் ஈடுபட்ட எளிய குடும்பத்து முதல் பெண்மணி. நீலன் சிலை உடைப்புப் போராட்டம் 1927, உப்புக்காய்ச்சும் போராட்டம் 1937, சட்ட மறுப்பு இயக்கம் 1933, வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் 1942, என தொடர்ந்து அனைத்து போராட்ட இயக்கங்களிலும் மகத்தான பங்கேற்றவர்.

கர்னல் ஜேம்ஸ் நீல் என்பான் வெள்ளையர்களின் துப்பாக்கிப் படையைச் சார்ந்தவன். 1857ல் சிப்பாய்க்கலகம் என்னும் விடுதலைப்போரில் இந்தியர்களைக் காட்டுமிராண்டித்தனமாகக் கொன்று குவித்த மாகிராதகன். அவனுக்கு ஒரு 16 அடி சிலையை அன்றைய பிரிட்டிஷார் சென்னை மவுண்ட் ரோடில் நிறுவியிருந்தனர். அதனை இடித்து நொறுக்கவே நீலன் சிலை உடைப்புப் போராட்டம் நடைபெற்றது. இன்றோ அந்த கொலைபாதகனின் சிலை சென்னை மியூசியப் பழங்குப்பையில் உறங்கிக்கிடக்கிறது.

மதுரை மாவட்ட சுதந்திர வரலாறு என்னும் நூலை எழுதிய விடுதலை போராட்ட வீரர் எஸ். என். சோமயாஜூலு அந்த வரலாற்று நூலில் பின் வரும் விஷயத்தைப் பதிவு செய்கிறார்..

'1923ல் மதுரையில் கள்ளுக்கடை மறியலில் தண்டிக்கப்பட்ட சுமார் 100 தொண்டர்களை கடலூர் கேப்பர் மலை மத்திய சிறைக்குக் கொண்டு வந்தனர். இதைக் கேள்வியுற்ற கடலூர் விடுதலை வீரர்கள் எஸ். ஏ தெய்வநாயக அய்யா, எம். வி. சுதர்சனம் நாயுடு, அஞ்சலை அம்மாள் முதலியவர்கள் அனைவருக்கும் இரவு உணவு கொண்டு வந்து திருப்பாதிரிப்புலியூர் ரயில் நிலையத்தில் காத்திருந்து ரயில் வந்ததும் வந்தே மாதரம் கோஷம் இட்டனர். ரயிலில் கொண்டுவரப்பட்ட மதுரைத் தொண்டர்களும் உற்சாகமடைந்து பதில் கோஷமிட்டனர். தியாகிகளைச் சிறைக்கு அழைத்து வந்த சார்ஜனும் போலிசாரும் திகைத்தனர். திருப்பாதிரிப்புலியூர் ரயில் நிலையத்தில் கைதிகள் அனைவரையும் ஒரு பக்கமாகக் கொண்டுபோய் வைத்தனர். உடனே கேப்பர் மலைக்குக் கொண்டுபோக முயற்சித்தனர். கடலூர் தேசபக்தர்கள் கொண்டு வந்த உணவை அவர்களுக்குக்கொடுக்க போலிசார் உடன்படவில்லை. சத்தியாக்கிரக வாதிகளும் கடலூர் சொந்தங்கள் கொண்டுவந்த உணவை உட்கொள்ளாமல் கேப்பர் சிறைக்கு வரமுடியாது என இரவு முழுவதும் பட்டினி கிடந்தனர்.

அதன்பின்னர் மறு நாள் அதிகாலை கடலூர் தேசபக்தரும் ஹோட்டல் உரிமையாளருமான வெங்கட்ட ராவ் அனைவருக்கும் சிற்றுண்டி கொண்டு கொடுத்தார். கைதிகளுடன் வந்த போலிசாரும் சாப்பிட்டனர். எல்லோரும் மகிழ், தெய்வநாயக அய்யா, அஞ்சலையம்மாள், சுதர்சனம் நாயுடு மற்றும் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் வீர வாழ்த்து கூறி வழியனுப்பி வைக்க மதுரைத் தொண்டர்கள் கேப்பர் சிறையை நோக்கிச் சென்றனர். '

1927 ல் சென்னையில் காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் 43வது காங்கிரஸ் நடைபெற்றது. முஸ்லீம் லீக்கின் தலைவராக இருந்த டாக்டர். எம். ஏ அன்சாரி தலைமை ஏற்றார். இம்மாநாட்டில் சைமன் கமிஷனை பகிஷ்கரிப்பது என முடிவு செய்யப்பட்டது. பூரண விடுதலையே இந்திய

மக்களின் குறிக்கோள் எனத் தீர்மானம் நிறைவேறியது.

சைமன் கமிஷன் பிரிட்டிஷாரால் இந்திய சட்டசபை மறு சீரமைப்புக்காக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அப்போது நாடு முழுவதும் சைமன் கமிஷன் எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெற்றது. லாகூரில் இப்போராட்டத்தில் பஞ்சாபின் சிங்கம் எனப்போற்றப்பட்ட லாலா லஜபதி ராய் ஈவிரக்கமற்ற வெள்ளையர்களின் குண்டாந்தடியால் அடிபட்டார். உயிர் நீத்தார்.

அதே சமயம் நெல்லை விடுதலை வீரர் சோமயாஜூலு தலைமையில் நீலன் சிலை தகர்ப்புப் போராட்டம் சென்னையில் நடைபெற்றதைக் குறிப்பிடவேண்டும். 43வது காங்கிரஸ் சென்னை மாநாட்டிற்கு கடலூர் பகுதியிலிருந்து பெண்களைத் திரட்டி அணிவகுத்து அழைத்துச்சென்ற வீராங்கனை அஞ்சலை அம்மாள் ஆவார். தென்னாற்காடு மாவட்டம் கிராமங்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டது. கிராம மக்களைக் கவர்ந்து ஈர்க்கும் ஆற்றல் பெற்ற பேச்சாளர் அஞ்சலை அம்மாள் என அவர் புகழப்பட்டார்.

கடலூரில் அஞ்சலை அம்மாள் இல்லத்தில் தேசபிதா காந்தி அண்ணலும் ஈ. வெ. ரா பெரியாரும் சந்தித்துப் பேசியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒரு வரலாற்று நிகழ்வாகும்.

அஞ்சலையின் கணவர் முருகப்பா 1873ல் பிறந்தவர். 1927 விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கேற்று சிறை சென்றார். கடலூர், மற்றும் திருச்சி சிறைகளில் பலமுறை அடைக்கப் பட்டவர். கணவனும் மனைவியும் நாட்டு விடுதலைக்காக சிறையில் அடைக்கப் படுதல் மிகப்பெரிய விஷயமல்லவா. தேச விடுதலைக்குப் போராடிய அத்தனைத் தலைவர்களுக்குமா இப்படி வாய்த்தது.. கடலூர் அஞ்சலை அம்மாள் குடும்பத்திற்குத்தான் அப்படி ஒரு கொடுப்பினை.

1952 ஆம் ஆண்டு வரை கடலூர் சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் அஞ்சலை அம்மாள் போட்டியிட்டு பெரும் வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றவர் என்பதை எண்ணிப்பார்க்க மனம் நெகிழ்ச்சி கொள்கிறது.

அஞ்சலை அம்மையாரின் கணவர் தியாகி முருகப்பா 1971 ஆம் ஆண்டு மறைந்துபோகிறார்..

அஞ்சலை அம்மாள் பெற்றெடுத்த செல்வமகள் அம்மாக்கண்ணு. 1927 நீலன் சிலை உடைப்புப் போராட்டத்தில் பங்கேற்று தனது ஒன்பது வயதில் சிறைக்குச் சென்றவர். நான்காண்டுகள் சிறைத்தண்டனை பெற்று சென்னை இளம்பெண்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டவர். முதறிஞர் ராஜாஜி அம்மாக்கண்ணுவை 'இவரே கடலூர் விடுதலை வீராங்கனை அஞ்சலை அம்மாள் மகள்' என தேச பிதா மகாத்மாவுக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கிறார். அப்போது தேசபிதா காந்தியடிகள் அடைந்த பெருமகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. அம்மாக்கண்ணுவை வார்தாவில் உள்ள தனது ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துச் சென்று பல ஆண்டுகள் அங்கே தங்கியிருக்கவும் வைத்தார். அம்மாக்கண்ணுக்கு லீலாவதி என அண்ணல் காந்தியே பெயர் சூட்டிப் பெருமைபடுத்தியவர்.

தென்னாப்பிரிக்காவில் மகாத்மாவோடு வெள்ளையர்களின் அடக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடிய தமிழத்தின் வீர மகள் தில்லையாடி வள்ளியம்மை. அவரையும் விஞ்சிய தியாகத்தைச் செய்த பெருமை இந்த கடலூர் திருமகளுக்கு உண்டென்று சொல்லவேண்டும். கடலூர் மண் பெருமைகொள்ள வரலாற்றில் எத்தனையோ அருஞ்செயல்கள் இங்கே நிகழ் த்தப்பட்டுள்ளன. அத்தனையும் நோக்கக் கடலூர் அஞ்சலை அம்மாள் குடும்பம் செய்த தியாகம் நிகரற்றது.

கடலூரில் நடைபெற்ற உப்பு சத்தியாகிரக போராட்டத்தில் அஞ்சலை அம்மாளுக்கு ஒரு கையில் குழந்தை. மற்றொரு கையில் தாய் நாட்டு விடுதலைக்கொடி. போலீசார் தடி கொண்டு தாக்கியபோது தான் பெற்ற குழந்தையை கீழே விட்டுவிட்டு விடுதலைக்கொடியை தூக்கிப்பிடித்த வீர ப்பெண்மணி கடலூர் அஞ்சலை அம்மாள். இது சரித்திர விஷயமாகும்.

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் ஜமதக்னி என்னும் நாடறிந்த ஒரு விடுதலைப் போராட்ட வீரர். விடுதலைப் போரில் பல போராட்டங்களைச் சந்தித்துச் சிறை சென்றவர். உலக மக்களின் பார்வையைப்

புரட்டிப்போட்ட பெருந்தோழர் காரல் மார்க்சின் 'மூலதனம்' என்னும் ஒப்பற்ற அரிய நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த சீரிய பணிக்குச் சொந்தக்காரர். மார்க்சியம் பயின்ற அந்தச் சிந்தனையாளர் லீலாவதியை தம் மனைவியாகத் திருமணம் செய்துகொண்டார். தனது தாயையும் தந்தையையும் லீலாவதி சிறையில் சென்று பார்த்தபோது போராட்ட வீரர் ஜமதக்னியையும் அவர் சந்திக்க நல் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அது காலத்தால் காதல் என மலர்ந்து அவர்களின் திருமணத்தில் நிறைவு பெற்றது. இந்திய நாட்டின் அடிமை விலங்கொடித்து பரிபூரண விடுதலை கிட்டிய பின்னர் மட்டுமே திருமணம் குடும்ப வாழ்க்கை என்கிற விரதம் பூண்டு அவர்களிருவரும் அவ்விதமே செயல்பட்டனர் செய்தும் காட்டினர். புரட்சியாளர்களான மணமக்கள். தாலிக்குப்பதிலாக அரிவாள் சுத்தியல் சின்னத்தை தங்கத்தகட்டில் பொறித்து அதனையே தாலியென ஏற்றுக்கொண்டனர்.. அன்று அவர்களின் திருமணச்செலவு என்பது வெறும் மூன்று ரூபாய் மட்டுமே.

ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த நால்வரும் கொடுஞ்சிறையில் வாழ்ந்தனர். தாய்நாட்டு விடுதலை ஒன்றையே லட்சியம் எனக்கொண்டனர். இப்படி போராட்ட வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்ட எளிய மனிதர்களை, சுயநலம் கிஞ்சித்தும் அற்ற மற்றுமொரு ஒரு குடும்பத்தை இந்நாட்டின் வேறு எங்கேனும் யாராலும் காட்டிவிடத்தான் இயலுமா?.

தமிழக விடுதலை வீரர்கள் இந்திய விடுதலை வரலாற்றில் செய்த அளப்பறிய தியாகங்கள் எண்ணற்றவை. வட இந்தியர்கள் எழுதிய இந்திய விடுதலை வரலாற்றில் அவை கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்டன..

நாமும் இங்கு அப்படித்தானே இருக்கிறோம். கடலூரில் தியாகி அஞ்சலை அம்மாளுக்கு நினைவுச்சின்னமாக ஏதேனும் ஒரு சிறிய சந்நுக்காவது பெயர் வைத்து அம்மையார் நினைவைப் போற்றி இருக்கிறோமா?

புகழ்ந்தவைப் போற்றிச் செயல் வெண்டும் என்னும் வள்ளுவரின் கட்டளை நமக்கும் உண்டல்லவா?

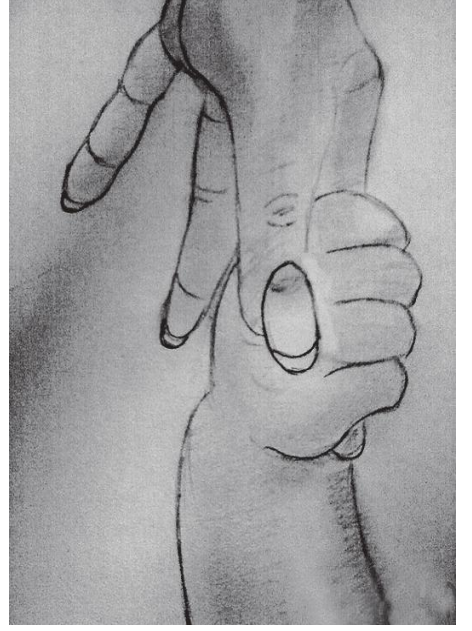
ஆஷா

■ ஆர். வத்ஸலா

ஆஷாவை தூக்கிக் கொண்டு அவள் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பின்னால் வெறியர்களின் கூட்டம். அவள் சந்துபொந்துகளில் புகுந்து ஓடுகிறாள். மூச்சிரைக்கிறது. கூட்டம் நெருங்குகிறது. கல் தடுக்கி அவள் விழுகிறாள். வெறியன் ஒருவன் ஆஷாவை பறித்துக் கொள்ளுகிறான். அவளை ஒரு கையால் தூக்கிப் பிடித்து கையில் இருக்கும் ரத்தக்கறை படிந்த வாளை ஓங்குகிறான். அவள் ஓலமிடுகிறாள். “ஹே ராம்!” உடலெல்லாம் வியர்க்க கத்திக் கொண்டே விழித்துக் கொள்ளுகிறாள் தாதிமா. அடுத்த அறையிலிருந்து அவளுடைய பேரன் பல்வீரும் அவன் மனைவி ப்ரீதமும் ஓடி வந்தனர். “தாதிமா! என்ன ஆயிற்று?” என்று பேரன் பல்வீர் வினவ, “ஒன்றுமில்லை. ஏதோ சொப்பனம்” என்று கூறிவிட்டு வேறு பக்கம் திரும்பி படுத்துக் கொண்டாள் தாதிமா அம்ருத் கெளர். அவள் கண்களில் நீர் பொங்கியது. விஷயத்தை புரிந்து கொண்டு பல்வீர் தன் மனைவி ப்ரீதமுடன் அறையை விட்டு மௌனமாக வெளியேறினாள்.

அம்ருத்தின் மனதில் பழைய ஞாபகங்கள் கொந்தளித்தன. ஆயிரமாயிரம் முறை இந்த சொப்பனத்தை அவளுக்கு பரிசளித்த அந்த ஞாபகங்கள்.

ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்தி நாற்பத்தியேழாம் ஆண்டு கராச்சி. ‘இது எங்க ஊர். இதை விட்டு எங்களை அனுப்பயாருக்கு இருக்கிறதுதேரியம்?’ என்று மார் தட்டிய பல இந்துக்களில் அம்ருத் கெளரும், பெரிய அளவில் துணி வியாபாரம் செய்துக் கொண்டிருந்த அவளுடைய கணவன் சேர்சிங்கும் அடங்குவர். அவர்களைப் போன்றோர் ‘பிரிவினையாவது வருவதாவது’ என்று பரிசுசித்து சிரித்த சிரிப்பின் எதிரொலி அடங்கு முன் அவர்கள் இந்தியா செல்ல மூட்டை கட்ட வேண்டி வந்தது. நேற்று வரை உயிருக்குயிராக பழகிக் கொண்டிருந்த அடுத்த வீட்டிலிருக்கும் முகம்மதியரை கூட இன்று நம்ப முடியாமல் போனது தான் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான இழப்பாக இருந்தது. இதற்கு ஒரே ஒரு விதிவிலக்காக இருந்தவர், அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரி ரஸியா.

இவர்களுடைய குழந்தைகளான பதின்மூன்று வயது ரகுபீரையும் பன்னிரண்டு வயது ஆஷாவையும் தன் குழந்தைகளாக எண்ணி வளர்த்தவர் அவள்.

ரயில் பயணம் ஆபத்துகள் நிறைந்த ஒன்றாக ஆகிப் போனதால் அவர்கள் வேறு சில இந்து மற்றும் சீக்கிய குடும்பங்களுடன் சேர்ந்து ஜன நடமாட்டம் இல்லாத பாதைகளில் கால் நடையாக இந்தியா போக தீர்மானித்தார்கள். ஆனால் இவ்வாறு செய்வதில் அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய தடையாக இருந்தது ஆஷாவின் உடல்நிலை. அவளுக்கு டைபாய்ட் ஜூரம் வந்து மிகவும் பலவீனமாக இருந்தாள். அவளை தூக்கிக் கொண்டும் போக முடியாது. நடத்தி அழைத்துப் போகவும் முடியாது.

ரஸியா கூறினாள், “பீபிஜி, நிலைமை இன்னும்

மோசமாவதற்குள் நீங்கள் கிளம்புங்கள். நான் ஆஷாவை என் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போய் அவளுக்கு பர்தா அணிவித்து ஊரிலிருந்து வந்திருக்கும் என் அண்ணன் மகனென கூறி காப்பாற்றி விடுவேன். நிலைமை சீரான பிறகு நீங்கள் வந்து அழைத்துப் போங்கள். அல்லாவின் மேல் ஆணை. ஆஷா நான் வளர்த்த பெண். அவளுக்கு ஒரு தீங்கும் வராமல் நான் பார்த்துக் கொள்வேன். நீங்கள் தாமதித்தால் நீங்கள் எல்லோரும் சாவீர்கள். முக்கியமாக ரகுபீரை என்னால் கூட காப்பாற்ற முடியாது. சேர்சிங்குக்குத் தெரியும் ரகுபீரின் நீண்ட தலைமுடி அவனுக்கு எதிரியென்று. வேறுவழியில்லாமல் கிளம்பினார்கள் அம்ருத்தம் சேர்சிங்கும், ரகுபீரை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு.

வழி நெடுகிலும் அவர்கள் கேட்ட கதைகள், பார்த்த காட்சிகள்! அப்பப்பா! மனித குலத்தையே வெட்கி தலை குனிய வைக்கக் கூடியவை. சேர்சிங்கும் அம்ருதாவும் நிச்சயித்து விட்டனர். ஆஷாவை அவர்கள் பலிதான் கொடுத்துவிட்டார்கள். இந்த அரக்கத்தனத்திலிருந்து ஆஷாவை யாரால் காப்பாற்ற முடியும்? ரஸியாவால் என்ன செய்ய முடியும்? போதாக்குறைக்கு அவர்களுடன் நடந்து வந்த எல்லோரும் ஒரு முகம்மதிய வேலைக்கார பெண்ணை நம்பி அவர்கள் தங்கள் மகளை விட்டு வந்ததை கேட்டதும் ஒரு முகமாக கூறினார்கள், அவர்கள் தவறு செய்து விட்டனர் என்று. அவர்களில் யாரும் ரஸியாவையே நம்பவில்லை. மதக் கலவரம் என்று வரும் போது அவளுடைய விசுவாசம் சத்தியம் எல்லாம் பறந்து போயிருக்கும் என்றனர். ஒரு முஸ்லிமை நம்பினது மடத்தனம் என்றனர். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அம்ருத்தும், சேர்சிங்கும் ரஸியாவின் மேல் இருந்த நம்பிக்கையை இழந்து இந்தக் கூற்றுக்களை நம்பத் தொடங்கினர். ஆஷாவை அழைத்து வந்திருந்தால் ஒரு வேளை அவள் பிழைத்திருக்கலாம் என்று நினைத்து தங்களை நொந்து கொண்டனர்.

கலவரங்கள் அடங்கிய பிறகு தூதரகத்திலிருந்த உறவினர் மூலம் ஆஷாவை பற்றின செய்தியை அறிய முற்பட்டனர். வந்த செய்தி வயிற்றை பற்றி எரிய வைத்தது. அவர்கள் இருந்த இடத்தில் ஒரு இந்துவோ

அல்லது சீக்கியரோ கூட மிஞ்சவில்லையாம்! ஒரு வருடத்திற்கு பிறகு சேர்சிங் தானே அங்கு போய் பார்த்தார். ஒரு பலனும் இல்லை. ரஸியாவை பற்றி ஒரு தகவலும் தெரியவில்லை. ஆஷா போட்டிருந்த நகைகளை எடுத்துக் கொண்டு அவளே ஆஷாவை வெறியர்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கலாம் என்று நம்பத் தொடங்கினார்கள் சேர்சிங்கும் அம்ருத்தும். ஆஷா வெறியருக்கு பலியாகி விட்டிருப்பாள் என்று நம்புவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை அவர்களுக்கு. அம்ருத் புரண்டு புரண்டு அழுதாள். அவளுக்கு சமாதானம் சொல்ல சேர்சிங்கிற்கு சக்தியில்லை.

சேர்சிங் தில்லியில் நடைபாதையில் துணி வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்து கடும் உழைப்பினால் மறுபடியும் ஒரு கடைக்குச் சொந்தக்காரர் ஆனார். கராச்சியில் இருந்த அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஓர் அளவுக்கு அவர் வியாபாரம் செழித்தது.

குழந்தையை பறிகொடுத்த துக்கம் அம்ருத், சேர்சிங் இருவருடைய மனதிலும் மத துவேஷத்தின் விஷத்தை விதைத்துவிட்டது. அவர்கள் முஸ்லிம்களை வெறுத்தனர். படிப்பை முடித்த பின் ரகுபீர் தந்தையுடன் வியாபாரம் செய்ய வந்துவிட்டான். அவனுடைய புத்திகூர்மையால் வியாபாரம் அமோகமாக செழித்ததை பார்த்த மனநிறைவுடன் சேர்சிங் இறந்தார். தன்னுடைய பெற்றோரைப் போல் ரகுபீர் முஸ்லிம்களை வெறுக்கவில்லை. அதே போல, 'எம்மதமும் சம்மதம்' என்கிற எண்ணத்தை தன் மகன் பல்வீரின் மனதிலும் விதைத்தான்.

பல்வீர் தன் பாட்டனாரும் தந்தையையும் செய்தது போல வியாபாரம் செய்ய விரும்பவில்லை. படித்து முடித்தவுடன் அவன் பம்பாயில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் மேனேஜராக பணி செய்யத் தொடங்கினான்.

திருமணமானபின் தன் தாதிமாவை கொஞ்ச நாட்கள் தன்னுடன் வந்து தங்கச் சொல்லி அழைத்திருந்தான் பல்வீர். அவனுடைய அழைப்பை ஏற்று அம்ருத் வந்தாள். அவளுடைய மனதாழத்தில் பதிந்திருந்த சோகமும் அதன் காரணமாய் அவள் அடிக்கடி காணும் சொப்பனமும் அவனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் தெரியும். பாட்டியின் மேல்

அவர்களுக்கு பாசமும் அனுதாபமும் இருந்தது.

ஆனால் அவளுக்கு முஸ்லிம்கள் மேல் இருந்த வெறுப்பு அவர்களுக்கு சங்கடத்தை தந்தது. அவர்களுக்கு பல நண்பர்கள். அதில் சில முஸ்லிம்களும் அடக்கம். முக்கியமாக ரஹ்மான் என்பவர் பல்வீருக்கு மிக நெருங்கிய தோழர். தமிழ்நாட்டை சேர்ந்த முஸ்லிம். தாடி, தொப்பி எதுவும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. பல்வீர் சிங்குடன் தனியார் கம்பெனியில் வேலை செய்பவர். மனைவியை இழந்தவர். தன் ஐந்து வயது பெண் ஆயிஷாவை ஆயாவின் உதவியுடன் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். பெற்றோர் வற்புறுத்தியும் மறுமணம் செய்து கொள்ள மறுத்துவிட்டார். அவர் பல்வீரின் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வீட்டிற்கு வருவார்.

தாதிமா வந்த பிறகு பல்வீருக்கு பயம் அவள் இருக்கும் போது ரஹ்மான் வீட்டுக்கு வந்தால் அவள் அவரிடம் எப்படி நடந்து கொள்வாளோ என்று. பெற்றோருக்கு குழந்தையை பறிகொடுத்த துக்கம் அவள் மனதில் மூட்டியிருந்த வெறுப்புத் தீயை அவனுடைய மனிதநேயம், பரஸ்பர நம்பிக்கையை பற்றின பேச்சுக்களால் அணைக்க முடியாதென்று அவனுக்குத் தெரியும். உயிர் நண்பனை 'வீட்டுக்கு வராதே' என்று சொல்லவும் நா எழவில்லை.

இவன் பயந்தாற் போலவே, தாதிமா வந்த நான்காம் நாள் ரஹ்மான் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்தார். தாதிமா மிகவும் அநாகரிகமாக நடந்து கொண்டாள். அவர் பெயரை கேட்டவுடன் அவரை வெறுப்புடன் விழித்துப் பார்த்துவிட்டு விருட்டென்று உள்ளே போய் படாரென்று படுக்கை அறைக் கதவை சாத்திக் கொண்டாள். பிறகு அவர் காது கேட்க 'முஸ்லிமான், சைத்தான்கள்' என்று ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டு இருந்தாள். மொத்தத்தில் அவர் வந்தது தனக்கு ஏன் பிடிக்கவில்லை என்பதை அவர் நன்கு உணரும்படி நடந்து கொண்டாள். பல்வீருக்கு முள்ளின் மேல் இருப்பது போல இருந்தது. இத்தனைக்கும் ரஹ்மான் முகத்தில் எந்த பிரதிபலிப்பும் இல்லை. அவர் எப்பொழுதும் போல் பல்வீரிடமும் அவள் மனைவியிடமும் உரையாடி விட்டு போய் விட்டார்.

மறுநாள் பல்வீர் அவரை அலுவலகத்தில் சந்தித்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள். பிறகு சொன்னான், "என் பாட்டியின்

நடத்தைக்கு நான் சப்பைக்கட்டு கட்டுகிறேன் என்று நினைக்காதே. எப்படி பார்த்தாலும் அது தவறுதான். உன்னை அது எவ்வளவு புண்படுத்தி இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவளுடைய வெறுப்பு எந்த சூழ்நிலையில் உருவானது என்று நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன்." என்று தொடங்கி தாதிமாவின் மதத்துவேஷத்திற்கான காரணத்தை விளக்கினான். அவர் சொன்னார், "உன்னுடைய தாத்தாவும் பாட்டியும் பிரிவினையின் போது பாகிஸ்தானிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று நீ ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறாய். நேற்று உன் பாட்டியின் நடத்தையை கண்டு இப்படித்தான் ஏதாவது நடந்திருக்கும் என்று ஊகித்தேன். பாவம் தாதிமா! அவளுடைய துக்கம் வெறுப்பாக மாறியது இயல்புதானே! கவலைப்படாதே, நேற்று நடந்ததை நான் மனதில் வைத்துக் கொள்ளமாட்டேன். முஸ்லிம்களிலும் பிரிவினை சமயத்தில் பல கொடுமைகளை சந்தித்தவர்கள் இந்துக்களையும் சீக்கியர்களையும் வெறுக்கின்றனர். தன் சொந்த இழப்புகளில் மூழ்கி இருக்கும் இவர்கள் ஒரு விஷயத்தை மறந்து விடுகிறார்கள். பிரிவினையின் போது இரு பக்கங்களிலும் பல கொடுமைகள் நடந்திருந்தாலும், இரு நாடுகளின் காவல் துறை மற்றும் ராணுவங்களை சேர்ந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர், அகதிகள் தத்தம் நாடுகள் செல்வதற்கு தேவையான பாதுகாப்பை அளித்திருக்கிறார்கள், நிறைய உதவிகள் செய்திருக்கிறார்கள். அதை தவிர தங்கள் உயிரை பயணம் வைத்து முஸ்லிம்களை காப்பாற்றிய இந்துக்களும் அதே போல் இந்துக்களை காப்பாற்றிய முஸ்லிம்களும் இருந்திருக்கின்றனர். அதை யாரும் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. எந்த ஒரு மதத்தின் மேலும் அக்கறையில்லாத சில அரசியல்வாதிகள் 'வெறுப்பு அரசியலில்' குளிர் காய்கிறார்கள். என்ன செய்வது?" என்றார் வருத்தத்துடன்.

ஒரு நாள் திடீரென பல்வீரின் வீட்டிற்கு ரஹ்மான் தன் மகள் ஆயிஷாவுடன் வந்தார். அவரை பார்த்ததும் முன்னறையில் உட்கார்ந்திருந்த தாதிமாவின் கண்கள் வெறுப்பை உமிழ்ந்தன. அவள் எழுந்து ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டே உள்ளே போய் விட்டாள்.

ரஹ்மான் அதையெல்லாம் கவனிக்கும் நிலைமையில் இல்லை. அவர் கவலையுடன் பல்வீரிடம் கூறினார், "பம்பாயில் வகுப்பு கலவரங்கள் வருமென்று கூறுகிறார்கள். எத்தனை உயிர்கள் பலியாகப் போகின்றனவோ? ஒன்றுமறியாத எளிய மக்கள் என்னவெல்லாம் இழக்கப் போகிறார்களோ?" என்று அங்கலாய்த்தார். பிறகு "நம்மை போன்றவர் அமைதி கமிட்டிகள் அமைத்து செயல்பட்டால் ஒரு வேளை நிலைமையை சமாளிக்க முடியலாம். நீ உன் பகுதியில் செயல்படு. நான் என் பகுதியில் செயல் படுகிறேன். ஆனால் எனக்கு ஆயிஷாவை எங்கு விடுவது என்று தெரியவில்லை. இவளை பார்த்துக் கொள்ளும் ஆயா பூனேயில் இருக்கும் தன் மகள் வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறாள். இரண்டு நாட்களில் வந்து விடுவாள். அது வரை இவள் உங்கள் வீட்டில் இருக்கலாமா?" பல்வீரும் ப்ரீதமும் ஒரே குரலில் "கண்டிப்பாக இருக்கலாம். இதைன்ன கேள்வி?" என்றனர். நன்றி கூறிவிட்டு அவர் போய்விட்டார். பல்வீர் உடனே தன் பகுதியில் மதத் துவேஷத்திற்கெதிராக செயல்படக்கூடிய ஒரு சில நபர்களை தேடிச் சென்றான்.

தாதிமாவுக்கு ஒரே கோபம். இரைந்து கொண்டே இருந்தாள். "முஸ்லிம்களெல்லாம் நம் குழந்தைகளை கொண்டு குவிப்பார்கள். நாம் மட்டும் அவர்கள் குழந்தைகளை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு கொஞ்ச வேண்டும். ஊரில் அமைதி காக்க வேண்டும். நீங்களெல்லாம் ஆண் பிள்ளைகளா? பேடிகள்!" ப்ரீதம் வாய் மூடி மௌனமாக இருந்தாள். தாதிமா கத்தி ஓய்ந்து போனாள்.

யாராலும் அமைதியை காக்க முடியவில்லை. மதக் கலவரம் மிகக் கோரமாக வெடித்தது. ரஹ்மான் இருந்த பகுதியில் முஸ்லிம்களை பூண்டோடு அழித்தனர். அவர் என்னவானார் என்று தெரியவில்லை. பல்வீர் இருந்த பகுதியில் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனாலும் ப்ரீதம் முன் யோசனையுடன் ஆயிஷாவிற்கு தன் பெண்ணின் உடைகளை அணிவித்து அவளை ஒரு சீக்கியப் பெண் குழந்தையை போல் அலங்கரித்து வைத்தாள். அக்கம்பக்கத்தினரிடம் அவளை கோழிக்கோடிலிருந்து வந்திருக்கும் தன் அண்ணன் மகள் என அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

ஒரு நாள் நள்ளிரவில் ஒரு வெறியர் கும்பல் அவர்கள் கதவை தட்டியது. திறந்தவுடன்

இரண்டு வீடு தள்ளி வசித்து வந்த ஒருவன், பல்வீரை பார்த்து, "முஸ்லிம்களை கொஞ்சம் பேடியே, உன் நண்பனுக்கு புகலிடம் கொடுத்திருக்கிறாயா என பார்க்க வந்தோம்." எனக் கூறிவிட்டு அவனை தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போனான். அவனுடன் இரண்டு வெறியர்களும் போனார்கள். எல்லா அறைகளிலும் தேடிவிட்டு வந்த அவன் பல்வீரின் மகளுடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஆயிஷாவை காட்டி "இது யார்?" என்றான். ப்ரீதம் தயங்காமல் அது தன் அண்ணன் மகளை கூறினான். அவன் சொன்னான், "உங்களை நான் நம்ப மாட்டேன். நீங்கள் முஸ்லிம் பிரியர்கள்." பிறகு அவன் அப்போதுதான் தூக்கம் கலைந்து எழுந்து வந்த தாதிமாவை பார்த்தான். அவள் குருத்வாராவில் அமர்ந்து முஸ்லிம்கள் தன் மகளை கொன்ற கதையைக் கூறி, தன் பேரனும் அவன் மனைவியும் அப்படிப்பட்ட முஸ்லிம்களுடன் குலாவுவதை எண்ணி புலம்புவதை அவன் பல தடவை கேட்டிருக்கிறான்.

அவன் கேட்டான், "நீங்கள் சொல்லுங்கள், தாதிமா. இவர்கள் கூறுவது உண்மையா, அல்லது இது ஒரு முஸ்லிம் குழந்தையா?" பல்வீரும் ப்ரீதமும் பயத்தில் உறைந்து போனார்கள்.

தாதிமா தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஆயிஷாவை ஒரு முறை பார்த்து விட்டு அவனை பார்த்து நெருப்பை உமிழும் கண்களோடு கூறினான், "ஒரு முஸ்லிமான் நாய்க்குட்டிக்கு என் வீட்டில் புகலிடம் கொடுக்க நான் விட்டுவிடுவேன் என்று நீ நினைக்கிறாயா?"

வெறியர்கள் போய்விட்டனர். நடந்தது என்னவென்று அறியாமல், தூக்கம் கலைந்ததனால் அழத் தொடங்கியிருந்த ஆயிஷாவை தூங்கிக்கொண்ட தாதிமா, "நீ வாடி என் கண்ணே, ஆஷா!" என்று கூறி அழைத்துப்போய் தன் பக்கத்தில் படுக்க வைத்து அணைத்துத் தூங்க வைத்தாள்.

அவள் காது கேட்க ப்ரீதம் தன் கணவனிடம் சொன்னான், "எல்லா ஊர்களிலும் தாதிமாக்கள் உண்டு, இல்லையா?"

அன்றிரவு தாதிமாவுக்கு கனவு வரவில்லை.

நடிகர்

■ சர்வோத்தமன்

ஓவியம்: ரெ.ரவி

நான் கொடுத்த ஸ்கிரிப்ட்டை படித்தீர்களா என்று கேட்டேன். ஆம் அல்லது இல்லை என்ற எதையும் புரிந்துகொள்ள இயலாத வகையில் தன் தலையை ஆட்டினார் சார்வாகன். புகையிலையை டீபாயிலிருந்த ஆஷ்ட்ரேயில் தட்டினார். சாக்லெட் பேப்பரை திறந்து புகையிலையை பைப்பில் கொட்டினார். சாக்லெட் பேப்பரை மடித்து தன் மஞ்சள் நிற டீசர்ட்டின் பாக்கெட்டுக்குள் வைத்தார். மரத்தாலான லைட்டரை எடுத்து பைப்பை பற்ற வைத்தார். தன் தலையை கோதியபடி கால்களை நீட்டி மர நாற்காலியில் வைத்தார். பைப்பை எடுத்து புகையை விட்டார். சாக்லெட்டின் நறுமணம் அறை முழுதும் பரவியது. நீண்டிருந்த அவருடைய வெண்தாடியை நீவி விட்டுக்கொண்டார். காற்றுச் சீரமைப்பியின் உறுமலான ஓசை கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மகாராஜபுரம் சந்தானத்தின் பாரதியார் பாடல்களை ஒலிக்கவிட்டிருந்தார். அவரது மெல்லிய உடல் லேசாக நடுங்குவது போல எனக்குப் பட்டது. மர நாற்காலியிலிருந்து ஆணியில் அவரின் ட்ராக் பேண்ட்டின் நுணி மாட்டிக் கொண்டது. இழுத்த போது லேசாக காலில் சிராய்த்தது. காலை மடித்து யாருக்கோ தேய்ப்பது போல தேய்த்துக்கொண்டார். ஒரு இயந்திரம் போல அவரது இடதுகை பைப்பை வாயில்

வைப்பதும் புகையை விடுவதுமாக இருந்தது.

உங்கள் திரைப்படத்தின் ஸ்கிரிப்ட்டை படித்தேன் என்று நடுங்கும் குரலில் சொன்னார். அவரின் கழுத்தில் சின்னதாக கட்டி இருப்பது தெரிந்தது. நான் நடிக்கிறேன். எனக்கு இங்மர் பெர்க்மேனின் வைல்ட் ஸ்ட்ராபெர்ரீஸ் பிடிக்கவில்லை. கிட்டத்தட்ட உங்கள் கதையும் அந்த தளத்தில்தான் பயணிக்கிறது என்று சொல்லி நிறுத்திக்கொண்டார். ஒருவன் வயோதிகத்தில் தன் பால்ய காலம், இளமைக் காலம், மத்திய வயது, தனது காதல்கள், தோல்விகள், வெற்றிகள், குற்றங்கள், நெகிழ்வான தருணங்கள் இவற்றை நினைத்துப் பார்ப்பது இயல்பு தானே என்றேன். நான் நினைப்பதில்லை என்றார். நினைப்பதே இல்லையா என்று வாய் பிளந்தேன். அந்த நினைவுகள் வருவதுண்டு. ஆனால் நான் நினைவுகளை மீட்டுவதில்லை. நான் இங்கு சிந்திப்பதற்காக வரவில்லை. எனக்கு நெகிழ் தெரியாது என்றார். எனக்கு என்ன பேசுவது என்றே புரியவில்லை. சோர்வாக இருந்தது. பாரதியார் பாடல் முடிந்திருந்தது. ஹரிபிரஸாத் செளராஸியாவின் புல்லாங்குழலை ஒலிக்கவிட்டார். நாங்கள் நீண்ட நேரம் பேசிக்கொள்ளவில்லை. அவர் எங்கோ இருந்தார். இந்த ஓசை உங்களை நெகிழ வைப்பதில்லையா என்றேன். அவர் என்னைப் பார்த்து, தலையசைத்து, நான் முயல்கிறேன், ஆனால் முடிவதில்லை என்றார். இசை என்னை நினைவுகளில் ஆழ்த்துவதில்லை, எனக்கு அதனுடன் பயணம் செய்ய பிடிக்கும் என்றார். பிறகு ஏன் இந்தப் படத்தில் நடிக்க ஒப்புக்கொள்கிறீர்கள் என்று புரியவில்லை என்றேன். நம் மக்களுக்கு பிடிக்கும் என்றார். எனக்கு எழுந்து செல்லலாம் என்று தோன்றியது. ஆனால் உங்களுக்கு பிடிக்காமல் ஒன்றாமல் எப்படி நடிக்க முடியும் என்று கேட்டேன். எனக்கு நடிக்கத் தெரியும் என்று சொல்லி புகையிலையை ஆஷ் ட்ரேயில் தட்டினார்.

அவரின் குளிர் அறையை விட்டு வந்ததால் உடல் அனலாக இருந்தது. வண்டியை கிளப்பினேன். இவர்தான் படத்தின் மைய கதாபாத்திரம். இதில் வைல்ட் ஸ்ட்ராபெர்ரீஸின் தாக்கம் இருக்கிறதா, தெரியவில்லை. ஆனால் எனக்கு அந்தப் படம் பிடித்திருந்தது. ஏழேட்டு வருடங்களுக்கு முன் கார்முகில் அமைப்பினர் நடத்திய சொசைட்டியில் பார்த்திருக்கிறேன்.

அந்தப் படம் முடிந்த பின் அனந்தன் என்பவர் அதைப்பற்றி நிறைய நேரம் பேசினார். அவர் கவிஞர் என்று ரஃபீக் சொன்னது நினைவில் இருக்கிறது. அந்த வயோதிகரின் இறுக்கத்தை பற்றி பேசினார் அனந்தன். கோல்ட்னெஸ் என்ற வார்த்தையை பிரயோகித்தார். அவரின் மகனிடமும் தாயிடமும் அதே இறுக்கம் இருப்பதை பற்றி பேசினார். அவர் அந்த நெகிழ்வை பற்றி நிறைய நேரம் பேசினார். ஒரு மனிதனால் நெகிழாமலே இருக்க முடியுமா. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இவரை வைத்து படத்தை இயக்குவதா, படத்தை இயக்குவதே சரிதானா, படத்தில் எதாவது பிரச்சனையா என்று குழப்பமாக இருந்தது. வண்டி நின்றுவிட்டது. வண்டி ரிசர்வில் இருப்பது அப்போதுதான் உறைத்தது. தள்ளிக்கொண்டே அறை வந்து சேர்ந்தேன். அறைக்குள் நுழைந்து மின்விசிறியை போட்டு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன். புழுக்கமாக இருந்தது. மறுபடியும் வைல்ட் ஸ்ட்ராபெர்ரீஸ் படத்தை பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. வேண்டாம் என்றும் தோன்றியது.

ஆர்.கேவை அழைத்தேன். ஒரு ஸ்டீல் நிறுவனத்தின் விளம்பர படத்தின் ஒளிப்பதிவுக்கு வந்திருப்பதாக சொன்னார். நமது திரைப்படத்தின் படப்படிப்பு தளங்களை முடிவு செய்ய ஆந்திராவுக்கு பயணிக்க வேண்டியிருக்கும் என்றேன். எந்த ஊர் என்று கேட்டார். அப்படி எதையும் திட்டமிடவில்லை. ராயலசீமா பகுதிகளை பார்க்கலாம் என்றேன். ஆர்.கேவிடம் சார்வாகன் சொன்னதை சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றியது. பிறகு சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். சரி என்று சொல்லி வைத்துவிட்டேன்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் ஆங்கில நாடகம் ஒன்றை பார்க்க அதில் நடிக்கும் நண்பன் அலையன்ஸ் ஃபிரான்சேஸுக்கு அழைத்திருந்தான். எப்போதும் நாடக அரங்குகளில் பார்க்கும் அதே மனிதர்கள். அதே போன்ற உடைகள். அரங்கின் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டு கதாபாத்திரங்களின் மீது வெளிச்சம் விழுந்தது. சில வசனங்களின் போது அரங்கம் சிரித்தது. ஊஊஊ என்று கத்தியது. சிலர் கைப்பேசியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆண் பெண் உறவை மையப்படுத்தி பெண்ணின் நிராகரிப்பு ஒருவனின் சுய

மதிப்பை அழிப்பதில்லை என்பதை போதித்தது நாடகம். நாடகம் முடிந்ததும் அதைக்குறித்த எந்த உரையாடலும் இல்லாமல் முடிந்தது ஆசுவாசமாக இருந்தது.

ஆண் பெண் உறவு இவ்வளவு எளிமையானதாக இருந்தால் இத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் அதைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்க தேவையில்லை என்று தோன்றியது. கேலரி போன்று அமைக்கப்பட்ட படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்து சில பெண்களும் ஆண்களும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். யாருக்கோ பிறந்தநாள். கேக் வெட்டி முகங்களில் பூசி சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு நாடக நடிகரை ஒரு தொலைக்காட்சி பேட்டி எடுத்துக்கொண்டிருந்தது. நாடகத்திற்காக உயர் ஆராய்ச்சியை விட்டுவிட்டேன் என்று தீவிரமான தொனியில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது வெளிவந்த படத்தில் சின்ன கதாபாத்திரத்தில் நடத்தவர் சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்திருந்தார். வெளியில் வந்து கல்லூரிச் சாலையில் நடந்தேன். ஒரு டக்கடைக்குள் பிஸ்கெட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டு உ சொல்லி அமர்ந்தேன். நாடகத்தில் நடத்திருந்த நண்பன் நரேனும் கதாநாயகியின் தந்தையாக நடத்திருந்த வயதானவரும் வந்தார்கள். எதிர்பார்த்தது போலவே நரேன் நாடகம் குறித்து கேட்டான். நடப்பு, ஒளி அமைப்பு, அரங்கு அமைப்பு, உடைகள், வசன உச்சரிப்பு எல்லாமே நாடகத்திலிருந்து மிகவும் அந்நியப்படுத்தியது என்றேன். ஆண் பெண் உறவை தவிர நமக்கு பேச ஒன்றுமில்லையா என்று கேட்டேன். நரேன் தன் நீளமான தலைமுடியை இருபக்கமும் நீவிவிட்டான். தாடியை தடவிக்கொண்டான். அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இருவருக்கும் உ எடுத்துவந்தான் பையன். தனக்கு ஒரு சமோசா வேண்டும் என்று கேட்டார் அந்த வயோதிகர். என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்து தன் பெயர் ஹரிதம் என்றார். ஜிப்பாவும் பைஜாமாவும் அணிந்திருந்தார். ஜோல்னா பையை தொங்கவிட்டிருந்தார். அந்த வயோதிகரிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தினான் நண்பன்.

நான் கை கொடுத்தேன். நீங்கள் சொல்வது சரிதான் என்றார். பல்கலைக்கழகத்தில் ஆராய்ச்சி முடியும் வரை இதுபோன்ற நாடகங்களில் நடப்பது தவறில்லை என்று நரேனை பார்த்து

ஹரிதம் சொன்னார். அனைவரும் சிரித்தோம். நரேன் என்னைப்பற்றி அவரிடம் சொன்னான். சார்வாகனை தனக்குத் தெரியும் என்றார். அவர் இயற்பெயர் வாசுதேவன். இருவரும் வங்கியில் ஒன்றாக பணிபுரிந்தோம் என்றார். அவரை எப்படி பிடித்தீர்கள் என்று கேட்டார். என்பதுகளில் வந்த ஒரு தெலுங்குப் படத்தில் அவர் நடத்திருந்ததை பார்த்திருக்கிறேன். பிடித்திருந்தது. எதேச்சையாக வெரைட்டி டேரக்ட்டரியை புரட்டிக்கொண்டிருந்தபோது அவரது புகைப்படத்தை பார்த்தேன். அவரிடம் பேசினேன் என்றேன்.

ஒரு கிராமத்தின் கதை என்ற படம்தானே என்று கேட்டார் ஹரிதம். ஆமாம், விசித்தரமான மனிதர் என்றேன். அவருக்கு திருமணம் நடந்ததா என்று கேட்டேன். ஒன்றில்லை. இரண்டு என்று சொல்லி சிரித்தார் ஹரிதம். முதலில் அவர் வீட்டில் பார்த்து திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். விவாகரத்தாகிவிட்டது. பின்னர் எங்களோடு வங்கியில் வேலை செய்த பெண் இவரை திருமணம் செய்துக் கொண்டார். சிறிது காலத்திலேயே அவர்கள் பிரிந்துவிட்டார்கள். அவருக்கு மொத்தம் இரண்டு மகன்கள், இரண்டு மகள்கள். ஒரு மகன் விபத்து ஒன்றில் இறந்துவிட்டான். ஒரு மகன் மனப்பிறழ்வு அடைந்து சமீபத்தில்தான் இறந்தான். மற்ற இருவர் நல்ல வேலையில் திருமணமாகி நன்றாக இருக்கிறார்கள். இவருடன் யாருக்கும் எந்த தொடர்பும் இல்லை. அவருடைய விசித்தரமான ஆளுமை பலரையும் வசீகரிக்கக்கூடியது. ஆனால் நீண்ட காலம் அவருடன் யாரும் நட்பில் உறவில் இருக்க முடியாது. மிகவும் இறுக்கமானவர். யாரையும் துன்புறுத்தமாட்டார். யாரையும் சுரண்ட மாட்டார். ஆனால் அவரால் ஒரு உறவில் இருக்க முடியாது என்றார். நாங்கள் வெளியே வந்தோம். நீங்கள் எங்கே தங்கி இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார் ஹரிதம். லிபர்டி திரையரங்கு அருகில் ஒரு அறை எடுத்து தங்கியிருப்பதாக சொன்னேன். அவர்கள் இருவரும் மறுபடியும் நாடக அரங்குக்கு சென்றார்கள்.

அறைக்குச் செல்லும் படிக்கட்டுகளில் யாரோ அமர்ந்திருப்பது போல இருந்தது. ரோகிணி அமர்ந்திருந்தாள். நான் அவளை கடந்து சென்று அறையை திறந்தேன். அவள் அங்கேயே அமர்ந்திருந்தாள். அவளை போ

என்று சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றியது. எதுவும் சொல்லாமல் அறைக்குள் நுழைந்தேன். கதவை மூடலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது. அப்படியே விட்டுவிட்டு நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். ரோகிணி அறையின் வாசலில் வந்து நின்றாள். நிழலுருவமாக தெரிந்தாள். உள்ளே வந்து படுக்கையில் அமர்ந்தாள். மெலிந்திருப்பது போல தோன்றியது. நான் வாங்கிக் கொடுத்த சந்தன நிறத்திலான சுடிதாரை அணிந்திருந்தாள். என்னைப் பார்த்தாள். நம் உறவுதான் முடிந்துவிட்டதே என்றேன். நீதிமன்றத் தீர்ப்பு எதுவும் எனக்கு வரவில்லையே என்றாள். நான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்ல வந்தேன். நீங்கள் எனக்கு நிறைய உதவிகள் செய்திருக்கிறீர்கள். அவள் கைகளில் கூர்மையான கத்தி இருப்பது போல பட்டது. நான் உங்களை எப்போதும் காதலிக்கவில்லை. நீங்கள் தவறாக புரிந்துகொண்டிருந்தால் நான் பொறுப்பில்லை. நான் உங்களை சுரண்டவில்லை. அவள் மீது பெட்ரோல் ஊற்றி எரிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். நான் இனி உங்களை தொடர்பு கொள்ள மாட்டேன். நாம் ஏற்கனவே தொடர்பில் இல்லையே என்றேன். ஆனால் நாம் கோபத்தில் சண்டையிட்டு பிரிந்துவிட்டோம். கூர்மையான குரூரமான வார்த்தைகளை இருவரும் பிரயோகித்தோம். அவளை இரண்டு துண்டுகளாக வெட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. தொடர்ந்து உங்களுக்கு என் மீது மதிப்பில்லை. மதிப்பற்ற காதல் நீண்ட நாட்கள் நீடிக்காது என்றாள். எழுந்து செல் என்று சொல்ல வேண்டும் என்று விரும்பினேன். ஆனால் அவள் உண்மையில் எதற்காக வந்திருக்கிறாள் என்றே புரியவில்லை. வயிற்றில் ஒரு வெற்றிடத்தை உணர்ந்தேன். பழிவாங்க போகிறாள் என்று தோன்றியது. யாரையோ போனில் அழைத்தாள். முதுகுத்தண்டு சில்லிட்டது. ஜின்ஸும் டீசர்ட்டும் அணிந்து கையில் ஹெல்மேட்டுடன் ஒருவன் அறைக்குள் வந்தான். நான் இவரைத்தான் திருமணம் செய்துகொள்ளப்போகிறேன் என்றாள். அவன் அவள் அருகில் அமர்ந்தான். அவன் அவளை பார்த்து சிரித்தான். நான் உங்களோடு எப்போதும் நட்பில் இருக்கவே பிரியப்படுகிறேன் என்றாள். ஒரு பெரிய கத்தியை கொண்டு பொறுமையாக அழகாக என்னை பிளந்தாள். நாங்கள் புறப்படுகிறோம்

என்றான் அவன். அறிமுகப்படுத்தவில்லையே, இவர் மென்பொருள் நிறுவனத்தில் டேட்டா சயிண்டிஸ்டாக பணிபுரிகிறார். இவரை சந்தித்ததின் மூலம் என் வாழ்வின் அமைதியை அடைந்தேன் என்று படுக்கையிலிருந்து எழுந்தவாறு சொன்னாள். நீங்கள் அற்புதமான சிந்தனையாளர். திரைத்துறையில் நீங்கள் வெற்றிபெற வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன் என்றாள். இருவரும் சிரித்தவாறு கிளம்பி சென்றார்கள். அவளை ஏன் முன்பே வெளியே செல்ல சொல்ல இயலவில்லை என்று நினைத்தவாறு படுத்தேன். என்னால் அப்படி சொல்ல முடியாது என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான் என்பது புரிந்தது. உடல் முழுதும் வலித்தது. இடதுகை பயங்கரமாக குடைந்தது. தூங்க முயன்றேன். முடியவில்லை. அப்படியே எழுந்து ஓடிச்சென்று அவளைப் பிடித்து கத்தியால் குத்தி வயிற்றை கிழிக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

மாலையின் மஞ்சள் வெளிச்சம் ஜன்னலில் படர்ந்தது. பெல்ட்டை எடுத்து மின்விசிறியில் மாட்டி கழுத்தை நுழைத்தேன். நிறைய வலிக்கும் என்று தோன்றி கீழே இறங்கினேன். கைப்பேசியை எடுத்து மின்னஞ்சல்களை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். எனது ஸ்கிரிப்ட் மிகவும் பிடித்திருப்பதாக அனூராக் பதில் போட்டிருந்தார். படத்திற்கு தன்னால் முடிந்த உதவிகளை அவசியம் செய்வதாக சொல்லியிருந்தார். எழுந்து வெளியே வந்து படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்தேன். கிரில் கதவை யாரோ திறக்கும் சத்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தேன். ஹரிதம். மேலே படிக்கட்டுகளில் ஏறி வந்தார். சிநேகமாக புன்னகை செய்தார். நான் தாம்பரம் சானிடோரியம் வரை செல்கிறேன். லிபர்டி அருகே வந்த போது உங்கள் ஞாபகம் வந்தது. வந்தேன் என்றார். வீடு எப்படி தெரியும் என்று கேட்டேன். நரேன் சொன்னான். அறைக்குள் சென்று அவருக்கு ஒரு மடக்கு நாற்காலியை எடுத்து வந்து வெளியில் வைத்து அவரை அமரச்சொன்னேன். நான் படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்துகொண்டேன். சிதறியிருந்த என் முகத்தை பார்த்து என்ன நடந்தது என்று கேட்டார். அடகுக்கடையில் என் தலையை வைத்தால் பத்து லட்சம் தருவார்களாம். அது எனக்கு பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று ஒருவன் சொல்லிச்

சென்றாள் என்றேன். புரியவில்லை என்றார். சொன்னேன். அவள் உங்களை துன்புறுத்த ஏன் அனுமதித்தீர்கள் என்று கேட்டார். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவரும் மேற்கொண்டு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நாம் சற்று நடந்து செல்லலாமே, ஏதேனும் சாப்பிட்டீர்களா என்று கேட்டார். இல்லை என்று சொன்னேன். உணவகம் சென்றோம். எனக்கு ஆனியன் தோசை சொல்லிவிட்டு தனக்கு காபி என்றார். சார்வாகன் ஒரு முறை அவரை மிகவும் நச்சரித்த காசாளர் ஒருவரை கத்தியால் குத்தினார். அதிர்ஷ்டவசமாக காசாளர் உயிர் தப்பினார். அதன்பின் அந்த காசாளர் வேறு ஒரு கிளைக்கு மாற்றலாகி சென்று விட்டார். போலீஸ் கேஸ் ஆகிவிட வாய்ப்பிருந்தது. காசாளரிடம் மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டால் போலீஸ் கேஸ் தரமாட்டார் என்று எல்லோரும் சார்வாகனிடம் சொன்னார்கள். தந்தால் தரட்டும். வேலை போனால் போகட்டும் என்றார் சார்வாகன். அந்த காசாளர் வழக்கு தொடுக்கவில்லை. வங்கியில் புகாரும் சொல்லவில்லை. நீண்ட விடுப்பு எடுத்தார். அவர் மன்னிப்பு கேட்காத போதும் நீங்கள் ஏன் வழக்கு தொடுக்கவில்லை என்று ஒருமுறை அந்த காசாளரிடம் கேட்டேன். அவர் பக்கம் நியாயமிருந்தது என்றார். நம்மை துன்புறுத்துவர்களை, சுரண்டுபவர்களை நாம் தான் அனுமதிக்கிறோம் என்று தோன்றுகிறது என்று சொல்லி என்னைப் பார்த்து கண்களை சிமட்டினார் ஹரிதம். நீங்கள் எனக்கு நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ அறிவுரை கூறாவிட்டால் நாம் அடிக்கடி சந்திக்கலாம் என்றேன். வேகமாக இல்லை என்பது போல தலையசைத்து ஹரிதம் சிரித்தார். சார்வாகன் பேசுவதற்கு சுவாரசியமானவர் இல்லை. ஆனால் அவரைப் பற்றி சுவாரசியமாக பேச முடிகிறது என்றேன். சிரித்தார். அவருடன் பழகும் எல்லோருக்குமே அவரைப் பற்றி சொல்ல ஏதேனும் இருக்கிறது என்று ஆமோதித்தார் ஹரிதம்.

மதியம் எழுந்து நீண்ட நேரம் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் அமர்ந்திருந்தேன். நாளிதழை புரட்டினேன். முதல்முறையாக சிகரெட் பிடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுத்தது. வைரமுத்துவின் வீட்டை அடுத்திருந்த தெருவில் இருந்த சார்வாகன் வீட்டிற்கு சென்றேன்.

வருவேன் என்று சொல்லியிருக்கவில்லை. கண்ணாடியை அணிந்தவாறு கதவை திறந்தார். தூங்கிக்கொண்டிருந்தார் என்று தோன்றியது. அவரின் நாற்காலியில் அமர்ந்தவாறு என்னை அமரச் சொன்னார். தூங்கிக்கொண்டிருந்தீர்களா என்று கேட்டேன். ஆமாம் என்றார். தொந்தரவு செய்துவிட்டேனா என்று தயங்கியவாறு கேட்டேன். தொந்தரவாக தோன்றியிருந்தால் நீங்கள் போய்ட்டு நாளைக்கு வாங்க என்று சொல்லியிருப்பேன் என்றார். இப்போது அவரது பேச்சு அதிகம் ஆச்சரியமளிக்கவில்லை. உங்கள் இயற்பெயர் வாசுதேவனா என்றேன். தலையசைத்தார். ஒரு கிராமத்தின் கதையில் கூட அந்தப் பெயரை பார்த்தது ஞாபகமிருக்கிறது என்றேன். எப்போது சார்வாகன் என்று மாற்றிக்கொண்டீர்கள் என்று கேட்டேன். மாற்றிக் கொள்ளவெல்லாம் இல்லை என்று சொல்லி புகையிலையை பற்றவைத்தார். யாராவது கூப்பிட்டால் மறுபடியும் நடிக்கலாம் என்று தோன்றியது. வெரைட்டியில் பெயர் கொடுக்கும் போது புதிதாக இருக்கட்டுமே என்று சார்வாகனை வைத்துக்கொண்டேன் என்று சொல்லியவாறு அருகிலிருந்து இசை சிடிகளை எடுத்து பார்த்தார். அப்படி ஒரு எழுத்தாளர் கூட இருந்தார் என்றேன். கேள்வி பட்டிருக்கிறேன், கையை நீட்டி ஏதோ யோசித்தவாறு பத்மஸ்ரீ கொடுப்பட்டது இல்லையா என்றார். ஆமாம், அவரின் மருத்துவ பங்களிப்புக்கு என்றேன். தலையாட்டியவாறு மதுரை சோமுவின் சிடியை தேர்தெடுத்தார். சார்வாகனின் இயற்பெயரில் ஒரு இசையமைப்பாளர் இருந்தார் என்றார். தெரியும் என்றேன். வங்கியிலிருந்த போது தொழிற்சங்க காரணங்களுக்காக சந்தித்திருக்கிறேன். ஸ்ரீனிவாசன் உருவாக்கிய மெட்ராஸ் யூத் காயரில் சில காலம் பாடியிருக்கிறேன் என்றார். ஆச்சரியமாக பார்த்தேன். சிறுவயதில் ஓரளவு சாஸ்திரீய இசை கற்றுக்கொண்டேன் என்றார்.

ஒரு கிராமத்தின் கதைக்கு ஸ்ரீனிவாசனா இசை அமைத்தார் என்று கேட்டேன். இல்லை. வங்காளி ஒருவர் இசை அமைத்தார். இடதுகையை பைப்புடன் தலை அருகே வந்து மெதுவாக சுழற்றினார். பெயரை மீட்க முயன்று தோற்றார். இயக்குனர் கூட வங்காளி என்றார். அது தெரியும் என்று

சொல்லி சிரித்தேன். ஆமாம் அவரை தெரிந்திருப்பதால்தானே என்னுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லி அவரும் அநேகமாக முதல்முறை சிரித்தார். அந்தப் படம் எனக்கு உண்மையிலேயே பிடித்திருந்தது என்றார். அவனின் மகன் இறக்கும் போது அவன் கதறி அழுவதில்லை. அவன் வெறுமனே கடவுள் எங்களுக்கு எல்லா வளங்களையும் கொடு என் இறைஞ்சுகிறான். இறுதியில் வெறுமனே வெறித்து பார்க்கிறான். அது தான் சரியான முடிவு என்றார். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவர் சிறிது உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தார் என்று தோன்றியது. ஆனால் அடுத்த நிமிடமே எழுந்து மதுரை சோமுவின் இசை தட்டை ஒலிக்கவிட்டார். இசைக்கு நீ தெய்வம் என்று சோமு பாடிக்கொண்டிருந்தார். இசை என்பது இச்சை என்று ஒலித்தது. யாரோ நன்றாக பாக்கு மென்று பாடுவது போல இருந்தது.

அவர் அதன்பின் எதுவும் பேசவில்லை. எங்கோ வெறித்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நான் ரோகினி விஷயத்தை இவராக இருந்தால் எப்படி கையாண்டிருப்பார் என்று யோசித்தேன். நீங்கள் உங்களுடன் பணிபுரிந்த காசாளாரை கத்தியால் குத்தினீர்களாமே என்று கேட்டேன். அவர் என்னை சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தார். தலையை அசைத்தவாறு கண்ணாடியை கழற்றினார். பைப்பை கீழே டபாயில் வைத்தார். சாய்வு நாற்காலியில் முழுக்க சாய்ந்தார். மறுபடியும் என்னைப் பார்த்தார். பிறகு எங்கோ பார்த்தார். அவன் நான் பெரும் பித்துடன் காதலித்த பெண்ணை அவன் பக்கம் திருப்பிவிட்டான் என்று கைகளை நீட்டி கத்தினார். தலையை ஆட்டினார். அவரின் கண்கள் கசிந்தது. சில நிமிடங்களில் அவர் கண்களிலிருந்து நீர் கொட்டியது. எனக்கு கேட்காதவாறு தனக்குள் சில வார்த்தைகளை சொல்லிக்கொண்டார். நான் எழுந்து நின்றேன். அவரின் தோள்களை தொட்டேன். அவர் என் கரங்களை பற்றிக்கொண்டு மேலும் அழுதார். நான் எப்படி சமாதானம் செய்வது என்று தெரியாமல் விழித்தேன். இருமினார். சோமு பாடிக்கொண்டிருந்தார். சட்டென்று அழுகையை நிறுத்தினார் சார்வாகன். என்னைப் நிமிர்ந்து பார்த்தார். பற்றிக் கொண்டிருந்த என் கரங்களை உதறினார். நாற்காலியின்

கைப்பிடியிலிருந்த துண்டை எடுத்து முகத்தை துடைத்தார். எழுந்து சென்று முகம் கழவி வந்து அமர்ந்தார். கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டினார். பைப்பிலிருந்த புகையிலையை எடுத்து ஆஷ்ட்ரேயில் கொட்டிவிட்டு புதிதாக புகையிலையை ஈட்டு பற்றவைத்தார். நீண்ட நேரம் இழுத்து புகையை விட்டார்.

நான் எழுந்து நின்று மன்னித்துவிடுங்கள் என்றேன். அமரச்சொல்லி சைகை செய்தார். இசைத்தட்டு நின்றிருந்தது. இதில் மன்னிக்க ஒன்றுமில்லை. அப்போது அவனை கத்தியால் குத்தினேன். இப்போது நீங்கள் கேட்டவுடன் அழுத்தோன்றியது, அழுதேன். அவ்வளவுதான். இரண்டும் முடிந்தது என்றார். அந்தப் பெண் என்னை நிராகரித்து அவனை திருமணம் செய்து கொண்டதால் அதன்பின் என் வாழ்க்கையில் வந்த பெண்களை அவர்கள் எங்கே என்னை நிராகரித்துவிடுவார்களோ என்ற பயத்தில் நான் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தேன். மகன்கள், மகள்களை விலகியே வளர்த்தேன். நான் மேலும் இறுக்கமானவனாக மாறினேன். குணம் நம்முடன் பிறந்தது. நமது செயல்களுக்கு நாம் பொறுப்பில்லை. அதனால் இன்று இங்கே நின்று அவற்றை நான் மதிப்பீட விரும்பவில்லை. நெகிழ விரும்பவில்லை. வைல்ட் ஸ்டராபெரீஸின் இறுதிக்காட்சியில் அவர் நெகிழ்ச்சியற்று உறங்கியிருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். இன்னொரு விஷயம். நான் இந்தப் படத்தில் நடிக்கவில்லை என்றார். அவர் எந்த கோபமும் இல்லாமல் இதை சொன்னார். நீங்கள் என்னை ஊடுருவி பார்த்து விளையாட விரும்புகிறீர்கள். அது தவறு. உங்கள் ஊடுருவி பார்க்கும் கண்களுக்கு சற்று ஓய்வு கொடுங்கள். உங்களுக்கு இதெல்லாம் புரியாது. நீங்கள் செல்லலாம் என்றார். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் என்றேன். மன்னிக்க ஒன்றுமில்லை. பரிசீலிக்க ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் செல்லுங்கள் என்றார். ஒரு பெருஞ்சுவர் எழுந்துவிட்டது. நான் வருகிறேன் என்று சொல்லி வெளியே வந்தேன். உங்கள் திரைப்படத்திற்கு என் நல்வாழ்த்துக்கள். படம் நிச்சயம் வெற்றி பெறும் என்று சொல்லி கதவை சாத்தினார். நான் வேகமாக கீழே வந்தேன். படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்து சிறிது நேரம் அழுதேன். எழுந்து கண்களை துடைத்துக்கொண்டு வண்டியை கிளப்பினேன்.

பெருநாள் காலை

■ தாஜ்

“ஏனெ... சிரிக்கிற?”

“ஒண்ணுல்லடா...”

ஒவ்வொரு ஆண்டும் பெருநாள் காலை என்பது, வழக்கத்துக்கு மாறாக வித்தியாசமானதாகவே விடியும்! அன்றைய காலைகளில் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து ஆயத்தமாகவேண்டிய நேரகாலம் தாறுமாறாக இருக்கும். சாதாரணமாக படுக்கையைவிட்டு எழுவதென்பது ஏழு, ஏழைரை அல்லது எட்டுமணி என்பதல்லாம் நடக்காது. விடியற்காலையில் கோழி விழித்துக் கூவுவதற்கும் முன்பே எழுந்துவிட வேண்டியது கட்டாயமாகி போகும். எழுந்தவுடன் சட்டென ஆயத்தப்பட வேண்டியதும் அத்தியாவசிமாக இருக்கும். இங்கே, பெருநாள் காலையென நான் சிலாகிப்பது 'ஈதூல் ஃபித்தர்' என்கிற நோம்பு பெருநாளின் காலைகளைத்தான் எங்களின் இன்னொரு பண்டிகையான ஹஜ் பெருநாள் விசேசமானதுதான். என்றாலும், அதன் காலைகள் குறித்த என் சிலாகிப்புகள் அத்தனைக்கு இல்லை.

என்பாட்டி எங்கவீட்டின் நிகழ்வுகளை கண்ணும் கருத்துமாக பராமரித்துவந்த காலத்தருணங்களில், நோன்பு பெருநாளன்று, இருட்டே மங்காத அதிகாலை மூணு மூணேகாலுக்கெல்லாம் என்னை எழுப்பி விட்டுவிடுவார்கள்.

“தம்பி தாஜி... எழுந்திரிப்பா... , சீக்கிரம் எந்திரி... , கண்ணே முழிச்சிப் பாக்க மாட்டேங்கிறானே... . ! என்ன செய்றதென்று தெரியலையே..., நேரம் ஆயிட்டே இருக்கே... . எழுந்திரிப்பா... . இவேன் என்னப் புள்ளையா இருப்பானே தெரியலையே!?” பெருநாளும் அதுவுமா புளைங்க சீக்கிரம் எழுந்திரிக்காது?

ஓவியம்: ஜே.கே.

என்ன இவேன் இப்படி தூங்குறான்... !? ஏ... மும்தாஜி... . செத்தவந்து நீதான் எழுப்பினா என்ன.. ? நேரமாயிட்டு இருக்குல்ல, கறிக்கடைக்கு போயிட்டுவரணும். பெருநாள் ஃபஜூரு தொழுகைக்கு போகணும்... " என்று நச்சரிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். எங்க அம்மா, பாட்டிய சத்தம்போடும். "அவன நான் எழுப்பிறேன், நீ வா இங்க, வந்து வடைக்கு அரைச்சது போதுமாணுப் பாரு... ? காப்பித்தண்ணி கொண்டு போயி கொடுத்தா... அவன் தானா எழுந்திரிச்சிட்டு போறான். "

பாட்டி முடியாம போய், அம்மா வீட்டை நிர்வகித்த போது, பெருநாள் விடியல்களின் விசேஷமுகம் சற்றைக்கு மாறியதாக இருக்கும். அம்மா என்னை எழுப்புவதென்பது நாலுமணி என்றாகிபோனதில் கொஞ்சம் நிம்மதி! கல்யாணம் ஆகி, தனிக்குடித்தனமென வந்துவிட்டப்பிறகு, பெருநாள் காலைகளில் பரம்பரை வாசனை மாறாமல், "என்னங்க... என்னங்க"ன்னு என் மனைவியும் கூப்பாடு போடத்தான் செய்வாள். அவள் கூப்பாடு கணக்கிலேயே சேத்திக் கிடையாது. எத்தனை மணிக்கு அவள் என்னை எழுப்ப ஆரம்பித்தாலும்; நான் எழுவதென்பது என்னிஸ்ட நேரம்தான். ஆனாலும், அது காலை ஆறுமணிக்கு முன்னே என்பது நிச்சயம்.

தலைச்சம் பிள்ளையான நான், என்பாட்டிக்கு ஏகசெல்லம். அம்மாவுக்கெல்லாம் என்மீதான அந்த அந்தஸ்து அடுத்தப்படிதான். என்னை சீராட்டவும் பாராட்டவும் என் பாட்டிக்கே ஒரு நாளின் முழுநேரமும் போதாதபோது, பின்னர் என் அம்மவுக்கும்தான் ஏது நேரம்?

"என் மூத்தப் பொண்ணு ஆபிதா, சின்னவ மும்தாஜிக் காட்டிலும் அத்தன அழகுன்னு வாகூறாதவங்களே இல்லை! அவ காலு பெருவிரலுக்கு காணமாட்டா இவ! சொந்தக்காரங்களாம் ஒண்ணுப்பார்த்த மாதிரி அப்படியேதான் சொல்லுவாங்க. அவட்ட உள்ள சேட்டை என்னன்னா சுத்தம் பாப்பா! ஒருத்தங்க கிட்டக்க அண்டவிட மாட்டா! சுத்தமுன்னா சுத்தம் அப்படியொரு சுத்தம்! அவ, கால் அலம்பண்ணு போனா, வர அரைமணியாவது ஆவும்! பத்து வாளி தண்ணிகூடப் பத்தாது! உள்நூரிலப் பாத்து, பணம்படைச்ச குடும்பத்துலத்தான் அவள கட்டிகொடுத்தேன். 'தண்ணிக்கொடத்தாரு'

குடும்பமுன்னா... என்ன சாதாரண குடும்பமா? நிலபுலங்களுன்னு மூணுநாலு தலைமுறைக்கு சொத்துவுள்ள குடும்பம்! அங்கே அவ ராணிமாதிரி வம்சம் விளங்கியிருக்க வேண்டியவ பாரேன்... ஆண்டவன் அவளுக்கு ஒரு புள்ளையை கொடுக்காம போயிட்டான். நேர்த்திக்கடனும் பாத்தியாவுமா எத்தனயெத்தன தர்ஹான்னு ஏறியிறங்கியிருப்பேன்! அவளும் தின்காத மருந்தில்ல. நாலுபெத்தவ, ஐஞ்சுபெத்தவ சொல்றாலுவோன்னு... மருந்துகடலே அதையும் இதையும் வாங்கி, கைப்பக்குவமா லேகியமுன்னும்; சூரணமுன்னும் கொஞ்ச நஞ்சமா நான் செஞ்சி கொடுத்திருப்பேன்? அல்லா கண்ணுதொறக்கலேயே! அந்த விசனத்திலேயே அவ போய் சேர்ந்துட்டா. "

"ரஹமானிக்கா... நீ சபூர் செய்யணும். ஒரு கதவ சாத்துற அல்லா, கட்டாயம் இன்னொரு கதவ திறப்பான்!"

"இல்லப் புள்ள, அல்லா என்னை ரொம்ப சோதிச்சிட்டான். என் மொவன் ஹபிபுரஹ்மான, ஒரே ஆம்புளப் புள்ளன்னு அவுங்க அத்தா அப்படித்தான் வளத்தாரு, ஊரே மெச்சுற மாதிரிதான் படிக்கவும் வச்சாரு! அவனும் உசத்தியா பெரிய படிப்பல்லாம் படிச்சான்! சந்தோஷமாதான் இருந்துச்சு. பாரு... அவன் சுழி நல்லா இல்லயே! ஊரையே எதுத்துக்கிட்டல்ல திரிஞ்சான். பட்டாளத்துக் காரங்களோடனும், வெள்ளைக்கார துரங்களோடனும் சினேகம் போட்டுகிட்டால் நின்னான்! நம்ம தாய்புள்ளைங்க ஒருத்தருட்டையும் சேரமாட்டான்! அவனோட சிகேகிதம்தான் அவனுக்கு முக்கியம். அவுங்க அத்தா, எத்தனையோ தவ அந்த ஸ்நேகம்லாம் வேணாடாணு எடுத்து சொல்லியும் கேட்கலையே. 'என்னங்க ராவுத்தற... , நீங்க ஊர்ல யாவாரமுன்னு... கடைக்கண்ணின்னு வைச்சகிட்டு எத்தனை மதிப்பு மாரியாதையா வாழறிங்க? உங்க புள்ள என்னன்னா... இப்படி துரை ஸ்நேகமுன்னும், பட்டாளத்தாங்க ஸ்நேகமுன்னும் வைச்சகிட்டு, எங்களல்லாம் ஆகாதவனா பாக்கிறது நல்லாவா இருக்கு? அட, நாங்க யாரு? வெள்ளைக்காரன்கிட்டே இருந்து நாட்டை மீட்கணுங்கிற காந்தி கட்சிகாரங்க! எங்கள போயா ஆகாதவனா பாக்கிறது? நம்மளவங்கல படிச்சவன்,

பெரியவண்ணு எத்தனைப் பேர் இருக்காங்க? அலுங்கட்டலாம் உங்கப் புள்ள பழகப்படாதா? இன்னைக்கி மாதிரி நாளைக்கும் உங்கட்ட நாங்க கொடுக்கல்வாங்கல் செய்துகிட்டு பரஸ்பரம் பாராட்ட வேணாமுங்களா? பையன கொஞ்சம் கண்டிங்க?'ன்னு, ஊர்ல இருக்கிற பெரியவங்களேந்து சின்னவங்கவரைக்கும் அத்தனைத் தமிழ்காரங்களும் அவருட்டே வந்து வாய்கூறுன்னா... அவரு என்ன செய்வாரு? கோவம் வந்து, ஒருதரம் பாரு... பெரம்பால விலாசு விலாசுன்னு அவன விலாசிட்டாரு! அவன் கேட்பனானுட்டான். நானும், எம்பாடுக்கு சொல்லவேண்டியதெல்லாம் சொல்லத்தான் செஞ்சேன். என் தங்கச்சிகாரி ரொகையா இருக்காள அவகூட சின்னம்மாகாரிங்கிற முறையில், 'இப்படி தம்பி... அப்படி தம்பின்னு எவ்வளவோ எடுத்து சொன்னா... , யாரு என்னத்தச் சொன்னாலும் அவன் அவனிஸ்ட்லத்துக்குதான் நடந்தான். ஓயமா சிகரெட்டு வேற! நானே அல்லாட்ட அவன அழைச்சிக்கணு துவாகேட்டேன். அதுபாரு... ஆம்ன்னு ஆயிடுச்சு! ரெண்டு பொம்பள புள்ளிங்களுக்கு இடையில் மரிகொழுந்து மாதிரி ஒரு மொவன பெத்து, அப்படி ஒரு வளப்புன்னு வளத்தது... , மண்ணு திங்க கொடுத்ததுதான் மிச்சம்!"

என் பாட்டி சொல்லச் சொல்ல கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த தூரசொந்தத்துக்கார பொம்பள, ஒரு கண்ணுக்கு அழுதுட்டு. தான் போட்டிருந்த தாவாணி முந்தானையால, செருமியப்படி தன் கண்களை துடைத்துக் கொண்டு, "அல்லா ஒருத்தனாலத்தான் நீ கொண்ட துயரத்த நிவர்த்தி செய்ய முடியும், அவனில்லாம, இந்த துனியாவுல யாராலேயும் ஓனக்கு ஆறுதல் செய்ய இயலாது. நீ சபூர்செய்யணுக்கா"

"போடி இவள, பொறந்ததுக்குன்னு இந்த மண்ணுல என்னன்ன கஷ்டங்க உண்டோ அத்தனையும் அனுபவிச்சாச்சு! இனிமே போய் சேரவேண்டிய ஒண்ணுதான் பாக்கி. அண்ணன் தம்பி தங்கச்சின்னு மொத்தம் பதினோரு பேரோடு பொறந்து வளர்ந்து, எட்டு வயசுல கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டு அல்லோலப்பட்டவதான், என்றாலும், அப்புறமா, அப்படியொரு வாழ்க்கைய எட்டுபட்டு ஜனங்களும் மெச்சுறமாதிரி

நான் வாழ்ந்தேன்னு வச்சுக்கேயேன்! இந்த தெருவில் அப்ப பூந்தோட்டம் இருந்துச்சு. வீட்ட இங்கத்தான் கட்டணமுன்னு என் ஊட்டுக்காரரு, இங்கே இருந்த பூந்தோட்டத்தை ஓட்டினமாதிரி இத்தனைப் பெரிய வீட்டே... . இந்தப் பக்கத்துலேயே மொதோ மாடிவீடுன்னு கட்டிவைச்சி, என்னை அவரு அப்படித்தான் தாங்குனாரு! பாக்கு யாவாரத்துல ஊரே மலைக்கிற மாதிரி அவர் சம்பாதிச்சதும், சம்பாதிச்சத வீட்ல கொண்ணாந்து பைபையா கட்டிப்போட்டதும் கொஞ்சமாயென்ன? காரைக்காலில் இருந்து பாக்கெ ராத்திரியோட ராத்திரியா ஆளவச்சு கொண்டுவறாதென்ன! அதை நாலாப் பக்க சந்தைகளுக்கும் கொண்டு போயி, எல்லா பக்கத்துகாரர்களுக்கும் யாவாரம் செய்றது என்ன? அப்படி பாடுப்பட்டு அம்புட்டு காசுப்பணம்தான் சேர்த்தாரு! என்னா ஆச்சு கடைசில? ஒருநா பொசுக்குன்னு அவருபோய் சேர்ந்துட்டாரு! அவருபோன கையோட, ஒண்ணுப்பின்னால ஒண்ணுன்னு என் பெரிய மகளையும் மகனையும் அல்லா கூடவே அழைச்சுகிட்டான்! அப்புறமா நான் மங்கி நடபொணமா ஆயிட்டேன் புள்ள!"

"அட அல்லாவெ! உனக்கு வந்த சோதனைங்க, உன் எதிரிக்குகூட வரக்கூடாதக்கா. "

ஆனாலும் பாரு.. என் சின்னப் பொண்ணு மும்பாஜுக்கு, வீட்டோடு மாப்பினையா பார்த்து கட்டிக் கொடுத்ததுக்கு பொறவு ஆண்டவனா கண்பார்த்து இவனை கொடுத்தான். எம் பேரன் இவனப் பாக்கிறப்ப, எம் மெவனப் பாக்குற மாதிரியே இருக்கு! அவனோட ஜாடை, நடை, அதே பேச்சு, புத்தியெல்லாம்கூட அப்படியப்படியே இருக்குதுன்னா பாத்துகியேன்! சமயங்கல நினைச்சுப்பார்த்தா திக்குங்குது. இந்த துனியாவுல எல்லாம் ஹொதரத்தாதான் இருக்கு போயேன்! அல்லாதான் இவனுக்காவது நல்லப் புத்திய கொடுத்து நீடித்த ஆயுசும் நிறைஞ்ஜ பரக்கத்தையும் கொடுத்து காவந்துப்பண்ணித் தரணும். "

"ஆமாக்கா... அல்லா, இந்தப் புள்ளையையாவது உனக்கு தந்து, உன் மனசில பால்வார்த்தானே! அல்ஹம்துரில்லா! அல்லா போதுமானவன்! நா, வரமாசம் ஹஜ்ஜுக்கு போறேங்கா. ., சீய்யாழியில எங் கொளுந்துனாவுடைய

தாய்புள்ளைங்க இருக்கு. அங்கேயும் போய் சொல்லிட்டுவரதுதான் நல்லதுன்னு கிளம்பினப்போ, சீய்யாழி போனா, யெந்தோழி ரஹமானியக்காகிட்ட முதல்ல சொல்லிட்டு அப்புறமா நீ யாரிட்டவேணுமுன்னாலும் சொல்லிட்டுவாடி'ன்னு எங்க அம்மா சொன்னாங்க. மாகனாம்பட்டுலேந்து கொள்ளடம்வந்து,பதினோருமணிரயிலப்பிடுச்சு சீய்யாழியில எறங்கின கையோடு, முதலுல இங்க சொல்லிட்டுதான் போவணுமுன்னு எனக்கு தோணவும், அப்படியே விசாரிச்சுகிட்டே வந்து சேர்ந்தேங்கா. இங்க வந்துப்பாரு... உங்கதைய கேட்க வச்சருக்கான் ஆண்டவன்!"

"அப்ப நீ, பாத்திமுத்து ஜொஹரான் மகளா நீ! அவள பாத்து எம்புட்டு காலமாச்சு! உங்கம்மா இந்தப்பக்கம் வந்தாபோனா என்னப் பாக்காம இருக்கமாட்டா? என் மேல உயிரத்தான் உடுவா! அப்படியொரு தோழி நாங்க! நல்லா இருக்காளா உங்க அம்மா?"

"அல்லா உதவியால நல்லா இருக்காங்கக்கா, நான்தாக்கா அவுங்கள வைச்சுப் பாத்துக்கிறேன்! அப்புறங்கா, உங்கமகளா சொல்றேன் கவல படாதக்கா... நீ படவேண்டிய கஷ்டத்தல்லாம் பட்டு முடிச்சுட்டே. உன் பேரனை வேணுமுன்னா பாரு, நீ நெனைச்சா மாதிரி நிறைஞ்சி இருப்பான். இந்த ஜில்லாவையே ஆளுறான ஜில்லையானனுப் பாரு!"

"நானும் நேத்திகடன் பாத்தியாவாதான் இருக்கேன். அவன அல்லாதான் கண் பாக்கணும். நம்ம கையில் என்ன இருக்கு! எப்பவும் பாரு இவென் நினப்பாதான் இருக்கு! கபுருல கொண்டுபோயி கட்டைய வச்சாகூட, தறிக்காது போலிருக்கு!"

நான் பக்கத்துல இருக்கிறப்ப, எப்பவாவது யாரிடமாவது என் பாட்டிமா இந்தக் கோர்வையான தகவலை அலுக்காம சொல்லும். அதக் கேட்கிறப்ப எனக்கு என்னமோ போல ஆயிடும். தனது இழப்புகளை முன்வைத்து, என்மீது கசியும் அவுங்களது அபரிமிதமான அன்பு; என் இளம்வயதில் மட்டில் இருந்திருக்கும் என்றால், எனக்கு பாட்டி குறித்த நெகிழ்வு பெரிதாக இருந்திருக்காது. ஆனா, என்மீதான அவுங்களது வாஞ்சையும், அன்பின் நீட்சி அவுகளது உயிர் பிரியும் நொடிவரை நீண்டிருந்தது! அது ஒருவகையில்

வியப்பு என்றாலும், இன்னொரு வகையில் பலமாதிரியான கஷ்டங்கள்.

பகல் பன்னிரெண்டு மணிப் பார்க்க வீட்டின் கொல்லைப் பக்கம் போக முடியாது. விடமாட்டாங்க. மீறி போகும் பட்சம், "உச்சிப் பொழுதில் தலைச்சன் பிள்ளைங்க தனியா அங்கல்லாம் போகக் கூடாடுப்பா!" என்பார்கள். சரி, இரவு நேரம்? ம்ஹும் கூடவே கூடாது. சங்கிலிகருப்பன், சைத்தான், பூதம், காட்டேறியெல்லாம் கொல்லைக் கதவுக்கு அந்தப் பக்கத்தில் தலைச்சன் பிள்ளையை அறைய தயராக நிற்கும்!

எங்கத் தெருவில் எவ்வொருவரும் 'உபாத்தாகி விடக்கூடாது. மகரீபு'க்குப் பிறகு அவர்கள் ருகானியா உலாத்துவார்கள்!' அதனால், மாலை ஆறுமணிக்கு மேல், குறைந்த பட்சம் ஒரு வாரத்திற்கேணும் நான் தெருவில் இறங்கிவிடக் கூடாது. மீறக்கூடுமென்றால், கோபம் கொண்டுவிடுவார்கள். அவர்களது கோபத்தை பொருட்படுத்தாதப் பட்சம், எனக்கு என்னவோ ஆகிவிடுமென தனக்குத்தானே புலம்பியபடியே இருப்பார்கள். சில நேரம் கோபமுற்று, என்னிடம் பேசுவதை தவிர்க்கப்பார்ப்பார்கள்! இதனையொட்டி, பாட்டியிடம் அனுசரணையாகப் போய்விடும்பட்சம், உடனே எனக்கு சாம்பிராணிப் புகை போட்டு, பின்னர் ஓதியும்விடுவார்கள்! அவர்களது அன்பு நோகாமல் பார்த்துப் பார்த்து நடப்பதென்பது இயலாது. முடியவே முடியாது. மஹா கஷ்டம்!

சிதம்பரம் எங்களுக்குப் பக்கத்து டவுன். ஹைஸ்கூல் முடித்து, அங்கே போய் படிச்சப்ப, போகவர இரயிலுங்கிறது ஆயிடுச்சு. சொல்ல போனா கொஞ்சம் வசதியானதும் கூட! மூன்று மாதத்திற்கு ஆறு ரூபாய்! அந்த பாஸில் அந்த மார்க்கமாக போகும்வரும் எந்த ரயிலிலும் போகலாம் வரலாம்! வசதியோ வசதி! அலுக்கவும் அலுக்காது! ஒரு ரயிலுப் பார்க்க எல்லா ரயிலிலும் பாதிக்குப்பாதி பெண் பயணிங்க! தினைக்கும் வேற வேற! எப்படி.... . அலுக்கும்?

காலையில், ஏழரை ரயிலில் போனா, கல்லூரி முடிந்து மாலை ஐந்தரைக்கு ரயிலேறி இருட்டும்முன் ஊர் திரும்பிடலாம். வீட்டிலும் நிம்மதி. ஆனா, சில கிழமைகளில் வீடு

திரும்பும் ரயிலை தெரிந்தே தவறவிட்டுடுவேன். அப்படி அதைவிடுகிற போது இரவு எட்டரைக்குதான் வீடுன்னு ஆயிடும். இப்படி, நான் இரயிலை தவறவிடும் தினங்களில் அந்த டவுனில் சிவாஜி கணேசனின் புதியப் படம் வெளிவந்திருக்கும். அல்லது, அவர் நடித்தப் படம் ஏதேனும் வெற்றிகரமாக தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும். புதியப் படம் என்றால் முதல் நாள் முதல்காட்சி! தொடர்ந்து ஓடும் வெற்றிப்படமென்றால், அதனைத் திரும்பத் திரும்ப பார்த்தாக வேண்டிய கட்டாயமாகிப் போகும். 'சிவாஜி கணேசனின் தீவிரரசிகள்!' என்கிற அடையாளத்தை எப்போதும் மங்கவே விட்டுவிடக் கூடாது! அதற்கு வேண்டி அன்றைக்கு நிறைய முயற்சிகளும், யுத்திகளும், சிலபல தியாகங்கள் கூட தேவையாக இருந்தது! ஊர் திரும்பும் ரயிலை தவறவிடுவதென்பது அப்படியான தியாகங்களில் ஒன்று!

அப்படி பார்க்கப்படும் படத்தில், எங்கள் நடிகர் திலகத்தை வணக்கம் போடும்வரை ரசியோ ரசின்னு ரசித்துவிட்டு, ஸ்டேசனுக்கு ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தா... ஊர் திரும்பும் வழக்கமான ரயில் கூப்பிடும் தூரத்தில் போய்கொண்டிருக்கும். அதைத் தவறவிட்ட உறுத்தல் அப்போதுதான் தலைக்கேறும். அதனைத் தணிக்கும் முகமாக, ஸ்டேசன் பிளாட்பாரத்தில், இந்தப் பக்கத்துக்கும் அந்தப் பக்கத்துமாக எங்க சிவாஜி ஸ்டைலில் சிகிரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு; பார்த்தப் படத்தில் கண்ட அவரது புதிய ஓயில்நடைபோட்டு, பிளாட்பாரத்தில் காணும் பெண் பயணிகளுக்கு மார்க் போடுவது நடக்கும். சந்தர்ப்ப வசத்தில் அத்தருணம் பார்க்க பெண் பயணிகள் அற்றுபோகும் பட்சம், பிளாட்பாரத்திற்கும் அந்தப் பக்கமாக காணப்படும் வெற்றுதிடலில் குடிசை போட்டு தங்கி, சதா உலாத்திக் கொண்டிருக்கும் குறவம்ச அழகுகளுக்கு மார்க் போடுவதும் உண்டு! டால்டாடின்னிலான தொங்கும் பையினை, இரண்டுப்பக்கமும் தொங்கவிட்டப்படிக்கு; நிமிர்ந்த நேர்பார்த்த நடையிட்டு, கவர்ச்சியான அப் பைகள் குலுங்க இங்கும் அங்குமாக திரிவார்கள். மனசாட்சிக்கு பயந்து நாளிடும் மார்க்... என்கிறோ என்கிறேன் என்கிறிவிடும்! இந்தக்காலத்து ஐஸ்வரியாராய்களும், அந்தக் கால ஜோதிலட்சமிகளும் அவர்களுள் சர்வசாதாரணம்!

பிளாட்பாரத்தில் நடந்த நடப்பில் கால்வலியெடுக்கும் நேரம், பிளாட்பாரத்தின் மையம் பார்க்க, சிதம்பரத்தில் உள்ள 'மாணிக்க வாசகப் பதிப்பகம்' நிர்மாணித்திருக்கும் புத்தகக்கடை, கூட்டமேயற்று பிரமாதப்படுத்தி கொண்டிருக்கும்! அங்கே நின்றப்படிக்கு கால்களை ஓய்வெடுக்க விட்டுவிட்டு, கண்களை மட்டும் மேச்சலில் விடுவேன். உயர் ஸ்டீல் ஒன்றின் மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கும் சதுரமான பெரிய மரத்தட்டில் தினசரிகள், வாராந்திரிகள், பம்பாயிலிருந்து வரும் ஆங்கில இதழ்கள் என்பன பரப்பப்பட்டிருக்கும். இவற்றை மிஞ்சும் விதமாக, மரபீரோ தட்டுகளில் அடுக்கடுக்காக நெடுங்குத்து வாக்கில், புத்தகத்தின் பின்வரும்பு எழுத்துக்கள் தெரிகிறபடிக்கு அடுக்கப்பட்டிருக்கும் அப்புத்தகங்கள் அத்தனையையும் தட்டாது கண்கள் கவனம் கொள்ளும்! சென்ற முறை கண்ட புத்தகங்கள் அங்கே இருக்கிறதா? விற்று தீர்ந்துவிட்டதாயென்றும் கூடுதல் கவனம் செய்யும்! எல்லோரின் பார்வைபடும் மையவரிசையில் 'அரும்புகள்' என்கிற நாவல் அதிகத்திற்கும் அதிகம் அடுக்கப்பட்டிருக்கும். 'அரும்புகள்' என்கிற அந்த நாவலைப் பற்றியோ; அதை எழுதிய எழுத்துலகமேதை வெங்கடராம பற்றியோ அன்றைக்கெனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது! கடைசியாக, புத்தகக் கடைக்காரன் முகம் சுழிக்கக் கூடாதேயென்று, அங்கே பரப்பப்பட்டிருக்கும் ஆங்கில இதழ்களில்... இலஸ்டேட் வீக்லியோ, ஃபெமினாவோ, ஸ்கிரீனோ அல்லது பிளிட்லோ ஏதேனும் ஒன்றை வாங்கி கொண்டு நகர்வேன்.

இன்னும் நேரம் இருக்கும் பட்சம், என்னையொத்த, நான் பார்த்துவந்த அதேப் படத்தை என்னை மாதிரியே ஏழாவது தடவையாக, அதுவும் வணக்கம் போடும்வரை கண்கொட்டாமல் இண்டு இடுக்குகளில் சிவாஜி தெரிகிறாராயென பார்த்து சலித்து, என்னை மாதிரியே ரயிலை தவறவிட்ட என் சகமாணவ நண்பர்களும், நடிகர் திலகத்தின் ரசிகத் தீவிரவாதிகளுமான சிலரிடம், பிளாட்பார பெஞ்ஜில், ஹாயாக சாய்ந்து உட்கார்ந்தப்படிக்கு சற்றுமுன் பார்த்தப் படத்தில் சிவாஜி நின்றது, நடந்தது, சிகிரட் பிடித்தது, புருவத்தை வளைத்தப்படிக்கு பேசியது, ஸ்டிரியோ சவுண்ட் எஃபெக்டில் மூக்கை உறிஞ்சியது, சிரித்து கொண்டே

அழுதது, அழுது கொண்டே சிரித்தது, அம்மா செத்துப் போன காட்சியில் தியேட்டரே கிடுகிடுக்க கதறி மாய்ந்தது என்று எதையும் ஒண்ணுவிடாம பேசியுமே! 'இந்தப் படத்த ஆஸ்கருக்கு அனுப்பிவச்சாங்கனா நிச்சயம் 'அவாட்' கிடைக்கும்'ன்னு எல்லோரும் ஒத்துமொத்தமா அபிப்பிராயப்பட, நாங்கள் போகவேண்டிய ரயிலும் வந்துடும்.

வழக்கமான நேரத்தில் வீட்டுக்கு திரும்பாத பேரனின் நினைவில், என் பாட்டியின் பாசப்பதட்டம் ஊரில் ஜூராய் தொடங்கிடும்! வழக்கமாக திரும்பும் ரயிலை தவறவிடும் பேரன், அடுத்த ரயிலில் வந்து விடுவது வழக்கம்தானே, அப்படி அவன் அடிக்கடி செய்வனாக இருக்கத்தானே செய்கிறான்... என்கிற யதார்த்த மனநிலை கொண்டு தைரியமாக இருக்கவே மாட்டார். மணி ஐந்தேழுக்கால் தாண்டிட்டா போதும், புள்ளையை இன்னும் காணலையே, என்னச்சோ ஏதாச்சோன்னு புலம்ப ஆரம்பிச்சுடுவாங்க. 'அவன் என்ன சின்னப் புள்ளையா? எல்லாம் வருவான்'னு என் அம்மா, என் பாட்டிக்கிட்ட எடுத்து சொல்லத்தான் செய்வாங்க. ஆனா அது என் பாட்டியின் காதுல் ஏறாது.

"புள்ளையக் காணோமேன்னு நான் பதறிகிட்டு இருக்கேன்... இவளுக்கு ஏதாவது புரியுதா... ? பெத்தவ இப்படியா கல்லுமாதிரி இருப்பா? எனக்கும் மேல பதட்டமா இருக்கவேணாம்? காகாசுக்கு ஆள அடிக்கிற காலமா இருக்கு இப்ப!"ன்னு அம்மாவ பாட்டி திட்டவும்; "இவன் மத்தவங்ககிட்ட வீண்வம்பு வளத்து யாரையும் அடிக்காம வந்தா பத்தாதா?"ன்னு என் அம்மா கேட்கவும் கேட்பாங்க. "புள்ளைய அப்படில்லாம் சொல்லக்கூடாது"ன்னு பாட்டி திரும்பவும் திட்ட, அதோடு அவுங்க அடங்கிடுவாங்க.

'அல்லா... என்புள்ளைக்கு ஒண்ணும் ஆயிடக் கூடாது' ன்னு குல்ஹுவல்லாவும், யாசீனும் மனசிற்குள் ஓதியப்படிக்கு, துப்பட்டிய எடுத்துப் போட்டு கொண்டு, "எங்க தாஜப் பாத்திங்களா? எம்பேரனைப் பாத்திங்களா"ன்னு, வீட்டில் இருந்து ஒரு மைல் அளவில் இருக்கும் ரயில்வே ஸ்டேசனுக்கு புலம்பியப்படியே புறப்பட்டு வந்துடுவாங்க. அங்கங்க தங்கள் வீட்டு வாசலில் நிற்கும் சில அம்மாக்களுக்கு என் பாட்டி நல்லா தெரிஞ்சவங்களா இருப்பாங்க, அவுங்களாம்

"ரஹுமானிக்கா... இந்தப்பாரு நீ ஊட்டுக்கு போ... புள்ளை இந்த ரயிலுல வராட்டி என்ன.. ? அடுத்த ரயிலுல்ல வந்துட்டுப் போறான்" என்று சொல்லத்தான் செய்வார்கள். என் பாட்டி கேட்டாத்தானே!

என் பாட்டி என்மீது கொண்டிருந்த பாசத்தின் வீச்சு முழுமையும் நான் சொல்லக் கூடுமென்றால், அத்தனைச் சீக்கிரம் யாரும் நம்பிவிடமாட்டார்கள்! அவர்களின் கண்ணுக்குள்ளே கொஞ்சம்போல இடம்னு இருந்துச்சுன்னா, என்னை தரையிலே இறங்க விட்டிருக்க மாட்டாங்க!

என்மீது இத்தனைக்கு செல்லமான பாட்டியுடனும், பாசத்த நெஞ்சில் அடக்கி வைத்திருக்க பழகிக் கொண்ட அம்மாவுடனும் விடிந்த, அந்தப் பொன்னான பெருநாள்காலகளை என்றைக்கும் என்னால் மறக்கவே முடியாது. அந்தக் காலகளை இன்றைக்கு நினைவுகொள்கிற போது, வாழ்வின் அபூர்வ தருணங்களை அன்றைக்கே தரிசித்து முடித்துவிட்டதாக தோன்றுகிறது!

அப்பல்லாம் பெருநாளன்னா, இரவு இரண்டுமணிக்கே 'அடுப்பாங்கரை'யில் பாத்திரங்களின் சலசலப்பு சப்தங்கள் கேட்டு கொண்டே இருக்கும். விடிய இருக்கிற பெருநாளை அந்தச் சப்தங்கள்தான் வடிவமைத்துக் கொண்டிருப்பது மாதிரி! காலை ஐந்து, ஐந்தரைமணிக்கெல்லாம் ஏழைப்பாளைகள் பெருநாள பண்டப்பலகாரங்களை வாங்கவும், பெருநாள்காசு வாங்கவுமென ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வர தொடங்கிவிடுவாங்க! இதுவல்லாமல், இன்னொரு சாராரின் வரவு இன்னும் முன்னாடியே, மணி 'முணு'க்கெல்லாம் தொடங்கிவிடும்! எங்க ஒப்பரைரைச் சேர்ந்த, ஏழ்மையும் நிராதரமான முதியப் பெண்கள் 'ஃபித்னா காசு' வாங்க வரதொடங்குவார்கள்! இவர்களுக்கு, என் அம்மாவாகட்டும், பாட்டியாகட்டும் மிகுந்த மட்டுமரியாதையோடும் பௌவியமாகவும் காசுபணம் தந்து அவர்களை வழியனுப்பி வைக்கும் அடக்கம் தனித்துவம் கொண்டதாக இருக்கும். இப்படியான பெருநாளின் துவக்கக் காரியங்களை எதிர்கொண்டு செயலாற்றும் பொருட்டு, நள்ளிரவு நேரத்தில் எழும் சப்தங்களினால் வீடு சலனப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை தவிர்க்க முடியாது.

அன்றைய நாட்களில், இரவின் நேரங்களில் நண்பர்களோடு அப்படியொரு பேச்சாக பேசி தீர்த்து நள்ளிரவில் தூங்க போகும் பழக்கம்கொண்ட நான், பெருநாளுக்கு முந்தைய இரவுகளில் 'அதுக்கும் இதுக்குமாக' கூடுதலாக நேரத்தை விரயம் செய்துவிட்டு, நள்ளிரவு ஒருமணி வாக்கில்தான் படுக்கை! பெருநாள் காலையென்று பாட்டி எழுப்பிவிடும் அந்த அதிகாலையில் எழுவதென்பது கஷ்டம். முடியவும் முடியாது.

'அதுக்கும் இதுக்குமாக' வென்று இங்கே சொல்லாமல் நான் நழுவுவதென்பது, இதனை வாசிக்கும் நல்லவர்கள் என்பவர்கள் முகம் சுழிக்கக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான். அதனை இங்கே விவரித்து சொல்வதற்கு அத்தனை நாகரீகமானதில்லைதான். நீங்கள் வித்தியாசமாக கருதாதுபட்சம், விவரித்து சொல்வதில் எனக்கும் ஆட்சேபனை இல்லை. நிஜத்தில், அதனைச் சொல்ல இத்தனை பீடிகைகளும் அநாவசியம். அத்தனை பெரிதான விசயமும் இல்லை! கலாச்சாரத்தை நாம் இறுகயணிந்து திரிவதால், நான் அடக்கிவாசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

பெருநாள் அன்று சாயந்திரம் எத்தனை மணிக்கு, எங்கே கிளம்புவது? யார் யாரெல்லாம் போகிறோம்? நம் நீரோட்டத்தில் இந்த வருடம் புதிதாக சங்கமிப்பது யார் யார்? அந்தப் பையன்களின் தகுதிகள் என்னென்ன? வயதுக்குவந்துவிட்டார்களா? முக்கியமாக, ரகசியங்களை காப்பார்களா? பக்கத்து டவுனில் பார்க்கப்போகிற படம் என்ன? யார் படமது? அண்ணி யார்? அதன்பின்னர் பஸ்ஸை பிடித்து கிளிவேட்டைக்கு போகும் புண்ணிய ஸ்தலம் எது? வடக்கா? மேற்கா? வைத்தீஸ்வரன் கோவிலுக்கு நாளைக்கு வேண்டாம். நாம் திருந்தணும் என்று அக்கறைகொள்ளும் அந்த நல்லவர்களில் சிலர், நாளைக்கு அங்கே கட்டாயம்! அவர்களை நாம் சிரமத்திற்கு உள்ளாக்கக் கூடாது. நம்மை திறம்பட வழிப்படுத்திய புண்ணியத்திற்காகவாவது அவர்களை நாம் மதித்தே ஆகணும்!" இப்படி நாங்கள் பலதையும் பேசி சிரித்துவிட்டு, அடுத்தக்கட்டத்திற்கு நகர்வோம். 'சரி, எங்கேதான் போவது? பாண்டியா... ? வேணாம், போர் அடிச்சுப் போச்சு, கடலூரும் அப்படிதான். அங்கே ஒரு இடம் பாக்கியில்லை.

போனவருஷம் போன விருதாசலம் கொஞ்சமும் கூட சரியில்லை, எதிரேயே போலீஸ் ஸ்டேஷன் வேறு! சரி, கள்ளக்குறிச்சி... ம்... , ஓ. கே!'

"ஆமாம். அங்கத்திய 'கி. ரி. ஜி. 'தான் பெஸ்ட். போய்வந்தவர்கள் கதைகதையாக சொல்கிறார்கள்! சொர்க்கம்னா சொர்க்கம் அப்படியொரு சொர்க்கமாம்!" இதனை வழிமொழிந்த ஹமீதே, தீர்மானமும் செய்தான். அவன் சொன்னால் நான் மறுப்பே சொல்ல மாட்டேன். திட்டுவானே என்பதற்காக அல்ல, இந்த தீர்மானத்தை அவன் மூலம் சொல்ல வைத்ததே நான்தானே! எங்க அரசியலில் இதல்லாம் ரொம்ப சகஜம்.

"கி. ரி. ஜி. ன்னா என்னண்ணே அர்த்தம்?" புதிதாக எங்களோடு இணைந்து, ஆகுமான வேலைகளை செய்து கொண்டிருந்த புதுப் பையன், இப்பாலிடம் கேட்டான். "இந்தப்பாருடா, அது லாட்ஜ் பெயரு" என்றான் இப்பால். பையனின் சந்தேகம் தீர்ந்ததாக தெரியவில்லை. குழப்பம் இன்னும் அதிகமாகி போனதை அவனது முகம் காட்டியது. "சும்மா தெரிஞ்சுக்க கேட்டா..." என்றான் மறுபடியும். "இப்ப நீ தெரிஞ்சுகிட்டு என்னடா ஆவபோது. நாளைக்கு இவன் நம்மகூட வேணாய்யா..." என்று சப்தம் கொடுத்தான் ஜெகபர் அலி. பையன் ஒடுங்கிப் போய் நிற்கவும், "மாப்ள நான் சொல்றன் இங்கே வா"ன்னு ஹமீது அவனை கிட்டக்க அழைத்து, அணைத்தப்படிக்கு செக்ஸ் கலந்த வேடிக்கையான ஓர் அர்த்தத்தை சொல்லவும் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அந்தப் புதுசு, "என்ன ஹமீது?"ன்னு சிலும்பினான். அவனை இன்னும் நெருக்கமாக அணைத்தப்படிக்கு, "அங்க, ஆந்திரா, கேரளா, தமிழ்நாடுன்னு அயிட்டங்க வரதால, அந்த லாட்ஜுக்கு அப்படியொரு பெருடா மாப்ள!" என்று சமாளிக்க, புதுசு முகத்தில் மலர்ச்சி. சாலக்குள மடுவில் அமர்ந்து, இரவின் நேரம்கழிக்கும் அன்றைய இத்தியாதிகளான சங்கதிகள் இவ்வளவுதான்! இதனையே திரும்பத் திரும்ப பேசி முடித்து, வீடு பார்க்கப் போகிற போது மணி ஒண்ணு!

"இப்படி தூங்குறானே... இப்படி தூங்குறானே கறியெல்லாம் வித்துடுமே" என்கிற பாட்டியின் குரல் மூணுமணி தொட்டே கேட்டுக் கொண்டு இருக்கும்.

சலுகையாக பாட்டியிடம் எதையாவது சொல்லி இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தூங்கலாம் என்றாலும், பெருநாள்காலை என்பதால் சில காரணங்கள்தொட்டு வேறு வழியில்லாமல் எழுந்துவிட வேண்டியிருக்கும்.

எழுந்து பத்துலக்குகிறேனோ இல்லையோ, அம்மா கொண்டாந்து தரும் காப்பித்தண்ணியை விறுவிறுவென்று குடித்து முடிப்பேன். குடிப்பதற்கு முன்னடியே, பெருநாள்கு கறி வாங்கவென்று நேற்றே புளிபோட்டு விளக்கி ரெடியாக இருக்கும், பெரியசைஸ் பித்தளைத் தூக்குவாளி ஒன்றை மூடியிட்டு கொடுப்பார்கள். வாங்கப்போற கறியின் அளவுக்கு, இத்தனைப் பெரிய தூக்குவாளி எதுக்கென்று அவுங்களுக்கு விளங்காது! பெருநாள் கறிவாங்கனுமென்றால்... பெரிய தூக்குவாளி! வீட்டு சம்பிரதாயமாகவே போய்விட்டது! வாராவாரம் வெள்ளிக்கிழமையில் முக்கால் கிலோ கறி வாங்குவோமென்றால், இன்னைக்கு அது ஒன்னரை! அவ்வளவுதான். அதுக்குதான் இத்தனை பெரிய தூக்குவாளி! மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை!

அந்த தூக்குவாளி, கனமுன்னா கனம் அப்படியொரு கனம்கனக்கும்! சைக்கிள் கேரியரில் வைக்க முடியாது. வழக்கி தொலையும். ஹேண்ட் பாரில் மாட்ட முயற்சிக்கலாம். ஆனா, சைக்கிளை திருப்புவதில் சங்கடமுண்டு. எப்படியேனும் தட்டாது அதை நான் எடுத்தே போயாகணும். தப்ப முடியாது. அத்தா மலேசியா சஃபராளி. நாலுவருஷத்துக்கு ஆறுமாதம்தான் அவருக்கு ஊரும் உறவும்! தம்பிகள் சிறுவர்கள். நான்தான் குடும்பத்தின் மூத்தப்பிள்ளை! ஆண்பிள்ளை! வேறுவழியே இல்லாத போது, எப்படி நான் தப்பிக்க முடியும்?

"சீக்கிரம் போப்பா, வித்துடும், இல்லேந்திட போறான். கவனமா பாத்துவாங்கு பொட்டாடெ குடுத்திடப் போறான், கடாட்டுக் கறியா, விதை தொங்குதான்னு கவனி. தைச்சுகிச்சு வைச்சிருக்கப்பானுங்க. தண்ணியெத்தாமப் பாத்துக்க. இருடல் தெரியாதுன்னு எலும்பாகிலும்பா கொடுத்துடுவானுங்க, கவனமா கிட்டநின்னு பார்த்து வாங்கு. எடைபோடுறப்ப உன்னிப்பா கவனி, அங்கயிங்க பராக்குப் பார்த்துட்டு நிக்காதே.

சின்னப் புள்ளன்னு ஏமாற்றிடுவானுங்க ஏமாற்றி, எதுக்கும் நாலு பெரியவங்களை கேட்டு வாங்குப்பா. அங்கே, நம்ம பள்ளிவாசல் தெரு வகாபு நின்னானா அவன்கிட்ட சொல்லி வாங்கு. நல்லதா வாங்கி கொடுப்பான். சீக்கிரம் கிளம்பு, போனமா வந்தமான்னு இரி. கவனமா கேட்டுக்க, பொட்டாட்டு கறிய வாங்கிட்டு வந்தியோ... அவ்வளவுதான் பார்த்துக்க. வெந்து தொலையாது. நீ திருப்ப போய் கொடுத்துட்டு, வேற கறித்தான் வாங்கிட்டு வரமாதிரி ஆயிடும். ஓட்டிக்குரெட்டி வேலை. " பாட்டி சொல்ல சொல்ல கேட்டுக்கத்தான் வேணும். மறுத்து பேசி வம்பு வளர்க்கலாம் முடியாது.

என் பாட்டி, நோம்பு பெருநாள்க்கு முந்திய மூன்று கிழமைகளும் 'இஹத்திகாஃப்' இருக்கிறவர்! நோன்பின் இருபத்தியேழம் கிழமை இரவு 'தராபியா' தொழுதுவிட்டு, சட்டிப்பாளை அறைக்குள் நுழைபவர், பின் பெருநாள் பிறை பார்க்கப்படும்வரை யார் கண்ணிலும் படமாட்டார்! இடைப்பட்ட நாட்களில், அவர்கள் நோன்பு வைக்கவும், நோன்பு திறக்கவும் 'ஔபனங்களை' அந்த அறையின் வாயில் நிலையருகில் வைத்துவிட்டால் போதும். அவர்களது கைமட்டும் துளாவி எடுத்துக் கொள்ளும். உபாதைகள் சார்ந்த சங்கதிகளெல்லாம், எல்லோரும் தூங்கியப் பிறகு, யார் கண்ணிலும் படாமல் கொல்லைக்கு! நாங்களும் எங்கப் பாட்டியைப் பார்க்க எந்தவொரு முயற்சியும் செய்யக் கூடாது. அது ஹராம்.

இந்த 'இஹத்திகாஃப்' குறித்து இல்லாம் கூறும் சரத்து என்னவென்றல்லாம் எனக்கு சுத்தமா தெரியாது. இறந்த பிறகு, கொண்டு போய் வைக்கப்படும் 'மைத்தாங்குழி'யில் இருப்பதற்கான பயிற்சி அதுவென சில பெரியவர்கள் சொல்ல கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான். அதுக்கு மேல் எனக்கு எதுவும் தெரியாது! எனக்குத் தெரிந்து வருஷம் தவறாமல் இந்த 'இஹத்திகாஃப்' இருக்கிறவர் என்பாட்டி! அவரது பேரன் நான், அதைப்பற்றி ஒண்ணும் தெரியாமல்! இப்பக்கூட, ராத்திரி இஹத்திகாஃப் முடித்து, கொண்ட அலுப்பு தீருவதற்கு முன்னே பெருநாள் வேலையென துரிதப்பணியில் இருக்கிறார்! என்னை ஆயத்தப்படுத்த அல்லாடிக் கொண்டும் இருக்கிறார்! அவரிடம் நான் என்னத்தை

மறுத்து பேச முடியும்? அதைவிட வேறு பாவம்னு ஒண்ணு இருக்க முடியுமா? அந்த நேரத்தில், எனக்கு ஒண்ணே ஒண்ணுதான் தோணும். வெளியே போனா போதும்!

"சீக்கிரமா போயிட்டு சீக்கிரமா வா... குளிச்சுட்டு ஓபஜூரு தொழிப் போணும்" வாசல் தாண்டும்வரை திரும்பத் திரும்ப பிறப்பித்துக் கொண்டே இருக்கும் அவர்களது கட்டளைகளால் கோபம் தாங்காது. முடியாமல் முகத்தைக்காட்டினாலோ, "இல்லடா... பெருநாள் காலையில் ஓபஜூரு தொழுது துவாகேட்டாத்தான், அல்லா உடனடியாக புலாக்கிவைப்பாணு. 'வல்லிசம்பூ' சொல்வாங்க. நல்லவங்க பெரியவங்கண்ணு நீ அவுங்கள போய் பார்த்தால்! அவுங்க சொன்னாங்கண்ணு, எதுத்த வீட்டு மல்லிகா புள்ளிங்க மூணுபேரும் பெருநாள் காலையில் ஓபஜூரு தொழுவ என்னமா போவதுங்கண்ணு பார்த்திருக்கல! ஒருவருஷமாவது பெருநாள் அன்னிக்கி அவுங்க பஜூரு தொழுவாம விட்டதப் பார்த்திருக்கியா? அதனால்தான் அல்லா அவுங்களுக்கு ரஹ்மத்தையும் பரக்கத்தையும் அள்ளி அள்ளித்தரான்! அவுங்களைப் பார்த்தாவது பாடம் படிச்சிக்கவேணாம்? அவுங்களை மாதிரி கடைக்கண்ணி வைச்ச நம்மளும் பெரிய ஆளாவணும், நாலுகாசு சம்பாதிக்கணுமுண்ணு நினைடா. நாம நினைச்சாதான் அல்லா கைக்கூடவப்பான். தூண்டுனாதான் துணைப் புரிவான். சீக்கிரம் போயிட்டுவந்து ஓபஜூரு தொழுவப் போ. போறயிடத்தில கூட்டாளிங்க கிட்ட வீண்பேச்சு பேசுகிட்டு நிக்காத. என்ன புரியுதா?" விடிக்காலையென்றும் பாராது இந்த 'அறகட்டளை' என்னமோ செய்யும். ஏண்டா இந்தப் பெருநாள்காலை வந்து படுத்துதுண்ணும் தோணும்,

"சரி... சரி.. நான் போயிட்டு வறேம்மா... "

"யத்தா இருட்டா இருக்கு, பார்த்துப் போ, பாத்து வா, எதிரல் காருகண்ணி வந்தா... ஓரமா நின்னு, அப்பறமா போவனுப்பா.. என்ன புரியுதா?" என் பாட்டியின் குரலை கேட்டும் கேட்காத மாதிரி விடுவிடுவென சைக்கிளில் ஏறிவிடுவேன். பரபரக்க, உடல் தானா உந்தும். அப்புறமும், அவர்களது கருணை குரல், ரொம்ப தூரத்துக்கு கேட்டப்படியே இருக்கும்.

கறிக் கடையை தேடி, சின்னக்கடை

தெரு பள்ளிவாசல் பக்கம் போனா, இரவென்றோ, மணி மூணரை என்றோ பாராது, ஒரு பெருங்கூட்டம் அந்தக் கடையில் கறிவெட்டுபவனை சூழ்ந்தப்படிக்கு குய்யோ முய்யோவென கத்திக் கொண்டு கிடக்கும். அந்த நேரத்தில் கறி வாங்கிக் கொண்டு போகாது போனால், பெருநாளே விடியாது போய்விடுமென அச்சம்கொண்டவர்களின் சூழல் மாதிரி தோணும்! எது எப்படி இருந்தாலும் இந்நேரத்தில் இப்படியா எல்லோரும் வந்து குவிந்துவிடுவது! எல்லா வீட்டிலும் பாட்டிகள் இருப்பார்களோ என்னவோ! கிட்டத்தட்ட ஊர் ஒப்பரையை சேர்ந்த எல்லா வீட்டுக்காரர்களும், அந்த நேரத்தில் அங்கே ஆஜர்!

அந்தப் பெரும்கூட்டம், கூட்டத்திற்கேயுரிய நெறிமுறைப்படிக்கு தாறுமாறான சப்தங்களுடன் தள்ளுமுல்லல் தொடர்ந்து அமளித்துமளிப்படுத்தி கொண்டிருக்கும். 'எனக்கு கை சப்பையில் போடு' 'தொடைக்கறியா கொடு' 'கொழுப்பு வேணாம்' 'யோவ் சையதுகனி... , இன்னிக்காவது கடாடு அறுத்திருக்கல?' 'இரண்டு மணியிலேந்து நான் நிக்கிறேன் தெரியுமா?' இந்த அலையெழும்பலுக்கு இடையில் கறிக்கடைக்காரரான சையதுகனியின் குரலும் பெருத்து ஒலிக்கும்.

"இப்படி நீங்கயெல்லாம் சுத்தி நின்னு கலாட்டா பண்ணுனா... நான் எப்படி கறிவெட்டுறது? எப்படிண்ணு எடைபோடுறது?" சில நேரம் தனது உதவிக்கு நிற்கும் அய்யாப்பிள்ளையை திட்டோ திட்டுண்ணு திட்டியப்படிக்கும் இருப்பார். கவனித்துகேட்டா, அவரது திட்டிகள் அனைத்தும் கறிவாங்க ரகளைச் செய்துகொண்டு இருப்பவர்களை மறைமுகமாக சாடுவதாகவே இருக்கும். அப்படி அவர் ஜாடைமாதையாக சாடுவது எங்க மக்களுக்கு புரிந்தாலும்தான் என்ன? அந்த நேரத்தில் அவர்களுக்கு கோபமெல்லாம் வராது. 'சையதுகனி அப்படித்தான் கத்துவார்' என்று துடைத்துவிட்டுக் கொள்வார்கள்! பின்னே பெருநாள் கறிவாங்க வேண்டாமா? கறி இல்லாமல் பெருநாளும்தான் ஏது! பெருநாளே கறிகடையில்தான் களைக்கட்டவே துவங்குகிறது!

எதிரே உள்ள டீக்கடை, கறிக்கடையின் இன்றைய மஹா உன்னத விசேசத்தை முன்னிட்டு அந்த நேரத்தில் திறக்கப்பட்டிருக்கும். டீ

மேடையில் கலீயுர்ஜமான் என்கிற 'கல்குல்' நின்றபடியே, மயக்கத்தின் கிறக்கத்தையும், தூக்கத்தின் வசீகரிப்பையும் அனுபவித்து கொண்டு இருப்பான்! இரவு குடித்த 'வேலிமுட்டி' இன்னும் அவனைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும். கடையின் முன்புறமுள்ள வேப்பமரத்தடியில் போடப்பட்டிருக்கும் மரபெஞ்சில் ஏற்கனவே என் சினேகிதங்கள் வந்து அமர்ந்திருக்க, நான் உட்கார இடுப்பை கொஞ்சம் நக்கரித்து இடம் காமிப்பார்கள். 'கல் குலு...' ன்னு அழுத்தம் கொடுத்து குரல் எழுப்பினால்... டீ வரும்! அப்புறம் புகை.

"ஏன் இப்பாலு, சையதுகனி கடா ஏதாவது போட்டிருக்கானா என்ன?"

"ராத்திரி எட்டுமணிக்கு நாலு கடாவ கொண்டுவந்து எல்லோரும் பாக்கறமாதிரி அந்த லைட்டுமரத்துல கட்டினான்! அந்தோ கட்டிக்கிடக்கு பாரு! அந்த நாலும்தான்! தெரியுதா... ? இன்னும் அதை அவுக்கக்கூட இல்ல. ஆனா ராத்திரி பன்னிரண்டு மணியிலிருந்து எங்கிருந்தோ அறுத்துக் கொண்டுவந்து அறுத்துக் கொண்டுவந்து மாட்டான். அவ்வளவும் வித்துகிட்டுதான் இருக்கு! ஏன் தாஜி... நீ அங்க போனியே... என்ன சொன்னான்?"

"கொஞ்ச நேரம் போய் உட்காருங்க தம்பி. கூப்புடுறேன் என்றான்!"

"இங்கே எல்லாத்தையும் அப்படி சொல்லித்தான் உட்கார வச்சிருக்கான். அதையும் இதையும் கொடுத்தா, அறுத்துக் கொண்டுவந்து மாட்டுற தொடையெல்லாம் காணாமபோய்டுங்கிற பயம் அவனுக்கு இருக்குமுல்ல!"

ஒரு வருஷ பெருநாளுக்கு அப்படித்தான் ஆச்சு. அதோட சையதுகனி எங்ககிட்ட அடங்கிட்டான். லைட்டு கம்பத்துல கட்டப்பட்டிருந்த கடாக்களை அய்யாப்பிள்ளை அவுத்து அழைச்சுகிட்டு போவது தெரிந்தது.

"அப்ப அவன் கட்டாயம் கூப்பிடுவானு சொல்ற?"

"கட்டாயம் கூப்பிடுவான். "

ராத்திரி சாலக்குளக்கர மடுவுல உட்கார்ந்து பேசிய பேச்சு தொடர்ந்தது. கள்ளக்குறிச்சி 'கி.

ரி. ஜி.' குள்ளே சுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது, சையதுகனி கூப்பிட்டு அனுப்பினார். எங்ககூட நின்ன பையன் ஒருவன், என் தூக்குவாளியெ சைக்கிளில் இருந்து பொறுப்பாக எடுத்துப் போய் கறிவாங்கிவந்து, சைக்கிள் கேரியரில் பத்திரமாக வைத்துவிட்டு, "வாங்கியாச்சண்ணே" என்றபடி எல்லோருக்கும் டீ சொல்ல போனான். 'யாரு இந்தப் பையன்?' என்று யோசித்துப் பார்க்கவும், ராத்திரி 'கி. ரி. ஜி. 'க்கு விளக்கம் கேட்ட பையன் இவனென புரிந்தது.

"ஏன் இப்பாலு, கறிவாங்கிட்டு வந்து கொடுத்துட்டு, பணம் வாங்காம போறான்?" என்று கேட்க, "அட நீ ஒண்ணுய்யா... ரெண்டு நாளா அவன்தான் இங்க எல்லோருக்கும் செலவு செய்துகிட்டு இருக்கான்! பெருநாளைக்கு நம்ம கூட வெளிய வர ஜோருல இருக்காரு அவரு!" "ஏதுய்யா அவனுக்கு இவ்வளவு பணம்?" "தங்கச்சி கழுத்துல கிடந்த செயின எடுத்து வித்துட்டான்ல! நம்ம ஹமீதுதான் சிதம்பரத்து அழைத்து போயி வித்து கொடுத்துருக்காரு" அந்தப் பையன் டீ கொண்டுவந்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தான். அவனிடம் 'உன் பேரு என்ன?'னு கேட்கவும், 'ஹிதாயத்துல்லா' என்றான்.

வீட்டுக்குப் போக சைக்கிளை தொட்ட போது, பெருநாள் காலையின் 'சங்கையான' ஃபஜூரு பாங்கு பக்கத்தில் கேட்டது!

வெற்றிகரமாக கறியை கொண்டு போய் பாட்டியிடம் கொடுத்தவுடன், "சீக்கிரம் குளிச்சுமுழுவிட்டு புதுகைலி கட்டிக்கிட்டு ஃபஜூருக்கு போயிட்டுவாத்தா" என்று என்னை துரிதப்படுத்த, துண்டை எடுத்துக் கொண்டு கொல்லைக்கதவை திறந்து கிணற்றடிக்கு போகிற போது, கறியை 'ஜஹானில்' கவிழ்த்து, சொன்னப்படிக்கு வாங்கியாந்திருக்கானா ன்னு பார்ப்பது தெரியும். "புள்ள நல்லாத்தான் பாத்து வாங்கியாந்திருக்கான்!" என்று வியந்தப்படிக்கு, "வகாபு கிட்டக்க இருந்தா வாங்கி கொடுத்தான்?" என்று பாட்டி கேட்கவும், "கறிகடைக்காரன் இவனுக்கு பயந்து, நல்லதா கொடுத்திருப்பான்"னு அம்மா சொல்வது காதில் விழும்.

இந்த அம்மா எப்படி இப்படி மோப்பம் பிடித்த மாதிரி கணக்கா சொல்லாங்க? என்று நினைக்கவும், வியப்பும் கோபமும் சேர்ந்துவரும்.

அம்மாவ நான் முறைக்கவும் அவுங்க சிரிப்பாங்க. கொல்லைக்கதவை சாத்த முற்படும் வேளையில், "ஏம்பா வீடல் பைப்படியிலேயே குளிச்சா என்ன? இருடல் பூச்சுப் பொட்டு கிடக்குமுல்ல" என்பார் என் பாட்டி. அதனை காதில்போட்டு கொள்ளாமல் கதவை அறைந்து சாத்திவிட்டு, கிணத்தடிக்கு போய் குளிர குளிர நாலைந்து வாளி தண்ணிரை இறைத்து தலைவழியே விட்டுக் கொள்கிற போதுதான், இன்றைய விடிக்காலையிலிருந்து கொண்ட பரபரப்பு ஜில்லென்றாகி, நிதானம் தெளிவுறும் நேரம்... பள்ளியில் இருந்து 'தூக்கத்தைவிட தொழுகை மேலானது' கேட்கும்.

அந்தக் காலையில், சுழியானோடு காப்பித்தண்ணி, புதுக் கைலி, புதுச் சட்டை, தலைக்கு தொப்பி! அப்புறம் ஃபஜார் தொழுகை, கூட்டுதுவா, தனிதுவா, வீட்டுக்கு வந்து எல்லாத்துக்கும் சலாம், திரும்பவும் இரண்டரை மணி அவகாசத்திற்குள் வேறொரு புத்தாடை, தொப்பி சகிதமாக ஒன்பதுமணி பார்க்க பெருநாள் தொழுகை, விரும்புவோர்கெல்லாம் தசுபு கொடுத்து உடன் கட்டிப் பிடித்து மாறோடு மாரணைத்தணைத்து பெருநாள் வாழ்த்துக்களும் கூறி, ஊர்ப்பணம், எதிர்ப்படும் ஏழைகளுக்கு காசுபணம்! நண்பர்களோடு கொஞ்ச நேர சிரிப்பு பேச்சு என்று எல்லாவற்றையும் முடித்து வீட்டுக்கு வர, எங்க தெரு பெண்களுக்கான பெருநாள் தொழுகை எங்க வீட்டில் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கும்! என் பாட்டிதான் தொழுகை நடாத்திக் கொண்டிருப்பார்! அத் தொழுகை முடிந்து தெருப் பெண்கள் கலைகிற வேளை, பாட்டியின் கால்களிலும், அம்மாவின் கால்களிலும் தலைச் சாய்த்து, தொட்டு ஒற்றிக் கொண்டு அவர்களின் ஆசியை பெற்றவனாய்... பெரிய நிம்மதி! பெருநாள் காலை கிட்டத்தட்ட முடிவுக்கு வந்த மாதிரி. இனி விசேஷ விசேஷங்கள் எல்லாம் மாலைதான்! அதற்கு இன்னும் ஆறுமணி அவகாசம் இருக்கு. அதுவரை நல்லவனாய் என் பொழுதுகள் பெரும் தூக்கத்தில் கழியும்.

இப்போதெல்லாம் பெருநாள் என்பது இன்னொரு நாளாக போய்விட்டது! நிஜமாகவே நல்லவனாக மாறிவிட்டேனோ என்னவோ! ஆனாலும், பெருநாள் காலையின் பரபரப்புகள் இன்னும் மிச்சம் இருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது!

கடந்த பெருநாளுக்கு நான் ஊரில் இருந்தேன்.

அன்றைக்கு நான் விழித்ததே ஆறரைக்குதான். விடியற்காலை ஐந்து மணியில் இருந்து வீட்டுக்கு ஏகப்பட்ட செல்கால்கள். என் மகங்கள் தொடர்ந்து பேசி கொண்டிருப்பதை அரைத் தூக்கத்தில் அனுமானிக்க முடிந்தது. பெருநாள் வாழ்த்துக்கள் இப்பவெல்லாம் செல்வழியே பெருக்கெடுத்து கொண்டிருப்பதால், மகள் பேசிய தொடர் பேச்சுகளை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. திரும்பித் திரும்பி படுத்து தூங்கவே முயற்சித்து கொண்டிருந்தேன். சற்று நேரத்தில் என் செல்லும் அலறியது. ஸ்கிரினை மட்டும் பார்த்தேன். பக்கத்து 'பங்குணார்' கிராமத்தில் இருக்கும் என் உறவுகார இளைஞர் ஒருவர்! நல்லப் பகலில் அவரோடான நேர் பேச்சின் போது, நான் தலைக்குடுப்பது போதாதென்று பெருநாள் விடிற்காலையும் அதுவுமாக, அதுவும் செல்லில்! பொறுப்பாக செல்லை அடக்கிவிட்டு மீண்டும் தூங்கவே முயற்சித்தேன். என்றாலும் தூக்கம் போய்விட்டது. முகம் கழுவிவிட்டு காப்பிக்கு உட்கார்ந்திருந்த போது, காப்பியோடு வந்த என்மனைவி, "ஊரே அல்லோலப்படுது நீங்க என்னென்னா இப்படி தூங்குறீங்களே?" என்றாள்.

"ஏன்... இன்னிக்கி, பெருநாளை இல்லன்னு பள்ளிவாசல்ல சொல்லிட்டாங்களா என்ன?" என்றேன். முறைத்தாள். "பின்னே எதுக்குன்னு அல்லோகலப் படுதாம்?"

"உங்களுக்கு எப்பப்பாத்தாலும் இந்த 'கோணக்கா மாணக்கா' பேச்சுதான்! சொல்றத முழுசா... என்னான்னு கேட்டுத் தொலையணும்." என்றாள்.

"சரி ரஹமத்துன்னிஸா... முழுசா சொல்லு."

"கோன்ல விற்குதே மருதாணி... ! அந்த மருதாணியை பெருநா ராத்திரி இட்டுக்கிட்ட நம் முஸ்லிம் பொண்டுகளும், சிறு புள்ளைகளும் எல்லா ஊர்லயும் கொத்துக்கொத்தாக செத்துட்டு இருக்காங்களாம்! எல்லா ஊரு ஆஸ்பத்திரிலேயும் கூட்டமுன்னா... கூட்டம் தாங்கலையாம்! எல்லோரையும் காபாத்தமுடியாம தவிக்கிறாங்களாம்! நம்மப் பக்கத்துல யாராவது அப்படி கோன்மருதாணி இட்டிருந்தா... எலுமிச்சப் பழத்த போட்டு தேச்சி எடுத்துடுங்கன்னு, போன்மேல போன்

பறக்குது. நீங்க என்னன்னா சவகாசமா தூங்கி எழுதிரிச்சி நொட்டணம் பேசிகிட்டு இருக்கிங்க!"

"என்னடி, பெருநா காலையுமா... அதுவுமா... பைத்தியக்காரத்தனமா பேசிகிட்டு இருக்க!?"

"நஜ்மு... , உங்க அத்தா கேட்க மாட்டேங்குது பாரு! நா சொல்லி என்னிக்கி அது கேட்டுச்சி? நீயே வந்து சொல்லு. "

என் பெரியமகள் வந்து, கிட்டத்தட்ட அதே தகவலைத்தான் சொன்னாள்! மூணுமணியில் இருந்து டி.வி.யில இந்தச் செய்தியை சொல்றானாம். அதுவும் குழப்பமாதான் சொல்றானாம்! சாவப்பற்றி சொல்லலையாம்! ஆனா, புங்கணூரிலிருக்கும் உறவுக்காரரான 'மல்லுக்குடி மருமகப்பிள்ளை' இரவு ரெண்டுமணியிலேந்தே அப்பப்ப எல்லா செய்திகளையும் தீர அறிஞ்சி, செல்லில் கூப்பிட்டு சொல்லியப்படிக்கு இருக்காராம்! எந்தந்த ஊரில் எத்தனை சாவென்னு!

காலையென்றும் பாராது, முகம் குப்பென்று வேர்த்துவிட்டது. மண்டைக்குள்ளே சூடு வேறு! எங்கமதத்தினர் மீது விரோதம் பாராட்டுபவர்களின் அழித்தொழிக்கும் நயவஞ்சக அரசியலாக இருக்குமோ? ம்ஹும்... இருக்காது. இத்தனைக்கு கீழ்த்தரமாக எவரும் திட்டம் வகுத்து பலி கொள்ளமாட்டார்கள். நம்மவர்களின் புரிதலும், உறளலும் நாம் அறியாததா! அது... . உலக மகா பெரிசு! அதற்கு யாராலும் உறைகூட போட முடியாது! நிச்சயம் அப்படித்தான் இருக்கும். அப்படித்தான் இருக்கவும் வேண்டும். இந்த எண்ணம் மனதில் எழவும், கீற்றாய் கொஞ்சம் நிம்மதி!

சந்தர்ப்ப வசமாய், ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக அப்போது கரண்ட் இருந்து கொண்டிருந்தது. கொஞ்சங்காலமாகவே கரண்ட் எங்கவூரில் 'லைவ்'வில் இருப்பது இப்பல்லாம் ஓர் ஆச்சரியமான சங்கதியாகத்தான் போய்விட்டது! லப்டாப்பை ஆன் செய்து, ஃபேஸ்புக்கை திறந்தேன். கோன்மருதாணி கலாட்டாவைப் பற்றி சில பதிவுகள் தென்பட்டது. கடந்த இரவில், பல ஊர்களது அரசு மருத்துவமனைகள் முன்கூடிய கூட்டங்களின் புகைப்படத்தை பிரசுரித்து, தகவல் எழுதி இருந்தார்கள். அந்தச் செய்திகள்

அச்சத்தை மட்டும் பெரிதுப்படுத்துவதாக இருந்தது. விடிகாலையில் போடப்பட்டிருந்த இன்னொருப்பதிவில். மருதாணிச்சாவுகள் குறித்த செய்திகள் அத்தனையும் வீண்வதந்திகளினால் விளைந்தவை என்று விபரமாக எழுதி இருந்தார்கள். இஸ்லாமியர்களை காபந்து செய்ய பரப்பரப்பாக இருக்கும் நூற்று கணக்கான கட்சிகளுள் ஓர் வீராவேசமான கட்சியின் தலைவர் அந்த உண்மையை விளக்கி, அப்பதிவில் விளக்கமும் தந்திருந்தார்! நெஞ்சில் பால்வார்த்த மாதிரி இருந்தது. பெரிய நிம்மதி! மண்டை கொண்ட சூடும் குறையதொடங்கியது. திருமென என்னுடைய செல் சப்தம்காட்ட, ஸ்கிரீனைப் பார்த்தேன். புங்கணூர் மல்லுக்குடி மருமகப் பிள்ளை! மஹா உறவு! தமிழ்நாடு முழுக்க வதந்திப் பரவியதே இவரை போன்றவர்களால்தான்! நான் நிம்மதியை குலைத்து கொள்ள விரும்பாததால், செல்லை ஆலீப் செய்துவிட்டு, பாத்ரூம் போனேன். தடையற முழுமையாக பாரம் இறங்கியது. மீண்டும் பெரியதோர் நிம்மதி!

இப்போ மணிஆறு. பெருநாள் காலையின் அதி அவசியப்பணி நினைவில் எழு, மனைவியிடம் தூக்குவாளியை எடுத்துவரும்படி கேட்டேன். அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம், கேரிபேக்கிலேயே வாங்கியந்தா போதுமென்றாள். 'அட... !' யென்று இருந்தது. கிளம்பும் தருவாயில், "கடாட்டு கறிய பார்த்து வாங்கியாங்க, பொட்டாட்டு கறியை கொடுத்திட போறான். " என்றான்.

"ராமுலா. ., இங்கப் பாரு எத்தனைக் காலமா கறிவாங்கிட்டு வறேன்? எனக்குத் தெரியாதா?"

"அதுக்கில்லிங்க, வெளிநாடல் கிடந்துட்டு வந்திருக்கிங்களே, உள்நாட்டு நடப்ப மறந்திருப்பிங்களோன்னுதான்... . "

"சரி சரி"ன்னு மனைவியின் வாயையடைத்தேன். அவள் விடுவதாக இல்லை. "மணி ஆறாச்சு! ஃபஜ்ருக்கும் போகல, கறிக்கடையில கறியும் இன்னேரத்துல இருக்கோ இல்லையோ! வித்துட்டுப் போனாலும் போயிருப்பான்!" என்றாள். "போனா போயிட்டுப் போறானுங்க. குடியா முழுகிடும்?" "பெருநா காலையே பேசற பேச்சப்பாரு!" என்றாள். நான், விடுவிடுவென

டிஸ்கவரை கிளப்பினேன். ஐந்தாவது நிமிடத்தில் கறிக்கடை! கடையும் இருந்தது, கறியும் இருந்தது! ஆனா, நான் எதிர்பார்த்த மாதிரி கூட்டம்தான் இல்லை!

கறிக்கடை பையனைப் பார்த்து "ஏன்டா.. கூட்டமே இல்லை? ரெண்டுமணியில் இருந்து எல்லோரும் கறி வாங்கிட்டு போயிருறதாலயா?" என்று கேட்டேன்.

"அட நீங்க ஒண்ணுணை. ஐஞ்சுமணி வாக்கிலதான் நா கடையை தொறந்தேன். ஐஞ்சரைக்குத்தான் கறியே கடைக்கு வந்துச்சு! கறிகடை யாவரம் ஜேஜேன்னு நடந்ததல்லாம் அப்பதான்! எங்க பெரியத்தா சையதுகனி, இதே இடத்தில் பெருநாளன்னா குறைஞ்சது பதினாறு ஆடாவது போடுவாரு! இப்ப.. மூணு நாலுதான்! இப்பல்லாம் எங்கண்ண விரும்பி கறி வாங்குறாங்க? யார கேட்டாலும் கொலஸ்ட்ராலுங்கிறாங்க, இல்லன்னா சுகருங்கிறாங்க! அதோ அங்கப் பாருங்கண்ணு வளைவில் இருந்த 'சுருணா சிக்கன்' கடையை காண்பித்தான், அங்கே கூட்டம் நின்றது.

"என்னண்ண பார்த்தியா கோழிக்கடையில் கூட்டத்த? அது வேறு யாருல்ல, என் மாமா கடைத்தான்! என் மாமா நூர் முகம்மதை உங்களுக்குத்தான் தெரியுமேனே! இப்பல்லாம் சிக்கனதான் எல்லோரும் விரும்பி வாங்கிட்டுப் போறாங்க!"ன்னு சலித்து கொண்டான். பரவாயில்லையேன்னு தோணியது.

"சரி, டைமாச்சு.. எனக்கு கறிகொடு. " என்றேன்.

"என்னண்ண... பயணம் போயிட்டு வந்திருக்கே, ஒன்கிட்ட கொஞ்ச நேரம் பேசலாண்ணுப் பார்த்தா நீ பறக்கிறீய?"

"பெருநாளும் அதுவுமா யாவாரத்தப் பாருடா! இன்னொரு நாளைக்கு வறேன். சவகாசமா பேசலாம். "

"சரிண்ண, எவ்வளவு வேணும்?"

"ரெண்டு கிலோ போடு"

சிரிச்சுகிட்டே கூடமாட உதவிக்கு நின்ன அவன் மகன அழைத்தான், "ஐப்பாரு... உள்ளவுள்ள வாளியிலிருந்து கைசப்பையை எடுடா, அண்ணனுக்கு கறி கொடுக்கணும்"

என்றான். கைசப்பை வந்தது. சிரிச்சுகிட்டே வாங்கி கொக்கியில் மாட்டி, சிரிச்சுகிட்டே கறியை கழிச்சு எடையில் போட்டான். எதற்கெடுத்தாலும் இப்படி அவன் சிரித்து மாய்வதில் பெரிய அர்த்தமில்லாமில்லை. சிரிப்பது அவன் கூடப் பொறந்தது. என்ன...? அவன் மையத்துவீட்டுக்கு போனாதான் விபரீதம்!

"டேய் இங்கப் பாரு, நீ சிரிப்பது இருக்கட்டும். நான் சொல்றத கவனி, பொட்டாட்டு கறியெகறியே கொடுத்து தொலைச்சிடாதே, வீடல அவயென்ன புடுங்குப்புடுங்குன்னு புடுங்கியெடுத்துடுவா! தெரியுதா?" என்றேன்.

அவன், இப்ப வழக்கத்த மீறி, பலமா சிரிச்சுடே சொன்னான், "அண்ணை இப்ப எங்கண்ண பொட்டாட்டு கிடைக்குது? எவனும் அத விக்க மாட்டேங்குறானுங்க!. ஆடு வளர்க்கிறவங்களாம், குழுவா சேர்ந்து பேங்குல லோன்வாங்கி வளர்க்குறதால... , பொட்டாடுகளை விக்கக் கூடாதுன்னு பேங்குகாரங்க சொல்லிட்டாங்களாம்! பொட்டாடுதான் அடிப்படையான நிரந்திர லாபமாம்! அதை சொல்லிதான் லோனே தரானாம்! முந்தில்லாம் பொட்டாட்டுக் குட்டிய மலிவா கொடுப்பாங்க, நாங்களும் ரெண்டுக்காசு பார்த்தோம். இப்ப அதுவும் இல்லாம போச்சு. அதனாலதான் கறிக்கு இப்ப விலை ஏறிடுச்சு!" என்றான்.

"பெட்ரோல் டீசல் வெல ஏறினதாலலெ... கறிவெல ஏறிடுச்சுன்னு சொன்னாங்க?" என்றேன்.

"என்னெண்ண விளாடுற? அது கோழிக்குண்ணை! அதுதானே, லாரிஸ நாமக்கல்லிருந்து வருது!" என்றான்.

பணத்த எடுத்து எண்ணிக் கொடுக்கிறப்ப, நான் சிரிச்சேன். என் பாட்டிக் காலத்து பெருநாளர் காலைகள் நினைவில் மின்னலாக வந்து போக, சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. கண் பார்க்க எத்தனை மாற்றங்கள் !! காலம்தான் மயனா!?

"ஏனெ... சிரிக்கிற?"

"ஒண்ணுல்லடா... "

பிஸ்கட்

■ கண்ணன் மகேஷ்

“பிஸ்கட், பிஸ்கட்! சார் பிஸ்கட்! ஒரு தரம் வாங்குங்க, தொடர்ந்து வாங்குவீங்க, சாம்பிள் சாப்பிட்டுப் பாருங்க. ஒரு பாக்கட் வேணுமா? வீட்ல நாங்களே சுத்தமா தயாரிச்சதுங்க. ரெண்டு பாக்கெட் தரவா?”

“யாரப்பா இந்தம்மாவை உள்ளே விட்டது? இது ஆபீசா, தெரு நடை பாதையா? இங்க வந்து கூவிக் கூவி பிஸ்கட் விக்றாங்க! போற போக்குல கீரை, பலூன், பட்டாணி பஞ்சு மிட்டாய், குல்பி வியாபாரி எல்லாம் உள்ளே வந்து குரல் எழுப்புவாங்க போலிருக்கே!”

“விடுப்பா, ஏதோ ஏழைப் பொம்பளை, வித்துட்டுப் போவட்டும் கண்டுக்காத, உன்னால முடிஞ்சா ஒரு பாக்கெட் வாங்கு. இல்ல, சும்மா இரேன்.”

அவளுக்கு 40 வயது. மாநிறம், நடு உடல் வாகு, சாதாப் புடவை, சமார் உயரம், முழங்கைகளில் புகு புகு பூனை மயிர். ஒரு கையில் பிஸ்கட் பாக்கெட்ஸ் அடங்கிய துணிப்பை. தோளிலும் ஒரு பை தொங்கியது ஒரு தகர ட்ரேயில் வட்ட, சதுர, செவ்வக பிஸ்கட்ஸ் பரப்பி உள்ளங்கையில் ஏந்தி ஒவ்வொரு சீட் அருகிலும் சென்று ஒவ்வொருவருக்கும் இரு பிஸ்கட்ஸ் இலவச விநியோகம்.

“அட, இது நல்ல வியாபார உத்தியா இருக்கே! இதுவரையாருக்கும் தோணாதது, ஆபீஸ் நேரத்துல வங்கி உள்ளே வந்து!...

ஒவியம்: ஜே.கே.

... ” என்று ஒருவர் வியந்தார்.

“ஏ பிஸ்கட், இங்க வா, உன் பிஸ்கட் நல்லா இருக்குமா? ரெண்டு பாக்கெட் வாங்கினா, சலுகை விலையா?” ஒருவர் கண்களில் குறும்பு மின்ன வினவினார்.

“அருமையா இருக்கும் சார், சாம்பிள் டேஸ்டுப் பாருங்க” என்று அவரை நெருங்கினாள் அவள்.

“ஆமா, இருக்கும் தான். நீ ஆளே அம்சமா இருக்கியே!” பிஸ்கட் வாங்கும் சாக்கில் அவள் மணிக்கட்டைத் தீண்டினார் அவர்.

“திருப்தியா? வாங்க தோணுதா? அதோ ஒருத்தர் கூப்பிடுறாரு அங்கே போய் வரேன். தயங்கி மயங்கி நிக்காதீங்க சார். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல எல்லாம் வித்துப் பூடும். மணிபர்ஸ் திறந்து சட்னு துட்டு எடுங்க... .. ” அவள் புன்னகையுடன் நகர, திறந்த அவளின் இடுப்பை பார்த்தார் அவர்.

“இந்தாம்மா, நீ ஆபீஸ் உள்ளே வந்து அங்கே இங்கே அலைஞ்சு பிஸ்கட் வில்லு, நான் தடுக்கல. ஆனா, கடைத் தெரு கணக்கா கூவாத. ஒவ்வொரு குமாஸ்தா பக்கத்துலயும் போய் மெதுவாப் பேசு. சொல்றது புரியுதா?” என்றான் ஓர் இளைஞன்.

“நீ இங்கே ப்யூனா? ரொம்ப துடிப்பான பையன்! வேலைல சேந்து ரெண்டு மாசம் இருக்குமா? மொகத்துல பால் வடியுது. ஒனக்கு ஒரு பாக்கெட் லீப்!” என்று சிரித்து அவன் கன்னத்தைத் தொட்டான் அவன்.

“அங்கே என்ன சத்தம்? இங்கே வாம்மா. உனக்கு என்ன வேணும்? பணம் போடணுமா, எடுக்கணுமா புதுக் கணக்கு ஆரம்பிக்கணுமா?” என்று தன் அறை முகப்பில் வந்து நின்று வினவினாள் ஒரு மூக்குக் கண்ணாடிப் பெண்மணி, அவள் அந்த வங்கிக் கிளை மேலாளி ஏஜெண்ட்.

“மவராசி, நீ தான் இங்க அதிகாரியா?” என்று அவளை நெருங்கினாள் பிஸ்கட்காரி, மகாலச்சுமி களை ஒன் முகத்துல, நீ இன்னும் மேல் பதவிக்கெல்லாம் போவ, அதிசயம் என்ன? இன்னிக்கு இந்தியால பல பெண் முதல் அமைச்சர்கள் வந்தாச்சு, தாயே, ரெண்டு பிஸ்கட் பாக்கெட் வாங்கேன்?”

“சரி சரி, இங்கே வேலைக்கு இடைஞ்சல்

இல்லாம சீக்கிரம் எடத்தக் காலி பண்ணுங்க” என்று 50 ரூபாய் தந்தாள் ஏஜெண்ட் பெண்மணி. “இது ஒண்ணும் கவர்ன்மெண்ட் ஆபீஸ் இல்ல. ப்யூன் கியூன்லாம் கிடையாது. லைபலர்னுச் சொல்லணும்.”

பிரதி மாதம் வந்து வங்கி ஊழியர்களிடம் ஊதுவத்தி, பேனா, கைலி, கைக்குட்டை எல்லாம் கொடுத்துப் பணம் பெறும் சிறு வியாபாரிகள் உண்டு. அந்தப் பட்டியலில் இப்போது ஒரு பிஸ்கட்காரியும் என்று மேற்படி பெண்மணி நினைத்திருப்பாள்.

அவள் ஒவ்வொரு மேசையாகச் சென்றாள். சிலர் காசு கொடுத்து பிஸ்கட் பாக்கெட் வாங்கினார்கள். சிலர் வேண்டாம் என்றார்கள். “அக்கெளண்ட் வெச்சுப்பியா? மாதம் முடிந்ததும் பணம் தரலாமா?” என்றும் சிலர் கேட்டனர்.

வாசன் மட்டும் எதையும் கவனிக்கவில்லை. அவன் அருகில் அவள் வைத்துச் சென்ற இரு பிஸ்கட்கள் தொடப்படவில்லை. தன் மேசைக் கணினியின் மீதே அவன் கண்களை நாட்டி இருந்தான்.

அவள் அவனை நெருங்கி அவன் கையைத் தொட்டு, “உங்களுக்கு ஷூகரா சார்! வெச்சு பிஸ்கட் அப்படியே இருக்கே?” என்று சிரித்தாள்.

ஏற்கனவே குளிர்பதன அறை, பெண் சுகம் காணாமல் ஏங்கிக் கிடக்கும் 35வயது காளைப் பையன். அவளின் ஜில் கைப்பட்டதும் சிலிர்த்துப் போனான் அவன். பார்வையை அவன் மீது திருப்பினான்.

“உன் பேரு? எங்கிருந்து வர்ற?” என்று ஒரு பிஸ்கட் கடித்தான்.

“பரிமளம் சார், சைதாப்பேட்டை தாடண்டர் நகர், ரெண்டு பாக்கெட் தரவா?”

“சின்ன பாக்கெட் போதும்” சிரிக்கும் போது அவள் கன்னம் குழிவதை ரசித்தான் அவன். அழகான பல் வரிசை, கண்ணில் மை, கண்களும் சிரிக்கின்றனவே!

“சின்னது எல்லாம் போதாது, பெரிய பேக் 30 ரூபாதான். நான் திரும்பி வர நாலு நாள் ஆகும்” மறுபடி அவன் கையோடு உரசினாள் அவள்.

நாள் பூரா என் பக்கத்துல நின்று என்னைத்

தொடு என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு, ஆனால் அது முடியுமா? பகல் வேளை, வாடிக்கையாளர் நடமாட்டம் மிகுதி, 100 ரூபாய் நோட்டு ஒன்றைக் கொடுத்தான் வாசன். “மீதியை உன் அடுத்த விசிடில் அட்ஜஸ்ட் பண்ணலாம்.”

“வெளிப் பார்வைலதான் நீங்க கடுமை, ஆனா, மனசு சொக்கத் தங்கம், வரேன் சார்... .” அவன் முழங்கையில் கிள்ளினாள் மறுபடி கன்னத்தில் குழி, போனாள்.

அவன் மனதில் பரவசம். கணினியில் பார்வை பதிய “சனியங்க, எப்பத் தான் இதுக கிட்டேந்து எனக்கு விடுதலையோ!” என்று முணுமுணுத்தான்.

“என்னப்பா, பிஸ்கட்காரி உன் பக்கத்துல வந்து நின்னப்ப பல்லைக் காட்டிப் பேசின அவ அப்படி போனதும் சனியன்கற! உண்மை சொல்லு, உன் மனசுல கிளுகிளுப்புத் தான?” என்றான் பக்க இருக்கையான்.

“அட நீ வேற! என் மனசுக்குள்ள எப்பவும் என் சொந்தக் கதை ஓடி மனசு உலைக்களமா கொதிக்குது. கோடை வெப்பத்துல ஏதோ சில மழைத்துளிப் போல இப்ப இந்தப் பொம்பளை வருகை... .” என்று அடுத்த பிஸ்கட்டை எடுத்துக் கடித்தான் வாசன்.

(2)

பிறந்தால் ஒரு பொறுப்புள்ள அப்பாவுக்கு மகனாகப் பிறக்கணும். எனக்கும் அப்பன் என்று ஒருவன் வாய்த்தானே! அல்லது சகோதரிகளுடனாவது பிறந்து தொலையக் கூடாது. அதுகளுக்குக் கல்யாணம், காட்சி எல்லாம் பண்ணி கல்யாணச் சந்தையில் நாமும் மாப்பிள்ளை என்று நுழையும் போது நமக்கு ஓய்வுப் பெறும் வயது நெருங்கிடுது இது எப்போதும் வாசன் தன் நட்பு வட்டத்தில் புலம்பும் வசனம்.

முன்பு கிராமங்களில் கர்ணம் என்றொரு பதவி உண்டு. அதை இப்போது வி. ஏ. ஓ என்று எடுப்பான பெயரில் அழைக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அப்படி ஒரு கர்ணம் வாசனின் அப்பா விழுப்புரம் அருகே ஓர் ஊரில். அங்கே அவருக்குக் கொஞ்சம் பூர்வீக நிலபுலனும் உண்டு. ஒருத்தியை மணந்து 15 வருட வாழ்வில் 12 வயது மகன் இருக்க அந்தப் பெண்மணி சுமங்கலியாக மேல் உலகம்

சென்றாள். 40 வயதில் இல்லற சுகம் போதும் என்கிற வைராக்கியம் வருமா? அல்லது உறவினர்கள்தான் விட்டுவைப்பார்களா? 25 வயதுக்காரி ஒருத்தி இளையாளாக வந்து மேலும் 6 குழந்தைகளை உற்பத்தி செய்யும் யோகம் இருந்ததே!

அங்கேதான் மறுபடி மகாபாரத யுத்தம் ஆரம்பம்! மூத்த மனைவி வழி உறவினர் கூனி, சகுனி அவதாரம் எடுத்து அந்த மகனைப் பலவிதங்களில் தூண்டி தந்தை சிற்றன்னை மூத்தாள் மகன் என்கிற மும்முனைப் போரில் வீடு எப்போதும் அமர்க்களப்பட்டது.

வெளியில் சென்றுவீடுதிரும்பவே அஞ்சினார் பெரியவர். இளையாளாக வாழ்க்கைப்பட்ட அழகியும் ஒன்றும் லேசப்பட்டவள் இல்லை. எனக்கு வாழ்க்கை தந்த பிராணநாதா என்று இன்முகம் காட்டுபவள் அல்ல. காலையில் குளியல் போட்டதும் அவர் “கண்ணம்மா, நான் வெளிலப் போறேன். சாப்பிட ஏதாவது ஆகாரம்... ..” என்று ஆரம்பித்தால் “காலங்காலேல வயிறு, வயிறுனு அலையறதே வழக்கம். ஆன்மிக ஈடுபாடு கிடையாது. பக்தி சிரத்தையா சுலோகம் சொல்றேன் இல்ல? இடைஞ்சல் பண்ணாமப் போம் பேசாம! யார் இங்கே ஒழிஞ்சு உக்காந்திருக்கா? எத்தனை வேலை கிடக்கு?” என்று சிடுசிடுப்பாள். தலையில் ஈரத்துணிக் கூடு. ஏதோ முணு முணு மந்திரம். கையில் மணிமாலை. “சரி, சரி ராசாத்தி கோபம் வேணாம்”பெரியவர் ஏதாவது ஓட்டலில் தன் காலைச் சிற்றுணவை... .. பிற்பகலில்தான் வீட்டில் சோறு. மறுபடி வீதி உலா. இரவு ஒன்பது மணிக்கு போஜனம்.

மனைவியிடம் அவர் எப்போதும் கண்டது மூஞ்சி அடியும், சுடு சொற்களும் தான். நல்ல வேளையாக இரவுகளில் படுக்கையைப் பகிர்ந்துக் கொள்ள அவள் மறுப்புச் சொன்னதில்லை. தினமும் மூத்தாள் மகன் நடத்தும் யுத்த காண்டம் வேறு. நீதிமன்றத்தில் மாற்றாந் தாய் கொடுமை என்று வழக்குத் தொடுப்பு, பிரச்சனைகள்... ..

பெரியவர் இயல்பாகவே சோம்பேறி. வாழ்க்கையும் ஒரு விதமாக அமைந்ததில் அவர் தன் மக்களின் வளர்ச்சி, படிப்பு, முன்னேற்றம் பற்றி எதுவுமே கவலைப்படவில்லை. குழந்தைகள் தங்கள் போக்கில் வளர்ந்துப் பெரியவர்கள் ஆனார்கள். எந்தக் குழந்தையும் பள்ளி இறுதி வகுப்பிற்கு மேல் தாண்டவில்லை.

அந்தப் பதினொன்றாம் வகுப்பில் எல்லோருமே ஃபெயில். கடைசிப் பையன் எட்டாவது வகுப்புடன் படிப்பிற்கு டாட்டா சொன்னவன்.

பெரியவரின் பணி ஓய்விற்கு பிறகு குடும்பம் சென்னைக்குப் பெயர்ந்தது. மூத்த மகன் ஒரு மெக்கானிக். அவன் சம்பளத்தில் குடும்பம் நடக்கவில்லை. ஊதாரிப் பயல். நண்பர்களோடு திரிந்து அவன் பொழுதுப் போயிற்று. அடுத்தவர் மாநில அரசு ஊழியை. அவன் ஊதியத்தில் குடும்ப வண்டி ஓடியது.

பெரியவரால் பணி ஓய்விற்குப் பிறகு வீட்டில் இருக்க முடியவில்லை. காலை எட்டரை மணிக்குப் புறப்படுவார். தண்டையார்பேட்டை, வில்லிவாக்கம், பெரம்பூர் வாழ் பணக்கார நாடார், ரெட்டியார், தேவர் பிரமுகர்களிடம் செல்வார். கலெக்டர் ஆபீசில், வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில், சென்னை மாநகராட்சியில் மேற்படி நபர்களின் மனு ஏதும் ஆணை பிறப்பிக்காமல் கிடக்கும். அவற்றின் கதி பற்றி அறிந்து வந்து தகவல் சொல்வதும், வீடு, நிலம், விற்க நினைப்பவர்களை அணுகி வியாபாரம் முடித்து வைத்து தரகுப் பணம் பெறுபவதுமாக...

மூத்த மகளுக்கு 33 வயதில் திருமணம்... . உடனே எல்லோருக்கும் மூத்தவன் துபாய்க்குக் கிளம்பி விட்டான். அரபு மண்ணில் 18 சக்கர பெரிய வண்டிகளை ஓட்டி, ஓட்டி... .. அடுத்த 35 ஆண்டுகளுக்கு அவன் பிழைப்பு அங்கேதான். ஒன்றும் பணம் சேமிக்கும் பழக்கம் கிடையாது. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை சென்னை திரும்பி பல வண்ணத் துணிகளால் தம்பி, தங்கைகளைக் குஷிப்படுத்துவதும், ஒரு மாத லீவு முடிந்தது என்று மறுபடி துபாய் விமானம் ஏறுவதும்... .. அவனவன் 10 ஆண்டுகள் துபாய் சென்று திரும்பினாலே அடுக்குமாடி வீடுக் கட்டுகிறான். இவன் சம்பளத்தை எல்லாம் நண்பர்களுக்கு வாரி இறைத்து போன மச்சான் திரும்பி வந்தான் கோவணத்தோடே என்று சொற்ப சேமிப்புடன் வந்து சேர்ந்தான். வாழ்க்கையே வீண்.

ஒரு மகளின் திருமணம் முடிந்த உடனே குடும்பத் தலைவர் பெரியவர் நடைபாதை மீது நடக்காமல் சற்று தெருவில் நடந்த வேளை நகரப் பேருந்து மோதி ஆறு மாத மரணப் படுக்கை. ஏகினார் விண் உலகு. அடுத்த பெண்ணின் மணம் முடிக்க தம்பிகள் 10

ஆண்டுகள் அலைய நேர்ந்தது.

நல்ல வேளை, வாசனை பெரியவர் ஏதோ சிபாரிசு பிடித்து ஒரு வங்கியில் ப்யூன் ஆக்கினார். இந்தப் பதவிக்கு தகுதி பதினொன்றாம் வகுப்பில் ஃபெயில் ஆகி இருக்கணுமாமே? அப்படி வாசன் இருந்தான். ஏழெட்டு ஆண்டுகளில் அவன் நாற்காலியில் அமரும் குமாஸ்தா ஆனான். போதும். அதற்குமேல் அவன் ஆசைப்படவில்லை துபாய் சென்றவன் மூத்தவன். அடுத்த இருவரும் பெண்கள். நான்காவது பையன் தான் வாசன்.

அடுத்து ஒரு மகன். அவன் ஏதோ சீட்டு கம்பெனி ஊழியன். சைகிள் கேரியரில் அச்சடித்த அட்டைகளை அடுக்கி வீடு வீடாக சைகிளை நிறுத்தி டெபாசிட் தொகை வசூலித்தான். காலப் போக்கில் தனியார் கம்பெனியில் சிறு வேலை தேடிக்கொண்டான்.

கடைசியாக ஒரு மகன். விழுப்புரத்தில் இருந்த போதே சினிமா தியேட்டர்களே கதி என்று கிடந்தவன். ஒரு தமிழ் சினிமாவையும் தவற விடாமல் பார்த்ததில் முகத்தில் சோடாபுட்டி கண்ணாடி, படிப்பைத்தான் எட்டாம் வகுப்போடு நிறுத்தியாயிற்று. குடும்பம் சென்னைக்கு வந்ததில் இன்னும் நிறைய சினிமா பார்க்க முடிந்தது. மகா கோபக்காரன். சென்னையின் அதி அழகான சொற்களான ஆத்தா, அம்மா, பொறுக்கி, பொறம்போக்கு எல்லாம் அடிக்கடி அவன் வாயில் வரும்.

எங்கும் நிலையாக இரு நாட்களுக்கு மேல் வேலை பார்த்தவன் இல்லை. வயதில், படிப்பில், பதவியில் எவ்வளவுப் பெரியவர் ஆனாலும் இவனிடம் நீ, வா, போ, ஆத்தா... .. மரியாதை பெற வேண்டியவர்கள்தான். நல்ல பண்புகளைக் கற்பித்து வளர்க்காமல் ஒரு பிள்ளையை இப்படி தறுதலையாய் அலைய விட்டோமே என்று நினைக்கவில்லை அவன் தாய். என் தலை சாயும் வரை நீ எங்கும் வேலைக்குச் சென்று அல்லாட வேணாம் என்று அவள் சொல்லிவிட்டதில் 20 வயதிலேயே பணி ஓய்வு என்றும் சுகஜீவனம் என்றும் அவன் தலையில் எழுதப்பட்டுவிட்டது. நிம்மதியாக தெருக்களைச் சுற்றி வர ஒரு ரூ வீலர். பெட்ரோல் போட கிழவி அவ்வப்போது தரும் பணம், அவளுக்கு அகத்துக்காரர் மரணம் மூலம் பிரதி மாதம் குடும்ப ஓய்வூதியம்.

எவ்வளவு காலம்தான் வாடகை வீட்டில் கிடப்பது என்கிற ஞானம் பிறந்ததில், வாசன் மனை வாங்கி சொந்த வீடு கட்டினான். அது புத்திசாலித்தனம். கூடவே ஒரு மடத்தனமான வேலையும் செய்தான். அடுத்த தெருவிலேயே தன் மூத்த அக்கா மனை வாங்கவும், வீடு கட்டவும் உதவினான். அக்கா கணவர் அரசு ஊழியர். அடிக்கடி வெளியூர் போவதும் திரும்புவதுமாக இருப்பார். அக்காவின் பொழுதுபோக்கே அவள் அலுவலகம் சென்று வந்த பின் அம்மாவின் வீட்டுக்கு தினமும் விஜயம் செய்வதும், மணிக்கணக்கில் அரட்டையும் தான். தாய் மாமன்கள் வம்பு வளர்க்க பேரனும் உண்டு.

அடுத்த அக்கா மலையாள பூமியில் ஒரு மில் தொழிலாளிக்கு வாழ்க்கைப் பட்டாள். இரண்டு ஆண்டுகளில் மில்லை மூடி விட்டார்கள். ஆக, அந்த மாப்பிள்ளையும் சென்னையில் மாமியார் வீட்டில் அடைக்கலம். ஆவடியிலோ அம்பத்தூரிலோ ஏதோ குறைந்த சம்பளத்தில் ஒரு வேலை தேடிக்கொண்டான். தினமும் காலையில் போய் இரவில் சமர்த்தாக மாமியார் வீட்டிற்குத் திரும்பி விடுவான். ஒரு பேத்தியும் பிறந்தாயிற்று.

வாசனின் அம்மாவுக்கு ஆனந்தம். திருமணம் செய்து கொடுத்தாலும் அவளின் இரு மகள்களும் அவளுடனே இருந்தார்கள். மாப்பிள்ளைகளும் தங்கள் பெற்றோரையும் உற்றாரையும் அருகில் சேர்க்காமல் தங்கள் மாமியார் வீட்டிலேயே சரணாகதி ஆனது பெரிய சந்தோஷம். இந்தக் கிழவி போல பாக்கியசாலி யார் உண்டு!

இரண்டாவது அக்காவின் குடும்பம் பைசா செலவில்லாமல் வாசனின் சம்பளத்திலேயே காலத்தை ஓட்டியது. ஓசி சோற்றில் உடம்பை வளர்க்கலாம் என்று அவர்களுக்கு ஆண்டவனின் அருள். முதல் அக்கா தினமும் மாலையில் இரவுச் சிற்றுணவைத் தன் வீட்டில் தயாரித்து அம்மா வீட்டிற்கு எடுத்து வருவாள். ஒவ்வொரு இரவும் இரவுச் சாப்பாடு அம்மா வீட்டில்தான். பகிர்ந்துண்ணல். இரவு பத்து மணிக்குத்தான் முதல் அக்காவின் குடும்பம் அவர்கள் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லும். இது பல வருடப் பழக்கம்.

இந்நிலையில் வாசனின் திருமணம் பற்றி யாருக்கு அக்கறை? யார் நடவடிக்கை எடுப்பார்கள்? ஊரார் விமர்சிப்பதுப்

போல அந்த வீட்டில் திருமணம் ஆகாத நான்கு கட்டைத் தடியன்கள், மொட்டைப் பசங்க! அக்காக்கள் நன்றாகக் கெடுத்தாள்கள் தம்பிகளின் வாழ்வை என்கிற எரிச்சல் வாசனுக்கு.

(3)

வாசன் ஒரு காலையில் தன் வங்கி வாசலில் நின்று ஒரு நண்பனுடன் சிகரெட் ஊதினான். அப்போது அந்த பிஸ்கட்காரி ஒருவனின் சைகின் காரியரில் அமர்ந்து வந்தாள். அவள் வாசனை பார்க்கவில்லை. “நீ வர வேணாம்” என்று அவள் கூட வந்தவனை வாசலில் நிறுத்தி வங்கி உள்ளே சென்றாள். சைகின் முன்புறம் இன்னும் இரு பிஸ்கட் பைகள் தொங்கின.

“பரவாயில்லையே இவ! தனக்கு உதவிக்கு வேலையாள் எல்லாம் வெச்சிருக்காளே! ஆனா நெத்தீல அவன் சந்தனக் கோடும், குங்குமமும் சகிக்கல. யார் இந்த கோயான்?” என்றான் வாசன்.

“கோயான், போயான்லாம் இல்லை. அவ புருசன் போல!”

“வாங்க சார், உங்க சீட் காலியா இருக்கவே லீவோன்னுப் பயந்துட்டேன்” என்று பல்லைக் காட்டினாள் பரிமளா.

“பரி வந்தாலே எங்க ஆபீஸ்ல பத்து ட்யூப்லைட் எரிய விட்ட மாதிரி பிரகாசம். சொல்லு, பிசினஸ் எப்படிப் போவது?” என்றான் வாசன் கனிவுடன்.

“உங்களுக்காகவே இந்த பிஸ்கட் ஸ்பெஷல் சார். பாதாம், முந்திரி, கோவா, சர்க்கரை தூக்கலாப் போட்டு. பணம் வேணாம் சார். அதான் ஏற்கனவே... ..”

“இருக்கட்டும், வெச்சுக்கோ” என்று வாசன் 50 ரூபாய் தந்தான்.

“வள்ளல் சார் நீங்க!”

பரிமளம் வாரம் இருமுறை வாசனின் வங்கிக்கு வந்தாள். வாசனின் மனம் அவளின் வருகைக்காக ஏங்கியது. அவ்வப்போது அவள் தன் இரு மகள்களையும் அழைத்து வந்தாள். “அங்கிள், அங்கிள்” என்று சிறுமிகள் அவனிடம் இழைந்தன. சுவாதீனமாக அவன் கைப்பையைத் திறந்து 5 ஸ்டார் சாக்லேட், பால் பேனாக்களை எடுத்துக் கொண்டன. வாசன், சிறுமிகளின் கன்னத்தை கிள்ளி தன்

கையை முத்தமிட்டான். ஓரக்கண்ணால் பரிமளத்தையும் ஒரு பார்வை. அவளின் புன்னகை.

“எங்க வீட்டுக்கு வாங்க அங்கிள்.”

ஒரு மாலையில் அவன் பரியின் வீட்டிற்குச் சென்றான் “வாங்க, வாங்க” என்று உற்சாகக் குரல் எழுப்பினாள் பரி “ஏங்க, யார் வந்திருக்காங்க பாருங்க.”

“ஐ வாசன் அங்கிள்” சிறுமிகளின் கன்னங்களில் முத்தமிட்டான் வாசன். “உங்களுக்கு காமிக்கல் புக்ஸ் வாங்கி வந்திருக்கேனே!”

பரிமளா கொடுத்த முந்திரி பக்கோடா இஞ்சி ட ரொம்ப அருமை. குழந்தைகளின் விளையாட்டுப் பேச்சில் ஒரு மணி நேரம் சென்றதே தெரியவில்லை.

“அடிக்கடி வாங்க சார்”

அவனுக்கும் அடிக்கடி அங்கே போகப் பிடித்தது. பரி விதம் விதமாக டிபன் செய்து தந்து அசத்தினாள். உருளை போண்டா, பீட்ரூட் அல்வா, திரட்டுப் பால், அடை அவியல்... ..

ஒரு நாள் வாசன் பரியிடம் ஓர் அச்சடித்த மனுவைக் கொடுத்து “ம் கையெழுத்து போடு” என்றான் “உனக்கு எங்க வங்கில கடன் வாங்கித் தரேன். கடனை மெதுவாக அடைச்சா போதும்.”

ஒரு வாரத்தில் 8, 000 ரூபாய் கிடைத்தது. “ரொம்ப நன்றி சார்.” பரியின் கண்களில் ஈரம். ஒரு மூன்று சக்கர வண்டி வாங்கி பரியின் கணவன் கடைகளுக்கு பிஸ்கட் சப்ளை செய்ய வசதி.

மூன்று மாதங்கள் சென்றன.

“தோசையாம், தோசை! தூ! சகிக்கலை. நீயே துன்னு!” என்று ஒரு தோசை வாசன் மீது வந்து விழுந்தது. அவன் திடுக்கிட்டு “யார் இது!” என்றான்.

“சாரி சார். இவ என் தங்கை. மன நிலை சரி இல்ல. இப்படித்தான் சாப்பிட அடம் பிடிப்பா” என்றாள் பரி.

புத்தி சுவானதீனமில்லாதவளே தவிர அழகான இளம் பெண். அங்கங்கள் உருண்டு, திரண்டு... ..

“நான் இவளை சாப்பிட வைக்கட்டுமா” என்றான் வாசன்.

“முடியுமா?”

“நீங்க எல்லாம் அடுத்த ரூம்ல இருங்க”

அடுத்த 15 நிமிடங்களில் வாசன் சொல்லுக்குக் கீழ்படிந்து அந்தப் பெண் சமர்த்தாக சாப்பிட்டு முடித்திருந்தது.

“அட, எப்படி சார்!”

“அது ரகசியம்.”

இப்படி இன்னும் மூன்று மாதங்கள் சென்றன. வாசனின் தலையைக் கண்டாலே அந்தப் பைத்தியத்திற்கு சந்தோஷம். “வாஸ் வந்துட்டியாடா.” என்று ஓடி வந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டி கன்னத்தில் முத்தங்கள் கொடுக்கும் “நீங்க வந்தா தான் சார் அவ ஒழுங்கா சாப்பிடுறா. நீங்க அடிக்கடி வாங்க” என்றாள் பரி.

“வாஸ் ஊட்டினாதான் சாப்பிடுவேன்.”

“சரி வா. வழக்கம் போல் அந்த ரூம் உள்ளே போய் கதவை சாத்திப்போம்” என்றான் வாசன்.

“இது யார்?” என்றான் வீரபாகு. நல்ல உயரமாக காட்டாள் போல முரட்டுத் தோற்றம். முகத்தில் பெரிய ராமநாதபுரம் கடா மீசை. அவன் சாதா உடையில் திரியும் ரகசிய போலீஸ். பரிமளாவின் ஒன்று விட்ட அண்ணன். வாசனின் ஒரு சைதாப்பேட்டை விஜயம் சமயம் அவனும் வந்திருந்தான்.

“வாசன் சார், ரொம்ப நல்ல மனுஷன். வங்கி வேலை. எங்களுக்கு லோன் வாங்கித் தந்தார். தங்க மனசு” என்றாள் பரி.

“எல்லாரும் திருட்டுப் பசங்கதான். நம்பி எவனையும் வீட்டுக்குள்ள சேர்க்க முடியாது” என்றான் கடா மீசை.

“ச்சீ, சாரை அப்படி எல்லாம் தப்பா பேச முடியாது. இவர் ஆயிரத்திலே ஒருவர். நம்ம புரோகுஜம் சாப்பிட எப்படி படுத்துவா? சார் கிட்ட பெட்டிப் பாம்பா அடங்கறா. மிச்சம் வெக்காம சாப்பிட வெக்க என்ன மாயம் பண்ணாரோ! அது ஒண்ணு போதும் இவரை பத்தரை மாத்து தங்கமனு காட்ட.”

“அந்த ரகசியத்தை நான் கண்டு பிடிக்கிறேன்.”

அடுத்த இரு வாரங்களில் கண்டு பிடித்து விட்டான் வீரபாகு. வாசன் வந்த பத்து நிமிடத்தில் இவனும் வந்தான். புரோகுஜத்திற்கு சாதம் ஊட்டும் முயற்சியில் வாசன் மூடிய கதவின் உட்புறம் இருப்பதை பரி சொன்னான். கதவை லேசாகத் திறந்து பார்வையை செலுத்திய வீரபாகு தன் கை பேசியை எடுத்து ஃபோடோஸ் எடுத்தான். “டேய், என்ன பன்ற நீ?” என்கிற அதட்டலோடு அறையினுள் நுழைந்தான்.

“ஏய், நீ போ. ஏன் இங்க வந்தே?” என்றாள் ப்ரோகுஜம்.

“நீ இப்ப என்ன பண்ணின? சுத்த அயோக்கியத் தனமில்ல? இதுக்கு என்ன உன் பதில்?” என்று உறுமினான் வீரபாகு.

வாசன் நடுங்கினான். “சார், நான் வந்து, சும்மா இவளை சாப்பிட வைக்க... ..”

“என்ன நடந்தது?” என்றாள் பரி.

“வெக்கக் கேட்டை நீயே பாரு” தன் செல்ஃபோனைக் காட்டினான் வீரபாகு. வாசனும், புரோகுஜமும் உதடுகள் பொருத்தி கட்டி அணைத்து... .. வீட்டுக்குள்ள இப்படி ஒரு அசிங்கம் உங்க சம்மதத்தோடு தான் நடக்குதா? இந்தப் பயலை நான் சும்மா விட மாட்டேன்.”

“அய்யய்யோ... ..” வாசன் செருப்புகளை அணியாமல் தெருவுக்கு ஓடி தன் டி. வி. எஸ் ஐக் கிளப்பினான்.

ஒரு வாரத்திற்கு வாசன் சென்னையிலேயே தென்படவில்லை. திருப்பதியோ, ராமேஸ்வரமோ சென்று திரும்பினான்.

ஒரு காலையில் வாசன் தலை குனிந்து தன் வேலையில் தீவிரம். “சார், பிஸ்கட்ஸ்” என்கிற குரல் துணுக்குற வைத்தது. பரியின் கணவன் ஒரு துண்டுச் சீட்டை நீட்டினான். “தயவு செய்து இன்று மாலை வீட்டுக்கு வரவும். உங்கள் மீது எங்களுக்கு கோபமில்லை” பரியின் கையெழுத்து.

பயம் தெளியாமலே வாசன் சைதாப்பேட்டை சென்றான். “அந்த வெல்லப் பாகு இருக்காரா?”

“ஒரு கொட்டைப்பாக்கும் இல்லை. உள்ளே வாங்க” என்று சிரித்தாள் பரி. “அன்னிக்கு பயங்கர சண்டை எங்க வீட்ட. அவன் என்ன இந்த வீட்டு மாப்பிள்ளையானனுக் கத்தினான்

வீரபாகு. அப்படித்தான் வெச்சுக்க. நீ யாரு அதை எல்லாம் கேக்க? உன் போலீஸ் அதிகாரம் இங்கே செல்லாது. போ வெளியேனுக் கத்திட்டோம். இனி அவன் இங்கே வரமாட்டான். நீங்க வழக்கம் போல வந்து போகலாம்... .”

“சரி புரோ எங்கே?”

“எங்கப்பாம்மா கிட்ட பெங்களூர் போனா. வந்திடுவா. உருளை பஜ்ஜியும், இஞ்சி டியும் சாப்பிடுங்க... .”

ஒன்றும் ருசிக்கவில்லை. ஆனால் பரி சொன்ன ஒரு சொல்... .. ஆமாம், புரோகுஜத்தை என் மனைவியாக ஏற்றால் என்ன என்று நினைத்தான் வாசன்.

(4)

அம்மா, அக்காக்கள், மாப்பிள்ளைகள், அண்ணன் தம்பிகள் வாசனின் வாழ்க்கை பற்றி எதுவுமே கண்டு கொள்வதில்லை. ஏதோ சமையல், சாப்பாடு... .. சுவாரஸ்யம் இல்லாமல் நாங்கள் செல்கின்றன. துணிந்து அப்படி ஒரு செயலில் இறங்க வேண்டியதுதான். பாவம் ஒரு புத்தி சரி இல்லாத பெண்ணுக்கும் வாழ்வு கொடுத்தது போல ஆகும். அவளின் மூளை எப்படி இருந்தால் என்ன? அவளுக்கு அழகான உடம்பு இருக்கிறது. கட்டி அணைத்து காதல் செய்தால் சித்த சுவாதீனம் உள்ள நல்ல பிள்ளைகள் பிறக்காதா என்ன? அதற்கு முதலில் நம் அம்மா கிழவியின் மனதைப் பக்குவப் படுத்தணும்.

“புரோகுஜத்தை எனக்குக் குடுப்பீங்களா?” என்று அடுத்த நாள் வாசன் கேட்ட போது பரிமளத்தால் தன் செவிகளையே நம்பமுடியவில்லை. “சார், நிஜமாத்தான் சொல்றீங்களா! நீங்க தெய்வம்” என்று வாசனின் கைகளைப் பிடிந்து தழுதழுத்தாள்.

“இருங்க எங்க அம்மாவை கூட்டி வரேன்.”

“சைதாப்பேட்டை இளம் காளி அம்மன் கோவில் பாத்திருக்கியோ அம்மா நீ? சக்தி உள்ள சாமி. வா, போய் வருவோம்” என்று ஓர் ஆட்டோ ஏற்பாடு செய்தான் வாசன். அப்படியே பரி வீடு.

“வாங்கம்மா. வாசன் சார். உங்களைப் பத்தி நிறைய சொல்லி இருக்காரு. பூஜை, பக்தி, மடி, ஆச்சாரம்னு நீங்க வாழற அர்த்தம் உள்ள

வாழ்க்கை அடடா, உங்களைப் பார்ப்பதே ஒரு தெய்வ தரிசனம் தான். வாசன் மட்டும் என்ன? சாதாரண ஆசாமியா? எல்லார்க்கும் உதவற பொன்மனச் செம்மல் இவர். இப்படி ஒரு பிள்ளை பெற நீங்க என்ன பாக்யம் செஞ்சீங்களோ! வயிற்றை அலம்பி மாணிக்கத்தைப் பெத்திருக்கீங்க... ..” என்று பரிமளம் நிறைய உபசார மொழிகளை அள்ளி வீசினாள், “முதல்ல உங்களுக்கு ஒரு நமஸ்காரம்... ..”

ரவா கேசரி, மெதுவடை... .. “வாஸ் மாமா” என்று குழந்தைகள் வாசனின் மீது புரண்டு கொஞ்சி விளையாடின.

அந்த நேரம் வீட்டு வாசலில் ஓர் ஆட்டோ “அடே வாஸ்!” என்று புரோகுஜம் வீட்டினுள் ஓடி வந்து வாசனைக் கட்டி அணைத்து அவள் கன்னங்களிலும், உதடுகளிலும் முத்தங்கள்.

“இது என்னடா அசிங்கம்!” என்றாள் வாசனின் அம்மா.

“ஏ கிழவி, நீதாண்டி அசிங்கம்!” என்றாள் புரோகுஜம். எப்போதும் அவள் கண்கள் நீரில் மிதப்பது தான் வழக்கம்.

“நீ வீட்டுக்கு வா. உன் தோலை உரிச்ச உப்பைத் தடவறேன்” என்று மனதில் கறுவினாள் கிழவி.

“கோவிலுக்கு கூட்டிப் போறேன்னு ஏதோ கருமத்தை” என்றாள் கிழவி ஆட்டோவில் திரும்புகையில்.

“நீ என்னம்மா நினைக்கற?”

“எதைப் பத்தி?”

“அந்தப் பைத்தியமா இருக்க பெண்ணைத்தான் உனக்கு மருமகளா கொண்டு வர என் உத்தேசம். நான் வாக்கு குடுத்துட்டேன்.”

அட படுபாவி என்று நினைத்தாள் கிழவி ஒன்றும் பேசவில்லை சரி, இன்றிரவு வீட்டில் எல்லோரோடும் கலந்து பேசி... .. உனக்கு பிடிச்சிருந்தா நாங்க என்ன சொல்லப் போறோம் என்று தான் எல்லோரும் சம்மதிப்பார்கள் என்பது வாசனின் நினைப்பு.

“என்னம்மா, கோவில் தரிசனத்துக்கு நாங்க கிடையாதா?” என்று ஓர் அக்கா இரவு ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பித்தாள்.

“ஆமா, நா கோவில் போய் நாசமாப்

போனேன். புண்டு விழுந்து புடலங்கா வித்தேன் போ !”

“என்ன சொல்ற நீ ?

“இந்த நாசமாப் போற நாய் என்ன பண்ணினான். தெரியுமா? படு கேவலமாக அசடு வழிஞ்சாண்டி..”

அவ்வளவு தான், அங்கே திசுதிசுவென்று பற்றி எரிந்தது. “ஏண்டா உனக்கு புத்தி இப்படி போச்சு? அட மானம் கெட்டவனே! மாம்பழம்பட்டு கிராமத்தில் கந்தையாவுக்கு (வாசனின் அப்பா) எவ்வளவு நல்ல பேரு? குடும்பத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக் காம்பே, நினைச்சேன், ரெண்டு மாசமாவே இவன் ஒரு மார்க்கமாவே இருந்தான். முழியே சரி இல்ல. குடும்பத்துக்கு ஏதோ தீராப் பழி கொண்டுவரப் போறானனு தோணிச்சி. அப்படியே பண்ணிட்டான் பாரு! வீட்டில் எல்லோரும் கத்தித் தீர்த்தார்கள். தம்பிகள் இருவரும் டேய், டீய் மவனே, அவனே, இவனே என்று அசிங்க சொல்மாரி பொழிந்தனர். ஒரு தம்பி கொடுவாளை ஓங்கினான். “கண் எதிரே நிக்காத, ஓடு, வெட்டியே போட்டுருவென்!”

வாசன் அவசரமாக ஒரு சிறு பையில் தன் துணிகளைத் திணித்துப் புறப்பட்டான். பரங்கிமலைஎழும்பூர் ரயில் நிலையம் ஏதோ ஆம்னி பஸ் ஏறி... .. வழக்கம் போல ஒரு வாரம் பிள்ளையார்பட்டி, மதுரை, ராமேஸ்வரம்... ..

எட்டாம் நாள் அவன் திரும்பி வந்தபோது வாழ்க்கையே ஒரு மாதிரி திசை திரும்பி இருந்தது. ஒரு புதிய புயல் கிளம்பி அவனைப் பாடாய் படுத்த ஆரம்பித்தது.

(5)

எட்டாம் நாள் காலை வாசன் தன் வங்கி சென்ற போது அவன் பக்க இருக்கையான் சுடாலின் சென்னையின் வேறு கிளைக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தான். அவன் இடத்தில் வேறொர் உயர கருப்பன். “ஹலோ வாசன். நான் கோவர்தன் ஃப்ரம் கோவை” என்று வெள்ளை பற்களைக் காட்டினான். கட்டை மீசை. வெளிர் நீல சட்டையை க்ரீம் கலர் பேண்டில் இன் செய்து இருப்பில் பட்டை பெல்ட். காலில் கான்வாஸ் ஷூ.

உம், உம் என்றான் வாசன் அலட்சியமாக. அவன் மனம் புரோகுஜத்தை மணப்பதில் உள்ள

சிக்கல் பற்றி நினைத்தது. வீட்டில் மறுபடி பேசிப் பார்க்கணும். சண்டையும், கூச்சலும் சுலபமாக அடங்காதுதான் என் இஷ்டம் இதில் நீங்கள் யாரும் தலையிட வேணாமனு கண்டித்து நாமும் குரலை உயர்த்தணும், யாருக்கும் பயப்படவே கூடாது.

“முப்பது பாக்கெட் கொணர்ந்தீங்களா, வெரி குட்” என்று கோவர்தன் யாரிடமோ பேசினான்.

அட பரிமளாவின் கணவன்! முப்பது சிறிய பிஸ்கட் பாக்கெட்களை ஒரு துணிப்பையில் போட்டுக் கொடுக்க 500 ரூபாய் கொடுத்தான் கோவர்தன். “சார், ரொம்ப டேங்சு” என்று பல்லைக் காட்டி, சலாம் வைத்து வேறு யார் பக்கமும் திரும்பாமல் வெளியேறினான் பரி கணவன், அட கம்னாட்டி! இவனுக்கு என்ன திடீர் கேடு காலம்!

நான் சென்னையில் இல்லாத அந்த ஏழு நாளில் என்னதான் நடந்தது? சிகரெட் பிடிக்க கம்பெனி தேடும் சாக்கில் ஃபைலர் பராங்குசத்தை ரெஸ்ட் ரூம் பக்கம் அழைத்துச் சென்றான் வாசன்.

சென்ற வாரம் கோவையில் இருந்து மாற்றி வந்து இங்கே பணியில் சேர்ந்தான் கோவர்தன். அன்றே பரிமளம் வந்தாள் “இங்கே வாங்கம்மா” என்று கோவர்தன் கனிவுடன் அழைத்து 30பாக்கெட் பிஸ்கட் வாங்கி 500 ரூபாய் கொடுத்தான். “நீங்க தனியா கடை ஏதும் நடத்தறீங்களா சார்?” என்று பரிமளம் சிரித்தாள். “எங்க பகுதி முதியோர் ப்ளஸ் சிறுவர் இல்லத்துக்கு ஏதோ அப்பப்ப என்னால முடிஞ்ச இதுபோல சிறு உதவி” என்றான் கோ.

எல்லோரையும் பிரதர், சிஸ்டர் தானாம். மலர்ந்த முகமாம் எப்போதும். “சொல்லுங்கய்யா” என்று வாடிக்கையாளர்களிடம் சிரித்து, சாந்தமாக... .. “நூறு ரூபாய் சில்லறையா வேணும்? நாங்க என்னங்க செய்யறது? வர்றவங்க எல்லாம் 500 ம் 1000முகட்டுறாங்களே! மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் அந்த அளவு உசந்துப் போச்சு போல. கொஞ்சம் பொறுங்க. நீங்க கேட்டதால ஏதோ கொஞ்சம் நூறு ரூபா நோட்டுத் தர முடியுமானனுப் பாக்கிறேன்” என்பானாம். யாருக்கும் நீ, வா, போ மரியாதை கிடையாது. வாங்க, போங்க, என்னங்க...

கோவர்தன் வந்த மூன்றாம் நாள் மறுபடி

பரி வர, “ஏம்மா, 10, 000 ரூபா கடன் வாங்கி இருக்கீங்களே?” என்றான்.

“ஆமா சார். வாசன் சார் ஏற்பாடு. நல்ல மனுஷன். ஆனா பத்து ரூபா இல்லியே, எட்டு ரூபா தானே?... ”

“இங்கே பத்து ரூபான்னு தானே பதிவாகி இருக்குது?” என்று கோவர்தன் மெல்லிய குரலில் சொன்னான். அவனுக்கு ஏதோ புரிந்து போயிற்று. தன் அலுவலக சகாவைக் கட்டி கொடுக்கலாகாது என்கிற எச்சரிக்கை உணர்வு.

“பாத்தியா, ‘அவன்’ ரெண்டாயிரம் ரூபா அமுக்கிட்டான் போல” என்றான் பரி தன் கணவனிடம்.

கோவர்தனின் பக்க சீட் சுடாலின் பெக பெக என்று சிரித்து “அவன் அப்பன் கந்தையாவின் தரகு புத்தி இவனுக்கும் இருக்குதுன்னுத் தெரியுது!” என்றானாம்.

அட நாசமாப் போற சுடாலினே! உன்னை என் நண்பன் என்று நினைத்தேனே? நீயும் அடுத்தவரை அவர் தலை மறைவில் மட்டம் தட்டும் அல்ப புத்திக்காரன்தானா! நல்லவேளை அந்த சுடாலின் நாய் வாசன் லீவு முடிந்து வருவதற்குள் ரிலீவ் ஆகி வேறு கிளையில் பணி புரியச் சென்று விட்டான். இனி இந்த ஜென்மம் முழுவதும் அவனை பார்க்கவே கூடாது.

வாசனுக்கு வாழ்க்கையே சூன்யமாகத் தோன்றியது. தினமும் ஆபீஸ் முடிந்ததும் மெரினா பீச் மணலில் படுத்திருந்து இரவு பத்தரை மணி வாக்கில் வீடு திரும்பினான். சில இரவுகளில் சாப்பாடு வேணாம் என்றான்.

பிஸ்கட்காரியோடு குலவிட்டு வரான் போலிருக்கு வாய்க்கு வயணமா படைச்சிருப்பா. திருப்தியா மொக்கிட்டு வறாரு என்று வீட்டுப் பெண்கள் பேசினர்.

“ஆமாம்மா, சைதாபேட்டைல இவரு டீவிலர்ல சுத்தறாரு” என்றான் கடைசி தம்பி தண்டபாணி “மனசுல ஏதோ திட்டம் வெச்சிருக்காரு நம்மைத் தலை குனிய வைக்க.”

அடுத்த வாரம் தாடண்டர் நகர் சென்றான் வாசன். வீட்டு வாசலில் எதிர்கொண்டான் பரியின் கணவன். மௌனம். “பரி இல்ல?”

“இல்ல. வீட்ல யாரும் இல்ல. ”

“தள்ளு, நான் பரியைப் பாக்கணும்.”

“அவ என் பெண்டாட்டி. நீ எதுக்கு வீட்டுக்குள்ள போவணும்?” கலாட்டா செய்யாம போய்டு, இல்ல, ஊரைக் கூட்டி மானத்தை வாங்குவேன்.”

“பேங்க் லோன் வாங்கிக் குடுத்தேன். நன்றி இல்லியே!.”

“யாருங்க வாசல்ல?” என்றான் பரி வீட்டின் உள்ளிருந்து.

“அந்த ரெண்டாயிரம் ரூபா திருடன்ட!”

“ச்சீ, உனக்கெல்லாம் உதவி செஞ்சேனே, என் புத்தியை... .”

அப்போது அந்த வீட்டினுள்ளிருந்து கோவர்தன் வெளிப்பட்டான். “அட்டா, வாங்க தோழரே!”

“இங்கே நீ என்ன பண்ண?”

“சும்மா, நான் வீடு திரும்பற வழி... ..”

கோவர்தன் தன் பெரிய மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்துக் கிளப்பினான். வாசன் தன் டி. வி. எஸ் 50ஐ. ச்சீ, எங்கிருந்து வந்தான் இந்த கோவர்தன்? இவனுக்கு நான் என்ன கெடுதல் செய்தேன்?

அடுத்த வாரம் மறுபடி ஒருமுறை பேசிப் பார்ப்போம் என்று வாசன் சைதாப்பேட்டை சென்றான். ரெண்டாயிரம் என்ன, மூவாயிரமாவே திருப்பிக் குடுக்கறேன். பழையபடி என்னோடு நட்பாக இரு. உன் தங்கை புரோகுஜத்தை இந்த கருப்பாண்டி கோவர்தனுக்கா கட்டி வெப்ப? அவ மனசில் இருப்பவன் நான் தானே என்று பேசி கோவர்தனை அங்கிருந்து விரட்டி அடிக்கணும்.

பரியின் வீட்டு வாசல் கதவு திறந்திருந்தது. சட் என்று வாசன் உள்ளே நுழைந்து “ப்ரோகுஜம்!” என்றான்.

“அய்யய்யோ, வீட்டுக்குள்ள ஏதோ நாய் பூந்து ஊளை இடுதும்மா” என்றான் பரியின் ஒரு பெண்.

படுக்கை அறையில் கோவர்தன் ஒரு கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தான். “நீங்க நாளைக்கு பெரிய கம்பெனி முதலாளி ஆயிடுவீங்க. எங்களை மறந்திடாதீங்க” என்று கோவர்தன் பல் இளிக்க, “நீங்க தெய்வம் சார். உங்களை

நாங்க எங்க ஆயுசு முழுக்க மறக்கமாட்டோம்” என்று பரி சொல்ல “உங்களுக்காக கொட்டக் குழம்பா கலந்து பூஸ்ட் கொணாந்தேன். சூடு ஆறாம குடிங்க சார்” என்றான் பரியின் கணவன் தரையில் அமர்ந்து கைகளில் எவர்சில்வர் டபரா, டம்ளர் ஏந்தி.

“எங்கே வந்த, ஏன் வந்த? போ, போ!” என்றான் வாசலில் பரியின் சிறிய பெண்.

“வாங்க பிரதர்” என்றான் கோவர்தன் “ஒண்ணுமில்ல இவங்க வீடல் பிஸ்கட் செஞ்சு அதை விக்க படாதபாடு படறதப் பாக்க பாவமா இருக்கு, அலையாம கொள்ளாம ஒரு கடை போட்டா நல்லா இருக்கும். அதனால எனக்குத் தெரிஞ்சு எடத்துல 20, 000 லோன் வாங்கிக் குடுத்தேன் அந்தப் பணத்தை குடுத்திட்டுப் போகத் தான் இப்ப வந்தேன்.”

“இதை எல்லாம் செஞ்சும் ஒண்ணும் பிரயோஜனம் இருக்காது. நன்றியோடு இருப்பாங்கன்னு உன் நினைப்பா?” என்றான் வாசன்.

“நன்றியா! நீங்க வேற, காலம் மலை ஏறிப் போச்சுங்க. இந்த நாள்ள மனுஷ இனம் மறந்துப் போன சொல் இது. யார்கிட்டயும் நன்றி எதிர்பார்க்கக் கூடாதுங்க. ஒரு உண்மையைச் சொல்லட்டுமா? இந்த பரிமளா மேடம் போலே அச்சு அசலா எனக்கு ஒரு அக்கா இருந்திச்சி, ரெண்டு வருசம் முந்தி செத்து போச்சி. பரியை முதல் நாள் பாத்தப்ப என் அக்காவே மறுபடி உசிரோட வந்தாச்சினு சந்தோசப்பட்டேன். அதனால... ..” என்றான் கோ.

“இந்த கிளிக் கதை எல்லாம் நான் நம்ப மாட்டேன் நீ ஏதோ உள் நோக்கத்தோடு தான் இவங்களை வளைச்சுப் பிடிச்சிருக்க. இதுகளும் பணத்துக்கு பல் இளிக்கிற பஜாரிக் கூட்டம்.”

“ஏ இன்னொரு வார்த்தை பேசின, இது தான் பேசும்” என்று துடைப்பத்தைத் தூக்கினான் பரியின் கணவன்.

“இந்த வீட்டை விட்டு ஓடிப் போ இல்ல, சாணிக் கரைசலைத் தலைலக் கொட்டுவேன்.” என்றான் பரி.

வீட்டு வாசலுக்கு வந்த வாசன் கர் என்று காரி சத்தமாகத் துப்பினான். “தெரியாம பெரிய சாக்கடைல விழுந்தேனே!”

“டேய், இன்னுமா நீ போகல? அங்கே என்ன சத்தம் சாக்கடை சாய்கடைனு? தோவரேன். பிஞ்சு செருப்பை பீலத் தோச்சு உன் உச்சிமண்டைல அடிக்கிறென். ” என்று வீட்டின் உள்ளிருந்து பரி கணவன் கத்தினான்.

அந்த கோவர்தனும் இந்த தரித்திர பன்றிகளுடன் கூடிக்குலவும் சொறி நாய் தான். அவன் மூஞ்சியிலும் இனிவிழிக்கலாகாது என்கிற முடிவுடன் புறப்பட்ட வாசன் மறுநாள் காலையில் வங்கி ஊழியர் சங்கத்தலைவன் வீட்டுக்குச் சென்றான். அன்றே அவன் வேறு கிளை வங்கிக்கு மாற்றப்பட்டான்.

இருப்பினும் அவன் மனம் அடங்கவில்லை. திரும்பத் திரும்ப கோவர்தன், பரி அவள் கணவனையே நினைத்து... ஒருத்தன் என்னை ஏமாத்திட்டான், ஏமாத்திட்டான். இதையே சொல்லிப் புலம்பினான். சரி, அவனை என்ன செய்யலாம்? அவனைத் தண்டிக்கணுமா, பழி வாங்கணுமா, அவனே திருந்தட்டும் என்று மன்னிக்கலாமா என்று எவராவது கேட்டால் பதில் இல்லை. என்னை ஏமாத்திட்டான்...

(6)

தினமும் மாலையில் பீச், சினிமா, ஏதாவது ஒரு ரயில்வே ஸ்டேஷன் பிளாட்பார்ம் என்று அமர்ந்திருந்து இரவு பதினொரு மணிக்கு வீடு திரும்பினான்.

“பேந்தப் பேந்த முழிக்றாண்டி, ஏதோ திட்டத்தோடு தான் இருக்கான். ஒரு நாளைப் போல் ராதிரில லேட்டா வீடு திரும்பறான். சரியா தூங்கறதுமில்ல. ரா முழுக்க எழுந்து எழுந்து பாத்தரம் போய் வரான். பிஸ்கட்காரியோட குலாவிட்டு வரான். அண்டுவார் அடக்குவார் இல்லனுத் துளுத்துப் போயிட்டான். தலை கொழுத்து ஆட்றான். குடும்பத்துக்கு என்ன தீம்பு கொண்டு வரப் போறானோனு திகிலா இருக்குடி...” என்றான் அம்மா கிழவி.

“ஆமாம்மா தினமும் சைதாபேட்டை பக்கம் தான் போறான்...” என்றான் கடைசி தம்பி. அவனுக்கு வாசன் மீது ஆத்திரம். சினிமா பார்க்க, தன் டீ விலருக்கு பெட்ரோல் போட வாசன் காசு தரவில்லை.

அப்படி ஒரு ராத்திரி ஆரம்பித்து வீட்டில் பெரும்புத்தமாக மூண்டு விட்டது.

“ஏ தண்டபிண்டம், சும்மா இருக்கமாட்ட? வீண் கலகம் செய்யாம தின்ன சோறு

செரிக்கலயோ?” என்றான் வாசன்.

தண்டபாணிக்குத்தான் அந்த வீட்டிலேயே பெரிய ராட்சஸ உடம்பு, ராஜபார்ட்முடி. முன்வழுக்கை மண்டை. ராமேஸ்வரம் பெரிய சோழிகளாய் சோடாபுட்டிக்குள் சுழலும் விழிகள். எப்போதுமே அவனை கோபமூட்டும் சொல் தண்டச்சோறு என்பது.

“தண்டம் கிண்டம்ன உன்னைக் கண்ட துண்டம் ஆக்கிடுவேன் தேவடியா மவனே!” என்று தன் சுட்டு விரலை ஆட்டினான்

“டே, உன்னைப் பெத்தவளும் இதே வடுவாம்பா தாண்டா” என்றான் ஓர் அக்கா.

“அதுமட்டுமில்ல, அவன் வீட்ல உக்காந்துகிட்டு நீ அவனைக் கொலை செய்வேன்னு எப்படிச் சொல்லுவ? அவன் சொல்ற மாதிரி வேலைக்குப் போய் பத்துரூபா கொண்டு வர்றியா?” என்றான் இன்னொரு அக்கா.

“அப்போ, நீயும் என்னை தண்டச் சோறுங்கற? நான் வீட்டுக்கு உதவியா எவ்வளவு வேலை செய்யறேன்? கடை கண்ணிக்குப் போய் வரலியா? உன் பையனை ஸ்கூல் கொண்டு விட்டு கூட்டி வந்து...”

“இதெல்லாம் பெரிய வேலையா? தண்டம் தண்டம் தான்” என்றான் வாசன் ஆத்திரம் அடங்காமல்.

“அம்மா என்னை ஏம்மா நீ பெத்த? இப்பவே நான் போய் ஒரு ரயிலில் தலையைக் குடுத்துடுவேன்... ..” என்று தண்டபாணி தன் டீ விலரை உதைத்துக் கிளப்பினான். அது கிளம்பாமல் உர், உர் என்றது.

“அய்யய்யோ!” என்று சத்தம் போட்டாள் தாய் கிழவி “மயக்கமா வருதே, நெஞ்சை அடைக்குதே? இப்பவே என் உசிர் போயிடும்போல இருக்கே”. என்று கண்களை மூடி ஒரு மகளின் தோளில் சாய்ந்து ஹா, ஹூ, ஹூ” என்றாள்.

“ஆதி காலத்துல மூத்தா மகன் ராமஜெயம் என்னை அந்தப் பாடு படுத்தினான். அந்திம காலத்துக்கு இந்த அல்பாயுசு இந்தக் கூத்து கட்டி அடிக்கிறான். என்னை மாதிரி ஒரு பாவப்பட்ட ஜென்மம் இந்த பூமில் பொறக்கவே படாது!. நான் கும்பிடுற சாமி நல்ல தெய்வம்னா நாளை நான் உசிரோடு

இருக்கக் கூடாது. தூக்கத்துலயே என் உயிர் போயிடணும், இப்பவே நெஞ்ச அடைக்குது, நா வறட்டுது, கண் இருட்டுது. ஆ, என் புருசன் கந்தையா இதோ என் எதிரே ஒரு தேர்ல வந்து நின்னு என்னை வா, வானுக் கூப்பிடுறாரு, தோ வந்திடுறேன் என் சாமி. நான் இந்த பூமில் வாழ்ந்தது போதும், ஹா, மாரை வலிக்குதே! பூட்டேன், பூட்டேன்... .” என்று கிழவி சுவரில் சாய்ந்தாள்.

“அம்மா, எங்களை அநாதை ஆக்கிட்டுப் போயிடாதே” என்று பெண்கள் வீறிட்டனர். தண்டபாணி தன் டீ விலரை தடால் என்று தள்ளி “ஆத்தா, எங்களை மோசம் பண்ணிடாதே!” என்று வீட்டினுள் பாய்ந்தாள். வாசனும் “என் அம்மா என்னை மன்னிச்சுடு” என்று சமையல் பகுதிக்கு ஓடி தாயைக் கட்டிப் பிடித்தாள்.

“இந்தாம்மா தண்ணி குடி, கண்ணைத் திற. அந்த ஃபேனை ஸ்பீடா வைடா”, என்று கிழவியின் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்தனர். “பார்ரா பேமானி, நீ செஞ்ச காரியத்தால் அம்மா உயிருக்கே ஹானி இன்னும் என்ன ஆட்டம் ஆடணுமோ ஆசை தீர ஆடு!”

“அம்மா, அம்மா” என்று அவளை உலுக்கினான் வாசன் நீ எங்களுக்கு முக்யம், நீ வேணும். ”

கிழவி கண்களை மூடி மூடித் திறந்து “நீ என் கிட்டயே வராத உன் மூச்சுக் காத்து கூட என் மேல படப் படாது. இனி நீ யாரோ, நான் யாரோ. விட்டது உறவு” என்றாள்.

“அப்படிச் சொல்லாதம்மா... . இனிமே நான் சைதாப்பேட்டை பக்கமே போகமாட்டேன். அந்தப் பைத்தியம் எனக்குப் பொஞ்சாதியா வர வேணாம். என் வேலை உண்டு, வீடு உண்டுனு இருப்பேன். இது சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம்” என்று கிழவியைக் கட்டி அணைத்து அவள் கன்னங்களில் முத்தமிட்டான் வாசன்.

ஓர் அக்கா சமாதானம் ஆகி, “அதுக்கு இல்லடா வாசா, இதெல்லாம் நல்லாவா இருக்கு? மாம்பழப்பட்டு கிராமத்துல நம் அப்பா எப்படி எட்டு கண் விட்டெறிய கௌரவமா வாழ்ந்தாரு? குடும்பப் பெருமைய நாசம் ஆக்கலாமா நீ?” என்று ஆரம்பித்தாள்.

“நீ வாயை மூடுடி தேவடியாமுண்டை!, எனக்கு எல்லாம் தெரியும், யார் உபதேசமும்

வேணாம். தம்பிங்க வாழ்க்கையை நாசம் ஆக்கிட்டவங்களேடி, நார மூளிகளா!” என்றான் வாசன்.

சமையல் அறையில் இருந்தபடி வாசன் அப்படி தன் அக்காக்களை மங்கலச் சொற்களால் அர்ச்சனை செய்யவும் அறைக்கு வெளியே சிறு கூடத்தில் அமர்ந்து பள்ளி வீட்டுப் பாடம் செய்த மூத்த அக்காவின் மகன் மூன்றாம் வகுப்பு மாணவன் அருகில் கிடந்த தன் கறுப்பு ஷூவை எடுத்து “ஏய்” என்று வீசி எறிந்தான். அது வலுவாக புறப்பட்டுச் சென்று திறமையான கிரிக்கெட் பெளலர் வீசிய பந்து போல வாசனின் முகத்தில் தாக்கியது. கர்ணன் விட்ட நாகாஸ்திரம் அர்ச்சனனின் கிரீடத்தைத் தட்டி விட்ட மாதிரி வாசனின் மூக்குக் கண்ணாடி தெறித்து விழுந்து ஒரு கண்ணாடி தூள் தூள்!

வாசனுக்கு அக்கா, தம்பிகள் மீது தான் கோபமே தவிர அக்கா மகன் மீது கொள்ளை பிரியம் உண்டு. அதனால் அவனுக்கு மருமகன் மீது ஆத்திரம் வரவில்லை. “நீயும் இந்த திருட்டுக் கூட்டத்துக்கு ஆதரவா? இரு, உன்னை வந்து கவனிக்கறேன்”. என்று அச்சிறுவனை முறைத்து, புதிய கண்ணாடி வாங்க உடனடியாக தன் டீ விலரில் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

ஆமாம். வாசனிடம் அது ஒரு பழக்கம். அவனின் எந்தப் பொருள் காணாமல் போனாலும் அவன் கவலைப்படமாட்டான். பர்ஸ் நிறைய பணம் உண்டு. உடனே கடையில் புதுசாய் வாங்கி விடுவான். அப்படி அவன் அடிக்கடி தொலைப்பது அவன் செருப்பு. அடுத்த நிமிடம் செருப்புக் கடையில் இருப்பான். “வாசோ, எங்க வாஸ் எங்கே போனான்? ரொம்ப நேரமா காணோம்?” என்று பதறுவாள் கிழவி, அப்போது மூத்த அக்கா கணவன், குறும்புக்காரன் சொல்வான். “மாப்பிள்ளை புது செருப்பு வாங்கப் போயிருக்காரு!. புது மாப்பிள்ளைக்கு நல்ல யோகமடா! அந்த மணமகன்தான் வந்த நேரமடா! ரப்பப்பா, பப்பப்பா... ..” என்று ஒரு சினிமாப் பாடலையும் பாடுவான்.

(7)

குடும்பத்தில் அமைதி நிலவ ஆரம்பித்தது. முழு அமைதி இல்லை. அமைதி மாதிரி ஒரு தோற்றம். வாசன் தன் மனதில் எதையோ

நினைத்துக் குமுறினான். வீட்டில் எவரிடமும் பேசுவது இல்லை. ஆபீஸ், வீடு எப்போதும் ஓர் அறையில் தனியே படுத்து மோட்டுவளையை வெறித்தல்.

ஒரு மாலை நேரம் வாசன் தன் மொபட்டில் வீடு திரும்புகையில் சிக்னலில் சிவப்பு விழுந்தது. கால் ஊன்றி நின்றான். மக்கள் குறுக்கில் சாலை கடக்கையில் “டீ, அந்த அயோக்யன் நிக்றான்” என்று எவனோ கத்தினான். அட, பரியின் கணவன்! பரி சட்டென்று வாசனின் சட்டை காலரைப் பிடித்து உலுக்கினாள். “எங்கேடா எங்க ரெண்டாயிரம் ரூபா?”

“குடுத்தாச்சு, குடுத்தாச்சு” என்று வாசன் திமிறியதில் அவன் சட்டை கிழிந்தது. சிவப்பு மாறி பச்சை வந்ததில் பின்னால் நின்ற வண்டிகளின் தொடர் ஹாரன் நாராசம். ஓர் ரும், ஓர் ரும், என்று வண்டியைக் கிளப்பிச் சென்றான் வாசன். “சீ, ராட்சல முண்டை” என்று காறித் துப்பியதில் அருகில் சென்ற வாகனக்காரன், “ஏய், என்னடா என் மூஞ்சில துப்பற?” என்று கத்தினான்.

அடுத்த காலையும் வாசனுக்கு நல்ல பொழுதாக விடியவில்லை. சைதாபேட்டை பால இறக்கம் வந்ததுமே “ஏய், வண்டிய ஓரம் கட்டு” என்றார் ஒரு காவலர். போச்சுடா! இவங்களுக்கு மேல் வரும்படி வேணும்னு கை அரிச்சா வாகன் ஓட்டிகள் பாடு ஆபத்து. இருநூறோ, முந்நூறோ தண்டம் அழணும் என்று எரிச்சலப்பட்ட வாசன், “டிரைவிங் லைசன்ஸ், ஆர் சி புக் காட்டவா சார்?” என்றான்.

“வேணாம், ஒன்னை இன்ஸ்பெக்டர் கூப்பிடுறாரு அப்படி மர நிழலுக்கா வா”.

வீரபாகுதான் அந்த இன்ஸ்பெக்டர். பதவியில் உயர்ந்தாச்சா!

“ஏ மிஸ்டர், என்னை ஞாபகம் இருக்கா?”

“உங்களுக்கு என்ன சார் வேணும்?”

“காலேல தான் ப்ரோகுஜத்தின் அப்பா எனக்கு போன் போட்டாரு, உன்னை தேடி கண்டு பிடிக்கச் சொல்லி,”

“எதுக்கு?”

“:உன்னை மாப்பிள்ளை ஆக்கத்தான், என்ன சொல்ற?”

“நா இந்த ஜென்மத்துல யாரையும்

கல்யாணம் கட்டறதால் என்னை விடுங்க”

“ஏ அறஞ்சு பல்லைக் கழட்டுவேன், அப்ப எங்க பெண்ணின் கதி?”

“என்னவோ பண்ணிக்குங்க. நான் நிரபராதி. ஒரு குத்தமும் செய்யாதவன்.”

ஐந்தாறு கலர் போட்டோக்களை ஒரு காகித உறையில் இருந்து எடுத்தான் வீரபாகு” இதிலே இருக்கிறது நீ தானேடா? இதுக்கு என்ன அர்த்தம்?”

“என்னை என்ன சார் செய்ய சொல்றீங்க?”

“கல்யாணம்.”

“அது முடியாது, எங்கம்மாவுக்கு நான் சத்தியம் பண்ணிக் குடுத்திருக்கேன், யாரையும் கல்யாணம் பண்ண மாட்டேன்னு”.

“பெரிய மகாபாரத பீஷ்மர் இவரு!, டே, இதப்பாரரா, நா உன்னை எப்பவும் கண்காணிப்பேன். எங்காவது வெளியூர் ஓடி திருட்டுத் தாலி கட்டி எவளையாவது உன் சம்சாரம் ஆக்க நினைச்சு, கல்யாண ஊட்டல பூந்து கலாட்டா பண்ணுவேன், இந்த ஃபோட்டோவை காட்டி உன்னை அசிங்கப்படுத்துவேன். உனக்கு ஆயுசு முழுக்க கண்ணாலமே கிடையாது. பயந்து பயந்து நீ சாகணும், இப்ப ஓடு” என்றான் வீரபாகு.

ஐயையோ, இந்த வீரபாகு ஏன் இப்படி என் வாழ்க்கைக்கு எமனாக வந்து சேர்ந்தான்? இந்த பிஸ்கட்காரியும் அவள் கணவனும் படுத்துகிற பாடு, அது ஒரு பக்கம். வீட்டில் அம்மா கிழவி, அக்காகாரிகள், தம்பிகள் என்று அது ஒரு வறுத்தெடுக்கும் கும்பல். இந்த சென்னையே வேணாம் என்று வட நாட்டிற்கு ஓடி விடலாமா? கூவத்தில் விழுந்து உயிரை விட்டு விடவா? ஏன் இப்படி என் வாழ்க்கையோடு விளையாடுகிறார்கள்?

வாசன் தினமும் சீக்கிரம் ஆபீஸ் சென்று இரவில் தாமதமாக வீடு திரும்பினான். லீவு நாள்களிலும் எங்காவது வெளியூர் கிளம்பி செல்வான். வீட்டில் எவரிடமும் எந்தப் பேச்சும் கிடையாது.

எப்போதாவது ஓர் அக்கா ஆரம்பிப்பாள், “இப்படியே இருந்தா எப்படிடா வாசன் கண்ணூர்? உனக்கும் கல்யா... ..”

“வந்தியா, உன் வேலையைப் பார்.”

அநாவசியப் பேச்சு கூடாது. மீறி வாயை திறந்த, இதோ பார் என் பையில் எப்பவும் ரெண்டு டஜன் தூக்க மாத்திரை. ராத்திரி அத்தனையும் முழுங்கி காலைல பிணமா கிடப்பேன்” என்பான் வாசன்.

“நீங்களளாம் மாமாணு இங்க இருக்கறது எதுக்கு? உங்க மச்சானுக்கு புத்தி சொல்லி திருத்தக் கூடாதா? என்று தன் மாப்பிள்ளைகளை உசுப்பேற்றினாள் கிழவி.

“அதிலே பார் வாசா” என்று ஆரம்பித்தார் ஒரு மாப்பிள்ளை.

“மாமா, உங்களுக்கு இந்த வீட்ல நடக்கிற எந்த விஷயமும் தெரியாது. “அவன்” நான் இல்லாத நேரம் பார்த்து அடிக்கடி இந்த வீட்டுக்கு வரான். என்னை பத்தி போட்டுக் குடுத்து நம் வீட்டு பொம்பளங்க மனசையும் கலைக்கிறான். இதுகளும் அவன் பேச்சைக் கேட்டு ஆடுதுங்க. இதுகளுக்கு சுயபுத்தியுமில்ல, சொல் புத்தியும் கிடையாது... ..”

“அவன், அவன்னா யாரு?”

(8)

“அந்த கோவர்தன்தான். வேற யாரு?”

இதை அடிக்கடி சொல்ல ஆரம்பித்தான் வாசன், “அவன் பேச்சை கேக்கறவரை இவர்கள் என் வாழ்க்கையை நாசம் பண்ணிக்கிட்டே தான் இருப்பாளுங்க.”

“அவன் நான் இல்லாத போது அடிக்கடி வரான். என்னைப் பத்தி கலகம்... ..”

கோவர்தனா! அப்படி ஒருவனை இந்தப் பக்கம் யாரும் பார்த்ததே கிடையாதே! அவன் யார்? கறுப்பா, சிவப்பா, நெட்டையா, குட்டையா, என்ன சாதி, அழகனா, குருபியா, திருமணம் ஆனவனா, ஒண்டிக் கட்டையா? நேரில் வறானா; செல்லில் வழிகிறானா?

“உங்களுக்குத் தெரியாது மாமா, நம் வீட்டுப் பெண்கள் லேசுப்பட்டவர்கள் இல்லை, அவன் இங்கே அடிக்கடி வந்து போகிறான் என்பது உண்மை.”

வாசன் வீட்டு நபர்களுக்கு கோவர்தன் என்கிற பெயரைக் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போயிற்று. அவனிடம் எவரும் பேசுவதே இல்லை. அது கிடக்கு லாசு!

வாசன் தன் வீட்டு ஆசாமிகளிடம்

பேசுவது இல்லையே தவிர பொது இடம், பேருந்து, ரயில் பயணம் அல்லது எதிர் பக்க வீட்டு ஜனங்களிடம் அறுத்துத் தள்ளுவான். நிறுத்தவே மாட்டான். எவருமே “அய்யய்யோ” என்று எழுந்து ஓடுவார்கள்.

“இந்த இடம் எல்லாம் ஒரு காலத்தில் எப்படி இருந்தது தெரியுங்களா? இப்போ எப்படி ஆயிடிச்சி பாருங்க. அப்பல்லாம் இங்கே ஒரு கிரவுண்டு விலை 500 ரூபாதான். உங்களாலே நம்ப முடியுதா? இப்ப மனை ஒரு லட்சம் ரூபா வாங்க முடியுமா, வாங்க முடியுமாங்கறேன்... ..”

“வெயில் எப்படி கொளுத்துது பாருங்க. மழையே இல்ல. எப்படிங்க மழை பெய்யும்? நாட்டுல அக்ரமம் பெருத்துப் போச்சுங்க”.

“உங்க ஊட்டு கிணத்துல தண்ணி இருக்குதா? மே, ஜூன் வந்தா வறண்டுப் போயிடுது இல்ல? போர் இன்னும் ஆழமா போடணும். இல்ல, லாரி லாரியா தண்ணி வாங்கணும்.”

“விலைவாசியைப் பார்த்தீங்களா? எந்த கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும் விலை வாசியைக் கட்டுப்படுத்த முடியுமா?”

“முன்னே ஆட்சில இருந்தவன் மேல இன்னொரு அரசியல் கட்சிக்காரன் ஊழல் வழக்குப் போடுறானே, இவன் மட்டும் ஒழுங்கா? இல்ல, எவனாது ஊழல்காரனைத் தான் ஜெயில்லப் போட முடியுமா இந்த நாட்ல? சட்டம் ஒழுங்கே சரி இல்லீங்க... ..”

“அய்யோ, ஏம்மா இவன் இப்படி ஆயிட்டான்? கன்னா பின்னானு கண்டதப் பேசறானே!”

“அதுக்கு ஒரே காரணம் நான் தான்” என்றாள் தாய் கிழவி”, என் எல்லா குழந்தைகளுக்கும் ஒரு வயசுல காது குத்துக் கல்யாணம் பண்ணினேன். வாசனுக்கு மட்டும் அதுப் பண்ணாம விட்டுப் போச்சு. அப்ப என் முத்தா பையன் ராமஜெயம் எங்களை ரொம்ப படுத்தினதுல... ..”

“இப்படிக்கூட குழந்தைக்கு காதணி விழா நடத்த, எவளாவது மறப்பாளோ! புருசன் கிட்ட படுத்து வருசம் தப்பாம பிள்ளை பெக்க மறக்கலையே!” என்று அடுத்த வீடுகளில் கேலிப் பேச்சு எழுந்தது.

“இப்பவும் ஒண்ணும் தப்பில்ல. வரும்

ஞாயிறு ஒரு தட்டாரை வரவழைப்போம். வலிக்காம நம்ம வாசன் காதுகள்ள ஓட்டை போட்டு வைர கடுக்கன் போட்டுடலாம். எல்லா உறவுக்காரன் கையையும் செல் இருக்கு. எல்லோருக்கும் ஃபோன்லயே சொல்லுவோம், கேட்டரிங் சர்வீஸ் 50 சாப்பாடு. வட, பாயசம், ஜிலேபி, லட்டு, ஆமை வடையா, தயிர் வடையா வாசா? ஐஸ்கிரீம் ஸ்ட்ராபெரி... .. .” என்று ஒரு மாப்பிள்ளை ஜோக் அடிக்கிறான்.

“மண்ணாங்கட்டி! சும்மா இருக்க மாட்டிங்களா மாமா? உங்க பேரு குப்புசாமிங்கறதால உங்களுக்கு மூக்கு குத்தி மூக்குத்தி போடலாம்”.

வாசனுக்கு காது குத்தாதது ஒன்றும் அதிசயம் இல்லை, அவன் அம்மாவே ஒரு முட்டாள் பெண்மணி தான். அவளின் 40 வயதில் பல்வலி என்று டாக்டரிடம் சென்றாள். ரெண்டு சொத்தைப்பல், அதைப் பிடுங்கணும் என்றார் டாக்டர். எல்லா பல்லையுமே பிடுங்கிடுங்க டாக்டர். அட்டா, நல்ல பல்லை எல்லாம் எதுக்கும்மா? உனக்கென்னய்யா, பணம் குடுக்கப் போறவ நான். பிடுங்குன்னா பிடுங்க வேண்டியது தானே?

எல்லா பற்களையும் இழந்து பொக்கை வாயுடன் வீடு திரும்பினாள். “பாத்தீரா!” என்று தன் கணவரிடம் தான் முதலில் வாயைத் திறந்து காட்டினாள்.

“அடித் திருட்டு முண்டை! எல்லா பல்லையும் இப்படி பிடுங்கி எறியறேன்னு எந்த சாமிக்குடி நேர்த்திக் கடன்?”

“உமக்கு என்ன? சும்மா கிடவும். இப்பதான் என் பாடு நிம்மிதி... .”

நிம்மிதியோ, தீ மிதியோ! “உக்கும்!, தூக்கிப் போட்டு மிதி!” என்று முனகினாளாம் அப்போது அருகில் நின்ற ராம ஜெயத்தின் மனைவி.

“நீரும் இப்படி பண்ணிப் பாடும். எவ்வளவு சுகம் தெரியுமா?”

“அது ஒண்ணுதான் எனக்கு குறைச்சல்! வால் அறுந்த நரி வைகுந்தம் தெரியுதுன்னுதாம்.”

அவ்வளவுதான். கிழவி கடுப்பானாள். “போ அப்பால, நரி, சிறுத்தைன்னு காண்டு ஏத்தாதே!” பெண்களுக்கு கோபம் வந்தால்

கணவனோ, கலெக்டரோ, நீ வா, போ மரியாதை தான், சமயங்களில் கிழவருக்கு உற்சாக மூடு எனில், “அடி என் பொக்கைப் பொன்னம்மா, நீ என்னடி சொல்ற கண்ணு?” என்று அவள் முகவாயை பிடிப்பார். “ச்சீ, போ, இந்த கிண்டல் எல்லாம் என்னாண்ட வாணாம். உனக்கு புண்டம் பெருங்காயம் தான், அடுத்த வேளை சோறு கிடையாது. மண்ணை வெட்டி அடிக்கிறேன்” என்று சீறுவாள் கிழவி.

(9)

இப்படியாக

காலம் உருண்டது. ஓர் அக்கா, அம்மா கிழவி, ஒரு மாப்பிள்ளை இயற்கை எய்தினார்கள். துபாய் சென்ற வாசனின் அண்ணன் சென்னை திரும்பினான், காலப் போக்கில் பெருமாள் பக்தனாக மாறி இருந்தான். சேமிப்பில் கொஞ்சம் பணம் இருந்தது. அடிக்கடி வெளியூர் கோவில்கள் செல்வதும், திரும்பி வருவதுமாக 72 வயது முதியவன். தாடை ஓரம் அவ்வப்போது வெள்ளை தாடியை ட்ரிம் செய்து பைஜாமா ஜிப்பாவில் அலைவது என்று சுக வாழ்வு. மூத்த அக்கா மகன் பொறியாளன் ஆகி, திருமணம் முடிந்து தன் தந்தை, மனைவியோடு அமெரிக்கா போனான். அடுத்த அக்கா மகளையும் திருமணம் செய்து அனுப்பியாயிற்று.

இப்போது அந்த வீட்டில் நான்கு திருமணம் ஆகாத மொட்டைப் பயல்கள், கட்டை தடியன்கள். சமைத்துப் போட ஒரு விதவை அக்கா, எல்லோருக்கும் வயது அறுபதுக்கு மேல்.

கடைசி தம்பி தண்டபாணி இன்னும் வெட்டித்தனமாக ஊரைச் சுற்றி வருகிறான். மடிப்பாக்கம் 6 ஆதம்பாக்கம், ஆதம்பாக்கம் 6 நங்கநல்லூர், நங்கநல்லூர் 6 வேளச்சேரி மறுபடி உள்ளகரம். முகத்தில் டிவி, மெகா சீரியல் நடிகை போல அடர்த்தியாக பவுடர், சோடா புட்டிக் கண்ணாடி, புருவ மத்தியில் பெரிய குங்கும் போட்டு, முழு வழுக்கை மண்டை. கெக்கக்க, பெக்கக்க சிரிப்பு, நோக்கம் ஏதுமின்றி சாலையில் டீவீலர் பயணம். பெட்ரோல் போட யார் தலையைத் தடவுகிறானோ!

இன்னொரு தம்பி வாசனுக்கு அடுத்தவன். அவனுக்கு ஏதோ சொற்ப ஓய்வூதியம். நாள்

முழுவதும் தொலைகாட்சிப் பெட்டியே கதி. இல்லை எனில் கவிழ்ந்து படுத்துக் கிடத்தல்.

வங்கி ஊழியனாக இருந்து ஓய்ந்ததில் வாசனுக்கு சில லட்சங்கள் கிடைத்தன. பல வங்கிகளில் முதலீடு செய்து அவ்வப்போது வங்கி பாஸ்புத்தக இருப்புகளைக் கண்டு பூரிக்கிறான். மொத்தத்தில் உலகில் உள்ள பல கோடி உமககூ வில் (உண்டு உறங்கி மலம் கழிக்கும் கூட்டம்) அவனும் ஒருவன். வாழ்வில் எதையும் சாதிக்காத வெறும் ஆடு, மாடு வகையறா.

ஒரு மாலைப் பொழுதில் வாசன் தன் டி.வி. எஸ் 100ல் மடிப்பாக்கம் கூட்டு ரோடு பக்கம் சென்றான். அங்கே மிகப் பிரகாச மின் விளக்குகளை எரிய விட்டு புதிதாக திறக்கப்பட்ட ஒரு ஸ்வீட் கடை. கூட்டம் அலை மோதியது. நாமும் ஏதாவது வாங்குவோம் என்று வாசன் நெருங்கினான். அப்போதுதான் நல்ல மஞ்சள் நிறத்தில் பள பள என்று ஜாங்கிரி தயார் ஆகி ஒரு பெரிய தாம்பாளம் நிறைய சுடச் சுட கொண்டு வைத்தார்கள்.

வாசன் எந்த நாளிலும் வீட்டிற்கு ஏதும் வாங்கிச் செல்லாதவன். தான தர்மம் என்றெல்லாம் எவரும் அவன் செவி அருகே பேசக் கூடாது. ” “நான் ஏன் தர்மம் செய்யணும்?” என்பான். அப்படிப்பட்டவன் ஏதோ தோன்றி “அரை கிலோ ஜிலேபி” என்றான்.

கம்ப்யூட்டர் ரசீதுப் போட்டாயிற்று. பணம் செலுத்த கல்லாவை நெருங்கி

தூக்கிவாரிப் போட்டது. அட பாவி, அவனா! அதே பெரிய மீசை, ஜிப்பா, இத்தனை வருடம் ஆனாலும் இன்னும் மாறாமல் அதே மிடுக்கு. “வீரபாகு!”

வாய் விட்டே வாசன் 'வீரபாகு' என்று சொல்லியதில், ஆமாங்க, அது என் அப்பாதான். இதோ ஃபோட்டோல இருக்காரே! அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்றான் கல்லா இளைஞன், வீரபாகுவின் அதே ஜெராக்ஸ் நகல்.

வீரபாகுவின் பெரிய அளவுப் படம் சந்தன மாலையுடன். தோற்றம்... .. மறைவு... ..

மறைவு என்ன தேதி? வாசன் தன் கண் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்து மாட்டிப் பார்க்கிறான். 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு... . . மவனே, உனக்கு கண்ணாலம் நடந்தா பந்தல்ல வந்து அசிங்கப்படுத்துவேண்டா என்று வாசனை எச்சரித்த நாள் கழிந்த இரண்டாம் நாள்! “ஆமாங்க, அவரு ரோடு விபத்துல ஏறந்துட்டருங்க” என்கிறான் ஜூனியர் வீரபாகு.

“பரின்னு ஒரு அததை?...”

“தோ இருக்காங்களே!” ஒரு தடி ஊன்றிய கூன் கிழவி கடை முன்புறம் வர காட்டினான்.

“ப்ரோகுஜம்ங்கரவங்க?”

“அவங்களை ஒரு ஆஸ்திரேலிய டாக்டர் வந்து குணப்படுத்தி, கண்ணாலம் கட்டி கூட்டிப் போயிட்டாரே!. இப்ப அவங்களுக்கு மூணுப் பசங்க. ஆஸ்திரேலியால சந்தோசமா இருக்காங்க...”

வாசனுக்கு கோபமாய் வந்தது. “அடேய் வீரபாகு!” என்று ஒரு சத்தம் போட்டான். டீ விலரை உதைத்தான்.

“சார், சார் ஜாங்கிரி பார்சல்!”

அடடா, அவன் செத்து 30 வருசம் ஆச்சா? இது தெரியாமல் பயத்திலேயே என் வாழ்க்கை கெட்டுப் போச்சே! அட படுபாவி வீரபாகு, கொட்டப் பாக்கு, குரங்கே, பன்னியே, நீ எந்த ஜென்மம் எடுத்திருந்தாலும் என் பாவம் உன்னை சும்மா விடாதுடா! வயித்துக்கு சோறு கிடைக்காம, நீ எந்த மிருகமா, தெருவுல திரிஞ்சாலும் உன்னை கல்லாலே அடிச்சுக் கொல்லணும்டா!.

அடே, அடே! எனக்கு வர்ற ஆத்திரத்திற்கு... . . டுர்லு, டுர்லு என்று டீ விலரில் சத்தம் எழுப்புகிறான். அளவுக்கு அதிகமான வேகம் வண்டி பறக்கிறது. பல்லை பல்லைக் கடிக்கிறான். உருட்டி உருட்டி விழிக்கிறான். படு பாவி, படு பாவி என்று கத்துகிறான். டுர்லு, டுர்லு, விர்லு, விர்லும், டேய், டேய், யாருடா குடிக்காரனா, பைத்தியக்காரனா என்று தெருவில் போவோர் கத்துகிறார்கள்.

தாத்தா காலத்து பீரோ

சிறுகதைகள்

எஸ்.எம்.ஏ.ராம்

■ லாவண்யா

“நம் ஊரில் முழுநேர எழுத்தாளனாக யாரும் ஜீவிக்க முடியாது...” புதிதாக எழுத முனைபவர்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய உண்மையிது.

விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலர் முழுநேர எழுத்தாளர்களாக இருக்கிறார்கள். இலக்கியம் அவர்களுக்குச் சோறு போடுகிறதா என்றால் இல்லை. வெள்ளித் திரை, சின்னத் திரை சார்ந்தே அவர்கள் பிழைப்பு நடத்த வேண்டி இருக்கிறது.

தமிழில் உரைநடை நூல்களும், புதினங்களும், கவிதைகளும் ஏராளமாக வெளிவருகின்றன. “உத்தியோக அழுத்தம், குடும்பப் பொறுப்பு, சாதிச் சிக்கல்களை மீறியே இங்கே ஒருவன் இலக்கியம் படைக்க வேண்டியிருக்கிறது...”

இது வாழ்வின் நடைமுறை யதார்த்தம்.

வாழ்வுச் சிக்கலின் பல பரிமாணங்களைப் புரிந்து ஒருவர் எழுதும்போது, அவருடைய எழுத்து உண்மையாகிறது. கலையென்பது உண்மையை நோக்கிய தேடலே என்று மறைந்த வெங்கட் சாமிநாதன் அவர்களின் கூற்று இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது.

“எவ்வளவு எழுதுகிறோம் என்பது முக்கியமல்ல. என்ன எழுதுகிறோம் என்பதே முக்கியம். இயல்பான உள் உந்துதலோடு ஒரு படைப்பு ஒருவனிடமிருந்து வெளிப்படுகிறதா என்பதே முக்கியம்”

இது எஸ். எம். ஏ. ராமின் இலக்கிய அணுகுமுறையாகத் தெரிகிறது.

கிட்டத்தட்ட 40க்கும் மேலான ஆண்டுகளில் 22 சிறுகதைகள், ஒரு நாவல், 5 நாடகங்கள் மட்டுமே ஆசிரியர் எழுதியிருப்பதற்கு மேற்சொன்ன நடைமுறையதார்த்தமும் இலக்கிய அணுகுமுறையும் காரணங்களாயிருக்கக் கூடும். நீண்ட இடைவெளிகளில் கடந்த

காலத்தில் பிரசுரமான 18 சிறுகதைகளடங்கிய தாத்தா காலத்து பீரோ சிறுகதைத் தொகுப்பு தற்போது வெளி வந்திருக்கிறது. இந்தக் கதைத் தொகுப்பில் நாம் காண்கிற மனிதர்கள் சாமானியர்கள். மத்தியத்தர வர்க்கத்து மனிதர்கள். கீழ்த் தட்டு மனிதர்கள். இவர்கள் கலகக் குரலுடையோரில்லை. புரட்சிகுப்பாடு போடுபவர்களில்லை. வாழ்வை அதன் போக்கில் வாழ்ந்து சாகிறவர்கள். எதைக் குறித்த ஒப்புதல் இன்மையின்றி சமரசங்களோடு வாழ்கிறவர்கள். சாக்கடை நாற்றத்துடன் வாழ்கிறவர்கள். (ஹோமம்)

வெளியீடு : போதி வனம்,

ராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014. தொ.பே. 98414 50437. விலை ரூ.120/-

காதல் முறிவை கனவில் மறுப்பவர்கள்(கனவில் ஒரு தூக்கம்) கூலிக்காக நாத்திக ஊர்வலத்திலும், பிரசாதத்திற்காக ஆத்திக பஜனையிலும் பங்கேற்பவர்கள், (கோஷங்கள்).

‘காலிங் பெல்’ சிறுகதை நடுத்தர வர்க்கத்தின் தீப்பெட்டி அளவு வீடுகளில் வசிப்பவர்களை சித்தரிக்கிறது. சென்னை ஜார்ஜ் டவுன் ஏரியாவில் இப்படி வாழ்பவர்களை இன்றும் பார்க்கலாம். கதைக்கு வருவோம். ஒருவன் புதிதாய் திருமணமான ஒண்டிக்குடித்தனவாசி நண்பன் வீட்டுக்குப் போகிறான். பின்கட்டு போர்ஷன். அங்கே சமையலறையில் காலிங் பெல். வந்தவன் மனைவியைச் சமையல் அறையில் அடைக்கும் மனோபாவத்தை உணர்கிறான். புதிதாய் மணமான ஒரு பெண் அந்தச் சிறிய போர்ஷனில் எப்படி எந்த அதிருப்தியுமில்லாமல் வாழமுடியுமென்று வியக்கிறான். எதுவும் பேசாமல் விடைபெறுகிறான். “அவன் எதிலோ அதிருப்தியும் யாரிடமோ அனுதாபமுமாய் தெருவில் இறங்கி ரோட்டை நோக்கி நடந்தான்.” என்று கதையை முடிக்கிறார் ராம். நடுத்தர வர்க்கத்தின் நாகுக்கான உறவுநிலைகளை தேக்க நிலைகளை மிக நுணுக்கமாக வெளிக்கொணரும் சிறுகதை இது.

படிக்கத் தெரியாத ஒரு விவசாயியிடம் கிரயப் பத்திரத்தை கடன் பத்திரமென்று சொல்லி கைரேகை பதிக்க வைத்து நிலத்தை தனதாக்கிக் கொள்கிறார் ஒரு மிராசுதாரர். பணிப்பெண்மூலம் அந்தக் கதையைக் கேட்ட முதுநிலைப் பட்டதாரிப் பெண் படிப்பின்மையே ஏழை விவசாயி ஏமாந்து போனதற்குக் காரணம் என்று நினைக்கிறாள். ஆனால் ஓரிரு மாதங்கள் கழித்து டீச்சர் வேலைக்காக முதல் சம்பளம் வாங்குகிறாள். பதிவேட்டில் அதிகத் தொகை, கையில் குறைவான ஊதியம் வாங்கும் கட்டாயத்தில் சிக்கிக் கொள்கிறாள். பதிவேட்டில் கையெழுத்திட மறுத்துக் கணவனைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்கிறாள். வீட்டுக்கடன், கார் கடனுக்கான தவணைத் தொகைகளை கணவன் குறிப்பிட்டு, பதிவேட்டில் கையெழுத்திட்டு கிடைத்த சம்பளத்தை வாங்கி வரச் சொல்கிறான். படிப்பு அநியாயத்துக்கு எதிராகத் துணை நிற்குமென்ற அவளுடைய நம்பிக்கை பொய்த்துப் போகிற துயரத்தை சுமந்தபடி வீடு சேர்கிறாள்.

‘பொய்க்கும் சம்பாடுகள்’ என்ற இந்தச் சிறுகதையை தொகுப்பின் சிறந்த கதையாகச் சொல்லலாம்.

ஆத்திகனாயிருந்து நாத்திகனாகவும், நாத்திகனாயிருந்து ஆத்திகனாகும் மனிதர்கள், கிணற்றில் விழுந்துத் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் ஊமைப்பெண், இசைக்கலைஞனை விரும்பி, இன்னொருவனை மணந்து கலைக்காதலில் ஏக்கத்தில் இறந்துபோகும் பெண் (ஒரு பிடில் மூடிக் கிடக்கிறது.)

கலை கலைக்காக அல்லாமல் கலைஞனின் சமூக அந்தஸ்து கலைக்கான அலகாய் நிர்ணயிக்கும் ரசிகர்கள் என நாம் அன்றாடம் சந்திக்கும் சராசரி மனிதர்களை இந்தக் கதைத் தொகுப்பின் நெடுகிலும் நாம் சந்திக்கிறோம். ‘மை ஏற்றும் தான்’ என்ற கதை சற்று அதீதமாயிருப்பதால் இந்தத் தொகுப்பின் தன்மைக்கு உகந்ததாயில்லை.

இடைச்செருகலாய் சில சம்பாஷணைகளில் ஆசிரியர் சில எரிச்சல்களை மென்மையாக வெளிப் படுத்துகிறார். “கடவுள் இல்லை. இல்லவே இல்லை” இல்லையென்று தெரிந்தபின் ஏனிந்த கோஷம்?... (கோஷங்கள்). “அப்பா நம்பின பகுத்தறிவுக்கும் மிஞ்சி பிரபஞ்ச அறிவு இருக்கணும்ன்னு தோணிச்ச...” (ஜங்ஷன்).

“எங்கேயோ கோடிக்கணக்கான மைல்கள் தள்ளி இருக்கும் ஒரு கிரகம் தன்னை பாதிப்பதாய் நம்பும் இவர்கள் ஏன் பத்தடி தள்ளி இருக்கும் சாக்கடை தங்களை பாதிக்கும் என்று நம்ப மறுக்கிறார்கள்?... (ஹோமம்).

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள ஹோமம், ஊர்மிளை என்ற இரு கதைகள் இலக்கியச் சிந்தனைப் பரிசு பெற்றிருக்கின்றன. , ஊர்மிளை கன்னடத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. விவரணைப் பாங்கால், சரளமான உரைநடையில் நீண்ட இடைவெளிகளில் எழுதப்பட்ட கதைகளாய் வாசகன் உணரமுடியாத நல்ல சிறுகதைத் தொகுப்பு. அச்சப் பிழைகள் அறவே இல்லை. அச்செழுத்துகள் படிக்க இதமாக உள்ளன. இவை பாராட்டுக்குரியவை. போதிவனம் பதிப்பகத்தார் இந்தத் தொகுப்பை சிறப்பாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

தளம் கலை இலக்கிய இதழின் நான்காண்டு செயல்பாடுகளும் ஐந்தாமாண்டுத் தொடக்கமும்

■ தொகுப்பு : அதங்கோடு அனிஷ்குமார்

5^{ம்}

ஆண்டு

தொடக்கம்

தளம் ஐந்தாமாண்டில் அடியெடுத்து வைத்திருக்கும் தருணத்தில் தளம் இதழின் கடந்த நான்காண்டு செயல்பாடுகளை முன்வைத்து 08. 04. 2017 அன்று திருச்சிதிருவரங்கம் இராசவேலர் செண்பகத் தமிழரங்கில் கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது. நிகழ்விற்கு திருச்சி மாவட்ட எழுத்தாளர் சங்க செயலர் திருச்சி இ. சேவியர் தலைமையேற்று நான்காமாண்டு நிறைவு இதழை வெளியிட கவிஞர் ரத்திகா பெற்றுக்கொண்டார். தொடர்ந்து, தளம் இதழ் தலையங்கங்கள், கவிதைகள், கதைகள், மொழிபெயர்ப்பு கதைகள், கட்டுரைகள், கலந்துரையாடல் நேர்காணல்கள் மற்றும் குறித்த விமர்சனபூர்வமான கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது. நிகழ்வில் எழுத்தாளரும் பெண்ணிய செயல்பாட்டாளருமான அரங்க. மல்லிகா சிறப்பு விருந்தினராக கலந்து கொண்டார். முன்னதாக அரங்க பொறுப்பாளர் இராச. இளங்கோவன் வரவேற்புரையுடன் தொடங்கிய நிகழ்வு அதங்கோடு அனிஷ்குமார் நன்றியுரையுடன் நிறைவு பெற்றது. இந்நிகழ்வில் மண்ணச்சநல்லூர் அய்யன் திருவள்ளூர் பேரவையின் பொறுப்பாளர் சுசுமார் மற்றும் திருச்சி வுமன்ஸ் சென்டரைச் சார்ந்த செல்வநாயகம் ஆகியோர் சிறப்பு அழைப்பாளர்களாகக் கலந்து கொண்டனர்.

■ **அதங்கோடு அனிஷ்குமார்:** தளம் முதல் இதழ் சனவரி 2013ல் வெளிவந்தது. முதல் இதழே சி.சு.செல்லப்பா நூற்றாண்டு சிறப்பிதழ். சி.சு.செல்லப்பாவின் படைப்புகளும் சி.சு.செல்லப்பா பற்றிய விமர்சன கட்டுரைகளும் அதில் இடம் பெற்றிருந்தன. முதல் இதழில் வைத்தீஸ்வரன், ஞானக்கூத்தன், பெருந்தேவி, சபாநாயகம், அம்பை, எஸ். சங்கரநாராயணன் ஆகியோர் எழுதியிருந்தார்கள். பாரவி நாடகம் மற்றும் ஓவியர் ஜே. கே. வின் நேர்காணல் இடம் பெற்றிருந்தது. தமிழ் நாடகச் சிறப்பிதழ், ஜே. கே. சிறப்பிதழ், மொழிச்சிறப்பிதழ், இன்குலாப் சிறப்பிதழ், பெண்கள் சிறப்பிதழ் என இதுவரை 16இதழ்கள் வந்திருக்கின்றன. எந்த இதழையும் தவிர்க்க முடியாத அளவிற்கு கனமான இதழாக தளம் இருக்கிறது. அடுத்தது, தளத்தின்

ஐனநாயகத்தன்மை. தீவிர இலக்கியம் பேசும் இடைநிலை இதழ்களில் ஒரு சிலரே திரும்ப, திரும்ப எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தளத்தில் தரமான படைப்புகளை யார் வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். ஒரு எழுத்தாளர் மறைந்தால் ஒரு சடங்காக ஒரு கட்டுரை வெளியிடாமல் அந்த எழுத்தாளரின் வெளிவராத படைப்புகளை தளம் வெளியிடுகிறது. சார்வாகன் இறந்தபொழுது சார்வாகன் பற்றி சிறப்பிதழே வெளியிட்டது தளம். மறுவாசிப்பை ஊக்குவிப்பதற்காக கு. ப. ரா போன்றோரின் கதைகளை வெளியிட்டதை இன்னொரு முக்கிய விஷயமாக கூறலாம். இதுதான் தளம். இது பாராட்டுக் கூட்டமல்ல. குறைநிறைகளை சுட்டிக்காட்டுவது இதழ் வளர்ச்சிக்கு உதவும்.

ரத்தீகா [தளம் தலையங்கங்கள்] : ஒரு இதழுக்கு முக்கியம் தலையங்கம். ஒரு இதழ் எந்த நோக்கத்திற்காக வருகிறது, என்ன மக்களிடம் கொண்டு போய் சேர்க்கணும்னு விரும்புகிறது என்பதை அறிய தலையங்கமே போதும். அப்பா வாங்கி வந்த துக்களக் மூலமே எனக்கு தலையங்கங்கள் அறிமுகம். துக்களக் தலையங்கங்கள் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும். இப்ப தினசரி இதழ்களில் கூட தலையங்கம் வர ஆரம்பித்துவிட்டது. காலம் மாறிவிட்டது. சிற்றிதழ்கள் என்ன செய்கின்றனவோ அதையே அவர்களும் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தளம் தலையங்கங்கள் கலை இலக்கிய உணர்வுகளைப் பற்றி பேசுகின்றன. எழுத்தாளர்களையும் வாசகர்களையும் மையப்படுத்தியே தலையங்கங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஒரு சமூகத்தின் உணர்வு என்னவாக இருக்கிறது? அந்த உணர்வை எழுத்தாளர்கள் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள் என்பது தலையங்கத்தில் பதிவாகியிருக்கிறது.

தமிழில் வாசகர்கள் குறைந்து விட்டதை பற்றி ஒரு தலையங்கம் பேசுகிறது அதாவது வாசகர் வறட்சி பற்றி, வாசிப்பு தன்மை குறைந்து விட்டதோ என்ற சந்தேகம் பிற ஊடகங்களால் பெருகிவிட்டது. அறிவு முடக்கம் பற்றி இன்னொரு தலையங்கம் பேசுகிறது. ஒரு தலையங்கம் “அறிவாளிகள் காசுக்கு அடிமையாக இருப்பதால் நம் அறிவை விலை கூறுகின்றனர்” என்ற

ஆச்சார்யவினோபாவேயின் வார்த்தைகளை சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதழாசிரியர் நேர்மையைப் பேசுகிறார். கடைபிடிக்கிறார். கடைசி வரைக்கும் நேர்மையாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார். அதற்காக ஒரு கதையைக் கூட சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஆனா நேர்மையாக இருப்பதால் ஏற்படும் பாதிப்புகள் பற்றி அவர் பேசவில்லை. லத்தின் அமெரிக்க நாடு பற்றி கூட ஒரு தலையங்கம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது

அதங்கோடு அனிஷ்குமார் : அது மார்க்வெஸ் சிறப்பிதழ். *One Hundred Years of Solitude* என்பது அவரது முக்கியமான நாவல். நூற்றாண்டு தனிமை எனும் தலைப்பில் தமிழில் வெளிவந்திருக்கிறது. கல்குதிரை இதழ் கூட மார்க்வெஸ் சிறப்பிதழ் வெளியிட்டிருக்கிறது.

ரத்தீகா : அடுத்து ‘மொழியெனப்படுவன எல்லாம் மொழி தானா? என ஒரு தலையங்கம் கேட்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரை ஆமா தான், நேர்மறையோ, எதிர்மறையோ வாயைவிட்டு வந்தாலே மொழிதான். ஆனால் இதை விவாதத்திற்கு உட்படுத்தணும். மொழி அரசியல் பற்றி நிறைய பேசணும். அடுத்து அறம் கூறும் படைப்புகள் கனவா? எனும் தலையங்கம். ரொம்ப விவாதிக்க வேண்டிய விஷயம். அறம் என்றால் என்ன?

பார்வையாளர் : மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்து அறம்து வள்ளுவர் சொல்கிறார்.

ரத்தீகா : என்னைப் பொறுத்தவரை அறத்தின் பொருள் மாறுபடுது. அந்த காலத்து அறம் வேறு. இந்த காலத்து அறம் வேறு.

இந்த மாதிரி ஒவ்வொரு தலையங்கத்தின் பின்னணியைப்பார்த்தோமேயானால் ஏதோ ஒரு சம்பவத்தை நினைவுபடுத்துகிறமாதிரி இருக்கிறது. நாமதான் கண்டுபிடிக்கணும். ஒரு விடுகதை மாதிரி நாமதான் கண்டுபிடிக்கணும். இது ஒரு காலாண்டு இதழ். கடந்த மூன்று மாதங்களில் என்ன நடந்தது என்பதை நேரடியாக சொல்லாமல் அந்த காலச் சூழலை மனதில் வைத்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பெ. பகவத்கீதா [தளம் கவிதைகள்]: முதலில் எது கவிதை என்கிற கேள்வியிலிருந்துதான் ஆரம்பிக்கிறேன். மரபுக்கவிதையோ, புதுக்கவிதையோ 'எது கவிதை' என்பதுதான் கேள்வி. கவிஞனின் படைப்புணர்வு தன்மையை ஆழ்ந்து உணருகிறபோதுதான் ஒரு கவிதை தரும் அனுபவத்தை உணரமுடியும். சிறந்த சொற்கள் சிறந்த கட்டமைப்பில் (Best words in best order) அமைவதே சிறந்த கவிதை. இது மட்டுமல்ல ஒரு படைப்பாளன் என்று சொல்லக்கூடியவன் தன்னுடைய அனுபவத்தை கவிதையாக எழுதுகிறபொழுது படிக்கின்ற வாசகன் அதனை அனுபவித்து உணர வாசகன் கவிஞனாக மாற வேண்டும்.

ஹரி சீனிவாசன், பிரபாகரன், ஸ்ரீ. ஸ்ரீ., மனுஷி, சூர்யநிலா, வைத்தீஸ்வரன், கு. அழகர்சாமி, பூ. அ. இரவீந்திரன் ஆகியோர் கவிதைகளை தளத்தில் படித்திருக்கிறேன்.

தளம் கவிதைகளில் என்னுடைய மனதைக் கவர்ந்த கவிதைகள் சில உண்டு. தளத்தில் கு. அழகர்சாமி 'ஒரு ஓவியத்துள் நுழைந்து' என்று ஒரு கவிதை எழுதியிருக்கிறார். ஒரு ஓவியம். அந்த ஓவியத்திற்குள்ளே நுழைந்து பார்க்கிற ஒரு ரசிகன். ஓவியம் வண்ணங்களாலும் எண்ணங்களாலும் நிறைந்தது என்பது நமக்குத் தெரியும். அந்த வண்ணங்களை வார்த்தைகளில் கொண்டு வந்து சொல்லியிருக்கிற நிலையில் அந்த கவிஞன் வெற்றி பெற்றிருக்கிறானா எனப்

பார்க்க வேண்டும். இந்த கவிதையை வாசித்திற போதுதான் சொற்களின் இணைவையும் படைப்பு அனுபவத்தையும் உணர முடியும். வான்கா எனும் ஒரு ஓவியர் வரைந்திருக்கக்கூடிய ஓவியம் பற்றிய கவிதைதான் இது. இது அனைவருக்கும் பரிச்சியமான ஓவியமும் கூட. ஓவியத்திற்குள் நுழைந்தாகிவிட்டது. ஆனால் எந்த வாசல்வழி வெளியேறுவது எனத் தெரியவில்லை. ஒரு நல்ல கவிதையின் கடைசி வரியில் ஒரு திடீர் தாக்குதலை பார்க்க முடியும். இதை புதுக்கவிதையின் அடையாளமாகக் கூட சொல்ல முடியும். அது இந்த கவிதையில் இருக்கிறது. 'ஒரு நிழலும் வீழாத ஒருமையில்தான் நான் ஓவியத்தில் நுழைகிறேன். முழுமையாகப் பார்க்கிறேன். பின்னர் வெளியே வருகிறேன். வந்த பிறகு நான் அந்த ஓவியனாக, வான்காவாக மாறிவிடுகிறேன்'.

(தொடர்ந்து நகரத்து மாடுகள் எனும் கவிதையை பகவத்கீதா வாசித்து காட்டி விமர்சித்தது ஒரு புது அனுபவமாக அமைந்தது)

தளம் கவிதைகள் சிறப்பானவையாக இருக்கின்றன. சரசுவதி காலம், எழுத்துக்காலம், வானம்பாடி காலம் போல தளம் காலம் எனச் சொல்லும்படி தடம் பதிக்க வேண்டும்.

ஆங்கரை பையரவி (தளம் கதைகள்) : பெரும்பாலும் இன்றைக்கு வணிக ரீதியான பிரச்சார கதைகளே அதிகமாக இருக்கும் சூழலில் வாழ்க்கையைச் சொல்கிற, வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களை அழகியலோடு சொல்கிற படைப்புகளைத் தேடும்போது இலக்கிய இதழ்களுக்கே வரவேண்டியிருக்கிறது.

எழுத்தாளர் பாவண்ணன் அவர்கள் தனது கட்டுரை ஒன்றில் இப்படி பதிவு செய்கிறார். “மாறிக்கொண்டே இருக்கும் கதைகளின் உலகத்தை இயங்கு தளமாகக் கொண்ட புதிய படைப்பாளிக்குத் தனக்கான இடத்தை கட்டியெழுப்புவது மிகப்பெரிய சவால்”. இந்த கருத்து புதிய படைப்பாளிக்கு மட்டுமல்ல, தளம் இதழில் கதை எழுதியிருக்கும் வளர்ந்த படைப்பாளிகளுக்கும் பொருந்தும் என்பதை அந்த கதைகளை வாசிப்பினூடாகவே புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கதை என்பது தன்னிடம் இருக்கும் அனுபவங்களைப் புனைவோடு சொல்வது. கேட்ட, பார்த்த செய்திகளை தன் கற்பனையில் பதிவு செய்வது. தன் வாழ்வோடு தொடர்புடைய யதார்த்தங்களை அழகியலோடு பதிவு செய்வது. இந்த வகையைக் கொண்டிருந்தன தளம் இதழிலிருந்து எனக்கு வாசிக்க கிடைத்த சிறுகதைகள்.

விஷ்ணுபுரம் சரவணன் எழுதிய “இசைபட வாழ்தல்” கதையில் இருக்கும் நெகிழ்வும் மனப் புழுக்கமும் வாசகனை ஒரு விதமான இறுக்கத்துடனேயே வாசிக்க வைக்கிறது. விஷ்ணுபுரம் சரவணன் ஒரு தேர்ந்தெடுத்த படைப்பாளி. குழந்தைகளின் உலகத்தை கூர்ந்து கவனிக்கும் திறன் பெற்றவர். அது பெண் குழந்தையாக இருக்கும் பட்சத்தில் கதை நெடுக ஒரு கனம் இருப்பதாகவே உணர்கிறேன்.

பா. செயப்பிரகாசம் அவர்களின் “மழை மறைவு” சிறுகதை வேறுவிதமான கனம் கொண்டது. அதுவும் பெண்ணியலை மையப்படுத்தும் கதை. இந்த கதையில் சூழ்நிலை இயலையும் நுட்பமாக பதிவு செய்கிறார். இன்றைக்கும் இவரை இளைய படைப்பாளர்களிடம் தாக்கு பிடிக்க வைப்பது அந்த கம்பீர நடைதான்.

தவமுதல்வன் எழுதிய “எதிர் வீட்டு கவிச்சி” குழந்தைகளின் உலகத்தை கொண்ட பதிவு. கதை நகர்வில் என் பார்வையில் ஏதோ ஒரு குறும்பட அசைவு தெரிந்தது. வாசிப்பு அனுபவத்தை ஒரு ரசிப்புக்கு ஆட்படுத்திய கதை தவமுதல்வனுடையது.

ஃபிர்தவ்ஸ் ராஜகுமாரன் எழுதிய “கொடுமை” என்ற சிறுகதையின் மைய விஷயம் எல்லா தளங்களுக்கும்ான ஒன்று. அதை ஒரு வட்டத்திற்கான பார்வையோடு பதிவு செய்திருந்தார். வட்டத்திற்கான பதிவு என்றாகும் போது சொல்ல வேண்டியதை ஆழமாகச் சொல்ல முடியும் என்பதை உறுதிபடுத்தும் கதை.

இப்படியாக நான் படித்த தளம் கதைகளில் பெரும்பாலானவை அகம் சார்ந்த கதைகளாக இருந்தன. தளம் சிறுகதைகள் தனித்தடத்தை பதித்து இருக்கின்றன.

ஒரே ஒரு செய்தி நிறைவாக உங்கள் படைப்புகளை “யூனி கோட்டில் அனுப்புதல் வேண்டும்” என்று கூறுகிற இடத்தில் என் போன்ற அடித்தட்டு எழுத்தாளர்கள் நிற்பதற்கு வாய்ப்பே இல்லை.

■ **அதங்கோடு அனிஷ்குமார் :** யூனிகோடில் தான் அனுப்ப வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. படைப்புகள் தரமாக இருந்தால்போதும். பிரசுரமாகும்.

(இசைபட வாழ்தல் கதையை ஆங்கரை பார்வையாளர் முன் முழுவதுமாக வாசித்து ரசிக்க வைத்தார்)

■ **ஆர். நீலா (தளம் மொழிபெயர்ப்பு கதைகள்) :** ரசூல் கம்ஷத் “மழையில் நனையும் போது கவிதை. மண்ணில் நடக்கும் போது கதை” என்பார். இதுதான் கதைக்கும் கவிதைக்குமான வேறுபாடு. மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதை பரந்துபட்ட தளத்தை காட்டுகிறது. நமக்கு சம்பந்தமில்லாத கலாச்சாரத்தை நமக்கு காட்டுகிறது.

தளம் மொழிபெயர்ப்பு கதைகளில் நான் படித்த ஐந்து கதைகளிலும் ஒரு கதை போல் இன்னொரு கதை இல்லை. இந்த ஐந்து கதைகளும் எனக்கு ஒரு புதுவித அனுபவத்தை கொடுத்தது எனச் சொல்ல வேண்டும்.

முதல் ‘இழந்த காடுகள்’னு ஒரு கதை. அடிமைகளை விற்கிற வாங்குகிற காலகட்டத்தை பற்றிய கதை. ஒரு அடிமையை ஒருவன் விற்கிற வாங்குகிற தன்மையே நம்மை சிந்திக்க வைக்கிறது.

அடிமையின் அவயங்களின் சிறப்பை சொல்லி விற்க முயற்சி செய்கிறான். வாங்குகிறவன் குறைகளைச் சொல்லி குறைத்து வாங்க முயற்சி செய்கிறான். அடிமையை வாங்கியவன் அடிமைக்கு நிறைய ஆசைகாட்டுகிறான். ஒழுங்காக வேலை செய்தால் 5 வருடங்களில் விட்டு விடுவதாக கூடச் சொல்கிறான். இப்படியே ஆசை காட்டி ஆசை காட்டி கடைசியில் இனி இங்கேதான் இருக்கப்போகிறான் எனத் தெரிந்த பிறகு ஒரு பெண் அடிமையை வாங்கி வந்து திருமணம் செய்து வைக்கிறான். சிந்தனையை ஊடறுத்து அவனை விலங்கு நிலையிலேயே வைத்து அடுத்த தலைமுறையையும் அதே மாதிரி உருவாக்கி கொண்டு வருகிற கதையை படிக்கிறபோது உண்மையிலேயே அந்த இடத்திற்கே போய் வருகிற உணர்வு ஏற்படுகிறது.

'பீதி' ஒரு உளவியல் சார்ந்த கதை. ஒரு சின்னப் பையன். பயந்தாங்கொள்ளி. ஏன் பயப்படுகிறான் என்பதற்கு காரணம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஈழத்தை தாய்நாடாகக் கொண்டவனாக இருக்கிறான். போலிசு பார்த்ததுமே ஓடுகிறான். போலிசால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. வலுவள்ளவன் அதனால் தப்பித்து ஓடுகிறான். கடைசியில் தேடுகிற குற்றவாளியாக பார்க்கப்படுகிறான். கடைசியில் குற்றம் ஏதும் செய்யாமலேயே மாட்டிக்கொள்கிறான். பல்வேறு நாடுகளில் அகதிகளாகப் போய் தங்குகிறது என்பது அவ்வளவு சிக்கலான விஷயமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு நம்பிக்கை உருவாக்குகிற செயல்கள் ஏதேனும் நடக்கிறதா எனும் கேள்வியை எழுப்பும் கதை.

பகவத் கீதா கூட வான்கா ஓவியத்தை பற்றி பேசிட்டிருந்தாங்க. அது போல பின் நவீனத்துவ நடையில் எழுதப்பட்ட ஓவியம் பற்றிய கதை தான் 'சூறை'. இந்த கதையில் ஒரு ஓவியம். ஓவியர் அதை வரையவில்லை. ஆனால் வாழ்கிறார். கடல் கோள் வருது. பூமி வெடித்துச் சிதறுகிறது. இதுவரை நாம பார்த்திராத பூமியின் அந்தரங்கம் வெளியில் தெரியுது. கடல் தண்ணி ஓடி வருகிறது. மக்கள் தன் வீட்டைப் பற்றி கவலைப்படாமல்

தண்ணியில் மிதக்குற பொருட்களை சேகரிக்கிறார்கள். இடர்பாடான நேரத்தில் கூட பேராசைக்காரர்களாக மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை சொல்லும் கதை.

■ **ஆங்கரை யைவி :** என்ன நடந்தாலும் மனுசனுக்கு பேராசைப் போகாதுங்குறது தான் கதை.

■ **ஆர். நீலா :** ஆமா. இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் கதையில் காலம் இல்ல. இடமும் இல்ல. எந்த நாட்டுக்கும் பொருந்தும்.

அடுத்து 'திருமணம்' என்று ஒரு கதை. அடிமைத் தனத்தின் உச்சத்தை பேசும் கதை. தன்னிலும் வயதில் மூத்த ஒரு வரை திருமணம் செய்ய ஒரு பெண் வற்புறுத்தப்படுகிறாள். திருமணம் நடக்கப்போகும் போதுதான் அவர் ஏற்கனவே திருமணமானவரனு தெரியுது. அந்த திருமணத்தை தடுத்து நிறுத்த முயன்ற பெண்ணின் கணவர் தான் மணமகன்னு தெரிகிறது. இந்த கதையை படிக்கும்போது பெண் அடிமைத்தனம் எப்படி மிகச் சாதாரணமாக நடக்கிறது என்று தெரிகிறது.

■ **சேயோன் யாழ்வேந்தன் (தளம் கட்டுரைகள்) :** தளம் கட்டுரைகளில் செறிவான விஷயங்கள் இருப்பதை பார்க்க முடிகிறது. 'சிறுபத்திரிகை சூழல்' கட்டுரையில் எனக்கு சில கருத்துக்களில் உடன்பாடில்லை. கட்டுரையில் ஒரு சார்பு தன்மை தெரியுது. சிறுபத்திரிகை Vs கார்ப்பொரேட் பத்திரிகைகள், திராவிடம், தேசியம் இப்படி எதுவாக இருந்தாலும் ஒரு சார்பு தன்மை தெரிகிறது. நடுநிலை தன்மையோடு எழுதும் கட்டுரையாளர்கள் எனக்குத் தெரிந்து குறைவு. தமிழவன் கட்டுரையில் Secular, Proxy போன்ற வார்த்தைகள் வருகின்றன. Secular என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும் என்று சொல்ல முடியாது. மதசார்பற்ற தன்மை என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும். கட்டுரையில் திராவிடம் எதுவும் செய்யவில்லை என்று சொல்லும் போது உடன்பட முடியவில்லை. கட்டுரையாளர் நடுநிலையோடு இருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்.

தனிநாயகம் அடிகள் பற்றிய கட்டுரை படித்தேன். பயனுள்ள கட்டுரை. தனிநாயகம் அடிகளின் பங்களிப்பை இந்த கட்டுரை மூலம் தான் படித்தேன். கட்டுரையில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. ரவீந்திரனின் 'ஒளியின் ஊடாக' ரொம்ப முக்கியமான கட்டுரை. ஒரு நாடகம் என்றால் ஒளி ஒரு நடிகன். நவீன நாடகங்களில் ஒளியின் பங்கு அதிகம். ஒளி பேசும். ஒளி நாடகத்தை வழி நடத்தும். கருத்தை வெளிப்படுத்தும். ஒளி பற்றி ரொம்ப Technical-ஆக எழுதப்பட்ட கட்டுரை.

■ **ஆங்கரை யைரவி** : ஒளி ஒரு கதாபாத்திரம்.

■ **அராங்க மல்லிகா** : நான்காம் ஆசிரமம்னு ஆர். சூடாமணியின் சிறுகதை நாடகமாக்கப்பட்டது. ஒருத்தர்தான் நடப்பாங்க, ஒளிதான் அதில் எல்லாமே. நவீன நாடகத்தில் எல்லாமே முக்கியம். ஒளி, ஒலி, இடம், காட்சி எல்லாமே முக்கியம். ரவீந்திரன் வந்து நவீன நாடகத்தின் அதாரிட்டி.

■ **சேயோஸ் யாழ்வேந்தன்** : அடுத்து ஆய்னா இன்குலாப் தன் தந்தை பற்றி எழுதிய மிகச்சிறிய கட்டுரை. இன்குலாப் பற்றிய மிக நெகிழ்வான கட்டுரை.

நான் படித்த எல்லா கட்டுரைகளும் மிகச் செறிவான கட்டுரைகள்.

■ **கி. சதீஷ் (தளம் உரையாடல்கள் - நேர்காணல்கள்)** : ஒரு சிற்றிதழுக்கு உரையாடல் முதுகெலும்பாக இருப்பதைப் பார்க்கிறேன். மூத்த படைப்பாளிகளுடனான நேர்காணல், அவர்களின் அனுபவம், பார்வை, கருத்து மற்றும் விமர்சனம் என மிகப்பெரிய காலவெளியை நான்கைந்து பக்கங்களில் படிக்கிற வாய்ப்பு நேர்காணலில் கிடைக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல நேர்காணல் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமாகவும் இருக்கிறது.

தளம் இதழில் வெளிவந்த சிற்பி ஜெயராமன் அவர்களின் நேர்காணலில் காலம்தோறும் கலைஞன் தன்னை புதுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பதை மிகவும் முக்கியமாகப் பார்க்கிறேன். ஓவியர் அன்பழகன் "ஒரு ஓவியம் வரைந்தாலும்

ஓவியன் தான். ஆயிரம் ஓவியம் வரைந்தாலும் ஓவியன்தான் அப்படின்னு சொல்வதுண்டு" எனக் கூறும் போது "ஒரு பிள்ளை பெற்றாலும் தாய்தான். ஆனால் பிள்ளை தாயின் சாயலில் இருக்க வேண்டும்" என்கிறார் சிற்பி ஜெயராமன். ஒரு கதை எழுதினாக்கூட தன்னோட மண்ணைப் பற்றியதாக, அவனோட கவிச்சி அதில் இருக்க வேண்டும்.

திகசியுடனான நேர்காணலில் வெள்ளையனே வெளியேறு தொடங்கி மெளனி கதைகள், சிற்றிதழ்கள் என விரிவாக பேசுகிறார். அவர், யாராக வேண்டுமானாலும் இருங்கள் மனிதநேயவாதியாக இருக்க வேண்டும். பாரதி மனித நேயவாதியாக இருந்ததால் தான் ஒட்டுமொத்த சமுதாயமே அவரைக் கொண்டாடுகிறது என்கிறார்.

அடுத்ததாக விட்டல்ராவ் நேர்காணல். ஒரு கதை எழுதி அது புரியலன்னா நாமதான் மேதை என்று ஒரு கருத்தை பதிவு செய்கிறார்.

■ **அராங்க மல்லிகா** : பின் நவீனத்துவம் சார்ந்த எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்துக்கள் புரியாமல் இருக்கிறது. புரியாமல் எழுதுவது என்பது ஒரு பெரிய அளவு கோலாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு அவர்கள் எல்லாம் பெரிய அறிவு ஜீவிகள் என்கிற பார்வை இருக்கிறது.

■ **கி. சதீஷ்** : விட்டல்ராவ் சொல்ல இன்னொரு விஷயம் மிக முக்கியமானது. "நம்ம கிட்ட Folk Stories நிறைய இருக்கு. Myth நிறைய இருக்கு. Inter culture exchange பண்ணிக்கலாம்" என்கிறார். நாட்டார் வழக்காறுகள், நாட்டார் சொல்வடைகள், நாட்டார் சார்ந்த கதைகள் என நிறைய இருக்கு. நிறைய தொன்மங்கள் இருக்கு குட்டிக்குடி போல. நமக்கு Inter culture exchange இருந்தா நிறைய செய்யலாம். இதையேதான் சிற்பி ஜெயராமன் சொல்றார்.

ஆயினாவின் நேர்காணலை வேறெந்த சிற்றிதழ்களிலும் நான் பார்க்கவில்லை. இன்குலாப் எந்த இடத்திலும் கொள்கையில முரண்படாதவராக இருந்தார்னு பதிவு

செய்யிறாங்க. மார்க்ஸியத்தையும், கம்யூனிசத்தையும் முதல்வ பெண்களிடமிருந்து தான் தொடங்கணும்னு சொன்னதை ரொம்ப முக்கியமான விஷயமா பார்க்கிறேன். அவர் பாடத்திட்ட அரசியல் பற்றி பேசுகிறார். பாடத்திட்டம் 'அதிகாரம்' சார்ந்ததா இருப்பதை பதிவு செய்கிறார். விடுதலைக்கான கல்வி இங்கு இல்லை என்பதையும் பார்க்க முடிகிறது.

அடுத்ததாக 'பெண்முகம்' என்னும் தலைப்பிலான கலந்துரையாடல். இந்த கலந்துரையாடலில் அரங்க. மல்லிகா, ஜீவசுந்தரி, க்ருஷாங்கினி, சுபாஷினி, மதுமிதா, லதா, அருணாசலம் என பலர் பங்கெடுத்திருக்கிறார்கள். தோழர். அரங்க. மல்லிகாவின் பதிவுதான் முதலாவதாக இருக்கிறது. "யாருக்கெல்லாம் முகம் என்ற ஒன்று இல்லையோ அவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து குரல் கொடுக்க வேண்டிய நேரமிது" என்பதோடு மிக முக்கியமான ஒரு விஷயத்தையும் பதிவு செய்கிறார். "கிராமங்களில் இரவுகளில் மலம் கழிக்க ஒன்று கூடுகிற பெண்கள் மிகப்பெரிய உரையாடல்களை இயல்பாக நிகழ்த்துகிறார்கள்". இந்த பதிவு மிக முக்கியமான பதிவு. 'பெண் முகத்தைப் பற்றி ஆண் பிள்ளைகளிடம் பேச வேண்டும். அவர்கள் இந்த பெண்ணினுடைய முகத்தை இனி எப்படிப் பார்க்க வேண்டும் என்னும் விசாலப் பார்வையை உருவாக்க வேண்டிய தேவை இன்றைக்கு இருக்கிறது" பெண்களை எப்படி பார்க்க வேண்டும் என்பதை வகுப்பறையில் படிக்கிற வாய்ப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்பதும் நேர்காணலில் பதிவாகியிருக்கிறது. வெறுமனே, ஊடகம் காட்டுவது, திரைப்படம் காட்டுவது, ஆண்கள் சமூகம் காட்டுவது என்பதை பேசாமல் பெண்களின் வலிகளை குறிப்பாக பதின்பருவ பெண்களின் வலிகளை எப்படிப் பார்க்கணும் என்கிற பார்வை நேர்காணலில் தெரிகிறது.

ஜீவசுந்தரி "பெண்களுக்கு முகம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதற்கு பின்னால் குடும்பம் சார்ந்து ஜனநாயகப் பண்பு இல்லை என்பதுதான் உண்மை" என்று சொல்றாங்க. பெண் முகத்தை அங்கீகரிக்கிற, மதிக்கிற

பார்வை குடும்பத்தில் இல்லை. குடும்பத்தில் மதிப்பிழந்துபோகிறதன்மையே நிலைக்கிறது. பெண்களை ஒரு Property-யாக பார்க்கிற சமூகமாகத்தான் நம் சமூகம் இருக்கிறது. வேறெந்த இதழ்களிலும் காணக்கிடைக்காத பதிவு இந்த கலந்துரையாடல்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தையும் இங்கே பதிவு செய்ய வேண்டும். சில இதழ்களிலே கேட்கப்படும் கேள்விகளே நமக்கு புரியாது! தளத்தில் கேள்விகள் இயல்பாக இருக்கின்றன. புதிதாக இதழைப் படிக்கிறவங்களுக்கு கூட எளிதா புரியிற மாதிரி இருக்கு.

அரங்க. மல்லிகா (சிறப்பு விருந்தினர்) : தளம் பற்றி பேசுவதற்கு முன்னால் தளம் ஆசிரியர் பாரவியுடைய பின்புலத்தை நாம் பார்க்கணும். திராவிட இயக்கம் தொடங்கி எல்லா இயக்கங்களையும் உள்வாங்கிய அற்புதமான மனிதர் அவர். அதே மாதிரி மேலை இலக்கியங்களையும் சம அளவிற்கு படித்த மனிதர். தமிழ்ச் சூழலில் இருக்கிற, தமிழ்த் தேசியம், பெண்ணியம், சூழலியம் என எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கி கடந்து, இயங்கி கொண்டிருக்கிற மூத்த ஆசிரியர்களில் ஒருவர் அவர்.

தளம் முதல் இதழிலிருந்தே தொடர்ந்து தொடர்பில் இருக்கிறேன். ஒரு இதழ் என்றால் ஒரு தலையங்கம், ஒரு நேர்முகம், அப்புறம் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை மட்டுமல்லாமல் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டு முழுமையாக பேசுவதை முக்கியமாக பார்க்கிறேன். தளம் இதழில் நான் முக்கியமாக பார்ப்பது மொழி சார்ந்து வெளியிடப்பட்ட இதழ். இந்த இதழை திரும்ப திரும்ப நான் படிக்கிறேன். மொழிக்காக வாசிக்கிற பண்பாடு எனக்கு எப்போதும் உண்டு. மொழிசார்ந்த அரசியலை நாம் உள்வாங்கணும்.

தளத்தை பொறுத்தவரை ரொம்ப பிடித்த விஷயம் ஒரு பொதுவான பெருவெளி தளத்தில் இருக்கிறது. குறிப்பிட்ட சில நபர்கள் ஒரு சில குறிப்பிட்ட இதழ்களில் எழுதுகிறார்கள். அப்படி குறிப்பிட்ட நபர்கள் மட்டுமே எழுதுகிற சூழலை தளம் பத்திரிகை ஆதரிக்கவில்லை.

எல்லோருக்குமான வெளியை இலக்கிய சிந்தனை வெளியை தளம் உருவாக்கித் தந்திருக்கிறது. இன்னொரு விஷயம் உலக இலக்கியங்களை எளிமையாக வாசிப்பதற்கான வாய்ப்பை தளம் உருவாக்கி கொடுத்திருக்கிறது.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். நான் contemporary issues அதிகமாக இந்த இதழ் மூலம் தெரிந்து கொண்டேன். குறிப்பாக சிற்பம் பற்றி நிறைய தெரிந்து கொண்டேன். சிற்பம் சார்ந்து ராஜன் கட்டுரையை வாசித்த பிறகு தான் சிற்பத்தை பார்க்கும் பார்வை மாறியிருக்கிறது.

தளத்தில் பெண்களுக்கு ஆழமான இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதில் பாரவி கவனமாக இருக்கிறார். மனுஷியின் பன்முகத் தன்மையை அறிமுகப்படுத்தியது தளம் தான். பெண்களுக்கான வெளி தளத்தில் நிறையவே இருக்கு. பெண்ணியம் பற்றி பேசும்போது மேலைநாட்டு

பெண்ணியத்தை இங்கே அப்படியே இறக்க முடியாது. இந்திய நாட்டில் குடும்பம் என்கிறது ஒரு வலுவான நிறுவனம். அந்த நிறுவனத்தை உடைத்துக் கொண்டு ஒரு பெண் பேசுவதை நான்கு நாட்கள் பாராட்டுவார்கள். ஐந்தாம் நாள் பார்வை மாறிவிடும். மூன்றாம் அலைப் பெண்ணியம் (Third Wave Feminism) பேசுகிறவர்கள் பெண்கள் சுயமாக சிந்திக்க வேண்டுமென்பதை ரொம்ப வலியுறுத்துகிறார்கள். இன்னொரு விஷயம் பெண்ணிய சிந்தனை, வேறு. பெண் சிந்தனை வேறு. எது பெண்ணியம்? எது பெண்மையம் என பிரித்துக்காட்டவே பெண் முகம் பற்றி பேச வேண்டியிருக்கிறது.

இந்நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்ட திருச்சி அரசுக் கலைக் கல்லூரி மாணவியர் கருத்தரங்கம் மற்றும் மேடைப்பேச்சு பார்த்து பழகிய தங்களுக்கு இக்கலந்துரையாடல் ஒரு புதுவித அனுபவமாக இருந்ததாக குறிப்பிட்டனர்.

கலந்துரையாடலில் பங்கேற்றோர் :

ரத்திகா (கவிஞர்), பெ. பகவத்கீதா (பேராசிரியர்),
அரங்க மல்லிகா (பேராசிரியர்), ஆங்கரை பைரவி (எழுத்தாளர்),
ஆர். நீலா (கவிஞர்), சேயோன் யாழ்வேந்தன் (கவிஞர்), கி. சதீஷ் (பேராசிரியர்),
அதங்கோடு அனிஷ்குமார் (பேராசிரியர்) மற்றும் மாணவியர்.

பின்னூட்டமாகச் சில கண்ணோட்டங்கள்

■ வே.மு. பொதியவெற்பன்

தளம் 16 இதழ் தாமதமாகவே கைவரப் பெற்றேன். தொலைக் காட்சியில் நம்பிக்கைத் தீர்மான வாக்கெடுப்பு நாடக அலங்கோலங்கள் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தன.

‘ஆட்சி மாற்றம் விளம்பர வெளிச்சத்தில் நிகழறும் போட்டியின் முடிவே தவிர மக்கள் விழுமியங்கள் சார்ந்தவை அல்ல’

எனும் இன்குலாப்பின் முகப்பு வாசகங்களும். அதங்கோடு அனீஸ் பரிந்துரைத்த ஐசக் அருமைராஜனின் பிம்பங்கள் சிறுகதையும் இன்றைய பிம்ப வழிபாட்டுச் சீரழிவுகளை இனம்காட்டிடக் கூடியன.

அறங்கூறும் படைப்புகள் கனவா? என அறம்பற்றி விவாதிக்க அழைக்கும் தலையங்கத்தை ஒட்டிச் சிலவற்றைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது.

இன்றைய சூழலின் சாதியச் சமூகஅமைப்பில் சமயவியலே (theology) தத்துவவியலாகவும் (philosophy), நீதியே (Justice) அறமாகவும் (ethics), சமய நல்லிணக்கமான சர்வதர்ம சமபாவமே (sarvadharm samabhava) மதத்தலையீடின்மை (secular) எனவாகவும் திட்டமிட்டுத் திசை திருப்பும் பிறழ் திரிபாக

முன்னிறுத்தப்படலாகின்றன. காலதேச வர்த்த மாணங்களைக் கடந்த ஒட்டுமொத்த மானுடம் அளாவிய முதலறம்; அவ்வக்களம் தேயச் சூழலுக்குத் தகவமையும் உலகியல் உண்மை சார் நடைமுறை விதிகளாகும் சார்பறம் (யுகதர்மம்) எனவாகும் இதனை விதந்தோதி இனங்காண வேண்டியுள்ளது. இது தொடர்பான மேலதிகப் புரிதல்களுக்கு என் ‘தமிழின் நிறமும் ஆரியவர்ணமும்’ நூலிற் காண்க:

லா.ச.ரா. சப்தரிஷி, தீபலக்ஷமி (ஜெயகாந்தன்), ஆய்னா இன்குலாப் மூவரின் தந்தையர் குறித்த அவரவரின் பதிவுகளும் என்பார்வையில் முக்கியமானவையே. இவ்வகையிலான பதிவுகள் தத்தம் குடும்பத்தை எவ்வெவ்வாறு எழுத்தாளர்கள் கவனித்துக் கொண்டனர். அவ்வக் குடும்பத்தாரும் அவர்களை எந்தெந்த அளவில் உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளனர் என்கிற முறையில் முக்கியமான வையாகின்றன. மூவர் எழுத்துப் பயணமும் தொடர வாழ்த்துக்கள் எழுத்தாளர்களின் துணைவியர் தஞ்சை ப்ரகாஷ் பற்றி நேர்ந்த செவ்விப் பதிவுகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கனவாம்.

கம்புனிசத்தை முதலில் பெண்கள்கிட்ட இருந்து தொடங்கணும் எனும் பி. வி. எஸ்.

ஸின் பார்வையை வாசித்ததும் என்னுள் மின்வெட்டியது. பெண்களைக் குடும்பச் சூழலில் அவர்களின் இயல்பாக நிலையில் இருந்து புரிந்துணர்வுடன் கம்புனிசத் தோழர்களும், அதை வலியுறுத்திய வண்ணதாசனின் கடித, கதைப்பதிவுகளும் வண்ணதாசனை தான் சாதாரணமாகத்தான் பார்க்கிறேன் என ஒப்புதல் வாக்குமூலம் வழங்கும் விட்டல் ராவ் வண்ணதாசன் மாதிரி நிறையப்பேர் எழுதுவதாகவும் அதிர்ச்சி மதிப்புத் தீர்ப்புகள் உதிர்க்கின்றார். அப்படியொன்றும் சாதாரணமானதன்று வண்ணதாசனின் எழுத்து. மாறாகச் சாதாரணமான விஷயங்களையே அசாதாரணமாகச் சித்தரிக்க வல்லதுதான் வண்ணதாசனின் கைபாகம்.

“நான் எழுதும் கதைகளைச் சகமனிதர்களின் வாழ்விலிருந்து அவர்கள் இயல்பாகப் பேசும் சொற்களிலிருந்து பெறுகிறேன்..... மற்றவர்களுக்குச் சாதாரணமாகத் தெரிகிற ஒன்று எனக்கு மிக முக்கியமாகத்தெரிகிறது (...) முதல்வரியின் முதல் சொல்லை மட்டும் நான் எழுதுகிறேன். அதன் பின் நடக்கும் விந்தையை நானறியேன். அதன்பின் படைப்பு என்னைக் கொண்டு தன்னை எழுதுகிறது” வண்ணதாசன் (தினமணி 7. 1. 17)

'மிக நல்ல வீணை தடவி' மீட்டுங் கமகங்களாய், கவித்துவக் கோலங்களை இசைக்கவல்ல இன்னிசைப் பாணனே வண்ணதாசன். மனவெளி மனிதர்கள், குழந்தைகள், பெண்கள், சாமானியமான மனிதர்கள் இவர்களின் மனவெளி சஞ் சாரமாகவும், புறவுலகப்பாடுகளாகவும் திகழும் படைப்புலகமே வண்ணதாசனின் வானவில் கதைகள். எதுவொன்றையும் பற்றிய உச்சபட்ச துல்லியம் துலங்கும் தீர்க்கமான பார்வைத் தீட்சண்யமும், மொழி நடையின் வசீகரமும், வீர்யமும் வண்ணதாசனுக்கே உரித்தான ஒரு தனி (unique) சிறப்பியல்களாகும். இவ்வகைமைகளைப் பொறுத்தவரை வண்ணதாசனுக்கு முன்மாதிரியோ, பின் மாதிரியோ எதுவுமே கிடையாது. வண்ணதாசனைச் சாதாரணமாகத்தான்

பார்க்கிறேன் என்னும் விட்டல்ராவிற்கு வண்ணதாசனின் எழுத்துருவான குன்னங்குளம் டொமினிக்கின் வாசகங்களையே பதிலாக்கிவிடலாம். 'எழுத்தாளனுக்குப் பார்க்கத் தெரியவில்லை' என்பதுதானா பதிலாகும்? விடுபடல்கள் நேரலாம் மிகை எளிமைப் படுத்தல் கூடவே கூடாது, இத்தகைய விட்டேற்றித்தனங்களை இனியேனும் விட்டொழிப்பதுதான் விட்டல்ராவிற்கு நல்லது.

இதிகாசங்களிலிருந்து வராமல் அயலகங்களிலிருந்தே சிறுகதைகள் வர ஆரம்பிப்பதாகவும் மாயாஜால யதார்த்தம் நமக்குத் தேவையே இல்லையென க.நா.சு. வும், வண்ணநிலவனும் சொன்னதாகவும் விட்டல்ராவும், மண்சாரா மனம் சாரா உருவ உள்ளடங்களைக் கொணர்ந்து சேர்க்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாகி விட்டதாகத் தலையங்கமும் அங்கலாய்ப்பது பக்கவாதமாகவே எனக்குப் படுகிறது. கீழைத்தேயத்தொன்மங்களும், மேலைப்புல உத்திகளும் புரிந்துணர்வுடன் புதுமைப்பித்தனால் உள்வாங்கப்பட்டு மாயாஜாலயதார்த்தத்தின் பல்வேறு வகைகளிலும் சிறந்த முன்னுதாரணங்களாகப் படைத்தளிக்கப் பட்டிருக்கவில்லையா? 'வியாசர் படைத்த பெண்மணிகள்' என (கட்டுரைகளல்ல கதைகள்) எம். வி. வெங்கட்ராமால் மீள் வரவியலாக (Recursionion)ப் படைத்தளிக்கப் படவில்லையா? மாயாஜால யதார்த்தத்தை மட்டுமே தூக்கிப் பிடிக்குமுகமான 'யதார்த்தவாதம் செத்துவிட்டது' எனும் மரண அறிவிப்புச் சொல்லாடலும், மாயாஜால யதார்த்தத்தை அறவே புறக்கணிக்குமுகமான இது நமக்குத் தேவையே இல்லை எனும் ஒதுக்கற்பாடும் இவை இரண்டுமே இருமுனைத் தவறுகளே என்பதே என் நிலைப்பாடாகும். இது தொடர்பான மேலதிகப் புரிதல்களுக்கு மாயாஜால யதார்த்தவாதம்; புதுமைப்பித்தனை முன் வைத்து எனுமென் 'உயிர் எழுத்து (மார்ச் 2016) க் கட்டுரையிற் காண்க.

ஓசீரியருக்கு.

எனது நேர்காணல் “தளம்” அக்டோபர் டிசம்பர் 2016ல் இடம் பெற்றிருக்கிறது. நேர்காணலில் நான் சொல்லாத கருத்துகளும், வார்த்தைகளும் நிறையவே இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அதைக்கண்டு வியப்பும், திடுக்கிடலும், மனவருத்தமும் கொண்டு கடிதம் எழுதுகிறேன்.

பக்கம்-43 “Russian Literatureலிருந்து மொழிபெயர்ப்பு ஒரு பெரிய பாதிப்பைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் ஏற்படுத்தியது.

ஜெயகாந்தன் இந்த influenceலதான் கதை எல்லாம் எழுதி இருக்கிறார். இதை நான் கூறவே இல்லை.

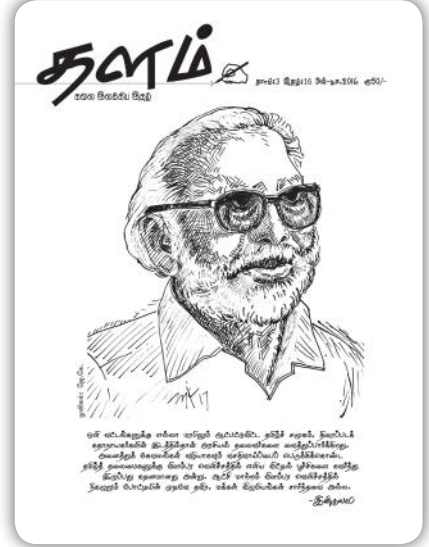
எனது கருத்தும் இல்லை. வார்த்தைகளும் இல்லை. அப்பட்டமான interpolation. இடைச் செருகல்.

“அந்த periodல மணிக்கொடியோட contribution மிக முக்கியமானது. இதெல்லாம் நான் பேசாதது.

மணிக்கொடிபற்றி நான் ஓரிரு வார்த்தைகளே கூறியிருக்கிறேன்.

புதுமைப் பித்தன், மௌனி, கு.ப.ரா மணிக்கொடியாலத்தான் influence ஆனாங்க, எனக் கேள்வி.

இது நேர்காணலின்போது வராத கேள்வி மட்டுமல்ல, அதற்கான என் கருத்தாக “மணிக்கொடி இல்லாம இருந்திருந்தா

இந்த மூன்று பேரும் எழுதியிருப்பாங்களா இல்லையான்னு தெரியாது. ” என்பதாக இருப்பது மகா அபத்தமான இடைச் செருகல். நான் சொல்லாததை சொன்னதுபோல எழுதியிருப்பதற்கு அந்த நபருக்கு சுதந்திரம் அளித்தது யார்?

“மணிக்கொடி இல்லாம இருந்திருந்தா இவர்கள் எங்கே எழுதியிருப்பாங்க, எப்படி எழுதியிருப்பாங்கன்னு என்னால சொல்ல முடியல” இது நான் தெரிவிக்காத அசிங்கமான கருத்து! யார் இதை வடிவமைத்துத் தந்தது?

“பிற்காலத்துல மணிக்கொடியில எழுதினவங்க தினமணிக் கதிரிலும் எழுதினாங்க” என்று சொல்லிவிட்டு, செல்லப்பா, க. நா. சு., ஜானகிராமன் எழுதினாங்க என்று தவறாக இருக்கிறது. தி. ஜானகிராமன் மணிக்கொடியில எழுதல.

பக்கம்-44, மார்க்சிசம், magical realism... இதில் மார்க்சிசம்ன்னு நான் சொல்லலை. கன்ஸ்ட்ரக்டிவிசம், ஸ்ட்ரக்சுரலிசம்ன்னு சொன்னேன்.

Roosliனு spanish writer எழுதி இருக்காரு.! எனக்கே தெரியாத பெயர்கள். ஏன் இப்படி நான் கூறாததை எல்லாம் தங்களுக்குத்

தெரிந்ததை அரைகுறையாய் தெரிந்ததை தப்பு தப்பாய் புரிந்துகொண்டதை எல்லாம் யார் இப்படி திரித்தும், இடைச் செருகியும் “தளம்” இதழுக்குக் கொடுத்தது?

பக்கம்-45, கவிதைக்கு மரபுன்னு சொல்றமாதிரி புதினங்களுக்கு மரபுன்னு ஒண்ணு கிடையாது. ஒரு சம்பவம், ஒரு thrill, ஒரு முடிவு, ஒரு வியாக்கியானம்ன்னு நாம பழகிட்டோம். ”இப்படி எல்லாம் மகா அபத்தமா திரிச்சி எழுதி நான் சொன்னமாதிரி அசிங்கமாய் எழுதித் தந்தது?

இன்னொரு மிக மோசமான தகவல் “சிறுகதை எழுத்து நம்மளை பாதிச்சிருக்குன்னா, அதுக்குக் காரணம் ஆன்டன் செகாவ். அவருக்கப்பறம்தான் பிரேம் சந்த் எல்லாம் வர்றாங்க. ஜெயகாந்தன் அதுக்கப்பறம்தான். “காண்டேகரின் தாக்கம் இங்கே இருக்குன்னு அகிலனே சொல்லியிருக்காரு. காண்டேகரின் கதைகள் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்”

அகிலனே சொல்லியிருக்காரு என்று சொன்னதேயில்லை. சொல்லவும் மாட்டேன். அகிலனே என்னஅகிலன் பெரிய எழுத்தாளரா? காண்டேகரின் கதைகள் ஒன்றிரண்டு படித்திருக்கிறேன். எனக்குப் பிடிக்காத கதைகள் காண்டேகருடையது.

எனது உரையாடலாக தொகுத்து எழுதி இருக்கும் அன்பருக்கு மறுபடியும் வாய்ப்பளிக்க வேண்டாம் என பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொண்டு, தயவு செய்து எனது rejoinder கருத்துகளை தளம் அடுத்த இதழில் பதிவு செய்யுமாறு அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

- கீ. விபலீ ராவி, பெங்களூர்.

[பத்வ செந்த உரையாடல் எழுத்தாக்கம் செய்தபின், தீரு. க.விபலீ ராவி அவர்களுக்கு அனுப்பிவிடப்பட்டது தவறு. அந்நகர சமூகநல அமைச்சர் சுவாமிநாதன் அவர்கள் தலையிடும் தலையிடும், தீரு. க.விபலீ ராவி அவர்களுக்கு எங்கள் வருத்தத்தையே தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இதுபோன்று இனி நடவாது செயற்பட முனைவோம். -ஆசிரியர், தளம்.]

நண்பர் கோரி, ‘தளம்’ இதழைக் கொடுத்தார். அவருடைய சிறுகதை வந்திருப்பதாக சொன்னார். அதை படித்தேன். அவருடைய சிறுகதை “பசுத்தோல் போர்த்திய நரி” மிக இயல்பாக, மாறும் மனித உறவுகளையும், உணர்வுகளையும் அழகாக சித்தரித்தது. அதை படிக்க படிக்க மனக் கண்களால் சினிமா பார்ப்பதைப் போல இருந்தது.

பொதுவாக, கோரி, அப்படி புதிய புத்தகங்களை தரும்போது அவரது சிறுகதைகளை மட்டும் வாசித்துவிட்டு திருப்பித் தந்துவிடுவேன்.

ஆனால், “தளம்” அப்படியிருக்கவில்லை.

இன்குலாப் அட்டைப்படம் போடப்பட்ட அக்-டி.ச. 2016 இதழின் ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் வாசித்தேன். இது எனக்கு ஒரு புதிய அனுபவத்தை தந்தது. நான் பெரும்பாலும் பத்திரிகைகளை நூலகங்களில்தான் வாசிப்பேன். ஆனால், “தளம்” எந்த நூலகத்திலும் இல்லை. தாங்கள் அதற்காக முயற்சி எடுத்தால் இன்னும் நிறைய வாசகர்களை சென்று அடையும் என்று நினைக்கிறேன்.

“அறம் கூறும் படைப்புகள் கனவா!” எனும் தலையங்கம் சிந்திக்கத் தூண்டியது.

முன்பு எழுத்தாளர்கள், வறுமையில் இருந்தார்கள். அந்தத் துயரத்தில் பிறந்த எழுத்து வேறு, இன்று அப்படி அல்ல! எழுத்து அல்லது வறுமை எதை விடவேண்டும் என்றால் எழுத்தை விடுவதே மேல் என்கிற எண்ணமே இருக்கிறது. எல்லாரும் நல்லா சம்பாதிக்கிறாங்க... நீங்க மட்டும் ஏன் இப்படி என்று மனைவி கேட்கும்போது பதில் சொல்லி சொல்லி பயனில்லை. மத்தவங்க சொந்த வீடு கட்டறாங்க, வாரம் ஒரு முறை ஷாப்பிங் செல்கிறார்கள், பிள்ளைகளை நெறைய டொனேஷன் கொடுத்து பெரிய கல்லூரிகளில் படிக்க வைக்கிறார்கள். பெண் பிள்ளைகளை 100 சவரன் நகை போட்டு திருமணம் செய்து கொடுக்கிறார்கள் என்று ஏளனமாக மனைவி என்னைப்போல ஒரு எழுத்தாளனைப் பார்த்து கேட்கும்போது... “அறம்” என்பது

வாழ்விலிருந்தும், எழுத்திலிருந்தும் பிரிந்து போகிறது.

முன்பு திருடி சம்பாதிப்பதை பாவம் என்றார்கள். இப்ப திருடாவிட்டால் பாவம் என்கிற நிலை. மற்றவர்களை நாம் குறை கூறினால், ” நீயும் திருடு... . ஏதாவது செய்... பணம் சம்பாதி... ” என்று சொல்கிறார்கள். இதையே நாம் வேறு விதமாக நம் பிள்ளைகள் மீது கல்வி ரீதியாகவும், வேலை மூலமாகவும் பணம் சம்பாதிக்கத் தூண்டுகிறோம். “அறம்” என்பது இன்று மரம் மாதிரி மௌனமாக நின்று அனைத்தையும் பார்க்கிறது. அரசியல்வாதிகளின் ஊழல் பற்றித் தெரியும். ஆனால், சாதாரண மக்கள் செய்யும் ஊழல் பற்றி யாருக்கு தெரிகிறது? அரசாங்கத்தை ஏமாற்றி கோடிக்கணக்கில் சம்பாதிக்கிறார்கள், அதற்கு அரசு அதிகாரிகளே துணை நிற்கிறார்கள். நாம் வெறுமனே வேடிக்கை பார்க்கிறோம். இது தவறு என்று சொன்னால் கூட உனக்கு பிழைக்க துப்பு இல்லை என்கிறார்கள்.

‘தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு மீதான சில பதிவுகள்’ எனும் கட்டுரை செ. ரவீந்திரன் மிகச் சிறப்பாக எழுதி இருந்தார். பல புதிய தகவல்களை தெரிந்துகொள்ள அது உதவியது.

தீபலக்ஷ்மி எழுதிய “ சிறுகதை என்னும் காட்டருவி “யும் எளிமையாகவும், சுருக்கமாகவும் இருந்தது. வளரும் என் போன்ற எழுத்தாளர்களுக்கு இந்த இரண்டு கட்டுரைகளும் ஊக்கத்தை தந்தன.

ஸாதத் ஹசன் மண்டோ, இஸ்மத் கக்தாய் போன்ற இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்கள் அன்று எழுதியதைப் போல எழுத முடியுமா? கோவையில் பாருக் என்கிற இஸ்லாமிய நாத்திகர் படுகொலை செய்யப்பட்டதைப் பார்க்கையில். வருத்தமாக இருக்கிறது. நம்மால் ஏன் எதுவும் செய்ய முடியலே? எங்கே போனது அறம்?

இன்குலாபை ஒரு முறை அவரது ஐஸ் ஹவுஸ் வீட்டில் சந்தித்து இருக்கிறேன். கர்வம் இல்லாத எளிமையான மனிதர்.

தொடர்ந்து அவரை சந்திக்காதது இன்று நினைத்தால் துயரமாக இருக்கிறது.

அவரைப் பற்றிய கட்டுரை, அவருடைய மகளுடைய பேட்டியும் நன்றாக இருந்தன. அவருடைய குடும்பத்திலிருந்து யாரும் எழுத்துலகிற்கோ, பொது வாழ்விற்கோ வரக்கூடாது என்று விரும்புகிறேன். அவர்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டும். இன்குலாப் போராடியது போதும். எதுவும் மாறவில்லை. இனி மாறப்போவதும் இல்லை. அதுதான் இன்றைய அறம்.

ஐசக் அருமைராஜன் எழுதிய ‘பிம்பங்கள்’ சிறுகதையை இப்பத்தான் முதல் முறையாகப் படிக்கிறேன். நல்ல சிறுகதை.

எழுத்தாளர் கி.விட்டல்ராவ் உடன் உரையாடல் நன்றாக இருந்தது. இதன் மூலமாகவும் நிறைய விஷயங்கள் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

பூந்தளிர் ஆனந்தன் எழுதிய ‘விஜயபூமி என்னும் காட்டு விடுதி’, பாரதி வசந்தன் எழுதிய “காந்தா” ஆகியவை முக்கியமான சிறுகதைகள்.

உங்களுடைய பத்திரிக்கை தொடர்ந்து தொய்வில்லாமல் வர வாழ்த்துகள்.

என்னால் ஆகும் ஆதரவைத் தருகிறேன். இன்றைய காலகட்டத்தில் இப்படிப்பட்ட பத்திரிக்கைகள்தான் ஆறுதலாக இருக்கிறது. இந்த “அறம்” போதும் என்று நினைக்கிறேன்.

- அப்சல், சென்னை.

அக்-டிச 2016 இதழில் பிரசுரித்த 1. விமர்சனப் பாதிரிகள், இந்திரா பார்த்தசாரதி, 2. சிறுகதை என்னும் சிறு காட்டருவி-தீபலக்ஷ்மி கட்டுரைகள் மிக அருமை.. இளம் எழுத்தாளர்கள் எழுதிய பல சிறுகதைகள் உள்ளன.. பாராட்டுக்கள்.. தோழர். இன்குலாப் பற்றிய உரையாடல் சிறப்பு.

- செந்துழல் பாட்பீ. சாந்திவாலை, இராஜபாளையம்.

தளம் கலை இலக்கிய இதழ் காலாண்டிதழாக வெளிவருகிறது. இதன் ஆசிரியர் பாரவி. மிகக் கடுமையான நெருக்கடிக்கிடையில் இந்த சிறந்திழை பக்கங்கள் குறையாமல் வெளியிட்டு வருகிறார். இப்போது 16 ஆவது இதழ் வெளியாகியுள்ளது. இந்த இதழைச் சிறுகதை சிறப்பிதழ் என்றே சொல்லவேண்டும். இந்த இதழின் பக்கங்கள் 164. விலை ரூபாய் ஐம்பது. அக்டோபர் டிசம்பர் 2016 காலாண்டிதழ். இந்த இதழில் விட்டல்ராவுடனான ஒரு உரையாடல் வெளியாகியுள்ளது. இந்த உரையாடல் முழுக்கச் சிறுகதைகள் குறித்தவை. சிறுகதை சார்ந்த கேள்விகளைக் கேட்ட தளம் குழுவினரைப் பாராட்ட வேண்டும். விட்டல் ராவ் இந்த நூற்றாண்டு சிறுகதைகள் 1, 2, 3 என்ற பெயரில் மூன்று தொகுப்புக்களைத் தொகுத்து கலைஞன் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. இந்த நூற்றாண்டு சிறுகதைகள் 4, 5, 6 ஆகிய மூன்று தொகுதிகளை அழகிய சிங்கருடன் இணைந்து தொகுத்து கலைஞன் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. சிறந்த சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பை விட்டல் ராவ் தொகுத்து கலைஞன் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. விட்டல் ராவ் தளம் இதழின் உரையாடலில் வெளியிட்டுள்ள சில கருத்துகள் ஜெயகாந்தனோட பெரும்பாலான கதைகள் அந்த கால கட்டத்துல ஒரு 15 வருஷம் மனசுல அழியாம இருந்தது. ஜெயகாந்தன் கதைகள் பெரிய சமூக மாற்றம் கொண்டு வந்துச்சு.

வண்ணநிலவன் சிறந்த எழுத்தாளர். அவரோட பல கதைகள் ஜன்னல், வெளிச்சம், எஸ்டேட், பலாப்பழம், தேர், பாம்பும் பிடாரனும் சிறந்த கதைகள்.

சோ தர்மன் கதைகள்ல இலக்கியத்துக்கு அதிகமான முக்கியத்துவம் கொடுப்பாரு. எஸ் பொ நிறைய கதைகள் எழுதி இருக்கிறார். இலங்கையின் மூன்று விதமான தமிழிலும் எழுதக்கூடியவர் (கொழும்பு தமிழ், யாழ்ப்பாண தமிழ், மட்டக்களப்பு தமிழ்) எஸ்.பொ., என்கிறார் விட்டல் ராவ்.

சிறுகதைகளை தொகுக்கும்போது எழுத்தாளர்களின் குறிப்பு அரைப் பக்கமாவது

இருக்கவேண்டும். கதை வந்த கால கட்டத்தைப் போடணும்".

இது போன்ற நல்ல பல கருத்துக்களை இந்த உரையாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. புதுமைப்பித்தன், மௌனி, கு ப ராஜகோபாலன், அசோகமித்திரன், சா கந்தசாமி, வண்ணதாசன், அரங்கநாதன், சார்வாகன், பூமணி, கி ராஜநாராயணன் சுரேஷ்குமார் இந்திரஜித் போன்றவர்களின் எழுத்துக்களைப் பற்றிய தனது கருத்துக்களை பதிவு செய்திருக்கிறார். இந்த உரையாடல் முழுக்க ஆங்கிலம் அதிகம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதை தவிர்த்திருக்கலாம்.

தமிழ் சிறுகதை வரலாறு மீதான சில பதிவுகள் என்ற கட்டுரையை செ. ரவீந்திரன் எழுதி இருக்கிறார். வ வே சு அய்யரின் குளத்தங்கரை அரசமரம் 1915 ஆம் ஆண்டு விவேகபானு இதழில் வெளியானது. அது தான் தமிழின் முதல் சிறுகதை என சொல்கிறார். 1924 ல் வெளிவந்த பாரதியாரின் ஆறில் ஒரு பங்கு கதையை விட ரயில்வே ஸ்தானம் சிறுகதை யதார்த்த பாணியில் கச்சிதமான வடிவமைப்பு கொண்டது என்கிறார். அ மாதவையாவின் குசிகர் குட்டிக்கதைகள் கதைத் தொகுப்பு 1924 ல் வெளிவந்தது. கண்ணன் பெருந்தாது என்ற அ. மாதவையாவின் கதை சிறந்த கதை எனக் குறிப்பிடுகிறார். தி செல்வகேசவராய முதலியாரின் அபிநவக்கதைகள் 1930 ல் வெளிவந்தது. மணிக்கொடி காலத்து முதல்கட்ட எழுத்தாளர்களான புதுமைப்பித்தன், கு ப ராஜகோபாலன், ந பிச்சமூர்த்தி, மௌனி, க நா சுப்பிரமணியம், சி சு செல்லப்பா ஆகிய எழுத்தாளர்களுள் புதுமைப்பித்தனை முதன்மைப் படுத்துகிறார். புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளில் கயிற்றரவு, தனி ஒருவனுக்கு, செல்லம்மாள், சிற்பியின் நகரம், மகாமசானம் வரலாற்றில் இடம் பெறத் தக்க சிறுகதைகளாக அவர் குறிப்பிடுகிறார். மௌனி 24 கதைகளே எழுதி உள்ளார்.

கு.ப.ராவின் விடியுமா? சிறுகதை வடிவச் சிறப்பு வாய்ந்தது என்கிறார். கு.ப.ராவின் மற்றொரு சிறுகதையான ஆற்றாமை

வரலாற்றில் என்றும் இடம்பெறத்தக்க கதை என்கிறார். கல்கியின் கேதாரியின் தாயார், க.நா.சுப்பிரமணியத்தின் சோதனை, சி.சு.செல்லப்பாவின் கூடுசாலை, மூடி இருந்தது, கு.அழகிரிசாமியின் குமாரபுரம் ஸ்டேஷன், சுஜாதாவின் தனிமை கொண்டு, ந முத்துசாமியின் நீர்மை, இழப்பு, சுற்பனை அரண் ஆகிய கதைகள் சிறந்தவை எனக் குறிப்பிடுகிறார். அவரே இது முழுமையான வரலாறு அல்ல என்பதால் இதைப் பற்றி அதிகம் விவாதிக்கத் தேவையில்லை. அவசியம் படிக்க வேண்டிய கட்டுரை. தமிழ் ஸ்டோரி என்ற தொகுப்பை திலீப்குமார் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டுள்ளார். இந்த தொகுப்பு ஏப்ரல் 2016ல் வெளிவந்துள்ளது. இதில் 100 கதைகள் இருப்பதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் 88 கதைகள்தான் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஏ பிளேஸ் டு லிவ் என்ற தலைப்பில் திலீப்குமார் ஏற்கனவே ஒரு தொகுப்பு கொண்டு வந்துள்ளார். இதில் 29 தமிழ் சிறுகதைகள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த இதழில் 13 சிறுகதைகள் உள்ளன. இதில் ஒரு கதை மொழிபெயர்ப்பு கதை. மற்றவை தமிழ் சிறுகதைகள்.

1. பிம்பங்கள் ஐசக் அருமைராஜன் இந்த கதை சுபமங்களா இதழில் வெளிவந்து, பின்னர் சுபமங்களா இதழ் தொகுப்பிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. கட் அவுட் கலாச்சாரத்தை எதிர்த்து ஒரு தனி மனிதனின் போராட்டமே இந்த கதை. சிறந்த கதைகளில் ஒன்று.

2. மீதிக்கதை - எஸ் டி ஏ ஜோதி
3. சுவர்க்கோழி - ஸிந்துஜா
4. விஜிரபூமி என்னும் காட்டு விடுதி - பூந்தளிர் ஆனந்தன்
5. பள்ளத்தாக்கு - அகரமுதல்வன்
6. உலர்ந்த பொழுதுகள் - சு மு அகமது
7. காந்தா - பாரதி வசந்தன்
8. பசுத்தோல் போர்த்திய நரி - ஏ ஏ ஹெச் கே கோரி
9. ஒரு திருடனும் ஊரு நாட்டாமையும் - சீராளன் ஜயந்தன்

10. பலவேஷம் - சித்துராஜ் பொன்ராஜ்

11. காக்கா நரி கதை - ராஜ்ஜா

12. நீர்ப்பாதை - இல சைலபதி

ராஜ்ஜா காக்கா நரி கதையை சிறுகதை வடிவத்தில் எழுதி இருக்கிறார். சிறுவர்களுக்கான கதை. நீர்ப்பாதை காட்டுக்கு தவத்துக்கு செல்லும் அர்ச்சுனன் காட்டு அழகியை கண்டு மயங்கும் நிலையைப் பேசுகிறது. பசுத்தோல் போர்த்திய நரி அரசியல்வாதிகளின் வஞ்சகத்தைப் பேசுகிறது. சாதாரண உதவியாளனாய் சேரும் ஒருவன் அரசியல் சித்து விளையாட்டுகள் மூலம் உயர் பதவியை எப்படி பிடிக்கிறான் என்பதைப் பேசுகிறது. ஒரு திருடன் திருடுவதற்கு முன் பிடிபட்டால் அவனை திருடன் என்று எப்படி சொல்லமுடியும் என்கிற வாதத்தை முன் வைக்கும் ஒரு திருடனின் கதையை ஒரு திருடனும் ஊரு நாட்டாமையும் பேசுகிறது. எல்லா கதைகளும் வெவ்வேறு தளத்தில் இயங்குகின்றன. காந்தா வித்தியாசமான கதை. புதுச்சேரியைக் களமாக கொண்ட கதை. தன் மகளிடம் தவறாக நடக்க அதன் மூலம் இருவரையும் அடைய முயலும் ஒருவனை வீட்டை விட்டு விரட்டும் கதை.

பத்து கவிதைகள், ஏழு கட்டுரைகள், 13 சிறுகதைகள், இரண்டு நேர்காணல்கள் ஆகியவற்றைக்கொண்டு வந்துள்ள இந்த இதழை சிற்றிதழ் விரும்புவோரும், சாதாரண வாசகனும் படிக்கவேண்டும். அப்போது தான் சிற்றிதழ்கள் நல்ல வளர்ச்சியை அடைய முடியும்.

- என். செல்வராஜ், சிதம்பரம்.

முகப்பிலேயே இன்குலாபை வைத்து பெருமைப்படுத்தியுள்ளீர்கள். அத்துடன் வேறுயாருமே செய்யாத வகையில் இன்குலாபின் குடும்பத்தின் குறிப்பாக ஆமினா இன்குலாபின் நேர்காணலைக் கொணர்ந்துள்ளீர்கள். மிகவும் சிறப்பாய் உள்ளது. எழுத்து எப்படியோ அப்படியே இன்குலாப் வாழ்ந்தார் என அந்த நேர்காணல் விளக்குகிறது. குறிப்பாக அவர் வீட்டில் அவர் நடத்திய திருமணங்கள், அவர் கொள்கைகளால்

உறவில் வந்த சிக்கல்கள், காவல் துறை வீடுவந்து கதவைத் தட்டும்போது வீட்டில் இருந்தவர்களின் மனநிலை எல்லாம் அந்த நேர்காணலில் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. அவை புதிய செய்திகள்.

13 சிறுகதைகள், 7 கட்டுரைகள், 10 கவிஞர்களின் கவிதைகள், 2 நூல் அறிமுகங்கள் என தளம் தனக்கெனப் புதுத் தடம் பதித்துள்ளது.

சைலபதி கதை நீர்ப்பாதை” நடை, அருமையாய் எடுத்துக் கொண்ட தளத்திற்கேற்ப அமைந்துள்ளது. கதை இருண்மையாகவே நின்றவிடுகிறது. ராஜ்ஜாவின் கதை பழைமையை இன்று ஒரு புதிய தளத்தில் கொண்டு வந்து பார்க்கிறது. சிறுவர்களுக்கும் ஏன் பெரியவர்களுக்கும் உழைப்பின் வலிமையைச் சொல்லும் கதை அது. மனித இனத்தையும் கதை போகிற போக்கில் சாடுகிறது. பரதன் ராமனோட செருப்பைத் தலையில் சொமந்து கொண்டுபோன உதாரணம் நன்றாக இருக்கிறது.

சீராளன் ஜெயந்தனின் “ஒரு திருடனும் ஊரு நாட்டாண்மையும்” சிறுகதை தர்க்க வாதத்தில் சிறக்கிறது. நகை எள்ளல், உண்மை, யதார்த்தம் ஆகியன கதையில் இழந்தோடுகின்றன. ” பசுத்தோல் போர்த்திய புலி” ஏ. ஏ. ஹச். கே. கோரியின் சிறுகதை அரசியலை எப்படிக்கையில் எடுத்துச் சாமர்த்தியம் இருந்தால் அதைத் தொழிலாக்கிப் பிழைக்கலாம் என்று கூறுகிறது. ஆனால் கதையின் நீளம் கொஞ்சம் சலிப்பூட்டுகிறது என்பதைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

”சில்லாக்கு” மனத்தை ரணமாக்கும் கவிதை; நினைவுகள் எப்பொழுதும் கொடுமையானவை. பழையனவற்றை அதுவும் அது போன்ற ஒருபெண் ஆளுமையைப் பற்றிய எண்ணங்கள் நினைக்க நினைக்க வலிதருபவை. பணி எழுத்துப் பிழையாக விழுந்து விட்டது. “கண்களைச் சேகரிப்பவன்” கவிதை வருங்காலத்திற்குப் பாடம் போதிக்கிறது. அப்பப்பா! எத்தனை வகைக் கண்களைக் காட்டுகிறீர்; பயக்கண்கள், சுயக்கண்கள் சொல்லாட்சிகள் அருமை.

இலக்குவனின் இரு கவிதைகளில் “என் வீட்டு மழை” யதார்த்தத்திலும், காற்று புனைவிலும் இயங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. இரண்டுமே சிறப்பாக உள்ளன.

தாத்தா பேரன் உவமை மிகச் சிறப்பாய் நெஞ்சில் இடம் பிடிக்கிறது.

தளம் இந்த இதழ் பாதுகாக்க வேண்டிய ஓர் அரிய பெட்டகம்.

- வளவ.துரையன், வளவனூர்.

தளம் நான்கு ஆண்டுகளைக் கடந்து ஐந்தாம் ஆண்டில் அடி எடுத்து வைப்பதற்கு பாராட்டுக்கள். தொடர வாழ்த்துக்கள். தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு மீதான சில பதிவுகளை நன்றாக பதிவுச் செய்துள்ளார் செ. ரவீந்திரன். வரலாறு நெடியது. அனைத்தையும் ஒருவரால் பதிவுச் செய்து விட முடியாது. ஆனால் வ. வே. சு. அய்யரின் குளத்தங்கரை அரச மரமே முதல் சிறுகதை என்கிறார். முதல் எது என்பதே முடிவுக்கு வர முடியாததாக உள்ளது. இது குறித்து பல ஆராய்ச்சிகள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டுள்ளன. எழுத்தாளர் கி. விட்டல் ராவ் உரையாடலில் பாரதியார், வ. வே. சு. ஐயர் இவர்கள் சரித்திரம் நம் எல்லோருக்கும் தெரியும் என்று பொதுவாக குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இன்றைய எழுத்துக்களில் 90 சதவீதம் குப்பையாகவே இருக்கின்றன என்று குற்றம் சாட்டியுள்ளார். பாரதி வசந்தனின் காந்தா சிறுகதை வித்தியாசமானது. பெண்ணின் செயலை நியாயப்படுத்தும் அதே வேளை ஆணையும் அசிங்கப்படுத்துகிறார். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொடர்பு வைத்திருக்கும் இருவரும் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரே மாதிரியான குற்றவாளிதான் என்கிறார். காற்றில் வீசும் ஓயாத எதிர்ப்புக் குரல் கொடுக்கும் பாப் டிலான் அவர்களுக்கு நொபெல் பரிசு பெற்றதற்கு ஒரு நியாயத்தைக் கற்பித்துள்ளார் கு. அழகர் சாமி. அதங்கோடு அனிஷ் குமார் அவர் கவித்துவம் குறித்து பேசியுள்ளார்.

- வயாசி. குமார், சேலம்.

புதிய புத்தகங்கள்

நவம்

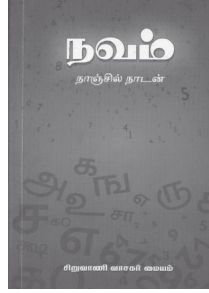
கட்டுரைத் தொகுப்புகள்

ஆசிரியர்: நாஞ்சில் நாடன்

வெளியீடு: சிறுவாணி வாசகர் மையம்,
பவித்ரா பதிப்பகம், 24-5, சக்தி மஹால்,
சின்னம்மாள் வீதி, கே.கே. புதூர்,
கோவை-641 038.

தொலைபேசி: : 98422 64355

விலை ரூ.150/-

"படைப்பிலக்கியம் என்பது வரிசையில் நில்லாது. ஒழுங்குக்குள் அடங்காது. ஆணைகளுக்கும் பணியாது.

எந்த ஒழுங்கில் எழுதப் பெற்றிருந்தாலும், இந்தக் கட்டுரைகள் சிறந்த வாசிப்பு அனுபவத்தைத் தரும்..."

அறையை வீடாக்கும் சுவர்களும்
சுவர்களின் மீதேறிய ஓவியங்களும்

- சுயசரித்திரம்

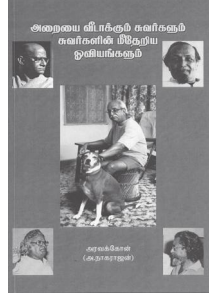
ஆசிரியர்: அரவக்கோன் (அ.நாகராஜன்)

வெளியீடு: சதுரம் பதிப்பகம்

34, சிட்லபாக்கம், 2ஆம் பிரதான சாலை,
தாம்பரம் சானடோரியம், சென்னை-47.

தொலைபேசி: : 044 - 2223 1879

விலை ரூ.300/-

"எங்கள் குடும்ப பின்னணி என் கல்விக்கு ஊக்கமளிக்கவில்லை. அதற்கான செலவு வீண் என்பதாக அவர்கள் யோசித்தார்கள்... பெரும்பாலும் இல்லை என்பதாகவே பதில் வரும். என் தாய் "காசுக்குப் பிடிச்ச கேடு வெள்ளைத் தாளை கருப்பாக்குகிறாய்" என்று சலித்துக்கொள்வாள்."

சாம்பல்நிறப் பூனையின் பாதரச உலகம்

- கவிதைத் தொகுப்பு

ஆசிரியர்: சுரேஷ் ஆதன்

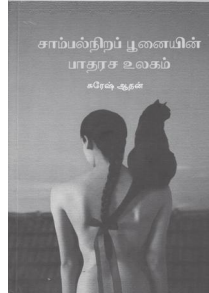
வெளியீடு: புது எழுத்து,

2/205, அண்ணா நகர்,

காவேரிப்பட்டினம்-635 112.

தொலைபேசி: : 98428 47101

விலை ரூ.70/-

"தனிமையின் பறவையை தேடத்தொடங்கியதும் அறையின் இருட்டில் வனம் வந்து வந்து மறைகிறது..."

விளிம்பில்

- நாவல்

ஆசிரியர்: லா.ச. ராமாமிருதம்

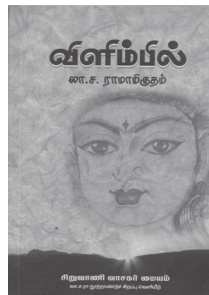
வெளியீடு: சிறுவாணி வாசகர் மையம்,

பவித்ரா பதிப்பகம், 24-5, சக்தி மஹால்,

சின்னம்மாள் வீதி, கே.கே. புதூர்,

கோவை-641 038. தொலைபேசி: : 98422 64355

விலை ரூ.100/-

"முடிவே அற்ற இந்தப் பிரயாணத்தில், இவை, விழுதுகள் தாங்கும் மரத்தடி நிழல்கள் என்பேன். எங்களுக்கு இனி வேறு இடமுமில்லை

விழுதுகள் தாம் எங்கள் சொத்து அதனினும் பெரிது உனக்கு நான் எனக்கு நீ."

புதிய புத்தகங்கள்

ஒவ்வொரு நொடியும் உன்னதமானது
அனுபவிக்கத் தொடங்குங்கள்

- அகப்பயணக் கதை

ஆசிரியர்: எஸ்.கே. பிரபாகர், இ.ஆ.ப.,

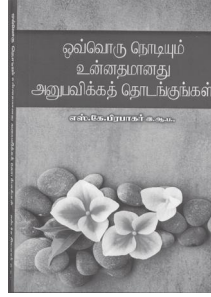
வெளியீடு: அனுராகம்,

19, கண்ணதாசன் சாலை,

தி.நகர், சென்னை-600 017.

தொலைபேசி: 044-2434 5641, 2431 3221

விலை ரூ.105/-

"ஆடுகளைப் பற்றி உனக்குச் சரியாகத் தெரியாது என்று நினைக்கிறேன், என்னுடைய ஆடுகள் எங்கும் ஓடிவிடாது. நானும் கூட முதலில் அப்படித்தான் பயந்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது என்னுடைய ஆடுகளை நான் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை."

பொழிச்சல்

- கவிதைத் தொகுப்பு

ஆசிரியர்: கறுத்தடையான்

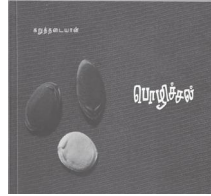
வெளியீடு: மணல்வீடு

ஏர்வாடி, குட்டப்பட்டி அஞ்சல்,

மெட்ரூர் வட்டம், சேலம் மாவட்டம்.

தொலைபேசி: 98946 05371

விலை ரூ.80/-

"மேகாடு

கீகாடு

செவக்காடு

கரிசக்காடு

தண்ணீக்குத்தான்

தவளுகின்றன

எல்லாக்காடுகளும் "

அங்குசம்

- கவிதைத் தொகுப்பு

ஆசிரியர்: தவசிக்கருப்புசாமி

வெளியீடு: மணல்வீடு

ஏர்வாடி, குட்டப்பட்டி அஞ்சல்,

மெட்ரூர் வட்டம், சேலம் மாவட்டம்.

தொலைபேசி: 98946 05371

விலை ரூ.80/-

"மாயத்தாக்கம் மசத்தாக்கம்

கோழித்தாக்கம் பூனைத்தாக்கம்

அறிதுயிலில் ஆழ்ந்திருந்தாலும்

எழும்பும் அங்குசம்..."

எறவானம்

- கவிதைத் தொகுப்பு

ஆசிரியர்: வினையன்

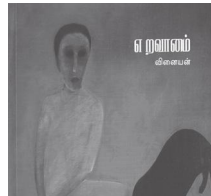
வெளியீடு: மணல்வீடு

ஏர்வாடி, குட்டப்பட்டி அஞ்சல்,

மெட்ரூர் வட்டம், சேலம் மாவட்டம்.

தொலைபேசி: 98946 05371

விலை ரூ.80/-

"பக்கத்து வூட்டு மாட்டுக்கும்

சேத்து புண்ணாக்கு தவடு

கிழ்த்தெரு மொட்டையமூட்டு

ஆட்டையும் ஆசுபத்திரி

ஓட்டிட்டு போற பெரியப்பனுக்கும்

உசுரு மேல அம்பு

மனுசம்மேல எப்ப

அப்பாடிகளா..."